

Giới thiệu Ngôn Hi Thành Ngọc

Thể loại: Hiện đại, 3S

Số chương: 76 chương

Hai người họ không phải tình yêu sét đánh ngay từ cái nhìn đầu tiên mà dần được hình thành theo thời gian.

Tình yêu của họ chẳng quá lãng mạn mà chỉ cần cả hai bình yên đi bên cạnh nhau.

Chính vì thế chúng thâm nhập vào tận xương tủy của họ từng giờ.

Tan ra trong cuộc đời của nhau...

Trích đoạn 1:

Kiều Ngôn Hi: "Khương Thành Ngọc, anh không biết mở miệng nói chuyện à?"

Khương Thành Ngọc: “.....”

Kiều Ngôn Hi tức đến khó thở: "Khương Thành Ngọc, anh là đồ cầm thú già vờ trong sáng!"

Khương Thành Ngọc ngây thơ: .....

Kiều Ngôn Hi sắp phát điên: "Khương Thành Ngọc, anh cuối cùng ....."

Khương Thành Ngọc đột nhiên cúi đầu, hôn nhẹ lên môi.

Sau đó, Kiều Ngôn Hi đỏ mặt, "Khương Thành Ngọc, anh là đồ ngốc!"

"Ừ" Khương Thành Ngọc nở một nụ cười ấm áp như gió xuân.....

Trích đoạn 2:

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, anh hi vọng mỗi ngày của em đều thuận lợi, bình an, anh đem tất cả hạnh phúc mà anh có chia cho em một nửa. Chỉ cần em được mạnh khỏe, mặc dù anh không phải là người có nhiều hạnh phúc, nhưng bởi vì có em bên cạnh, anh mới trở thành kẻ may mắn nhất trong cuộc đời này.

Cuộc đời của anh là những tháng ngày cô đơn, trống rỗng, mà bởi vì em đến, anh mới tìm được thứ mình muốn nhất trong đời. Hạnh phúc của anh liên quan mật thiết đến em, anh không cần thứ gì cả, chỉ cầu mong em mãi bên cạnh anh.

Mặc kệ ông trời đối xử với anh bất công thế nào, khiến cho anh cô đơn bao nhiêu. Nhưng chỉ cần có em, anh đã thấy thỏa mãn lắm rồi, bởi vì có em ở đây, thế giới của anh mới trở nên đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Shin

Thời điểm Kiều Ngôn Hi lên lớp 5, cha của cô bị kết án tám năm tù vì tội cố ý đả thương người khác. Kiều Văn Trung cùng một đám người đánh người ta đến mức phải khâu mười ba mũi.

Trong đó, chỉ có nhà Kiều Ngôn Hi là nông dân, không tiền không địa vị, cho nên đương nhiên, Kiều Văn Trung làm người chịu tội thay. Tám năm, một người đàn ông lại lãng phí thời gian rục rờ nhất đời.

Khi đó Kiều Ngôn Hi mới mười tuổi, trẻ con nên vẫn chưa hiểu chuyện gì, chỉ thấy bà đứng trước cửa khóc đến nghẹn thở, mẹ đứng ở một bên, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của cô chủ họ hàng, chỉ luôn nhìn thẳng về hướng bà ra đi, không nói một lời.

Cô cảm thấy xấu hổ, ba của mình phải ngồi tù, chuyện đó thật đáng sợ.

Quê nhà của Kiều Ngôn Hi là một chốn nông thôn bần cùng, bần cùng đến độ nếu như trong thôn có trẻ con nhà nào có thể làm ra một nghìn đồng mỗi tháng, người già trong thôn sẽ bật ngón tay cái lên mà than rằng: Nhìn con nhà người ta xem. Thật đúng là có phúc, con cái ngoan hiền ở nhà người ta cả.

Đương nhiên, đó chỉ là đang nói đến cái thời mà vật giá chưa leo thang, mệnh giá tiền chưa hạ thấp. Năm ấy, Kiều Văn Trung bị bắt vào tù, trong và ngoài nước không phát sinh chuyện gì lớn lao to tát, nhưng riêng nhà họ Kiều lại gặp biến cố nghiêng trời lệch đất. Một năm đó, chính là kí ức mà Kiều Ngôn Hi không muốn nhớ lại nhất đời này.

Tổng cộng bà nội sinh bảy đứa con, bốn gái, ba trai, Kiều Văn Trung là con út, đương nhiên sẽ được thương yêu nhất trong nhà.

Ông là một thanh niên nhiệt huyết, biết võ công, biết nói đạo lý, tâm tính tốt, đầu óc cũng linh hoạt, trong quân đội còn lên đến chức vụ trung đội trưởng, được lãnh đạo yêu thích. Nếu như cứ theo cái đà ấy đi lên, có lẽ bây giờ cũng lên đến chức quan gì đó rồi.

Nhưng sau thập niên tám mươi, con người chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xã hội đổi mới, Kiều Văn Trung nhiệt huyết sôi trào, muốn nuôi mộng dựng nghiệp lớn, ông cảm thấy đây là lúc mình phải bước ra đời lăn lộn.

Không lâu sau, cha Kiều Văn Trung qua đời, ông liền xin phép về nhà để tang cha, sau đó có nói thế nào cũng chẳng chịu qua về quân ngũ.

Ông đã thề trước mặt bà nội Kiều Ngôn Hi, khẳng định sau hai năm chắc chắn sẽ gây dựng được cơ ngơi của riêng mình. Bà nội vừa nghe xong, thật là, con trai bà đúng là có chí khí, lập tức vung tay lên đồng ý, được, xuất ngũ đi.

Vì thế Kiều Văn Trung bắt đầu lăn xả vào công việc làm ăn. Bán quần áo, bán cà chua, bán dưa chuột... Tóm lại cái gì cũng bán, liên tục ba bốn năm như thế, nhà cao cửa rộng vẫn xa xa không hên.

Trong một lần đi thu hồ lô, ông gặp Tiểu Linh – tức mẹ Kiều Ngôn Hi, ngay lúc đó trái tim rung động, cô gái này thông minh xinh đẹp, có tri thức, văn hóa cao, còn là giáo viên nữa, phải cưới cô ấy về nhà mới được. Vì thế nên ông bắt đầu theo đuổi Tiểu Linh mãnh liệt.

Khi đó chuyện kết hôn cũng đơn giản, hai bên nam nữ cảm thấy muốn thành hôn, cha mẹ không phải đối thì xem như việc này đã thành. Kiều Văn Trung mất bao công sức mới lấy lòng được phụ huynh nhà họ Tiểu.

Trái qua một năm, rốt cuộc ông cũng đem được Tiểu Linh về nhà.

Đến hai năm sau thì sinh ra Kiều Ngôn Hi, tuy nhà họ Kiều ở nông thôn, nhưng cũng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, mọi người trong nhà đều yêu thương Kiều Ngôn Hi hết mực, cho đến giờ cũng không muốn chửi bới dù chỉ một câu.

Kiều Ngôn Hi được cha mẹ nuôi dưỡng rất tốt, cô bé mập mập trắng trẻo, học tập giỏi giang, trong thôn không biết có bao nhiêu người hâm mộ gia đình họ.

Vốn tưởng cuộc sống như thế đã bình yên, một người dạy học một người kinh doanh, tuy không phải giàu sang gì quá, nhưng như vậy cũng tốt rồi. Khổ nỗi Kiều Văn Trung tính tình nóng nảy, ra ngoài sinh chuyện tức giận chỉ biết dùng vũ lực giải quyết.

Ông đã từng được học võ nghệ, ba người hợp lại chưa chắc có thể quật ngã ông, cho nên đánh nhau thành như com bữa, Tiểu Linh khuyên răn cũng vô ích, cuối cùng lại rơi vào kết cục đau khổ nơi ngục tù. Để lại con thơ vợ hiền bên ngoài với cuộc sống gian nan.

Sau khi Kiều Văn Trung đi tù, nhà Kiều Ngôn Hi ngày càng khổ sở, Tiểu Linh chỉ là một giáo viên ở nơi nông thôn nghèo nàn, hơn nữa còn là giáo viên dạy thay, tiền lương một tháng một trăm năm mươi nghìn, nhưng không phải cuối tháng được nhận, mà là phải đợi đến cuối năm.

Thời ấy làm ruộng thì phải nộp thuế, trong nhà khó khăn như vậy lấy đâu ra tiền để nộp, Tiểu Linh phải lục tung khắp ngõ ngách nhà mới tìm được một trăm bốn mươi hai nghìn giao cho người thu thuế, người nọ nhìn xấp tiền lẻ trên tay, nói một câu: "Gom hết gia sản mới được nhiều đây à?"

Tiểu Linh chỉ là một giáo viên, da mặt mỏng, bị người ta nói câu đó đâm ra xấu hổ vô cùng. Đêm đó bà mất ngủ cả đêm, hôm sau đến trường học nộp đơn từ chức, sau đó gửi Kiều Ngôn Hi cho bà chăm sóc, mang đồ dùng trang nhà bán lấy tiền, gửi bà nội một ít, rồi đến thành phố D làm công.

Chỉ trong một đêm mà cuộc sống Kiều Ngôn Hi đã thay đổi hoàn toàn, ba đi tù, mẹ đi xa, chỉ để lại cô cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, bạn học cũng bắt đầu nhìn cô bằng con mắt khác.

Trước đó cô được đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng, các bạn rất nể phục và yêu mến. Nhưng sau đó lại biến thành "con gái của tội phạm", mọi thứ dần trở nên bất hòa, sau lưng cô là bao lời dị nghị đàm tiếu.

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, ba Kiều Ngôn Hi ngồi tù, là người xấu, thì con gái của gã cũng là người xấu, cả nhà bọn họ đều xấu xa, cho nên phải tránh xa ra, bằng không cũng sẽ trở thành kẻ xấu.

Đã từng có một lần, cô tham gia kiểm tra học sinh có mang khăn quàng đỏ hay không, trong lớp có một nam sinh nghịch ngợm tên Dương Lâm là không

mang, cô ghi tên Dương Lâm vào vở, Dương Lâm lập tức nhảy dựng lên, trợn mắt nhìn cô: “Ba mày đi tù, mẹ mày bỏ mày đi thành phố làm tiểu thư đài cát, mày có tư cách gì làm lớp trưởng, có tư cách gì ghi tên tao?”

Nước mắt Kiều Ngôn Hi lập tức rơi xuống, không nói hai lời, chỉ đặt vở lên trên bục giảng, sau đó chạy ra phòng học, đó cũng chính là lần đầu tiên cô bỏ học trong đời.

Cũng từ đó, trong lòng cô có một lời thề: Tuyệt đối không thể rơi nước mắt trước mặt người khác, những kẻ cười nhạo cô sau này phải hối hận.

Trước đến nay trong nhà chưa từng phải khó khăn đến thế, cả tháng trời trên bàn cơm cũng không có một chút thịt, người thân đến thì càng ngày càng ít, đi Hai lại luôn âm thầm nói xấu này nọ, bảo rằng bà ấy gửi tiền cho mẹ thì mẹ lại lấy tiền đó bỏ khuyết cho thằng con hư hỏng, dựa vào cái gì. Bà ấy muốn chăm sóc mẹ già, chứ không phải giúp mẹ già nuôi con.

Mỗi lần nghe thấy mấy lời này, Kiều Ngôn Hi đều nhìn sắc mặt bà nội. Nhưng bà chưa bao giờ biểu hiện rằng mình không vui, chỉ biết cười cười với Kiều Ngôn Hi, sau đó nói: Bảo bối của bà hôm nay muốn ăn gì, ba sẽ làm cho cháu.

Nhưng Kiều Ngôn Hi biết, rất nhiều đêm bà đã âm thầm khóc, cô rất đau lòng, nhưng lại không dám an ủi bà, bởi vì trong lòng một đứa bé, người lớn khóc chắc chắn là vì chuyện rất nghiêm trọng.

Cô bắt đầu hận cha mẹ, hận thân thích trong nhà, mặc kệ là ba hay là mẹ. Trong lòng Kiều Ngôn Hi, chỉ có bà là quan trọng nhất, bà tự chăm sóc bản thân mình, bà chăm lo cho cô từng tí, bà nói Hi Hi là bảo bối của bà.

Một năm trôi qua, Kiều Ngôn Hi dần dần lớn lên, tuy rằng cô mới mười tuổi.

Nhưng cũng dần dần hiểu được cái gọi là nhân tình ấm lạnh, biết rằng nếu như đã bị người nhà xem thường như thế, thì bản thân cô phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Từ đó, sau khi tan học, Kiều Ngôn Hi sẽ không cùng chị gái hàng xóm chơi thất dây thun, tập thể dục con bướm nữa. Cuộc sống của cô gần như khác trước hoàn toàn.

Cô nhìn bà nội già nua cố gắng vì cô mà xào rau, bếp lửa nóng hừng hực. Bà của cô tuổi đã cao, vậy mà đến giờ vẫn chưa thể có được hạnh phúc an nhàn.

Cô âm thầm thề rằng, cả đời này, cô nhất định phải cố gắng, để bà nội có thể sống trong một căn nhà ấm cúng! Mỗi bữa cơm đều có thịt ăn! Không ai có thể xem thường bà nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Edit: Shin-sama

"Bà nội, bà nội, bà nghỉ ngơi đi, chỗ cô này để cháu nhỏ cho." Kiều Ngôn Hi tan học trở về nhà liền thấy bà nội ngồi trong sân nhỏ cỏ.

Sân nhà ở nông thôn đều rất lớn, đặc biệt dễ dàng mọc cỏ dại, người trong thôn đều luôn có thói quen nhổ sạch sân cỏ của mình, ở nông thôn, để cho sân mọc um tùm cỏ đồng nghĩa với việc sẽ bị cười nhạo.

Trong nhà nay chỉ còn bà nội và Kiều Ngôn Hi, tất cả những việc nặng nhọc cơ hồ đều đè lên vai bà.

Kiều Ngôn Hi biết bà có bệnh tim, không dám để bà mệt mỏi, chỉ còn cách cố gắng phụ giúp để bà nghỉ ngơi nhiều một chút.

"Hi Hi đã về rồi sao, không có việc gì hết, cái này bà có thể làm, trở về làm bài tập đi, nhớ học cho tốt." Bà nội Kiều vừa nhổ cỏ vừa nói với Kiều Ngôn Hi.

"Bà nội, bài tập cháu đã làm xong ở trường rồi, bà nội cứ nghỉ đi. Cháu mười tuổi rồi, cháu có thể làm mà." Nói xong, Kiều Ngôn Hi nhanh như chớp chạy vào phòng cất cặp sách, sau đó vọt vào trong sân nhỏ cỏ.

Bà nội Kiều đành phải đứng dậy: "Bà nội về nhà nấu cơm cho cháu, tối nay chúng ta ăn đậu tây xào xương sườn để cháu ngoan của bà bồi bổ."

Kiều Ngôn Hi cúi đầu nhỏ cỏ, giong giọng trả lời: "Dạ!"

Bà nội nhìn bàn tay trắng mềm của Kiều Ngôn Hi không ngừng túm lấy cỏ nhỏ ra từ đất cứng, nhìn không được dùng quần áo lau lau mắt, ghen ngào một câu: "Làm cẩn thận."

Buổi tối, Bà nội Kiều cho đậu tây thơm ngát vào cái bát lớn, dùng cái muôi múc một tô com to, sau đó dùng tạp dề lau lau tay, đứng ở trước cửa kêu: "Hi Hi, ăn com này, đừng làm nữa."

Kiều Ngôn Hi dạ một câu, liền đứng dậy chạy đến trên bậc thang, múc nước rửa tay, về nhà giúp bà nội dọn com. Vừa cầm lấy chiếc đĩa, cô liền cảm thấy tay đau rất, đưa tay dưới ngọn đèn liền nhìn thấy toàn bộ tay đều đỏ ửng, còn có chút tê dại.

Kiều Ngôn Hi thở dài, biết đây là do vừa mới bắt đầu làm việc nặng, không quen, làm vài ngày sẽ ổn thôi.

Nhớ lại lúc xưa khi ba mẹ còn ở nhà, cô chưa từng làm chuyện nặng nhọc, chỉ cần cô cố gắng học thật chăm thì bố mẹ sẽ tấm tắc khen rằng "Con ngoan", "Bảo bối của cha mẹ" nghĩ đến đây, nỗi oán hận đối với cha lại tăng thêm một ít.

Lúc ăn com chiều, bà nội gấp cho Kiều Ngôn Hi một cái xương sườn: "Hi Hi ăn nhiều thịt một chút, phải mau lớn nhé, trong thời gian trưởng thành, cháu không thể để bản thân chịu khổ cực."

Kiều Ngôn Hi nén nước mắt, đem miếng sườn đang nằm trong bát của mình chuyển sang cho bà nội, "Bà nội ăn đi, bà nội ăn đi, nếu bà không ăn, cháu cũng không ăn."

Bà nội hiểu cháu gái của mình hiếu thảo, trong lòng dâng lên một chút cảm giác an ủi.

Từ lúc con trai gặp chuyện không may, bà đã lâm vào trạng thái buồn bực đau khổ, mỗi ngày miễn cưỡng cười vui chỉ là vì còn có cháu gái ngoan ở cạnh, nếu không có Kiều Ngôn Hi, bà chỉ muốn mua một lọ thuốc độc rồi uống, chết quách cho xong. May mắn, cháu gái nhu thuận, đem đến cho bà chút hi vọng.

Bởi vì muốn tiết kiệm chút tiền điện, hai bà cháu nhanh chóng ăn nhanh rồi tắt đèn đi ngủ., nghĩ đến khi nào mới có thể kiếm ra tiền mua cho bà một căn nhà, nghĩ đến khi nào ba sẽ ra tù, nghĩ đến khi nào bà mới trở về thăm cô.... Nghĩ một lúc, rồi cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Thành tích của Kiều Ngôn Hi rất tốt, năm năm tiểu học, cô luôn là người đứng đầu bảng, hơn nữa điểm số các môn gần như tuyệt đối, ngay từ khi bắt đầu vào tiểu học, Kiều Ngôn Hi đã làm lớp trưởng. Sau khi Kiều Văn Trung gặp chuyện không may, cô lại càng thêm cố gắng.

Kết thúc học kỳ, cô giáo tấm tắc khen Kiều Ngôn Hi: Con bé rất cố gắng học tập, còn hay giúp đỡ giáo viên những công việc vặt vãnh. Làm cho bà nội cười đến xán lạn, đúng là nở mặt nở mũi.

Gặp người khác liền khoe: "Cháu gái của tôi ấy hả, thật đúng là ngoan hết chỗ nói, năm nào cũng đứng đầu bảng."

Khi mùa đông đến, Tiểu Linh trở về, vừa vào cửa liền thấy Kiều Ngôn Hi ở trong bếp giúp bà nhóm lửa, lòng đau xót, nhìn không được tiến lên ôm lấy con gái cưng. Kiều Ngôn Hi nhìn thấy Tiểu Linh, lập tức đứng phắt dậy hốt hoảng, dọa Tiểu Linh một cú sốc lớn.

Thoát khỏi cái ôm của Tiểu Linh, Kiều Ngôn Hi chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa nói: "Con đi làm bài tập." Không hề nói với Tiểu Linh một lời nào.

Tiểu Linh sững sốt, hốc mắt đỏ lên. Bà nội Kiều thấy con dâu trở về, trong lòng vui vẻ, miệng không ngừng nói "Đã về rồi, đã về rồi", nhưng ai biết cháu gái bình thường ngoan ngoãn nhưng gặp mẹ mình lại làm như không thấy.

Bà nổi nghĩ lại, cháu gái gần ba tuổi đã gặp phải đã kích lớn, mẹ lại chẳng ở cạnh chăm sóc, cũng nhìn không được đỏ mắt. "Con à, con bé rất cực khổ, con đừng để trong lòng, con bé cũng chẳng dễ chịu chút nào đâu."

"Mẹ, lúc đó không phải là bước đường cùng của con sao, đó đâu phải là sự lựa chọn mà con muốn, đều là vì con bé, tại sao nó không hiểu cho con." Tiểu Linh vừa nói, nước mắt cũng rơi xuống là chảy.

Bà nội Kiều nhìn con dâu khóc thành như vậy, lại nghĩ tới con trai hư đốn cùng cháu gái nhỏ phải chịu khổ, cũng khóc theo, mẹ chồng nàng dâu cùng nhau đứng khóc.

Kiều Ngôn Hi trong phòng cũng nghe được tiếng mẹ khóc, biết rằng mình không đúng, không ngừng tự nói trong lòng: Mẹ đều là muốn tốt cho mình, mình không thể khó chịu với mẹ, là vì mình nên mẹ mới phải đi xa, mình phải hiểu chuyện một chút, không thể để mẹ buồn.

Nhưng cũng vô dụng, chỉ là khi nghĩ đến việc đối mặt với mẹ. Vừa nhìn thấy Tiểu Linh, lại nhớ đến lúc bị bạn học cười nhạo, xem thường, châm chọc; chịu đựng những trò ức hiếp trong thôn. Cô thật sự không muốn nhớ lại.

Đêm đó, cả nhà im lặng ăn com, Tiểu Linh vài lần gấp rau vào chén đều bị Ngôn Hi né tránh, Tiểu Linh không khỏi chua xót, đây là con gái duy nhất của bà, chẳng phải người ta nói con gái đều dính mẹ như sam sao, tại sao con gái của bà lại chẳng thông cảm cho bà một chút.

Chồng phải đi tù, bà bị người trong thôn cười nhạo, đành bỏ lại con gái nhỏ để đi làm công, nhận một công việc quản lý sổ sách tiền bạc cho người khác, tuy không phạm pháp, nhưng cuộc sống vẫn lênh đênh trôi nổi.

Điều này bà luôn hiểu, nhưng bà có thể làm gì bây giờ, không ra đi thì không có tiền, con gái đi học cũng cần tiền, nuôi mẹ già cũng cần tiền, muốn sống cũng cần tiền. Cái gì đều phải có tiền. Tiền! Tiền! Tiền! Bà đã bị mấy chữ này ép đến điên rồi!

Cho dù ăn uống cực khổ bà cũng không quan tâm, chỉ cần người trong nhà có thể sống tốt một chút, nhưng bà lại rất đau lòng.

Tiểu Linh ăn cơm không nổi, vội vàng ăn vài ngụm rồi đi ngủ. Sáng ngày mai bà còn có một chuyến xe đến thành phố D.

Để lại hai ngàn đồng tiền cho Bà nội Kiều, nói với bà hãy mua đồ ăn ngon cho Kiều Ngôn Hi, đừng tiết kiệm, con bé đang phát triển, cũng không thể để thiếu dinh dưỡng.

Bà nói rằng tết năm nay bà sẽ không về, tết âm lịch tăng ca có thể được thêm tiền, con gái sắp lên sơ trung (THCS), càng phải chi nhiều tiền hơn. Bà nội Kiều đồng ý, khóc lóc đưa Tiểu Linh lên xe.

Kiều Ngôn Hi nghe thấy thanh âm mẹ rời đi, nước mắt tuôn trào, chỉ muốn nhào vào lòng mẹ làm nũng, xin mẹ đừng đi, xin mẹ ở nhà chăm sóc cô, nhưng mà không thể như thế, không thể như thế...

Cô đã không còn là đứa bé ngây thơ không hiểu chuyện, cô không muốn phải phụ thuộc vào ai khác, cho dù là cha mẹ cũng không được. Bởi vì tất cả mọi người sẽ dần dần rời xa cô, chỉ có dựa vào bản thân, chỉ cần dựa vào bản thân là tốt rồi.

Đã từng khóc, cũng đã từng phát tiết ra tất cả, nên hãy đứng lên, hãy kiên cường. Bởi vì cuộc sống vẫn tiếp tục, quỹ đạo cuộc sống dù thế nào cũng phải kéo dài ra, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: Shin-sama

Những ngày tháng trưởng thành của Kiều Ngôn Hi cứ chậm rãi trôi qua, ngày qua ngày, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Kiều Ngôn Hi phát hiện, sáu năm tiểu học đã trôi qua mất rồi.

Nhanh quá, cô sắp lên sơ trung rồi. Ba mẹ rời đi đã gần hai năm, chẳng phải cô vẫn rất ổn sao?

Chỉ là khi đêm dài yên tĩnh ập đến, cảm xúc tưởng niệm của cô sẽ trào ra, nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ về hết thảy mọi chuyện...

"Tiểu Khê, Tiểu Khê, mau lại đây ngồi! Tớ nói cậu nghe cái này." Kiều Ngôn Hi mới vừa tiến vào lớp học chợt nghe tiếng gọi thanh thúy của bạn tốt kiêm bạn cùng bàn Doãn Mạnh Mạnh, có chút hưng phấn mang theo tia vội vã.

Kiều Ngôn Hi đi đến chỗ ngồi bên cạnh Doãn Mạnh Mạnh, dùng khăn lau xoa xoa cái bàn, nhét túi xách vào ngăn bàn, ngồi xuống quay đầu nhìn tiểu cô nương hoạt bát trước mắt: "Làm sao vậy? Có chuyện gì?"

Doãn Mạnh Mạnh áp sát bên tai Kiều Ngôn Hi, thần thần bí bí nói: "Cậu biết tin trường cấp hai chỗ chúng tớ sẽ sáp nhập vào trường cấp hai khác chưa?"

"Thật hay giả? Cậu nghe ai nói?" Kiều Ngôn Hi có chút kinh ngạc, trường cấp hai hiện tại rất tốt, sao lại sáp nhập.

"Là thật đó, tớ thề, là tớ nghe bác tớ nói, " Doãn Mạnh Mạnh tròng mắt to tròn, giơ tay lên cao làm tư thế thề thốt, bộ dạng như muốn nói nếu cậu không tin tớ sẽ cho thiên lôi đánh để cậu tin.

Kiều Ngôn Hi bị cô pha trò bật cười: "Được rồi được rồi, totin được chưa, nhưng mà là trường nào thế, tớ còn muốn tiếp tục học lên sơ trung đấy." Bác của Doãn Mạnh Mạnh công tác ở cục giáo dục huyện, nếu như thật là ông ấy nói, thì chuyện này chính xác là thế rồi.

"Trường cấp hai ở đây vốn ít người, học cũng chẳng có kết quả cao, bác tớ nói cứ trực tiếp lên trường tốt nhất trên huyện học!" Doãn Mạnh Mạnh cười đến đắc ý, "Trường hạng nhất, là trường cấp hai tốt nhất toàn huyện, hắc hắc. Chắc chắn mạnh hơn trường cấp hai ở đây nhiều, nghe nói một năm có đến mười mấy người ở đó có thể lọt vào trường cấp ba hàng đầu đó! Thật tốt."

"Nhưng như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người giỏi, lúc đó chắc chắn cậu phải cố gắng học nhiều hơn nữa." Kiều Ngôn Hi chặt đứt ảo tưởng của Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh lập tức ịu xù, hai tay cầm lấy Kiều Ngôn Hi cánh tay Kiều Ngôn Hi, vừa hoảng sợ vừa đáng thương nói: "Tiểu Khê, cậu không cần lo lắng, điểm số mỗi cuộc thi đều có phân chia cấp bậc, tớ cũng không dễ dàng phí công học tập đâu, lỡ như cậu không để ý đến tớ thì sao."

Trên thực tế thành tích Doãn Mạnh Mạnh rất tốt, tuy rằng thua kém Kiều Ngôn Hi, những lọt top 10. Cô nhóc vẫn xem Kiều Ngôn Hi là thần tượng, cô cảm thấy chỗ nào của Kiều Ngôn Hi cũng tốt cả.

Sùng bái Kiều Ngôn Hi sùng bái thật, hơn nữa còn đặt cho Kiều Ngôn Hi cái tên: Tiểu Khê, tuyên bố chỉ có một mình cô được gọi.

Hiện tại trường cấp hai của bọn họ cũng bị sáp nhập, trường học mới lại chất lượng cao, học sinh giỏi nhiều như mây, cô nhóc cũng bắt đầu lo lắng. Lỡ như lên cấp hai thành tích của cô quá kém so với Kiều Ngôn Hi, cậu ấy sẽ không để ý tới mình thì làm sao bây giờ.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta đều là bạn tốt." Kiều Ngôn Hi như con chó nhỏ không ngừng bám víu cánh tay, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Doãn Manh Manh chớp mắt liền thay đổi thái độ: "Tiểu Khê, cậu tốt nhất, hắc hắc, tớ yêu cậu chết mất."

Đang nói chuyện thì giáo viên bước vào, Kiều Ngôn Hi cùng Doãn Manh Manh nhanh chóng lật sách giả bộ chuyên chú đọc. Cô giáo nhìn hai người bọn họ, liếc mắt một cái không nói gì, mở ra sách giáo khoa bắt đầu giảng bài.

Doãn Manh Manh thừa dịp cô giáo xoay người viết chữ lên bảng đen, vụng trộm làm mặt quỷ với Kiều Ngôn Hi. Kiều Ngôn Hi đáp lại cô một cái mỉm cười, tiếp tục nghe giảng bài.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, Kiều Ngôn Hi bắt đầu trưởng thành. Cô đã hình thành thói quen không có cha mẹ bên cạnh, thói quen tự lực cánh sinh.

Lúc ở trường cô luôn gắng sức học tập, tiết kiệm thời gian, tranh thủ đem tất cả các bài tập làm xong hết, như vậy lúc tan học sẽ có thời gian giúp bà, giảm bớt gánh nặng cho bà nội. Cô không muốn nhìn thấy bà tuổi cao vì cô mà mệt mỏi thêm.

Dần dần Kiều Ngôn Hi học được cách nấu cơm, nấu các loại thức ăn sáng, học được cách tận dụng tất cả thời gian. Cô dần trở nên khác đi.

Trước kia là một người yếu đuối, một Kiều Ngôn Hi dễ té ngã, chỉ vì thay đổi cuộc sống, thay đổi vận mệnh mà Kiều Ngôn Hi phải phấn đấu trở nên kiên cường bất khuất.

Cuối kỳ thi, không hề bất ngờ khi Kiều Ngôn Hi lại đứng đầu bảng, Doãn Manh Manh hâm mộ cả buổi. Đồng thời cũng oán giận bản thân không nên sai câu này không nên sai câu kia.

Nhưng không lâu sau, cảm xúc ai oán đó lại bị kỳ nghỉ hè đè bẹp, kích động lôi kéo Kiều Ngôn Hi nghỉ hè nên làm gì, cảm xúc của trẻ con rất hay thay đổi, điều này đã được chứng thực ở Doãn Manh Manh.

Ngày cuối cùng đi học, hệt như lời Doãn Manh Manh nói, giáo viên nói với bọn họ trường trung học ở địa phương đã được sáp nhập, muốn bọn họ sau này phải học tập thật tốt, bằng không sau này sẽ không đuổi kịp người khác.

Hơn nữa trường cấp hai trên huyện rất xa, về sau bọn họ phải mất một giờ đạp xe mới đến trường được, điều này cần phải nói rõ cho cha mẹ họ biết.

Bọn nhỏ kêu rên thảm thiết, tuy rằng đều sinh ra ở nông thôn, trong nhà cũng không giàu có gì, nhưng cũng đều là bảo bối trong nhà, bình thường cha mẹ đều nuông chiều, có ai phá nếm loại khổ cực này đâu.

Một giờ đó, nghĩa là phải dậy sớm, càng có nghĩ là phải vận động chân tay, trường cấp hai ở địa phương đi hai mươi phút là đến rồi, cái này cũng thảm quá đi.

Kiều Ngôn Hi yên lặng thu thập túi sách, cô không có phản ứng gì lớn lắm, cô đã sớm biết chuyện này, hơn nữa so với biến cố cô trải qua năm đó, chuyện này chẳng lớn lao gì lắm. Cùng là là đạp xe một tiếng đồng hồ thôi mà.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, chẳng hề mang đến cho cô chút oán giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Shin-sama

Những ngày tháng trưởng thành của Kiều Ngôn Hi cứ chậm rãi trôi qua, ngày qua ngày, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Kiều Ngôn Hi phát hiện, sáu năm tiểu học đã trôi qua mất rồi.

Nhanh quá, cô sắp lên sơ trung rồi. Ba mẹ rời đi đã gần hai năm, chẳng phải cô vẫn rất ổn sao?

Chỉ là khi đêm dài yên tĩnh ập đến, cảm xúc tưởng niệm của cô sẽ trào ra, nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ về hết thảy mọi chuyện...

"Tiểu Khê, Tiểu Khê, mau lại đây ngồi! Tớ nói cậu nghe cái này." Kiều Ngôn Hi mới vừa tiến vào lớp học chợt nghe tiếng gọi thanh thúy của bạn tốt kèm bạn cùng bàn Doãn Manh Manh, có chút hưng phấn mang theo tia vui vẻ.

Kiều Ngôn Hi đi đến chỗ ngồi bên cạnh Doãn Mạnh Mạnh, dùng khăn lau xoa xoa cái bàn, nhét túi xách vào ngăn bàn, ngồi xuống quay đầu nhìn tiểu cô nương hoạt bát trước mắt: “Làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Doãn Mạnh Mạnh áp sát bên tai Kiều Ngôn Hi, thần thần bí bí nói: “Cậu biết tin trường cấp hai chỗ chúng tớ sẽ sáp nhập vào trường cấp hai khác chưa?”

“Thật hay giả? Cậu nghe ai nói?” Kiều Ngôn Hi có chút kinh ngạc, trường cấp hai hiện tại rất tốt, sao lại sáp nhập.

“Là thật đó, tớ thề, là tớ nghe bác tớ nói, “ Doãn Mạnh Mạnh trừng mắt to tròn, giọng lên cao làm tư thế thề thốt, bộ dạng như muốn nói nếu cậu không tin tớ sẽ cho thiên lôi đánh đẽ cậu tin.

Kiều Ngôn Hi bị cô pha trò bật cười: “Được rồi được rồi, tótin được chưa, nhưng mà là trường nào thế, tớ còn muốn tiếp tục học lên sơ trung đấy.” Bác của Doãn Mạnh Mạnh công tác ở cục giáo dục huyện, nếu như thật là ông ấy nói, thì chuyện này chính xác là thế rồi.

“Trường cấp hai ở đây vốn ít người, học cũng chẳng có kết quả cao, bác tónói cứ trực tiếp lên trường tốt nhất trên huyện học!” Doãn Mạnh Mạnh cười đến đắc ý, “Trường hạng nhất, là trường cấp hai tốt nhất toàn huyện, hắc hắc. Chắc chắn mạnh hơn trường cấp hai ở đây nhiều, nghe nói một năm có đến mười mấy người ở đó có thể lọt vào trường cấp ba hàng đầu đó! Thật tốt.”

“Nhưng như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người giỏi, lúc đó chắc chắn cậu phải cố gắng học nhiều hơn nữa.” Kiều Ngôn Hi chặt đứt ảo tưởng của Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh lập tức ịu xui, hai tay cầm lấy Kiều Ngôn Hi cánh tay Kiều Ngôn Hi, vừa hoảng sợ vừa đáng thương nói: “Tiểu Khê, cậu không cần lo lắng, điểm số mỗi cuộc thi đều có phân chia cấp bậc, tớ cũng không dễ dàng phí công học tập đâu, lỡ như cậu không để ý đến tớ thì sao.”

Trên thực tế thành tích Doãn Mạnh Mạnh rất tốt, tuy rằng thua kém Kiều Ngôn Hi, những lọt top 10. Cô nhóc vẫn xem Kiều Ngôn Hi là thần tượng, cô cảm thấy chỗ nào của Kiều Ngôn Hi cũng tốt cả.

Sùng bái Kiều Ngôn Hi sùng bái thật, hơn nữa còn đặt cho Kiều Ngôn Hi cái tên: Tiểu Khê, tuyên bố chỉ có một mình cô được gọi.

Hiện tại trường cấp hai của bọn họ cũng bị sáp nhập, trường học mới lại chất lượng cao, học sinh giỏi nhiều như mây, cô nhóc cũng bắt đầu lo lắng. Lỡ như lên cấp hai thành tích của cô quá kém so với Kiều Ngôn Hi, cậu ấy sẽ không để ý tới mình thì làm sao bây giờ.

“Mặc kệ thế nào, chúng ta đều là bạn tốt.” Kiều Ngôn Hi như con chó nhỏ không ngừng bám víu cánh tay, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Doãn Mạnh Mạnh chớp mắt liền thay đổi thái độ: “Tiểu Khê, cậu tốt nhất, hắc hắc, tớ yêu cậu chết mất.”

Đang nói chuyện thì giáo viên bước vào, Kiều Ngôn Hi cùng Doãn Mạnh Mạnh nhanh chóng lật sách giả bộ chuyên chú đọc. Cô giáo nhìn hai người bọn họ, liếc mắt một cái không nói gì, mở ra sách giáo khoa bắt đầu giảng bài.

Doãn Mạnh Mạnh thừa dịp cô giáo xoay người viết chữ lên bảng đen, vụng trộm làm mặt quỷ với Kiều Ngôn Hi. Kiều Ngôn Hi đáp lại cô một cái mỉm cười, tiếp tục nghe giảng bài.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, Kiều Ngôn Hi bắt đầu trưởng thành. Cô đã hình thành thói quen không có cha mẹ bên cạnh, thói quen tự lực cánh sinh.

Lúc ở trường cô luôn gắng sức học tập, tiết kiệm thời gian, tranh thủ đem tất cả các bài tập làm xong hết, như vậy lúc tan học sẽ có thời gian giúp bà, giảm bớt gánh nặng cho bà nội. Cô không muốn nhìn thấy bà tuổi cao vì cô mà mệt mỏi thêm.

Dần dần Kiều Ngôn Hi học được cách nấu cơm, nấu các loại thức ăn sáng, học được cách tận dụng tất cả thời gian. Cô dần trở nên khác đi.

Trước kia là một người yếu đuối, một Kiều Ngôn Hi dễ té ngã, chỉ vì thay đổi cuộc sống, thay đổi vận mệnh mà Kiều Ngôn Hi phải phấn đấu trở nên kiên cường bất khuất.

Cuối kỳ thi, không hề bất ngờ khi Kiều Ngôn Hi lại đứng đầu bảng, Doãn Mạnh Mạnh hâm mộ cả buổi. Đồng thời cũng oán giận bản thân không nên sai câu này không nên sai câu kia.

Nhưng không lâu sau, cảm xúc ai oán đó lại bị kỳ nghỉ hè đè bẹp, kích động lôi kéo Kiều Ngôn Hi nghỉ hè nên làm gì, cảm xúc của trẻ con rất hay thay đổi, điều này đã được chứng thực ở Doãn Mạnh Mạnh.

Ngày cuối cùng đi học, hệt như lời Doãn Mạnh Mạnh nói, giáo viên nói với bọn họ trường trung học ở địa phương đã được sáp nhập, muốn bọn họ sau này phải học tập thật tốt, bằng không sau này sẽ không đuổi kịp người khác.

Hơn nữa trường cấp hai trên huyện rất xa, về sau bọn họ phải mất một giờ đạp xe mới đến trường được, điều này cần phải nói rõ cho cha mẹ họ biết.

Bọn nhỏ kêu rên thảm thiết, tuy rằng đều sinh ra ở nông thôn, trong nhà cũng không giàu có gì, nhưng cũng đều là bảo bối trong nhà, bình thường cha mẹ đều nuông chiều, có ai phải ném loại khổ cực này đâu.

Một giờ đó, nghĩa là phải dậy sớm, càng có nghĩ là phải vận động chân tay, trường cấp hai ở địa phương đi hai mươi phút là đến rồi, cái này cũng thảm quá đi.

Kiều Ngôn Hi yên lặng thu thập túi sách, cô không có phản ứng gì lớn lắm, cô đã sớm biết chuyện này, hơn nữa so với biến cố cô trải qua năm đó, chuyện này chẳng lớn lao gì lắm. Cùng là là đạp xe một tiếng đồng hồ thôi mà.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, chẳng hề mang đến cho cô chút oán giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Shin-chan

Rất cuộc cũng đến khai giảng, Kiều Ngôn Hi cười con xe đạp trước kia của Tiểu Linh dùng để đi làm, đạp đến nhà Doãn Mạnh Mạnh để cùng cô đến trường. Nhà Doãn Mạnh Mạnh ở cạnh bờ sông, cách nhà Kiều Ngôn Hi rất xa, nhưng lại cùng đường lên huyện.

Con đường đi từ nhà mình đến nhà Doãn Mạnh Mạnh chỉ có một mình Kiều Ngôn Hi, bất quá may mắn trời đang mùa hè, tuy rằng là là năm giờ rưỡi nhưng đã tờ mờ sáng.

Đến nhà Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện, gần hết các bạn cùng lớp đều đã tập trung. Doãn Mạnh Mạnh nhìn thấy Kiều Ngôn Hi, hoan hô một tiếng rồi đẩy xe đạp đến bên cạnh: “Tiểu Khê, Tiểu Khê, cậu đã đến rồi, chúng ta xuất phát thôi, trường học mới thẳng tiến.”

“Mọi người cùng đi luôn sao?” Kiều Ngôn Hi hỏi.

“Ừ, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên, có rất nhiều bạn không biết đường, cho nên trước khai giảng vài ngày, chúng tớ đã hẹn nhau đi cùng.” Tiết Đồng Hải giải thích.

Trong lớp của Kiều Ngôn Hi, Tiết Đồng Hải đảm nhiệm chức lớp phó, học tập rất tốt, nếu như không có Kiều Ngôn Hi thì cậu đã luôn đứng nhất rồi, cũng vì chuyện này, một đám con trai nghịch ngợm trong lớp đã đặt danh hiệu của cậu là: Thừa tướng.

“Mọi người tập trung nào, chúng ta chuẩn bị xuất phát!” Tiết Đồng Hải vừa nói xong, chợt nghe thấy một tràng tiếng hoan hô, mọi người nhanh chóng yên vị trên xe đạp, khẩn cấp chạy về phía trước, những đứa trẻ chưa hiểu sự đòi thường có một lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Kiều Ngôn Hi phát hiện thì ra mọi người đang đợi cô, không khỏi có chút ngượng ngùng. Hạ quyết tâm lần sau nhất định phải đến sớm.

Đây là ngày đầu tiên mọi người đi đến trường trung học, hơn nữa còn là trường trung học tốt nhất toàn huyện, cho nên tâm trạng rất phấn khích, vốn là lộ trình một giờ, nhưng chỉ còn lại 40 phút.

Đến trường học, rất nhiều người cảm thán rằng đây đúng không hổ danh là trường cao cấp, mấy tầng lầu cũng thật cao, một loại tình cảm hưng phấn trào mãnh liệt. Cất xe đạp xong đi đến trước lầu, liền thấy danh sách tên của bọn họ được dán trên một cột đá cẩm thạch, trong đó còn phân ra lớp của bọn họ.

Rất nhiều người đang đua nhau chen chúc. Tổng cộng được phân thành 5 lớp, mỗi lớp sáu mươi người, Lớp Nhất và Nhị là lớp chuyên, ba lớp còn lại là lớp bình thường.

Tất cả mọi người liều mạng chen chúc về phía trước, hi vọng có thể nhìn được mình học lớp nào, Kiều Ngôn Hi không muốn chen lấn, chỉ đứng ở ngoài chờ, đợi cho mọi người tản đi rồi xem.

Cô nhìn quanh tứ phía, trong lòng không khỏi cảm thán trường học đúng là cao cấp, sân thể dục được chia ra đến tận mười khu vực, ở phía nam là sân bóng rổ, có hơn mười cái giá đỡ.

Dãy học sinh có đến sáu tầng lầu, ở lan can còn trồng cái loại hoa nhỏ, đủ mọi màu sắc, gió thổi qua có thể ngửi được hương thơm thoang thoảng. Kiều Ngôn Hi cảm lòng không đậu mà nghĩ: Không hổ trường tốt nhất toàn huyện, cái gì cũng tốt cả.

“Tiểu Khê, Tiểu Khê, chúng ta đều học lớp Nhất đó, thật tốt quá, được học cùng Tiểu Khê rồi.” Âm thanh của Doãn Mạnh Mạnh đột nhiên vang bên tai.

Kiều Ngôn Hi bất đắc dĩ lắc đầu: “Chúng ta đi đến lớp xếp hàng đi”. Nói xong liền nắm tay Doãn Mạnh Mạnh đi đến lớp Nhất xếp hàng.

Học sinh giỏi nhất được phân đều ra hai lớp, thành tích Doãn Mạnh Mạnh rất tốt, tỷ lệ bọn họ được xếp cùng lớp là khá cao, Kiều Ngôn Hi không có nhiều ngạc nhiên lắm, tuy nhiên có thể cùng bạn tốt học chung, cô thật sự rất vui.

Thầy chủ nhiệm đã đến từ sớm, phân phó mọi người dựa theo thứ tự cao thấp để xếp hàng, Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh cũng không quá cao,

liền được xếp lên phía trên một chút. Cả lớp tập trung đầy đủ, sau khi thầy giáo điểm danh liền đem học trò vào lớp xếp chỗ ngồi.

Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh ngồi ngồi ở bàn số hai, phía trước là hai nữ sinh, phía sau dĩ nhiên là Tiết Đồng Hải, Kiều Ngôn Hi cười cười với cậu xem như chào hỏi, Doãn Mạnh Mạnh hưng phấn không thôi, hô to thật là có duyên.

Tiết đầu tiên không học, chủ nhiệm lớp mời mọi người đứng lên tự giới thiệu, Kiều Ngôn Hi không nhớ kỹ được hết, nhưng chỉ có một nam sinh để lại cho cô ấn tượng rất sâu, vóc dáng cao cao, ngũ quan thực anh tuấn, thoát nhìn đặc biệt lạnh lùng. Cậu tự giới thiệu chỉ có ngắn gọn ba chữ: Khương Thành Ngọc.

Kiểu giới hiệu này so với đám nam sinh nhí nhỏ lại khác một trời một vực, hơn nữa chỉ dựa vào cái khí chất lạnh lùng kia, Kiều Ngôn Hi liền nhớ rõ cậu ngay lập tức.

Tiết thứ hai mới bắt đầu vào học, Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất nhẹ nhàng, vốn cô học rất tốt, còn rất thông minh, cho dù tốc độ giảng bài của giáo viên mới nhanh gấp mười lần trước kia, cô cũng có thể tiếp thu tốt.

Doãn Mạnh Mạnh cũng không cùng cô to nhỏ này nọ nữa, có thể thấy, cô nhóc đang cố gắng theo kịp tiến độ của giáo viên.

Com trưa ăn ở một tiệm com nhỏ cạnh trường học, đây là nơi chuyên dành cho học sinh trung học, cho nên giá không đắt, tiêu chút tiếu cũng có thể ăn no. Điềm này, Kiều Ngôn Hi thực vừa lòng.

Bây giờ Kiều Ngôn Hi so với bạn cùng trang lứa đã thành thực hơn nhiều, trong khi người khác đang bàn chuyện nên mua cái gì ăn vặt, Kiều Ngôn Hi đã nghĩ xong kế hoạch tiêu tiền để không hoang phí vô ích, có lẽ đây gọi là hoàn cảnh ép người ta trưởng thành.

Kiều Ngôn Hi trải qua ngày học đầu tiên rất tốt, chuyện học tập và tiêu tiền ăn uống đối với Kiều Ngôn Hi mà nói là hai vấn đề quan trọng, hiện tại đều giải quyết ổn thỏa, như vậy Kiều Ngôn Hi đã có thể hoàn toàn hưởng thụ một chút cảm xúc vui sướng rồi.

Về đến nhà lại không thể thiếu một loạt các câu hỏi của bà, cái gì mà trường học có được không, thầy chủ nhiệm có được không, bạn cùng lớp như thế nào, có được ăn no hay không. Kiều Ngôn Hi kiên nhẫn trả lời từng câu một, lúc này bà nội mới yên tâm, nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho cháu gái ăn tối.

Một cuộc sống khác hơn đang hiện ra trước mắt Kiều Ngôn Hi, sự thay đổi này đều được Kiều Ngôn Hi nắm trong tay kiểm soát, giống như cá gặp nước, Kiều Ngôn Hi tin tưởng và một tương lai thật tốt đẹp, bà nội cũng sẽ được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Shin

Tuổi trẻ là tuổi nhiệt huyết, năng lực thích ứng luôn rất mạnh, sau vài tuần, bọn họ đã tập thích nghi dần, mọi người cũng không còn cùng nhau tập trung để đi học nữa, nói chung nhiều người quá cũng phiền phức.

Giờ đây mọi người chỉ đi cùng bạn thân của mình, mà Kiều Ngôn Hi dĩ nhiên là đi cùng Doãn Mạnh Mạnh.

“Kiều Ngôn Hi, chờ bọn tớ một chút.” Hôm nay, Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh vừa định đạp xe khởi hành, chợt nghe thấy có người gọi, nhìn lại, Tiết Đồng Hải cùng Lý Minh Xuyên đang đẩy xe đi đến, người gọi cô là Tiết Đồng Hải.

“Chuyện gì thế, Tiết Đồng Hải?” Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải, có chút kinh ngạc, cô và Tiết Đồng Hải không thân nhau lắm, không biết cậu ta bỗng nhiên gọi cô có chuyện gì.

“Về sau đợi chúng tớ đi cùng nữa, đường quá xa, các cậu lại là nữ, không an toàn.” Cậu cười với Kiều Ngôn Hi, lộ ra một cái lúm đồng tiền thật sâu bên má trái.

Tiết Đồng Hải là kiểu người dễ làm người khác sinh ra hảo cảm, tính tình sáng sủa hào phóng, học tập tốt, còn rất hòa đồng, bình thường mọi người có thắc mắc gì liền chạy đến hỏi cậu, cậu luôn kiên nhẫn giải đáp, chưa từng tức giận, một thiếu niên luôn tràn đầy sức sống khiến người ta không thể không thích.

“Được, càng đông càng vui mà, cậu nói có đúng không, Tiểu Khê.” Doãn Mạnh Mạnh vội vàng phụ họa, vụng trộm chớp chớp mắt với Kiều Ngôn Hi.

“Đương nhiên, tớ cầu còn không được, huống chi.” Kiều Ngôn Hi luôn có ấn tượng rất tốt với Tiết Đồng Hải, hôm nay thấy cậu nghĩ cho sự an toàn của bọn họ, bởi vậy, Kiều Ngôn Hi lại có thêm hảo cảm với cậu nhiều hơn.

Tiết Đồng Hải nghe được câu trả lời của Kiều Ngõn Hi, ý cười lại càng sâu hơn, lúm đồng tiền nhỏ trên mặt khẽ động, phi thường đáng yêu.

“Ây gu, lão đại của tôi ơi, đều là bạn học với nhau cả, khách khí cái gì, nhanh đi thôi.” Lý Minh Xuyên không kiên nhẫn, nhảy lên xe dẫn đầu. Vì thế một hàng bốn người nhanh chóng xuất phát.

Bắt đầu từ hôm nay, quan hệ của bốn người bọn họ biến chuyển rất tốt, nghiêm nhiên trở thành bốn người một tổ.

Tính tình của Kiều Ngõn Hi và Tiết Đồng Hải rất hợp nhau, hai người lúc nào cũng vừa đùa vừa giỡn, đồng thời cũng thích học tập, đều thích toán học, cho nên thường xuyên cùng nhau thảo luận vấn đề.

Từng có một thời gian, Doãn Mạnh Mạnh thậm chí còn công khai ghen tị với Tiết Đồng Hải, thăm oán Kiều Ngõn Hi trọng sắc khinh bạn, thường xuyên không để ý đến cô, chỉ cùng Tiết Đồng Hải to nhỏ, làm cho Kiều Ngõn Hi dở khóc dở cười.

Bất quá Kiều Ngõn Hi là thật lòng xem Tiết Đồng Hải là bạn tốt, cô thích được tiếp xúc với Tiết Đồng Hải, tính cách hai người hợp nhau, Tiết Đồng Hải lại không phải kiểu nam sinh hay âm ỉ, bọn họ còn có thể cùng nhau thảo luận về toán học, chuyện này đối với Kiều Ngõn Hi cũng rất quan trọng.

Kiều Ngõn Hi thích toán học, mỗi con số tựa như mang theo ma lực, để cho Kiều Ngõn Hi dấy lên khát vọng nghiên cứu nó, giải quyết nó. Mà Tiết Đồng Hải thực thông minh, có thể theo kịp tiến độ của cô.

Doãn Mạnh Mạnh tuy rằng học tập cũng tốt, nhưng hàng ngày cô nhóc thường chạy tới chạy lui, lại càng không có hứng thú trao đổi toán học với cô, cho nên mỗi lần thảo luận với Tiết Đồng Hải, cô cực kỳ vui vẻ.

Bạn tốt của Kiều Ngõn Hi cũng không nhiều, chính xác là số bạn tốt càng ngày càng ít đi từ sau chuyện cha cô đi tù. Trẻ con khi bài xích một ai đó thường không có ác ý, chỉ là thuận theo cảm xúc thôi, nhưng như vậy lại đem đến tổn thương rất lớn cho người khác.

Năm năm tiểu học của Kiều Ngõn Hi đều không tốt, trong thời gian đó chỉ có Doãn Mạnh Mạnh hòa đồng với chuyện vui vẻ với cô, còn lại mọi người thường đối xử với cô kèm theo chút khinh miệt.

Kiều Ngõn Hi là một người có lòng tự trọng rất cao, bọn họ như vậy cô cũng chẳng thêm để ý, trước đó bạn tốt của Kiều Ngõn Hi chỉ có Doãn Mạnh Mạnh, bây giờ có thêm một người: Tiết Đồng Hải.

“Kiều Ngõn Hi, nhìn xem đây là gì?” Tiết Đồng Hải cầm một quyển sách hươu hươu trước mặt Kiều Ngõn Hi.

“Toán nâng cao! Tiết Đồng Hải, sao cậu có được thế?” Kiều Ngõn Hi đoạt lấy quyển sách trên tay Tiết Đồng Hải, nắm chặt như bảo bối.

“Của anh họ tớ, anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, có nhiều sách không dùng nữa, ngày hôm qua tớ tới chơi, thấy được, liền mang về cho cậu.” Tiết Đồng Hải ánh mắt vui mừng của Kiều Ngõn Hi làm mặt hơi đỏ lên.

“Oa, thật sự cảm ơn cậu, gần đây không có đề toán nào làm cả, nhưng mà sao trên đây không có chữ viết của anh cậu thế?” Kiều Ngõn Hi có phản nghi hoặc.

“Cái đó, cái đó, cậu biết không, thành tích của anh họ tớ không tốt lắm, nhưng bác của tớ luôn mua sách cho anh ấy, nhưng mà có mua anh ấy cũng không thêm đụng, đúng là có lợi cho chúng ta.” Tiết Đồng Hải có chút lấp bắp, mặt càng đỏ hơn, ánh mắt mất tự nhiên nhìn sang tứ phía.

May mắn là thời gian học lớp ngoại khóa, các học sinh đều ở bên ngoài nghe radio, hôm nay đến phiên Tiết Đồng Hải và Kiều Ngõn Hi ở lớp trực nhật, cho nên trong phòng học chỉ có hai người họ, Tiết Đồng Hải tỏ phào nhẹ nhõm.

Kiều Ngõn Hi quyển luyện không rời nghiên cứu sách, rất chuyên chú. Tiết Đồng Hải đứng bên cạnh nhìn cô, đôi đồng tử bình thường trầm tĩnh nay có chút hưng phấn mà thêm linh động, mũi cao thẳng, khỏe môi hơi hơi nhếch lên, tản ra hơi thở hoạt bát của thiếu nữ, nhất thời lại nhìn đến gần người.

“Xùy ——” bỗng nhiên một tiếng cười nhạo làm Tiết Đồng Hải bừng tỉnh, cậu nhìn lại, trong phòng học thế nhưng còn có một người, là Khương Thành Ngọc! Cậu ta an vị ở một góc xó xỉnh, thế nhưng cậu lại không để ý.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cậu đã nghe rất nhiều về Khương Thành Ngọc từ miệng các thầy cô, ai cũng nói cậu ta là thiên tài, học cái gì cũng tốt, chuyện người khác làm mười phần công sức, cậu ta chỉ làm hai phần cũng xong.

Nhưng mà không hiểu tại sao cậu ta luôn mang bộ mặt lạnh như tiền, không nói một lời, chưa bao giờ kết bạn với ai, giống như muốn cách ly mình với mọi người, làm cho thầy chủ nhiệm đau đầu hết cách.

Lúc này cậu ta lại cười nhạo mình. Tiết Đồng Hải trong nháy mắt nhận ra cậu ta đã nhìn thấu mục đích của cậu, trừng mắt nhìn Khương Thành Ngọc một cái, giả bộ trấn định quay đầu nhìn Kiều Ngõn Hi, may thật, Kiều Ngõn Hi vẫn đang đắm chìm trong sách, không phát hiện động tĩnh của cậu và Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhìn hành động lấy lòng Kiều Ngõn Hi của Tiết Đồng Hải, trong mắt hiện lên một tia khinh thường. Mới lần đầu thích con gái chứ gì? Thật đúng là thằng nhóc khờ khạo.

Vừa nhìn là biết được bố mẹ che chở lớn lên mà, hừ, thật ngây quá!

Cậu quay mặt, không có hứng thú xem vở kịch nam sinh lấy lòng nữ sinh ngây thơ. Nhưng lúc này cậu đã quên, cậu cũng chỉ giống như bọn họ - cũng là “nhóc con” thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Shin-chan

“Chát...”, tan học về nhà, nghênh đón Khương Thành Ngọc là tiếng đồ sứ vỡ tan, thanh âm va chạm giữa sàn nhà và bình sứ trắng luôn khiến người ta sồn gai ốc.

Khương Thành Ngọc vò vò tóc, nhanh chóng cởi giày đi về phòng của mình. Cảnh tượng này của bà ấy cậu nhìn đã quen rồi, không cần quá kinh ngạc, cũng sẽ không đau lòng, bởi vì thời gian biến thói quen thành sự tự nhiên.

Khương Thành Ngọc dùng sức đóng chặt cửa phòng, muốn mang hết thảy những thanh âm đó chèn ép ra ngoài, cửa gỗ cũ nát dường như không chịu nổi âm thanh bén nhọn ấy.

Tiếng của mẹ như có xuyên qua cánh cửa truyền vào lỗ tai Khương Thành Ngọc: “Phá sản rồi đó, mày và cha đúng là giống nhau như đúc, đều là thứ vô dụng.” Tuy là nói Khương Thành Ngọc, nhưng cũng là đang mắng chửi cha Khương Thành Ngọc.

“Cô nói cái gì? Người đàn bà như cô có bao giờ chịu thỏa mãn với những thứ hiện có đâu, cô nghĩ cô là thứ tốt lành lắm ư!” Trong âm thanh phần nộ của cha còn có một chút run rẩy.

Mẹ chạm vào nỗi đau trong lòng cha, một người chỉ dựa vào sức lao động để kiếm tiền như ông quả thật khó mà ăn sung mặc sướng, ông chỉ là công nhân hạn chót ở cái thành thị này, mỗi ngày dù có bán mạng làm việc cũng chẳng thể sống yên.

Nhiều năm trôi qua như thế, chưa từng có một lần ông có thể tự tin đứng dưới ánh mặt trời nói ra nghề nghiệp của mình, nhưng dù vậy, ông cũng không thể nhận lấy sự vũ nhục từ vợ của mình.

“Hừ, tôi nói không đúng sao? Anh là thứ đàn ông không có bản lĩnh, mười mấy năm rồi vẫn để chúng tôi ở lại cái nơi rách nát này.” Thanh âm của mẹ lần này nghe càng chói tai hơn, đem phần nộ dồn nén bấy lâu thiêu đốt cha.

Tự trọng trong lòng đàn ông đã bị khiêu chiến đến cực hạn, phòng khách truyền đến thanh âm vỡ nát.

Sức lực của phụ nữ làm sao có thể so sánh với đàn ông, âm thanh kim nén sự nức nở của mẹ rơi vào lỗ tai Khương Thành Ngọc. Cậu khẽ cắn môi, ngăn lại xúc động muốn đẩy cửa xông ra ngoài của mình.

Cậu lấy ra bài thi học kỳ trong túi sách, con điểm đỏ thẫm chói lọi đập vào mắt, Khương Thành Ngọc bỗng nhiên cảm giác trong ngực nghèn nghẹn không thở nổi.

Cái này, có ích lợi gì đâu? Mình đã từng ngây thơ tưởng rằng chỉ cần thành tích tốt thì cha mẹ sẽ vui vẻ, sẽ không cãi nhau mỗi ngày. Nhưng mà giờ đây cậu mới phát hiện tất cả nỗ lực của cậu đều chẳng đáng một xu, chỉ dựa vào sự cố gắng của cậu cũng chẳng thể để mọi chuyện quay lại như lúc đầu, mâu thuẫn này, cậu vĩnh viễn không có cách hóa giải.

Ngay cả bản thân cậu, chỉ sợ bọn họ cũng không cần. Khương Thành Ngọc thường nghĩ rằng nếu không có cậu trên đời này, có phải họ đã sớm tự đi tìm hạnh phúc khác cho riêng mình?

Khương Thành Ngọc nhìn chằm chằm bài thi trắng tinh, hốc mắt hơi hơi hồng. Cậu vươn tay vò tờ giấy thành một cục, trong mắt có một tia chán ghét, thứ vô dụng này giữ lại thì có ích lợi gì?

Đôi tay bỗng nhiên thả lỏng, tờ giấy trắng tinh đã nhăn nhúm khó nhìn. Khương Thành Ngọc buông tay, vuốt vuốt lại tờ giấy thi, ý muốn trả nó lại trạng thái vẹn nguyên ban đầu, nhưng vô luận cậu cố gắng như thế nào những nếp uốn khó coi ấy đều vĩnh viễn không mất đi, trạng thái ban đầu không thể phục hồi.

Có lẽ đây giống như quan hệ của cha mẹ, trạng thái tron nhẵn như lúc đầu sẽ mãi không thể thực hiện được, chỉ còn cách đổi một tờ giấy khác, cuộc sống mới có thể hạnh phúc trở lại.

Khương Thành Ngọc tắt đèn, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng không làm cho màn đêm bớt đi đáng sợ, ngược lại còn tăng thêm một phần tàn nhẫn trong đêm. Trên bàn có một tia sáng lóe lên, Khương Thành Ngọc bước đến nhìn, dao gọt hoa quả dưới ánh trăng bén nhọn lấp lánh.

Đây không phải lần đầu tiên cậu nghĩ đến việc chấm dứt sinh mệnh của mình, nhưng mỗi khi lưỡi dao lạnh băng áp lên cổ tay lại khiến cậu nhụt chí.

Đúng vậy, cậu chưa bao giờ ngừng tham vọng sự ảm áp, dù cuộc sống không trọn vẹn như ý, vẫn không thể chấm dứt một cách tuyệt vọng như thế. Dừng khi đó, cậu thật sự không có.

Nghĩ đến đây, Khương Thành Ngọc 13 tuổi bỗng nhiên cúi đầu cười thành tiếng, đã không đủ dũng cảm kết thúc, vì thế cứ sống tiếp bằng chút hơi tàn này đi, thất vọng cũng tốt, tuyệt vọng cũng tốt. Khương Thành Ngọc, cả đời này mày cứ như vậy, chính là lỗi của mày, mày là kẻ nhát gan, chết cũng không dám, cứ sống hèn mọn như vậy đi.

Tiếng đánh đập ở phòng khách ngày càng nghiêm trọng, Khương Thành Ngọc dùng tay ôm đầu, không để cho mình phát ra tiếng ghen ngào. Cậu bỗng nhiên rất hận chính mình, không phải chẳng còn gì để luyện tiếu sao? Sao mày lại hèn nhát như vậy. Khương Thành Ngọc không ngừng hỏi chính mình.

Giờ khắc này, Khương Thành Ngọc ngụy trang lạnh lùng trong mắt mọi người đã biến mất, giờ khắc này, cậu chính là đứa bé yếu ớt, một đứa bé không biết phải làm sao cho đúng.

Không ai để ý đến cảm nhận của cậu, con người đôi khi ích kỉ đến đáng sợ, bất cứ là người thân hay người ngoài. Bọn họ làm vì bọn họ nghĩ đối với cậu như thế là tốt nhất, cậu nhất định phải đồng ý, bọn họ sẽ vì hạnh phúc của riêng mình mà thoái thác một lí do, để giải thoát cho chính mình mà không quan tâm cậu khổ sở thế nào. Khương Thành Ngọc bắt lực.

Cậu không phải có tính cách lạnh lùng trời sinh, cậu cũng từng là một đứa bé hoạt bát, chỉ khác với những đứa bé khác ở sự thông minh và xinh đẹp hơn một chút, nhưng cậu cũng sẽ có tính cách bùng bình, cũng sẽ làm nũng với cha mẹ như những đứa trẻ khác.

Nhưng từ sau khi cha mẹ cãi nhau, cậu liền thay đổi, cậu dần mất đi niềm tin vào tình cảm, cậu luôn bày ra một khuôn mặt lạnh nhạt, nhưng có mấy ai biết được, đó chỉ là một lớp ngụy trang để che giấu trái tim yếu ớt?

Cậu lạnh nhạt ngược mắt nhìn thế giới, không biết mình tồn tại với mục đích gì, không biết mình phải cố gắng vì điều gì. Cứ như vậy, giống như cái xác không hồn, sẽ biến thành cát bụi vào một ngày nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Shin

Kỳ thi giữa học kì trôi qua, kết quả Kiều Ngôn Hi lại đứng nhất. Doãn Mạnh Mạnh nhìn Kiều Ngôn Hi chăm chăm, sùng bái như nhìn một tòa Kim Tự tháp.

Vốn dĩ, hạng nhất này không phải chỉ tính trong phạm vi học sinh trường cũ bọn cô, mà tính trong phạm vi toàn trường này, nghe nói ở đây ai cũng có thành tích cực kì tốt, ví dụ như nam thần Khương Thành Ngọc, hoặc ví như tài nữ Lý Thanh.

Thế mà Kiều Ngôn Hi thế thật sự đứng thứ nhất, đúng là khó tin. Nhưng trong mắt của Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi mới là thần tiên, cái kẻ gọi là thiên tài gì gì đó so với Tiểu Khê cũng chỉ bằng cái rắm. Tiểu cô nương đắc chí, đúng đúng, vẫn là Tiểu Khê nhà mình lợi hại.

Chủ nhiệm lớp thực kinh ngạc, hẳn cảm thấy Kiều Ngôn Hi đúng là rất thông minh, say mê toán học, nhưng trong giờ học cũng không tích cực lắm, ai ngờ lại lợi hại như vậy, cao hơn điểm Khương Thành Ngọc đến năm phần! (5 phần này tớ cũng không rõ là bao nhiêu nên giữ nguyên văn nhen)

Cao năm phần thi không có gì đáng để ý, nhưng mấu chốt là cao hơn ai! Khương Thành Ngọc là ai, cậu là thiên tài tiếng tăm lẫy lừng, đó là lần đầu tiên hẳn gặp một đứa bé thông minh đến thế. Tuy rằng bình thường thằng bé cũng không thêm để ý đến lời hắn nói cho lắm. (được rồi, điều này làm hắn thật ai oán).

Nhưng mà thành tích kia đã rõ ràng rành. Kiều Ngôn Hi như vậy mà vượt qua Khương Thành Ngọc! Chẳng lẽ mình đã già rồi sao, đến mắt nhìn người cũng không chuẩn nữa. Chủ nhiệm lớp lấy chính gọng kính, về mặt ai oán.

Kiều Ngôn Hi cũng không ngờ mình có thể đứng thứ nhất, nửa học kì trôi qua, điều cô nghe được nhiều nhất là chuyện Khương Thành Ngọc thông minh thế nào, lợi hại thế nào. Hơn nữa, học cùng một lớp với Khương Thành Ngọc, cô cũng có thể chứng kiến được cậu vì đại cỡ nào, mỗi lần giáo viên đưa ra các vấn đề nan giải đều không làm khó được cậu, trả lời một phát chuẩn xác. Khiến cho cô bội phục, cô không ghen tị, bởi vì cô hiểu được đạo lý ‘nhân ngoại hữu nhân’.

Cho nên việc đầu tiên sau khi nhận lấy phiếu điểm chính là nghiêng đầu nhìn Khương Thành Ngọc. Người kia chỉ vùi đầu xem phiếu điểm, sắc mặt như thường, lạnh lùng như trước, không có một chút biểu cảm, Kiều Ngôn Hi không biết cậu đang suy nghĩ cái gì. Bất đắc dĩ quay đầu lại.

Đội Kiều Ngôn Hi quay đầu rồi, Khương Thành Ngọc lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi hơi liếc về phía Kiều Ngôn Hi, khoe miệng lộ ra một chút ý cười, tốt lắm, rốt cục cũng có người có thể làm ra chuyện khiến cậu hứng thú.

Hy vọng lần này đừng để cho cậu phải thất vọng, cuộc sống cậu như ao tù nước đọng, không còn biết phương hướng phải đi là đâu nữa. Cậu chỉ có thể chờ một chút gọn sóng nào đó bất ngờ xuất hiện trên mặt hồ yên ả bao năm, để cậu yên tâm ký thác bản thân. Có phải bây giờ xuất hiện rồi chẳng? Cậu thật sự chờ mong.

“Kiều Ngôn Hi, chúc mừng cậu nha, cậu luôn luôn xuất sắc như thế.” Tiết Đồng Hải kéo áo Kiều Ngôn Hi, ý muốn cô quay đầu lại.

“Haha, được lắm, cậu cũng đâu thua kém gì, thứ ba luôn đó, Thừa tướng đại nhân”. Thường xuyên ở cùng Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi cũng bị lây nhiễm chút thói quen của cô nhóc.

Hơn nữa, trong nửa năm này hoàn cảnh cũng thay đổi, cô có nhiều bạn hơn, cuộc sống cũng sáng sủa hẳn, quả thực cô đã biết nói đùa với người khác, không còn giống Kiều Ngôn Hi trước kia nữa.

Vấn đề của cha mẹ cô không còn muốn nghĩ đến, cô cảm thấy nếu không nghĩ ra thì không cần phí công suy nghĩ nữa.

Tiết Đồng Hải bắt đầu cười: “Vẫn là không thể thoát khỏi cái biệt hiệu thừa tướng này!”

Kiều Ngôn Hi cười với cậu: “Bởi vì có tớ ở đây, cậu mới trở thành Thừa tướng.”

“Được rồi, nữ vương bệ hạ, thần nguyện ý trọn đời nguyện trung thành, tuyệt không phản bội.” Tiết Đồng Hải nhìn Kiều Ngôn Hi, nửa đùa nửa thật.

Không đợi Kiều Ngôn Hi trả lời, Doãn Mạnh Mạnh liền xì một tiếng, bật cười, “Hai cậu đúng là buồn nôn, tớ nghe còn chịu không nổi, Thừa tướng nữ vương nữa chứ.”

Kiều Ngôn Hi ngẫm lại cũng thấy hai đứa đúng là ngốc, cũng bật cười theo, chỉ còn Tiết Đồng Hải bắt đầu nhìn cô, trong lòng càng không ngừng hò hét: Tớ nói thật đó, tớ nguyện ý làm mọi chuyện vì cậu mà.

Thiếu niên vừa mới bước vào giai đoạn trưởng thành, vẫn chưa hiểu rõ cảm giác thích một người, chỉ biết là cậu rất thích nhìn Kiều Ngôn Hi, nhìn cô đạt thành tích cao cậu rất vui vẻ, cho dù cô vượt qua cả cậu, cho dù cậu có chút không cam lòng.

Nhìn thấy cô vui vẻ cậu cũng vui vẻ. Cho đến vài năm sau này, rốt cuộc cậu cũng hiểu được, ngay từ lúc bắt đầu cậu đã đem lòng thích Kiều Ngôn Hi rồi.

Kiều Ngôn Hi nổi danh, toàn bộ học sinh cùng giáo viên năm nhất đều biết đến cô gái vượt qua Khương Thành Ngọc, mọi người đều muốn nhìn xem cô tròn méo ra sao, cho nên cứ cách vài phút Kiều Ngôn Hi lại thấy có người khác lóe quanh quẩn trước cửa.

Bắt đầu, cô cũng không biết sao lại như thế. Cho đến một ngày, cô và Doãn Mạnh Mạnh nghe được có người nhắc đến tên mình trong quán ăn, có chút tò mò liền dừng tai lắng nghe.

“Cậu có biết Kiều Ngôn Hi trông thế nào chưa?” Đồng học A.

“Chưa thấy, nhưng mấy ngày trước tớ nghe bạn cùng bàn nói, cậu ta cũng chỉ là học sinh bình thường thôi.” Đồng học B.

“Thật hay giả? Tớ lại nghĩ cậu ta phải là kiểu người mang mắt kính thật dày, cả ngày đọc sách cơ.” Đồng học C.

“Tớ cũng nghĩ thế, bằng không sao có thể vượt qua Khương Thành Ngọc.” Đồng học A đồng ý.

“Ai biết được, coi chừng bạn học của cậu nhìn nhầm rồi đó, nếu không buổi chiều chúng ta đi xem thử?” Đồng học C đề nghị.

“Được được, ăn nhanh rồi đi ngay nhé!” Đồng học A cùng đồng học B đồng thanh.

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, chuyện gì thế này, không phải chỉ là vượt qua Khương Thành Ngọc sao. Sao lại biến cô thành một sách thế này. Khương Thành Ngọc cũng không phải thần, vượt qua cậu ta có gì kỳ quái đâu, những người này thật đúng là.

Doãn Mạnh Mạnh nhìn về mặt Kiều Ngôn Hi, cười gian trá: “Cậu nói xem, bây giờ tớ gọi to tên cậu thì thế nào hả?”

“Đừng, cho tớ xin một phút bình yên đi, tớ no rồi, nhanh đi thôi.” Kiều Ngôn Hi hoảng sợ nhìn Doãn Mạnh Mạnh.

“Được rồi, chả có tí hài hước gì cả, tớ sẽ không bán đứng cậu đâu.” Doãn Mạnh Mạnh bất mãn lắm lắm, bước nhanh đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi kéo tay cô đi mất.

Kiều Ngôn Hi có chút bất đắc dĩ với ánh mắt xem xét của mọi người, cô không thể luôn trốn trong phòng được. Cũng may lòng hiếu kỳ của bọn họ không quá lâu, sau một thời gian thì không còn chú ý nữa, Kiều Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô không muốn đi đến đâu cũng bị người khác nhìn chăm chăm.

Cô càng thêm cố gắng học tập, kiểm tra giữa kỳ chỉ là một nốt nhạc đệm nho nhỏ, thậm chí còn không đáng kể, Kiều Ngôn Hi nhớ kỹ mục tiêu của

chính mình. Đỗ đại học! Đỗ trường đại học tốt nhất!

Đề cho những kẻ đã từng cười nhạo mình phải ngược mắt nhìn, cho dù ba phải đi tù, mẹ không ở nhà, nhưng cô vẫn là người mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Shin

Thời điểm mọi người bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, chủ nhiệm lớp gọi Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc cùng Tiết Đồng Hải vào văn phòng.

“Hôm nay gọi các em đến đây, mục đích là để thông báo cho các em một chuyện. Trường học muốn các em năm nhất tham gia cuộc thi toán nâng cao, các em là ba học sinh ưu tú nhất lớp, thầy sẽ giúp các em báo danh, các em hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Kiều Ngôn Hi cùng Tiết Đồng Hải đều cảm thấy không thể tưởng tượng, bởi vì tuy rằng bọn họ biết toán nâng cao, nhưng lại chưa từng tham gia thi đấu. Mà Khương Thành Ngọc vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

“Đừng kinh ngạc, bởi vì từ trước đến nay các em chỉ quanh quẩn trong trường tiểu học ở nông thôn, không có cơ hội tham gia, mà Khương Thành Ngọc... Khụ khụ, Khương Thành Ngọc, lần này...”

“Em tham gia.” Giọng nói Khương Thành Ngọc lúc này lọt vào tai thầy chủ nhiệm quả thật như tiếng đàn. Hắn biết thằng nhóc này lạnh lùng thế nào, bình thường mọi trận đấu hay cuộc thi đều không thèm tham gia, hôm nay sao lại...?

Quả nhiên nếu không cạnh tranh thì không có áp lực mà, đôi mắt sau gọng kính của chủ nhiệm lớp sáng lên, giống như vừa tìm ra một quy tắc dạy học mới.

Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải ngơ ngác nhìn nhau, nghe được ý kiến của thầy, hình như trước kia thầy luôn bị Khương Thành Ngọc cự tuyệt tham gia nhiều trận đấu, quả nhiên là nam thân có khác. Nhưng tại sao lần này bỗng nhiên tham gia?

“Tuy rằng các em đều học giỏi toán, Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải còn thường xuyên nghiên cứu toán cùng nhau, nhưng có câu ‘nhân ngoại hữu nhân’, các em vẫn cần được trang bị kỹ càng hơn, như vậy đi, hôm nay tôi sẽ viết bản đăng kí, cấp cho ba em ba chỗ ở để thuận tiện cho việc bồi dưỡng, tranh thủ thời gian nghỉ đông mà luyện tập, trường học rất xem trọng cuộc thi lần này của các em, hơn nữa đội tuyển chúng ta ngoài các em còn có thêm hai bạn tham gia nữa.” Dĩ nhiên phải xem trọng rồi, thật vất vả mới có được học sinh xuất sắc như thế, làm sao không nhân cơ hội lợi dụng cho được....

“Kỳ nghỉ đông vẫn phải ở trường à? Vậy chúng em phải ăn gì? Nghỉ ngơi ở đâu?” Vấn đề của Kiều Ngôn Hi luôn liên quan đến thực tế, cô rất thích toán học, nhưng trong nhà khó khăn, nếu như học phải tốn thêm một khoản tiền ăn ở, cuộc thi này cô sẽ không tham gia nữa, biết đâu tham gia có khi còn không có tiền thưởng.

“À, vấn đề này em yên tâm đi, trường học sẽ thu xếp cho các em ở ký túc xá giáo viên, việc ăn uống sẽ do nhà trường phụ trách.” Thầy giáo vừa tán thưởng sự thành thực của Kiều Ngôn Hi hơn những đứa trẻ bình thường, vừa trả lời vấn đề của cô.

Vậy là tốt rồi, Kiều Ngôn Hi liền hưng phấn, nếu như cô có thể được cùng thiên tài Khương Thành Ngọc nghiên cứu toán, khẳng định có thể học được rất nhiều điều hay.

Nghĩ vậy, cô không khỏi nhìn Khương Thành Ngọc, phát hiện cậu cũng đang nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng tựa hồ có chút cảm xúc. Kiều Ngôn Hi không thể tin được. Chớp mắt một cái, vẫn là bộ dáng cũ, có phải cô đã nhìn lầm chăng. Thầy giáo đưa cho bọn họ vài tập tài liệu tham khảo, rồi cho mọi người về lớp học.

Buổi chiều, chủ nhiệm lớp chuyển ba người họ lên ngồi cùng một bàn, Kiều Ngôn Hi ngồi ở chính giữa. Tuy rằng Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải đều rất cao, ngồi phía sau cậu rất khó nhìn bảng, nhưng bởi vì để tạo điều kiện cho bọn họ học tập, các học sinh cũng không ý kiến.

Tuy rằng chủ nhiệm lớp sắp xếp cho bọn họ ngồi cùng nhau, nhưng quan hệ giữa họ cũng chẳng có gì thay đổi, nói đúng hơn là quan hệ giữa cô và Khương Thành Ngọc, cậu vẫn im lặng làm mặt lạnh như trước, mà Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải vẫn suốt ngày hi hi ha ha, thường xuyên thảo luận nhiều chuyện.

Thời gian chậm rãi chảy xuôi, kỳ thi cuối kỳ đã đến, lần này Kiều Ngôn Hi cùng Khương Thành Ngọc đều đạt hạng nhất, chẳng qua Kiều Ngôn Hi cao hơn ở môn ngữ văn một chút, còn Khương Thành Ngọc đạt điểm toán rất cao. Tiết Đồng Hải vẫn như cũ xếp sau hai người họ.

Khi nhận được kết quả, Kiều Ngôn Hi lại bị Tiết Đồng Hải cùng Doãn Mạnh Mạnh trêu ghẹo, cũng may, cô đã sớm hình thành thói quen trêu đùa cùng họ, đấu võ mồm cũng chiếm ưu thế hẳn.

“Bà nội, kỳ nghỉ đông này cháu muốn ở lại trường học bồi dưỡng toán nâng cao, không thể ở nhà được.” Kiều Ngôn Hi đưa cho bà xem phiếu điểm cuối kỳ, nhìn bà nội cười toe toét khiến cô cũng thật vui vẻ.

“Bồi dưỡng cái gì nữa? Còn không có thể về nhà cơ à, cháu gái bà vất vả như thế, ngay cả nghỉ đông cũng không cho về nhà.” bà nội nhìn Kiều Ngôn Hi đứng đầu danh sách khiến cho lòng bà thật hạnh phúc. Nhưng giây tiếp theo nghe tin cháu gái không về nhà, trong lòng nóng nảy.

Con bé này đi học sớm hơn người khác một năm, nhưng lúc đến trường vẫn phải đạp xe đường dài như bao người khác, cũng không than mệt, điều này khiến bà rất đau lòng. Đang muốn bồi bổ cho con bé, ai ngờ trường học lại như thế, còn không cho cháu gái bà về nhà.

“Bà nội, cháu muốn tham gia thi đấu, có thể làm quen với nhiều kiến thức mới, đến lúc đó cháu sẽ khiến bà tự hào đó.” Kiều Ngôn Hi ôm chặt bà nội Kiều. Cô cũng muốn ở nhà chăm sóc, nhưng cô muốn bản thân mình phải cố gắng hơn cả.

“Ngoan, ngoan, đúng là cháu gái ngoan của bà, đi thôi, bà nội thưởng cho cháu ít tiền, muốn ăn cái gì gì mua mà ăn, bà nội chờ cháu đoạt giải nhé!” Kiều bà nội vui vẻ sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi.

“Dạ, bà nội, bà chờ nhé.” Kiều Ngôn Hi tràn đầy tự tin.

Hai bà cháu nhìn nhau cười, như một khúc nhạc hoà thuận vui vẻ, một già một trẻ tươi cười hạnh phúc, góc nhà nhỏ đột nhiên sáng sủa hẳn.

Đúng vậy, khó khăn chẳng là gì cả, bởi vì ông trời luôn công bằng, có nhân ắt có quả, chỉ cần bạn quan tâm người thân yêu của mình, cái gì cũng có thể vượt qua.

Kiều Ngôn Hi bất hạnh, vốn tuổi nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh, Kiều Ngôn Hi lại may mắn, bởi vì cô có bà nội thân yêu của mình. Nhiều năm về sau, khi nhớ lại đoạn tháng ngày xót xa đó, bỗng nhiên cô phát hiện, người đã cho cô sức mạnh kiên trì để tiếp tục tiến về phía trước, chính là cụ già tóc bạc phơ, thấp bé lại hiền lành như bà tiên ấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Shin

Trừ ba người của bọn Kiều Ngôn Hi tham gia thi đấu, còn có thêm hai người ở lớp Nhị là Lý Thanh và Vương Tử.

Giữa mùa đông giá lạnh, năm đứa trẻ cùng nhau chui rúc trong một căn phòng để nghiên cứu đề toán. Không khí đơn thuần mà tốt đẹp, mỗi người đều vì mục tiêu của riêng mình mà cố gắng.

“Đói quá, có gì ăn không nhỉ?” Buổi chiều, bọn họ đang giải đề toán, Vương Tử hoạt bát bắt đầu kêu đói.

“Tớ sắp chết đói rồi, các cậu còn chờ gì mà không đi ăn!”

“Cậu là heo à, mới ăn cơm trưa xong lại kêu đói.” Lý Thanh trừng mắt nhìn cậu, không khách khí nói.

“Chỉ hai à, người ta đang trong tuổi phát triển, chuyện đói không phải rất bình thường sao.” Vương Tử quăng cho cô một ánh mắt xem thường.

“Tớ cũng đang trong tuổi phát triển, tại sao tớ không thấy đói nhỉ, cậu chính là heo.” Lý Thanh trừng mắt to nhìn cậu.

“Cậu là con gái có được không hả?” Vương Tử thực bất đắc dĩ, chẳng phải là cậu chỉ đói bụng muốn đi ăn thôi sao, có cần đả kích như thế không.

“Đồ thùng com!” Lý Thanh thấp giọng mắng cậu. Vương Tử bất đắc dĩ, đành phải cầm miệng lại, tiểu tử tông này cậu không thể trêu vào. Cậu lấy tay bóp bóp dạy dầy của mình, đói quá đi...

“A, tớ nghĩ ra rồi, chúng ta ra ngoài tiệm com mới mở gần đây ăn đi, tớ ăn thử rồi, ngon lắm.” Vương Tử im lặng một hồi bỗng nhiên hô một tiếng.

“Tớ cũng nghe nói chỗ đó bán com ngon lắm, hay là chúng ta đi một chuyến? Tớ cũng hơi đói bụng.” Tiết Đồng Hải buột miệng, ngượng ngùng gãi đầu.

“Đây mới là huynh đệ tốt chứ, à, các cậu còn lại đi luôn không.” Vương Tử vỗ vỗ bả vai Tiết Đồng Hải, bộ dạng hết lòng ca ngợi.

“Tớ không muốn ăn, các cậu đi đi, tớ muốn giải lại một số bài tập.” Kiều Ngôn Hi không đi, không phải cô không muốn ăn, mà là cô phải tiết kiệm tiền. Cô đã sớm không còn là cô bé muốn ăn gì sẽ tự bỏ tiền ra mua rồi, tình hình kinh tế trong nhà cô hiểu rất rõ, cô không thể tiêu tiền lung tung.

“Tớ cũng không muốn đi.” Lý Thanh phụ họa.

“Đi thôi, Lý Thanh, chị Thanh ơi, chỉ có hai bọn tớ thì chán lắm” Vương Tử chưa từ bỏ ý định, túm lấy tay áo Lý Thanh, giống như muốn nói nếu cậu không đi tớ sẽ không buông tay, đứng nhìn cậu và Lý Thanh luôn đầu vô mồm, kỳ thật quan hệ của họ rất tốt.

“Chuyện này... được rồi, tớ đi cùng các cậu.” Lý Thanh do dự một hồi.

“Kiều Ngôn Hi không đi thật à?” Tiết Đồng Hải hỏi Kiều Ngôn Hi, cậu vẫn hy vọng Kiều Ngôn Hi đi. Kiều Ngôn Hi lắc đầu với cậu.

“Được rồi, Kiều Ngôn Hi đúng là không nề tình, lần sau nhất định phải đi nhé, Khương Thành Ngọc, đi thôi.” Vương Tử vừa oán giận Kiều Ngôn Hi vừa đưa tay kéo Khương Thành Ngọc.

“Tớ không đi.” thanh âm Khương Thành Ngọc lạnh lùng vang lên, thuận tiện chụp tay Vương Tử lại.

Vương Tử còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn Khương Thành Ngọc trưng ra bộ mặt khó gần, nên cái gì cũng không nói ra được, chỉ phải thấp giọng lầm bầm “Không đi thì không đi, hung dữ cái gì.”

Tiết Đồng Hải biết tình huống trong nhà Kiều Ngôn Hi, biết nguyên nhân cô không đi, cho nên không khuyên cô. Mà muốn cho Khương Thành Ngọc đi cùng là chuyện càng khó hơn, quay đầu lại nhìn Vương Tử còn đang lầm bầm, liền kéo cậu đi mất.

Trong phòng chỉ còn lại Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc, bình thường hai người không tiếp xúc nhiều lắm, cho dù đã ngồi cùng bàn hơn một tháng, cũng không nói chuyện nhiều. Không còn đề tài tán gẫu, Kiều Ngôn

Hi cúi đầu tiếp tục làm toán, Khương Thành Ngọc nhìn cô một cái, cũng cúi đầu.

Một lát sau, Kiều Ngôn Hi đứng lên đi rót nước uống, ngang qua Khương Thành Ngọc lại thấy cậu đang đọc sách, liếc mắt một cái, lập tức liền nhận ra đó là “Cuốn theo chiều gió”!

Bởi vì cô thích nhất là đọc sách, đọc đi đọc lại đến nỗi mỗi chi tiết đều nhớ rõ, cô có chút kinh ngạc, Khương Thành Ngọc cũng thích quyển sách này?

“Cậu cũng thích xem “Cuốn theo chiều gió”?” Do dự một hồi, Kiều Ngôn Hi rốt cuộc cũng mở miệng.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu lên nhìn cô, không nói cái gì.

Kiều Ngôn Hi có chút xấu hổ, trở lại vị trí của mình ngồi, trong lòng thầm oán tại sao mình lại lảm nhảm đến thế, xứng đáng ném mìn thất bại.

“Ừ.” Kiều Ngôn Hi không nghĩ cậu lại mở miệng. Vừa kinh ngạc lại hưng phấn.

“Vậy cậu thích ai nhất trong sách?”

“Gerald O'Hara.”

“Hả? Vì sao vậy?” Kiều Ngôn Hi khó hiểu, Gerald O'Hara không phải nhân vật chính, một lão già trong truyện thì có gì đáng thích? Cô còn tưởng rằng cậu sẽ thích nữ chính cơ, nam sinh không phải thích những cô gái xinh đẹp, thông minh sao?

Khương Thành Ngọc bình tĩnh nhìn Kiều Ngôn Hi một hồi, lắc đầu không trả lời.

Kiều Ngôn Hi có chút tiếc nuối, cô rất ngạc nhiên vì Khương Thành Ngọc thích Gerald O'Hara. Nhưng mà người ta không muốn nói, cô cũng không muốn hỏi lại.

Edit: Shin

Khương Thành Ngọc biết Kiều Ngôn Hi muốn biết nguyên nhân, nhưng cậu không biết nói thế nào, cậu không có cách mở miệng.

Từ ngày Kiều Ngôn Hi vượt qua cậu, cậu đã bắt đầu chú ý cô, không có lý do đặc biệt, chỉ là cảm thấy cuộc sống thực nhàm chán, mà Kiều Ngôn Hi xuất hiện vừa hay gọi lên hứng thú trong cậu.

Cậu nhìn thấy cô và Doãn Mạnh Mạnh vui đùa hoạt bát, nhìn thấy dáng vẻ chuyên chú của cô khi giải đề toán học, nhìn thấy khí thế tự tin của cô khi trả lời câu hỏi học búa của giáo viên, nhìn thấy cô và Tiết Đồng Hải chơi đùa sôi nổi.

Cô vui vẻ hoạt bát, cô tập trung chuyên chú, cô phiền não phát điên, cậu cảm thấy rất thú vị, cậu thích xem cảm xúc cô biến hóa, càng ngày cậu càng cảm thấy hứng thú với cô. Thậm chí khi bước vào lớp nơi đầu tiên cậu đưa mắt nhìn chính là chỗ ngồi của cô, ánh mắt luôn cảm lòng không đậu đuôi theo cô, mỗi ngày đều quan sát cô đã trở thành thói quen của cậu, cũng chính là bí mật của cậu.

Trước kia khi chủ nhiệm lớp khuyên cậu nên tham gia thi đấu, cậu đều cự tuyệt. Loại chuyện này đối với cậu rất nhàm chán, cậu vẫn luôn thầm giễu cợt, thật không biết vì sao mọi người lại xem trọng nó, được nhận mấy thứ giấy tờ công nhận khen thưởng thì có ích gì, dù sao cũng không có ai thực sự vui mừng cho cậu.

Nhưng lần này không giống như thế, bởi vì Kiều Ngôn Hi muốn tham gia, cậu muốn so thực lực với cô, muốn thử xem lần này cậu thắng hay cô thắng,

rốt cuộc cơ hội tốt như thế này, sao cậu có thể buông tha.

Không nghĩ đến, cô lại có thể chủ động bắt chuyện với cậu, trong lòng cậu thật vui vẻ, tuy rằng ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng. Cô cũng thích xem “Cuốn theo chiều gió”, thật tốt, cô và cậu đều giống nhau. Cô còn hỏi cậu thích nhân vật nào, cậu nói Gerald O'Hara, cậu không lừa cô, là thật, trong lòng cậu luôn nghĩ như vậy.

Cô hỏi cậu vì sao, kỳ thật cậu rất muốn nói cho cô biết, là bởi vì Gerald O'Hara là một người chồng, người cha tốt. Ông ta yêu vợ của mình, yêu con trai mình, hơn nữa bọn họ là một gia đình ấm áp, bọn họ sống rất hạnh phúc.

Nhưng mà cậu không có đủ dũng khí nói cho cô biết, đó chính là bí mật lớn nhất trong lòng cậu, không nên nói cho cô biết, đây là chuyện xấu trong nhà, cậu lo cô sẽ khinh thường cậu.

Nhưng mà, không sao cả, cô nói chuyện với cậu, là cô chủ động. Khương Thành Ngọc nghĩ đến đây, hơi hơi nhếch khóe miệng, nở nụ cười, như vậy thật tốt, tuy rằng chính cậu cũng không biết vì sao lại như thế.

Lúc Tiết Đồng Hải trở về, mang cho Kiều Ngôn Hi hai cái bánh táo, Kiều Ngôn Hi nhận rồi cảm ơn cậu. Quan hệ của cô và Tiết Đồng Hải rất tốt, ngẫu nhiên mua cho nhau gì đó cũng không phải chuyện lạ.

Nhưng mà lại bị Vương Tử thấy được, liền giống như con cún nhỏ ngửi thấy mùi thịt phi: “Tớ thắc mắc cậu mua đồ ngọt làm quái gì, thì ra là mua cho Kiều Ngôn Hi.”

“Mua đồ ngọt thì có sao hả.” Tiết Đồng Hải trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó quay đầu nhìn Kiều Ngôn Hi.

“Đúng vậy, Vương Tử, cậu để ý nhiều chuyện quá đó!” Kiều Ngôn Hi cũng nói.

“Thôi đi, tại sao lại mua cho Kiều Ngôn Hi, không mua cho người khác.” Vương Tử cười đến vẻ mặt đắc ý. Bộ dạng như muốn nói tớ biết tất cả rồi, đừng hòng qua mặt.

“Hi Hi, đừng để ý đến, cậu ta là kẻ không đứng đắn.” Tiết Đồng Hải nói với Kiều Ngôn Hi, thuận tiện trừng mắt nhìn Vương Tử.

Kiều Ngôn Hi gật gật đầu, cũng không thêm đề ý Vương Tử, cô cảm thấy bạn thân mua hộ nhau hai cái bánh táo là chuyện bình thường. Tiết Đồng Hải thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện cậu quyết tâm mua cho Kiều Ngôn Hi ít đồ ăn để dưỡng sức, lại bị cậu ta quấy nhiễu thành chèn ép cảm, chờ đó, nếu một ngày cậu biết được nhục điểm của tên này thì... (cũng xấu tính chứ không hiền lành gì đâu.v)

Vương Tử liền cảm thấy sau lưng rét lạnh, sao lại lạnh như thế.

Khương Thành Ngọc nhìn Tiết Đồng Hải, không hiểu sao lại thấy tên này chóng mặt đến thế, không đúng, xưa đến nay cậu có bao giờ quan tâm đến ai đâu, vì sao lại cảm thấy Tiết Đồng Hải chóng mặt? Khương Thành Ngọc lắc lắc đầu, không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit: Shin

Lễ mừng năm mới nhanh chóng đến, bọn Kiều Ngôn Hi ở trường nghiên cứu toán cũng đã một thời gian dài rồi, tuy rằng bọn họ đều rất thích học, nhưng mà chung quy vẫn là trẻ con, ai lại chẳng muốn được ở nhà chần êm nệm ấm với lò sưởi nóng hực bên cạnh, một cuộc sống thoải mái tự do. Giờ thì có thể rời khỏi trường học rồi!

Vương Tử là người có phản ứng lớn nhất, thầy giáo đến thông báo bọn họ có thể đi, đến ngày 18 tháng 2 phải quay trở về trường học, xe sẽ được chuẩn bị để đưa bọn họ đến thành phố D thi đầu.

Vương Tử nghe được có thể về nhà, mừng rỡ đến độ hận không thể nhảy cao ba thước, vừa lớn tiếng hoan hô vừa thu dọn quần áo. Lý Thanh nhìn đáng vẻ của cậu nhện không được lại cười nhạo cậu vài câu. Bởi vì tâm trạng tốt, Vương Tử không thêm hơn thiệt với cô nhiều.

Kiều Ngôn Hi cũng rất vui mừng, rốt cuộc có thể về nhà chăm sóc bà nội. Nhưng mà chỉ nghĩ đến lễ mừng năm mới, nghĩ đến họ hàng thân thích, Kiều Ngôn Hi lại chẳng có chút tâm tình nào. Những bộ mặt đối trá đó, những kẻ nhân lúc nhà cô gặp chuyện không may còn cố thêm dầu vào lửa, cô sẽ không bao giờ quên.

“Làm sao vậy, được về nhà rồi cậu không thấy vui ư?” Tiết Đồng Hải cảm giác được Kiều Ngôn Hi không được vui mấy, lại gần cô, thấp giọng hỏi. Vương Tử cùng Lý Thanh đang dọn quần áo, không chú ý đến hai người bọn họ. Mà Khương Thành Ngọc đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

“Không có gì, cậu cũng biết đó, tớ không muốn ăn tết.” Kiều Ngôn Hi bày ra khuôn mặt khó xử.

Tiết Đồng Hải liền hiểu ra, kể từ lúc nhà Kiều Ngôn Hi gặp chuyện không may, đám thân thích nhà họ chẳng những không thêm giúp đỡ, còn làm chuyện thêm dầu vào lửa, nhất di dựng Hai ở cùng thôn, không ít lần mắng mỏ Kiều Văn Trung.

Sau khi mẹ Kiều Ngôn Hi đi thành phố D làm thuê, cũng là bọn họ nói mẹ cô đi làm ‘tiểu thư đài các’. “Không sao hết, cậu hãy bình tĩnh đi, đây là chuyện không thể trốn tránh.”

“Tớ biết, tớ không sao đâu, đừng lo lắng.” Kiều Ngôn Hi cười cười với Tiết Đồng Hải, “Dọn đồ nhanh lên, chúng ta còn phải về nhà đó.”

“Ừ” Tiết Đồng Hải lên tiếng, xoay người quay về giường của mình thu thập quần áo, Kiều Ngôn Hi cũng phụ giúp cậu thu dọn, Kiều Ngôn Hi mang mang theo không nhiều đồ, hơn nữa cô là người rất ngăn nắp gọn gàng, việc thu dọn cũng nhanh hơn người khác.

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải vui vẻ hòa đồng, lần đầu tiên cậu tự phi nhỏ chính bản thân mình, giả như cậu có thể hoạt bát hơn một chút, như vậy có thể giống như Tiết Đồng Hải, được trò chuyện với Kiều Ngôn Hi.

Tuy lạnh lùng như vậy chỉ để tạo ra một lớp mặt nạ bảo vệ bản thân, nhưng đó cũng đã trở thành thói quen của cậu rồi, cậu không thể quay trở lại làm Khương Thành Ngọc của trước kia được nữa. Không bao giờ nữa, không thể cười to dưới ánh mặt trời rực rỡ như bao bạn đồng trang lứa khác nữa rồi. Khương Thành Ngọc phiền não vô vô tóc, lấy tay viết lung tung lên bàn.

Truyền thống ăn tết ở nông thôn có rất nhiều màu sắc, mỗi người trong nhà đều vui vẻ, người lớn trong nhà tập nập mua đồ tết, trẻ con cũng háo hức đem tiền dành dụm mua pháo hoa, để dành đốt vào đêm giao thừa.

Nhà Kiều Ngôn Hi cũng chỉ có Kiều Ngôn Hi và bà nội, Tiểu Linh không biết khi nào mới trở về, thời này điện thoại di động vẫn còn là thứ đồ xa xỉ, nhà bình thường không thể mua nổi, phương tiện thông tin hạn hẹp, bà nội cũng không biết làm sao liên lạc với Tiểu Linh, không biết khi nào bà sẽ trở về.

Kiều Ngôn Hi chưa bao giờ hỏi về chuyện cha mẹ cô, cô không muốn quan tâm, cô thầm nghĩ có bà nội ở cùng là tốt rồi, sau đó cô sẽ thi đấu thật tốt, đoạt giải thưởng về khiến cho bà nội vui vẻ.

Mấy ngày nay, cô giúp bà nhỏ cỏ trong sân, thu dọn nhà cửa, không khỏi cảm thán lễ mừng năm mới thật đúng là vất vả.

Nhân dịp tết đến, mỗi nhà đều có tập tục giết heo, nhưng mà mấy năm này, Kiều Ngôn Hi nhìn sân nhà lạnh tanh, nghĩ đến chuyện mấy năm trước cô và cha cùng nhau dán câu đối, lúc đó cô còn rất nhỏ, luôn leo đèo theo sau cha, thật ra chả giúp ích được gì, nhưng cô luôn muốn theo cha như thế.

Mỗi lần như vậy cha cô đều đuổi cô vào nhà, sợ cô bị cảm lạnh, nhưng cô kiên quyết không đi, ba đành phải tận lực dán câu đối thật nhanh, sau đó một mạch khiêng cô chạy vào nhà, bắt cô uống một chén canh nóng. Đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của cô.

Mà mấy năm gần đây cha đều phải mừng năm mới nơi ngục tù, lúc cô và mẹ đi thăm họ hàng, chỉ nghe được những lời khiêu khích châm chọc, nếu như so với nhiều năm trước, khi mà cha còn ở nhà, làm sao chuyện đó có thể xảy ra.

Nói không nhớ đến cha mẹ là giả, làm sao cô lại không nhớ được, tính tình cha không tốt, nhưng đối xử với mẹ luôn dịu dàng, nếu có say rượu lỡ miệng quát mẹ một tiếng sẽ lập tức xin lỗi. Mà mẹ luôn mua cho cô đủ loại sách, nhất là thứ cô thích, không như cha mẹ khác ép buộc con cái mình chăm chăm vào sách giáo khoa.

Kiều Ngôn Hi nghĩ đến đây đã đỏ hốc mắt. Nhưng mà cô không có cách nào để tha thứ cho bọn họ, cô cực kì oán hận cha, sau đó cũng giận chó đánh mèo với mẹ.

Có lẽ cô không phải là một đứa trẻ ngoan, Kiều Ngôn Hi nghĩ, xoa xoa hốc mắt, tiếp tục dọn dẹp phòng.

Hai mươi chín tháng chạp, Tiểu Linh mới trở về. Bà nội vui vẻ cười toe toét, không ngừng lặp đi lặp lại “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Tiểu Linh mua quần áo mới cho bà nội và Kiều Ngôn Hi, nhưng lại không mua cho bản thân bà thứ gì.

Bà nội nhìn con dâu vẫn mặc quần áo cũ của vài năm trước, trong lòng nhói đau: “Mẹ già rồi, mua cho mẹ làm gì, các con còn trẻ, mua cho mẹ chỉ tổ uống phí tiền của. Con nhìn lại mình xem, làm thuê ở thành phố, ngày đầu năm đầu tết cũng không biết chỉnh chu bản thân lại một chút.”

“Mẹ, con không cần quần áo mới, tết năm nay, con mua cho mẹ ít quần áo thì có gì đâu, hơn nữa, quần áo của con vẫn còn chất đầy tủ.” Tiểu Linh biết bà đau lòng vì mình, trong lòng âm ảm.

“Haiz, ba đứa con dâu của mẹ, chỉ có con là hiếu thuận.” Bà nội nghĩ đến chuyện hai đứa con dâu hay làm, không khỏi thở dài.

“Mẹ, năm mới tết đến, nhà ta phải vui lên.” Tiểu Linh nhìn bà nội buồn rầu, nhanh chóng khuyên bảo.

“Đúng rồi đúng rồi, già rồi nên suy nghĩ nhiều.” Bà nội khoát tay. “Hi Hi đâu, mẹ cháu về sao không ra mừng? Hi Hi! Hi Hi!” bà nội đứng bên ngoài, gọi Kiều Ngôn Hi ở trong phòng.

Thật ra Kiều Ngôn Hi đã sớm biết mẹ cô trở về, nhưng mà cô rất bối rối. Cô không muốn quần áo mới gì cả, chỉ cần mẹ có thể trở về, không ra đi nữa. Cô không dám bước ra ngoài, đứng trước mặt Tiểu Linh, cúi đầu gọi một tiếng mẹ.

Tiểu Linh thấy con gái vẫn không muốn gần gũi mình, đã ba năm rồi, tại sao con bé vẫn một mực cứng đầu đến thế. Trong lòng bà muốn làm thật nhiều những cử chỉ thân thiết, giờ tay muốn sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi, đến giữa không trung lại rút trở về. “Hi Hi, tại sao con lại trở nên như thế, con, mới trước đây, mới trước đây.” Tiểu Linh ghen ngào nói không thành lời.

Kiều Ngôn Hi mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm Tiểu Linh: “Mới trước đây, mới trước đây mẹ và cha vẫn cùng con ở nhà.” Nói xong liền đẩy Tiểu Linh, chạy một mạch ra ngoài.

Nước mắt Tiểu Linh rơi lộp bộp, bà nội cũng không biết nói cái gì cho phải, vốn là ngày vui. Nhưng nhà họ Kiều lại bi thương như thế. Kiều Ngôn Hi chạy ra ngoài, núp ở phía sau sân, ngồi ngồi bẹp xuống đất khóc như mưa.

Cô biết điều như thế nào, cô kiên cường ra sao thì cô vẫn chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi, lại phải chịu u uất trong lòng như thế. Nhưng mà nhân sinh vĩnh viễn không thể lường trước, không ai có thể biết được, so với những điều chúng ta vẫn thường nghĩ, chúng ta còn kiên cường hơn gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Shin

Tiểu Linh rời đi vào mừng sáu, vốn bà được nghỉ đến tận mừng tám, nhưng trong nhà trống rỗng, ngày chồng bà trở về không biết là khi nào, con gái cũng chẳng muốn ở gần bà, ở nhà chỉ càng đau lòng, quay về thành phố làm việc sớm một chút vẫn hơn.

Kiều Ngôn Hi vẫn không tiến mẹ như cũ, có lẽ ngay từ đầu là cố ý trốn tránh mẹ, nhưng sau này lại biến thành thói quen, cô nghĩ cả đời này cô sẽ không thân cận với mẹ nổi.

Mười lăm tháng giêng, tết nguyên tiêu, ngày đoàn viên, bà nội nấu bánh trôi cho Kiều Ngôn Hi ăn, Kiều Ngôn Hi không thích ăn mấy thứ đồ ngọt này, nhưng vì tâm ý của bà nên cô không thể cự tuyệt, vì thế chấp nhận ăn vài cái liền buông đũa.

“Ngày mai là sinh nhật Hi Hi, cháu thích ăn món gì?” Bà nội vừa cắn bánh trôi vừa hỏi Kiều Ngôn Hi.

“Cháu không muốn gì đâu ạ, bà chiên cho cháu hai quả trứng gà là được rồi.” Kiều Ngôn Hi thuận tay lấy một quyển sách trong học bàn, cũng không ngẩng đầu lên.

Trước kia vào dịp sinh nhật cha đều chở cô bằng xe đạp lên huyện mua bánh ngọt, còn mua cho cô một món quà nhỏ, lúc có cô còn ước mỗi ngày đều là sinh nhật mình, bởi vì năm đó bánh sinh nhật còn là loại đồ ăn xa xỉ, trẻ con ở nông thôn thường không được mua vào dịp sinh nhật, chỉ có cha cô thương thương con gái, hàng năm đều mua cho cô.

Hiện tại, Kiều Ngôn Hi đã không còn mong đợi vào sinh nhật hàng năm của mình, cô không phải là cô nhóc nữa, cô đã trưởng thành, sinh nhật lạnh tanh này cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của cô bao nhiêu.

“Sao có thể thế được, đây sinh nhật đầu tiên kể từ khi cháu lên trung học, không thể sơ sài như thế, muốn ăn cái gì, bà nội mua cho cháu.” Bà nội không hi vọng cháu gái mình phải chịu thiệt thòi.

“Thật sự không cần đâu bà, ngày mai cháu còn phải lên huyện một chuyến, muốn tham gia thi đấu thì cháu phải mua vài dụng cụ, ở đây không bán mấy thứ đó.” Trong cái thôn nhỏ này, Kiều Ngôn Hi không bao giờ muốn ở lại, cô chưa từng muốn chạy ra ngoài mãnh liệt như thế, nơi này nghèo nàn, nơi này khiến cô đau lòng nhớ lại chuyện cũ, cô thật sự sắp không chịu nổi rồi.

“Một mình cháu đi sao? Làm sao cháu có thể đi được, cháu còn bé lắm.”

“Không sao đâu bà nội, cháu đã đạp xe suốt một học kỳ rồi, có gì mà không thể chứ.” Kiều Ngôn Hi an ủi bà nội.

“Đừng nói chuyện với người lạ mặt, ai nói gì cũng đừng quan tâm, đi lên đó mua đồ xong thì mua thêm chút đồ ăn cho cháu nữa, không được tiết kiệm tiền, một năm chỉ có một ngày sinh nhật thôi.” Trong mắt bà nội, Kiều Ngôn Hi mãi là đứa trẻ không lớn.

“Cháu biết rồi, bà nội.” Kiều Ngôn Hi bắt đầu đi đồng ý.

Sáng sớm ngày hôm sau Kiều Ngôn Hi liền xuất phát, cô muốn đi sớm về sớm, nếu như thế thì có thể tiết kiệm chút tiền cơm trưa. Đến huyện rồi, cô nghĩ mình nên tìm một nơi gửi xe đạp, vừa bước sang năm mới, an ninh trong huyện không chặt chẽ, không nên để mất xe đạp.

Đắn đo nhiều nơi, cuối cùng vẫn là chỗ giữ xe trong trường học là tốt nhất, vừa hay cửa phía đông của trường học không khóa, Kiều Ngôn Hi đẩy xe bước đi về phía trường học.

Xa xa nhìn thấy hình như trước nhà xe có người, đến gần nhìn kỹ mới thấy người này thật giống Khương Thành Ngọc. “Khương Thành Ngọc?” Kiều Ngôn Hi thử gọi một tiếng.

Người nọ ngẩng đầu, đây chẳng phải là Khương Thành Ngọc sao, nhưng tại sao khuôn mặt cậu lại có một vết bầm tím thế? Kiều Ngôn Hi hoảng sợ, nhanh chóng xuống xe đạp vọt đến bên cạnh cậu: “Khương Thành Ngọc, cậu làm sao vậy? Đánh nhau với người khác ư?”

Khương Thành Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, có người gọi cậu cơ đấy? Sao lại có thể nhỉ? Sẽ còn một ai đó nhớ cậu ư? Cậu nhin không được ngẩng đầu lên, lại thấy Kiều Ngôn Hi, không thể tưởng tượng là cô, cậu có chút quần bách, làm sao có thể để cho cô nhìn thấy cậu trong tình trạng nghèo túng thảm hại như thế, cậu muốn cúi đầu, nhưng đã không còn kịp, cô nhìn thấy vết thương trên mặt cậu mất rồi.

Đánh nhau? Không sai, đúng là đánh nhau, nhưng không phải cậu đánh nhau, mà là cha mẹ cậu. Sáng nay không biết vì lý do gì lại gây gỗ, cậu đang ngủ lại bị âm thanh đồ vỡ đánh thức, mơ màng đi đến phòng bếp uống nước, à, về chuyện cha mẹ cãi nhau đó, cậu cũng không muốn quan tâm nữa.

Ai ngờ, hộp quà mẹ ném vào mặt cha lại bay đến mặt cậu, làm cho khuôn mặt cậu xuất hiện vết bầm đen.

Nhưng cha mẹ lại tiếp tục cãi nhau, không ai quan tâm cậu bị thương.

Cậu cười cười tự giễu, cầm áo khoác chạy ra khỏi nhà, như một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, không biết nên đi đâu. Trường học có lẽ là nơi tốt nhất, nơi cất giấu khá nhiều chuyện vui vẻ ít ỏi mấy năm qua của cậu.

Không ngờ vừa ngồi một hồi lại gặp Kiều Ngôn Hi. Cô còn hỏi cậu đánh nhau có phải hay không, muốn cậu trả lời kiểu gì đây? Nói cha mẹ đánh nhau không may làm cậu bị thương? Haha...

“Khương Thành Ngọc, cậu đứng lên cho tở, cậu bị làm sao vậy, trả lời tở mau!” Kiều Ngôn Hi nóng nảy, tên ranh con này nói một câu sẽ chết hả.

“Không có việc gì.” Khương Thành Ngọc cúi đầu.

“Có phải cậu đánh nhau với người khác nên không dám về nhà hay không? Không có việc gì, cậu ba mẹ sẽ không trách cậu đâu, trời lạnh như thế, đứng ở chỗ này lang thang nữa, chạy nhanh trở về đi.” Kiều Ngôn Hi vừa nói vừa giơ tay kéo cậu đi.

“Tránh ra!” Sẽ không trách cậu? Đương nhiên sẽ không trách cậu rồi, bọn họ đã quên mất đứa con trai này. Khương Thành Ngọc hất tay Kiều Ngôn Hi ra, lớn tiếng nói.

Kiều Ngôn Hi ngăn người, liền cảm thấy máu huyết dâng trào: “Đúng là tở tự chuốc nhục vào thân mà, tở mặc kệ cậu, Khương Thành Ngọc cậu nghe đây, về sau nếu tở chủ động nói chuyện với cậu tở sẽ không mang họ Kiều.”

Kiều Ngôn Hi cảm thấy ủy khuất, cô chỉ muốn quan tâm tại sao cậu lại ngồi ở đó một mình, sợ cậu bị cảm, chỉ là quan tâm cậu mà thôi, cậu dựa vào cái mà gào lên với cô, ngay cả cha mẹ còn chưa bao giờ hung dữ với cô như thế, Khương Thành Ngọc có quyền gì mà làm như thế, chẳng nhẽ cô khiến cậu ta chán ghét đến vậy sao.

Kiều Ngôn Hi khóa xe đạp xong quay đầu bỏ đi không thèm nhìn lại.

Không phải, không phải, chỉ là tở không muốn cho cậu nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tở, tở thật sự không phải cố ý. Tại sao mọi chuyện lại biến thành như thế này? Khương Thành Ngọc, cái tên điên này, tại sao mày không nói chuyện tử tế một chút. Khương Thành Ngọc mày đúng là thằng ngu mà!

Cô ấy nói sẽ không nói chuyện với mày nữa, à, chắc là ghét mày đến cực điểm rồi, đúng rồi, tính cách cực đoan của mày, vốn dĩ không ai có thể yêu thích, không nói chuyện với mày cũng tốt, dù sao cô ấy cũng chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.

Nhưng là vì sao lại khó chịu như thế, lòng như có ai cắn nát, từng chút từng chút một, không nhẹ không nặng, nhưng liên miên không dứt, thật sự đau quá.

Kiều Ngôn Hi tức giận, sau khi mua xong đồ liền do dự một chút mới tới chỗ để xe đạp, được lắm, Khương Thành Ngọc không ở nơi này, ngoài miệng tức giận nhưng trong lòng cô có chút thất vọng, tại sao cậu ta lại ghét cô như thế, chẳng lẽ bởi vì cô vượt qua cậu trong mấy kỳ thi trước?

Kiều Ngôn Hi không nghĩ ra, tên ranh con chết tiệt này sao lại gào lên với cô, cô thật sự cảm thấy thù hận rồi đó! Kiều Ngôn Hi mang theo sự oán niệm dành cho Khương Thành Ngọc đạp xe về nhà.

Khương Thành Ngọc trốn sau nhà xe nhìn theo bóng dáng thon gầy của Kiều Ngôn Hi chậm rãi xa dần, tay nắm chặt lại, cô gái tốt đẹp như thế, vừa thông minh lại có sức sống, là thiếu nữ cười xán lạn dưới ánh dương rực rỡ, mà cậu chỉ có thể núp trong bóng tối âm thầm tĩnh lặng nhìn cô, chuyện gì cũng không làm được.

Khi Kiều Ngôn Hi đã đi rồi, cậu bắt đầu suy nghĩ thật lâu, vì sao cậu lại thích nhìn cô như thế, vì sao lại muốn sống vai bước cùng cô, vì sao khi nghe cô nói sẽ không bao giờ nói chuyện lại đau như thế. Tính cách cậu tuy rằng rất lạnh mạc, nhưng không có nghĩa là cậu không hiểu chuyện gì. Khương Thành Ngọc biết cậu đã thích Kiều Ngôn Hi mất rồi.

Thích ư, thì ra cậu cũng sẽ có thứ tình cảm này, chẳng phải cậu đã sớm nhìn thấy sự dối trá sao. Cha mẹ cậu chính là ví dụ rõ ràng trước mắt, vậy mà cậu lại có thể thích một người.

Hai người trong lúc đó thật sự hội thiên trường địa cửu cảm tình sao? Không, sẽ không. Cha mẹ cậu cũng từng yêu nhau đậm sâu, nhưng giờ đây đã biến thành thứ gì rồi?

Khi sự nồng nhiệt qua đi, tình yêu không còn mãnh liệt như trước, nó sẽ biến thành sợi dây vô hình ràng buộc cả hai. Bất luận lúc trước có thể non hèn biến ngọt ngào bao nhiêu, kết quả chỉ còn lại công dã tràng. Hôn nhân cũng vì mất đi tình cảm mà biến chất.

Cứ như vậy đi, để cho cô chán ghét cậu cũng tốt, Khương Thành Ngọc nghĩ. Cậu sẽ không tin tưởng tình cảm yêu thích hư vô mờ mịt này, một ngày nào đó cậu sẽ phải tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit: Shin

“Kiều Ngôn Hi! Kiều Ngôn Hi! Chiều nay mấy giờ cậu đi?” Kiều Ngôn Hi đang ở nhà ăn cơm trưa, chợt nghe thấy có người ở ngoài cửa gọi tên mình. Bước ra ngoài thì vừa thấy là Tiết Đồng Hải. “Ăn cơm xong tớ sẽ đi, còn cậu?”

Tiết Đồng Hải cười cười: “Đương nhiên là đi cùng cậu rồi.”

“Được thôi, cậu chờ tớ một chút, đúng rồi, cậu ăn cơm không?” Kiều Ngôn Hi mời Tiết Đồng Hải vào nhà ngồi. Vừa đi vừa nói.

“Làm gì có ai đến giờ này mới ăn cơm như cậu chứ, có phải sáng nay cậu dậy trễ hay không?” Tiết Đồng Hải nhìn Kiều Ngôn Hi.

Mặt Kiều Ngôn Hi đỏ lên: “Sao chuyện gì cậu cũng đoán được thế.”

Tiết Đồng Hải cười vui vẻ.

“Cháu chào bà nội.” Tiết Đồng Hải thấy bà nội đang ngồi trong phòng khách, liền lễ phép chào hỏi.

“Cháu là Tiết Đồng Hải đúng không, cao ráo đẹp trai lắm, Hi Hi nhà bà cũng thường hay nhắc đến cháu, đến đây ngồi này.” Bà nội tiếp đón Tiết Đồng Hải nồng nhiệt, muốn cậu ngồi bên cạnh bà.

“Bà nội, bà đừng khen cậu ấy như thế, cậu ấy sẽ kiêu ngạo chết mất.” Kiều Ngôn Hi nhìn nhìn Tiết Đồng Hải, bĩu môi nói.

“Con bé này, sao lại ăn nói như thế chứ.” bà nội trừng mắt nhìn Kiều Ngôn Hi một cái.

“Không sao đâu bà nội, bọn cháu cũng hay nói đùa như thế lắm ạ.” Tiết Đồng Hải thừa dịp bà nội đang chú ý đến Kiều Ngôn Hi liền làm mặt quỷ trêu cô.

“Thật đúng là đứa trẻ ngoan mà, về sau nhớ tới chơi thường xuyên.” bà nội lời kéo Tiết Đồng Hải, cười đến sáng khoái, đúng là đứa trẻ ngoan, vừa đẹp trai lại học giỏi.

“Dạ, chắc chắn rồi ạ.” Tiết Đồng Hải đồng ý với bà nội.

Kiều Ngôn Hi buông chiếc đĩa, đi đến bên giường cầm lấy túi sách đã được chuẩn bị sẵn đeo lên lưng. Vừa chào tạm biệt bà nội vừa túm áo Tiết Đồng Hải. “Bà nội, chúng cháu đi nha.”

“Bà nội, lần sau cháu sẽ đến thăm bà.” Tiết Đồng Hải cũng nói lời cáo biệt bà nội.

“Này, nhớ đạp xe từ từ thôi.” bà nội lo lắng dặn dò hai người bọn họ.

“Dạ, cháu biết rồi.” Hai người đồng thanh đáp, sau đó đạp xe đi mất.

“Hi Hi, không thể tưởng được ở nhà cậu lại hay nhắc đến tớ như thế.” Tiết Đồng Hải học theo cách bà nội gọi Kiều Ngôn Hi để trêu chọc cô.

“Thừa tướng, ai cho cậu được quyền gọi Hi Hi? Cậu phải gọi là nữ vương nhé, hơn nữa ai thèm thường xuyên nhắc đến cậu chứ, mặt dày quá đi.” Kiều Ngôn Hi vừa cười vừa mắng cậu.

“Nếu như cậu không nói, làm sao bà nội của cậu biết tớ chứ.” Tiết Đồng Hải chưa từ bỏ ý định. Khi cậu nghe bà nội nói Kiều Ngôn Hi thường xuyên nhắc đến cậu lúc ở nhà, cậu vui sướng đến mức gần như nhảy dựng lên, thì ra mình cũng có địa vị trong lòng Kiều Ngôn Hi. Tiết Đồng Hải vui vẻ nghĩ.

“Cho xin đi, anh hai, cùng sống trong một thôn, bà tớ không biết cậu mới lạ đó.” Kiều Ngôn Hi bị cậu làm cho cạn lời rồi.

“Ê, Hi Hi, gọi lại lần nữa xem.” Tiết Đồng Hải không biết xấu hổ muốn Kiều Ngôn Hi gọi cậu là ‘anh’ thêm một lần nữa.

“Thưa tướng, cậu dám lợi dụng tớ!” Kiều Ngôn Hi khó thở trả lời cậu.

“Lợi dụng như thế đó, thì sao hả.” Tiết Đồng Hải bắt đầu xấu tính.

“Cậu thử đạp xe chậm một chút xem, tớ mà bắt được cậu thì liệu hồn đó!”

“Đến đây nào, đến đây nào, Hi Hi —— “

Hai người cứ đùa giỡn như thế suốt một quãng đường từ nhà đến trường học, bước vào lớp mới phát hiện vẫn chưa có ai tới. “Bọn họ làm gì mà đến trễ thế?” Kiều Ngôn Hi có chút buồn bực.

“Chỉ có chúng ta nhà xa, những người còn lại nhà gần đây, đương nhiên sẽ đến trễ hơn một chút, đồ ngốc.”

“Cậu nói ai là đồ ngốc, Thừa tướng, nhà ngươi dám khi quân phạm thượng sao?” Kiều Ngôn Hi bỏ túi sách xuống, giơ tay ra ngoài muốn đánh cậu.

“A, Hi Hi, đừng đánh đừng đánh, tớ sai rồi.” Tiết Đồng Hải vừa né đòn vừa bắt lấy tay cô.

Khương Thành Ngọc bước vào phòng học liền thấy một màn như thế này: Tiết Đồng Hải cầm lấy cổ tay Kiều Ngôn Hi, thế nhưng Kiều Ngôn Hi không phản kháng, còn cười tủm tỉm nhìn cậu ta, mà thằng cha này, cậu ta còn dám tự tiện gọi Kiều Ngôn Hi là Hi Hi.

Trong lòng cậu bỗng nhiên ề ảm, Hi Hi, Hi Hi, làm sao cậu ta lại có thể gọi thân thiết như thế, ghê tởm hơn là, thằng ranh con chết tiệt này còn cầm lấy cổ tay Kiều Ngôn Hi.

Nhìn thấy Khương Thành Ngọc bước vào, Kiều Ngôn Hi cố gắng thoát khỏi tay Tiết Đồng Hải, không đùa với cậu nữa. Đi đến chỗ ngồi của mình, lấy ra một quyển sách, ngoan ngoãn làm học sinh gương mẫu, Tiết Đồng Hải chào Khương Thành Ngọc một tiếng, sau đó ngồi xuống cạnh Kiều Ngôn Hi.

Nhìn thấy Kiều Ngôn Hi từ đầu tới cuối vẫn chưa thèm liếc mắt với cậu một cái, Khương Thành Ngọc có chút buồn bực, trước kia cô cũng không như thế này, quả nhiên ghét cậu thật rồi.

Không phải cậu đã nghĩ thông suốt rồi sao, sao lại khó chịu bực bội như vậy, Khương Thành Ngọc thở dài một hơi trong lòng. Cảm thấy nhìn Tiết Đồng Hải không vừa mắt, còn chào hỏi với mình nữa chứ, tôi với anh thân nhau lắm à? Thật đúng là không muốn để ý đến tên này. Cậu ta dựa vào đâu mà thân thiết với Kiều Ngôn Hi như vậy. Quả nhiên, mình đúng là ghét tên này đến cực điểm.

Nhìn thấy Khương Thành Ngọc, Kiều Ngôn Hi phát hiện vết bầm trên mặt cậu cũng sắp tan hết rồi, xem ra không có đánh nhau với ai nữa. Nhưng vì sao cậu ta lại lạnh lùng nhìn mình như thế? Mình đã chọc giận cậu ta lúc nào sao, chỉ là lúc trước quan tâm cậu ta một chút thôi mà, chẳng lẽ như vậy cũng sai hả, không biết tự hối lỗi thì thôi đi, còn nhìn cô hung dữ như vậy, giống như cô thiếu cậu tám trăm vạn ấy. Về sau nhất định phải cách xa cậu ra một chút.

Nếu như Khương Thành Ngọc biết được suy nghĩ trong lòng Kiều Ngôn Hi, có lẽ sẽ đau lòng mà chết mất, cậu không có nhìn Kiều Ngôn Hi, cậu đang nhìn Tiết Đồng Hải, nhìn cái thằng ranh chương mất đó.

Edit: Shin

Cậu rất muốn xin lỗi Kiều Ngôn Hi, muốn giải thích cho Kiều Ngôn Hi sự tình ngày đó, nhưng mà cậu không mở miệng được, cậu không phải là người giỏi nói chuyện, muốn cậu nói chuyện dịu dàng với một cô gái, thà giết cậu còn dễ dàng hơn.

Một lát sau, Vương Tử và Lý Thanh cũng lục tục đến, Vương Tử cứ liên miên nói mãi không ngừng, nghiêm nhiên trở thành một cái loa nhỏ, Tiết Đồng Hải và Kiều Ngôn Hi nhìn nhau cùng liếc mắt một cái, đồng loạt thở dài, cậu bạn này, đúng trẻ con quá.

Thầy giáo đến sau cùng, trước tiên hỏi bọn họ đã mang đủ dụng cụ chưa, sau đó dẫn bọn họ lên xe ngồi. Nhà trường thuê một chiếc xe nhỏ, giao cho thầy chủ nhiệm lo liệu. Bọn họ đã chuẩn bị trong suốt một thời gian dài rồi, rốt cuộc cũng đến lúc dụng vũ.

Sau khi tìm được khách sạn, bọn họ nghỉ ngơi trước tiên, thức ăn sẽ do thầy giáo chuẩn bị, hiện tại bây giờ, giữ cho tinh thần thoải mái mới là quan trọng. Ngày hôm sau, thầy giáo dặn bọn họ chú ý đến một số điểm quan trọng rồi dẫn bọn họ tiến vào trường thi.

Tham gia kỳ thi lần này có rất nhiều học sinh trung học, bọn họ bị xếp vào các phòng thi lẫn lộn. Trước khi bước vào phòng thi, Tiết Đồng Hải hướng về phía Kiều Ngôn Hi làm một động tác cổ vũ, Kiều Ngôn Hi cũng đáp lại động tác y hệt. Sau đó bước vào phòng thi, không nhìn thấy Khương Thành Ngọc khắp mấy môi muốn nói lại thôi.

Khương Thành Ngọc cảm thấy thật thất bại, cậu vất vả cố lấy dũng khí tìm cơ hội nói chuyện với Kiều Ngôn Hi, lại bị Tiết Đồng Hải giành trước, tên ranh này, quả nhiên chính là khắc tinh của cậu!

Khương Thành Ngọc đi tới trước mặt Tiết Đồng Hải, nhìn chằm chằm cậu gần một phút đồng hồ, xem Tiết Đồng Hải như quần chìp bông mà nghiên cứu. Người này lại gần mình để làm gì, Tiết Đồng Hải buồn bực, dùng ánh mắt muốn ăn thịt người khác như thế để nhìn mình, hỏi cậu ta làm thế để làm gì

cũng không thêm nói. Hình như cậu chưa từng chọc giận cậu ta thì phải.

Tiết Đồng Hải suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, đành phải vỗ vỗ đầu, tập trung trở lại vào cuộc thi.

Sau khi bước ra khỏi phòng thi, thầy giáo đứng ở ngoài chờ họ, nhìn thấy bọn họ đi ra, liền nôn nóng hỏi kết quả thế nào, bọn Kiều Ngôn Hi đồng loạt so sánh đáp án. Mọi người cảm thấy sau khi trao đổi, kết quả của họ gần như đều đúng cả, vì thế ai cũng vô cùng vui vẻ đi dạo phố, thật vất vả mới được đến đây một chuyến, sao có thể bỏ qua cơ hội đi dạo.

Rốt cuộc đã xong, Kiều Ngôn Hi cảm thấy khối đá treo trong lòng đã nhẹ xuống.

Tuy rằng bình thường cô rất thích nghiên cứu các vấn đề nan giải, nhưng lại không có kinh nghiệm tham gia các cuộc thi toán nâng cao, trong lòng vẫn luôn lo lắng. Chuẩn bị lâu như thế, rốt cuộc cũng thi xong rồi. Khi trở về phải tập trung thư giãn lại đầu óc!

Thầy giáo dẫn bọn họ đi đến nhà sách, để cho bọn họ tranh thủ mua sách luyện tập cho học kỳ sau, Kiều Ngôn Hi nghe lời thầy mua hai cuốn sách, lúc cô tính tiền, bỗng nhiên thấy trên giá sách có một cuốn sách tựa đề “Biên thành”. Cô đã từng xem qua một đoạn nhỏ của “biên thành”, cảm thấy cực kỳ yêu thích, lần này nhìn thấy một “biên thành” hoàn chỉnh, trong lòng bỗng nhiên ngứa ngáy.

Đẹp bỏ sự đầu đón xé lòng, quyết tâm lấy cuốn sách từ trên kệ xuống, mua! Cùng lắm thì sau này tiền cơm phải dè xén lại chút. vén màn cửa, Kiều Ngôn Hi bước ra ngoài hiệu sách chờ những người khác.

Thật sự Khương Thành Ngọc không muốn mua sách luyện tập, cậu cảm thấy có sách hay không cũng như nhau thôi, cũng cứ dựa theo mấy kiến thức đó rồi phức tạp hóa lên, sau đó tìm cách giải đề, đâu cần phải muốn mua là mua như thế.

Chán thật, đó là suy nghĩ duy nhất của Khương Thành Ngọc khi đi dạo hiệu sách. Quay đầu lại, vừa vặn thấy trong tay Kiều Ngôn Hi cầm một quyển sách, cậu nhích đến gần một chút để xem tựa sách: “Biên thành”. Đây là sách gì, chưa từng nghe qua.

Cậu nhìn bóng dáng quyền luyến không rời của Kiều Ngôn Hi, bỗng nhiên trong lòng muốn biết cuốn sách kia viết về cái gì. Vì thế, sau khi Kiều Ngôn Hi bước ra khỏi cửa, cậu cũng lấy một quyển. Tốt quá, mua sách giống hệt với cô này.

Khỏe miệng Khương Thành Ngọc nhếch lên, chớp mắt băng tuyết trên mặt như tan rã. Ồ, tự nhiên bây giờ thấy vui quá, đi dạo nhà sách một vòng cũng hay.

Sau khi Lý Thanh chọn xong sách liền nhìn khắp một lượt nhà sách, không nghĩ tới chuyện thấy được nụ cười của Khương Thành Ngọc. Cô biết Khương Thành Ngọc rất đẹp trai, nhưng không ngờ lúc cười còn đẹp như thế. Ngũ quan của cậu vốn thanh tú, bình thường cậu luôn lạnh mặt xa cách, nhưng lúc này cười, tựa như ánh nắng ấm áp giữa ngày đông giá lạnh.

Ngày đó, Khương Thành Ngọc mặc bên trong một chiếc áo lông màu xám, bên ngoài khoác chiếc áo xanh lam đơn giản, kết hợp với quần bò màu đen sẫm, khiến cho cậu càng thêm tuấn tú hơn. Mặt Lý Thanh lập tức đỏ lựng, chỉ bối rối cúi đầu.

Cho đến rất nhiều năm sau này, Lý Thanh luôn nhớ rõ bóng dáng màu xanh lam cô đơn của chàng thiếu niên năm ấy. Khi đó cô đã mặc định rằng, màu sắc đời này cô yêu thích nhất, luôn là màu xanh lam này.

Đoàn người ra về lúc trời sập tối, chủ nhiệm lớp đặc biệt dặn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải phải đạp xe cẩn thận mới thả bọn họ đi. Kiều Ngôn Hi thật vui vẻ, không chỉ vì đã kết thúc cuộc thi, mà còn vì trong túi sách có sự hiện hữu của “biên thành”.

Phải về nhanh mới được, cô thầm nghĩ, phải đọc cho hết cuốn sách này, về phần kết quả kỳ thi toán, cô chỉ cần chờ một chút là được. Bởi vì đó đã là chuyện quá khứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Shin

Học kì mới bắt đầu, Kiều Ngôn Hi vẫn ngồi cùng một chỗ với Tiết Đồng hải và Khương Thành Ngọc. Kết quả thi toán của bọn họ rất tốt, Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc được giải nhất, Tiết Đồng Hải và hai người kia được giải nhì.

Tuy rằng trường của bọn họ là tốt nhất toàn huyện, nhưng nếu so với tỉnh thì không thể bằng ai, lần này lấy được thành tích tốt như vậy, quả thực là lần đầu tiên từ trước đến nay.

Hiệu trưởng đặc biệt mở tiệc lớn khen thưởng bọn họ, Kiều Ngôn Hi cùng những người trong bọn đứng dưới quốc kỳ, tiếp nhận sự khen thưởng và vinh danh của mọi người. Vì chuyện này, bọn họ thực sự nổi danh rồi.

Trường học thưởng cho Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc mỗi người một trăm khối, Tiết Đồng Hải và hai người kia được năm mươi khối. Kiều Ngôn Hi cảm thấy số tiền này mang đến cho cô rất nhiều thành tựu, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng là số tiền lần đầu tiên tự cô kiếm được.

Cô chỉ đem giấy chứng nhận và giấy khen cho bà nội xem, về phần một trăm đồng tiền kia, cô tìm một cái hộp sắt nhỏ cho vào, tự mình cất giữ. Cô muốn được giữ lấy số tiền do chính mình kiếm ra, dường như chỉ có như vậy mới tìm được một chút cảm giác an toàn.

Chỉ còn hai năm, đợi đến đầu tháng ba năm đó cô sẽ có thể làm chứng minh thư, đến lúc đó cô sẽ gửi số tiền tiết kiệm của mình vào ngân hàng. Như vậy cô sẽ có số tiết kiệm riêng, thật tốt, đó là thứ chỉ thuộc về riêng cô. Kiều Ngôn Hi cầm cái hộp sắt nhỏ, ánh mắt cười rộ lên.

Gần đây Khương Thành Ngọc có chuyện phiền toái, không, là chuyện cực kỳ phiền toái. Cậu suy nghĩ cả một ngày dài cũng chẳng tìm ra cách xin lỗi Kiều Ngôn Hi, rõ ràng hai người ngồi cùng bàn, nhưng một câu cũng không nói với nhau. Không nói thì không nói, cậu chỉ cần có thể ở cạnh cô, nhìn cô là được rồi.

Nhưng mà mỗi ngày cô và thằng nhãi Tiết Đồng Hải cãi nhau âm ỉ, trông thật vui vẻ quá chừng. Dựa vào đâu mà thằng ranh đó có thể gọi cô là “Hi Hi”, “Hi Hi”. Đến cuối cùng phải làm gì cô mới có thể tha thứ cho cậu đây?

Khương Thành Ngọc vác túi xách đi dạo đi dạo trên đường, bất tri bất giác đã đặt chân đến một cửa hàng bán quà lưu niệm, cậu bị hấp dẫn bởi một con mèo bằng đồng đang giương nanh múa vuốt trên cửa kính, bỗng nhiên cậu cảm thấy con mèo đó cực kỳ giống Kiều Ngôn Hi. Cậu hướng về phía con mèo làm mất quý, đúng là giống quá.

Trong nháy mắt, Khương Thành Ngọc đưa ra một quyết định mà cả đời này dù cho có nằm mơ cậu cũng không ngờ được: Mua nó, đưa cho Kiều Ngôn Hi!

Ngày hôm sau, giờ học Toán. Kiều Ngôn Hi cảm thấy hình như Khương Thành Ngọc huých cánh tay cô một cái, nghĩ lại, người kia còn lâu mới kêu cô, chắc là không cần thận trọng rồi, cho nên không thèm để ý đến.

Khương Thành Ngọc chớp mắt rồi rầm, quả nhiên, quả nhiên cậu ấy ghét mình, mình gọi cậu ấy, cậu ấy cũng không để ý. Muốn gặp mặt một chút hay không? Muốn hay không? Chuyện này rồi quá, tiết thứ nhất cứ như vậy mà trôi qua, Khương Thành Ngọc vẫn hết lần này tới lần khác lấy dũng khí hẹn gặp Kiều Ngôn Hi ra ngoài một chút.

Giờ nghỉ trưa, Kiều Ngôn Hi vừa gục đầu lên bàn ngủ, lại đột nhiên bị người khác bắt lấy cánh tay, quay đầu lại thì vừa thấy là Khương Thành Ngọc. Kiều Ngôn Hi có chút tức giận, cậu ta làm cái hành động gì thế, sao không từ từ gọi người ta.

“Làm gì thế? Có việc gì?” Kiều Ngôn Hi tức giận nói.

Khương Thành Ngọc không đáp, chỉ cầm lấy tay cô kéo ra ngoài cửa.

Kiều Ngôn Hi nóng nảy, “Nè, cậu muốn làm gì hả?”

Khương Thành Ngọc vẫn không nói lời nào, bước chân càng nhanh hơn, ý định lôi kéo Kiều Ngôn Hi ra vườn hoa nhỏ sau trường.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì vậy? Tờ lại chọc giận cậu hả? Cậu bị câm à!” Kiều Ngôn Hi chỉ nghĩ đến chuyện cậu từng nổi nóng với mình, liền không thể dằn lòng với cậu.

Khương Thành Ngọc nấp mấy miệng, vẫn không thể nói lời nào, chỉ tùy tiện lấy đồ trong túi vải của mình ra nhét vào tay Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi cúi đầu nhìn thấy, một con mèo mập mạp bằng đồng. Cậu ta có ý gì đây? Cho mình? Kiều Ngôn Hi nhìn nhìn gương mặt lạnh băng của Khương Thành Ngọc, đoán không ra ý muốn của cậu.

“Con mèo này? Để làm chi?” Kiều Ngôn Hi quơ quơ con mèo mập mạp, đáng yêu ghê, Kiều Ngôn Hi tựa như con mèo tham muốn đến nỗi tưởng chừng nước bọt sắp tràn ra.

..... Khương Thành Ngọc vẫn không nói lời nào. (-_-)

Kiều Ngôn Hi buồn bực, cậu ta bị làm sao thế này, sao không mở miệng nói một câu nói vậy.

“Chuyện... Con mèo này, tặng cậu, xin lỗi cậu.” Khương Thành Ngọc vất vả nói một câu, nói xong lập tức xoay người bước đi, để lại Kiều Ngôn Hi đứng tại chỗ, cậu ta có ý gì? Tặng cho mình? Xin lỗi mình? Kiều Ngôn Hi suy nghĩ nát óc, một lát sau, rốt cuộc cũng nhớ ra, Khương Thành Ngọc xin lỗi cô vì ngày đó đã gào lên giữa đường.

Kiều Ngôn Hi nhìn con mèo nhỏ mập mạp trên tay, lại nghĩ đến đáng vẻ ngốc nghếch vừa rồi của Khương Thành Ngọc, bật cười một tiếng. Người này, thật đúng là chẳng đáng yêu chút nào.

Được rồi, bỏn tiểu thư nể mặt con mèo này tha thứ cho cậu, Kiều Ngôn Hi nheo nheo mắt mèo, cảm xúc êm ái khiến cho lòng cô mềm mại. Thật ra Khương Thành Ngọc cũng rất tử tế.

Trở lại phòng học, Tiết Đồng Hải đang úp mặt trên bàn, có lẽ đang ngủ, Khương Thành Ngọc bối rối ngồi thẳng tắp trên ghế dựa, mặt không chút thay

đôi như cũ, cho đến lúc cô ngồi vào chỗ cũng không liếc nhìn một cái. Kiều Ngôn Hi xé từ vở ra một mảnh giấy, viết lên tờ giấy nhỏ rồi đưa cho Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhận tờ giấy rồi mở ra: Nhìn cậu toàn tâm toàn ý xin lỗi như thế, tớ quyết định tha thứ cho cậu. Mặt sau tờ giấy còn vẽ một cái mặt quỷ cong cong vẹo vẹo. Nghiêng đầu, Kiều Ngôn Hi cười tủm tỉm nhìn cậu.

Biểu hiện trên gương mặt Khương Thành Ngọc không thay đổi, nhưng trong lòng như có pháo nổ đi đùng. Kiều Ngôn Hi tha thứ cho cậu, thật sự tha thứ. Mọi thứ xung quanh dường như đều trở nên tốt đẹp. Đương nhiên công lao lớn nhất vẫn thuộc về con mèo kia, Khương Thành Ngọc lấy tay chống cằm, nhếch khóe miệng, mèo thật sự là một loài động vật đáng yêu.

Nhưng mà không biết Kiều Ngôn Hi có thực sự thích mèo hay không, chuyện này có lẽ cậu phải tự tìm hiểu một chút.

Trong lòng cậu nháy mắt xẹt qua hơn mười cái sở thích của Kiều Ngôn Hi, cậu buồn rầu, hình như mỗi sở thích đều ỏn ẻt hết, Hay là mình trực tiếp thử từng cái xem cái nào hiệu quả nhất? Dễ ợt! Khương Thành Ngọc xoa tay nóng lòng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: Shin

Cho đến đầu học kỳ sau, Tiết Đồng Hải kinh ngạc phát hiện mối quan hệ của Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc biến chuyển tốt hơn rất nhiều, tuy rằng Khương Thành Ngọc phần lớn vẫn giữ nét mặt xa cách khó gần kia, nhưng mà đôi khi sẽ cười lơ đãng với Kiều Ngôn Hi. Mà bình thường Kiều Ngôn Hi cũng không còn nhìn Khương Thành Ngọc bằng ánh mắt lạnh buốt như sắt đá, không những thế còn tự nhiên thảo luận với Khương Thành Ngọc mấy vấn đề rắc rối trong toán học.

Tiết Đồng Hải có chút buồn bực, từ khi nào hai người bọn họ bắt đầu hoà hợp đến thế?

Tháng ngày trôi qua nhanh như nước chảy, Kiều Ngôn Hi sắp lên năm hai của chương trình trung học, năm hai này bọn họ sẽ bắt đầu học vật lý, lại phải tăng thêm một môn học, Kiều Ngôn Hi dự tính trước tiên phải tìm một người để mượn sách vật lý, bản thân mình phải xem trước, bởi vì xưa nay chưa từng tiếp xúc với môn học này, Kiều Ngôn Hi cảm thấy vẫn nên hiểu trước một ít thì tốt hơn.

Thời điểm được nghỉ hè, Kiều Ngôn Hi ở nhà giúp bà nội bóc vỏ đậu phộng, để cho đậu phộng bên trong được phơi khô, Tiểu Linh trở lại nhà. Bà nội nhanh chóng bóc vỏ đậu phộng trong tay xuống, đi làm cơm cho Tiểu Linh ăn. Kiều Ngôn Hi cúi đầu tiếp tục làm việc, giống như không phát hiện ra Tiểu Linh.

Tiểu Linh đi đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi. "Hi Hi, mẹ muốn nói với con chuyện này."

Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ cô, không nói lời nào.

"Mấy ngày nữa, mẹ muốn đem con đi thăm cha, ba năm rồi, con chưa lần nào đi thăm ông ấy, mỗi lần mẹ đi thăm cha con, ông ấy đều nói nhớ con rất nhiều, lần này mẹ muốn dẫn con đi."

Kiều Ngôn Hi như thế nào cũng không nghĩ tới mẹ cô sẽ nói đến chuyện này, từ lúc cha cô vào tù đến giờ cũng đã ba năm, chưa lần nào cô đến thăm ông ấy. Nghĩ đến chuyện ngày đó cha tự mình gây họa, sau đó thân thích trong nhà thoát cái trở mặt quay lưng, ba năm nay chắc chắn ông thấy đã vô cùng trông ngóng cô rồi.

Kiều Ngôn Hi gật gật đầu: "Khi nào thì đi?"

"Ngày mai đi, nhân tiện mua cho con mấy bộ quần áo, con đã lớn rồi, sao không biết ăn diện một chút." Tiểu Linh thấy con gái không phản đối, trong lòng thật vui mừng.

"Không cần đâu ạ, mẹ vào nhà nghỉ ngơi đi, trời nóng lắm." Kiều Ngôn Hi nói xong lại ngồi xỏm xuống tiếp tục bóc vỏ đậu phộng.

"À ừ!" Tiểu Linh có điểm thụ sủng nhược kinh*, từ sau khi cha con bé gặp chuyện không may, đứa nhỏ này không còn hôn bà nữa, quả thực giống như thay đổi, đây cũng là lần đầu tiên con gái chủ động quan tâm bà.

[i](*thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà kinh ngạc)[/i]

"Con đừng làm nữa, mẹ sẽ mua đồ ăn ngon cho con, đi, vào nhà." Tiểu Linh kéo Kiều Ngôn Hi vào phòng.

Bà nội đã nấu cơm xong, nhanh chóng đặt chén cơm đã xới cho Tiểu Linh lên bàn, sau đó bà ngồi xuống bên cạnh Tiểu Linh nói chuyện phiếm. Kiều

Ngôn Hi không muốn xen vào khi người lớn đang nói chuyện, liền tiếp tục đọc sách vật lý cô vừa mượn.

Nói chuyện với bà một hồi lâu, Tiểu Linh mới biết, thì ra con gái tham gia cuộc thi toán năng cao được giải nhất, cảm thấy kiêu hãnh đồng thời lại có chút bi ai, làm một người mẹ, con gái của mình đạt được giải thưởng, vậy mà bà lại chẳng hề hay biết gì, cả quá trình trưởng thành của con gái bà đều không tham gia vào, bà không xứng làm mẹ.

Nhìn giấy khen trong nhà đã dán kín tường, trong lòng bà đau xót, cho dù con gái không có bà ở bên cạnh cũng sống rất tốt.

Kiều Ngôn Hi đi theo mẹ đến ngục giam ở thành phố D, nhìn thấy cha sau ba năm cách biệt. Ông gầy đi, tóc cắt cụt lùn, mặc trang phục tù nhân, trông có vẻ gầy càng thêm gầy. Nhìn thấy con gái mình, xúc động đến nỗi không nói nên lời, chỉ lặng lẽ sờ sờ đầu.

Nước mắt Kiều Ngôn Hi liền tuôn trào như mưa lũ, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình oán hận trong ba năm năm này giống như cổ tình gây sự, ba phải đi tù, thân làm con gái mà ba năm liền không thêm đến thăm cha, phải đợi mẹ yêu cầu. Dựa vào điều gì mà cô có thể oán hận, ba đi làm đường là không đúng, nhưng cô là con gái của cha, lẽ ra không nên oán giận, chỉ trích, mà phải thật ngoan ngoãn để cha yên tâm.

Từ khi cha vào ngục giam, một mình mẹ sống gian nan chống đỡ gia đình, mà chưa bao giờ cô cho mẹ sắc mặt hoà nhã, lần đầu tiên Kiều Ngôn Hi cảm thấy bản thân mình bất hiếu đến thế.

Kiều Văn Trung thấy con gái ở trước mặt mình không ngừng khóc lóc, trong lòng càng thêm khó chịu bức bối, bản thân ông đúng là có lỗi với con bé, có lỗi với vợ hiền, có lỗi với cả gia đình này. Ông vừa lau nước mắt cho Kiều Ngôn Hi vừa vụng về an ủi an ủi: "Hi Hi đừng khóc, đều là do ba không tốt, đừng khóc mà."

Kiều Ngôn Hi nghe thấy lời cha nói, khóc càng dữ dội hơn, cô đã nghĩ thông suốt rồi, cô không oán cũng không hận. Chỉ cần ba mẹ đều khỏe mạnh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Lần này đi thăm cha cho đến mãi về sau, Kiều Ngôn Hi thay đổi hẳn, cô không hề dùng biểu cảm lạnh lùng biểu đối với Tiểu Linh nữa, giống như hết thảy đều chưa từng xảy ra biến cố, cô làm nũng với mẹ, khi mẹ rời đi cô sẽ yêu cầu mẹ nhanh nhanh trở về, để chăm sóc cô.

Tiểu Linh thật hạnh phúc, rốt cuộc con gái không còn bài xích bà nữa. Từ đó về sau, số lần bà về nhà cũng tăng nhiều, hơn nữa còn cẩn thận mua một cái di động, để cho lúc rảnh rỗi Kiều Ngôn Hi có thể gọi cho bà vài cuộc.

Khúc mắc trong lòng Kiều Ngôn Hi rốt cuộc cũng coi bỏ, cô cũng trở nên hoạt bát hơn, những người bên cạnh đều cảm giác được sự biến hóa của cô, Tiết Đồng Hải nói cô càng ngày càng giống như Doãn Mạnh Mạnh, Doãn Mạnh Mạnh đương nhiên vui vẻ vì sự biến hóa của Kiều Ngôn Hi, cô còn ước gì có thêm vài người điên như cô nữa, còn Khương Thành Ngọc mỗi ngày đều bị Kiều Ngôn Hi trêu chọc.

Bất quá, dường như mỗi lần như thế Kiều Ngôn Hi đều không chiếm được chút tiện nghi nào của Khương Thành Ngọc, bởi vì mặc kệ cô nói cái gì, Khương Thành Ngọc đều yên lặng nhìn cô, không nói lời nào. Điều này làm cho cô cảm thấy thực thất bại.

Năm thứ hai này, Kiều Ngôn Hi gặp được địch thủ của đời cô: Vật lý. Lúc trước chưa học vật lý, thầy giáo luôn giảng đạo bên tai cô rằng, học giỏi toán thì nhất định có thể học giỏi vật lý. Kiều Ngôn Hi cũng đã xem trước sách rồi, cảm thấy cũng rất đơn giản. Nhưng mà cô chỉ đọc sách học kỳ một thôi.

Cái làm Kiều Ngôn Hi gian nan nhất chính là mạch điện! Kiều Ngôn Hi bị mạch làm cho sắp phát điên rồi, cô không hiểu thầy giáo giảng cái gì, cũng không thể làm bài. Học điện học lâu như vậy, cô chỉ biết vẽ sơ đồ mạch nói tiếp! Sơ đồ song song cô không biết vẽ. Mỗi lần cô xem mấy bức hình sơ đồ song song chần chịt nhưng không rời mắt trong vở Khương Thành Ngọc lại thấy ghen tị, sao cậu ấy có thể làm tốt như vậy!

"Aiz ---- sao điện học lại khó khăn đến thế, Khương Thành Ngọc, cái này vẽ làm sao thế?" Kiều Ngôn Hi nhìn đề vật lý trong sách đã được thầy giáo giảng không dưới ba lần mà ai oán.

Khương Thành Ngọc nhìn bộ dạng chán đời của cô mà buồn cười, cậu cảm thấy điện học cũng không phức tạp lắm, Kiều Ngôn Hi thông minh như vậy sao lại không học tốt nhỉ. Cậu lấy ra một cái bút bi, nhanh chóng phác họa sơ đồ rồi đưa cho Kiều Ngôn Hi.

Trong lòng Kiều Ngôn Hi bất bình, người này sao cái gì cũng giỏi thế, từ sau khi học vật lý, cô chẳng còn đứng nhất bảng nữa, vị trí đứng đầu đều do cậu ta chiếm đóng, cô đành phải lết xuống thứ hai, vạn năm cũng đứng thứ hai.

"Tớ nói này, cậu học kiểu gì thế? Nói cho tớ một chút phương pháp thôi!" Kiều Ngôn Hi tiến đến trước mặt Khương Thành Ngọc cười nịnh nọt.

Khương Thành Ngọc nhếch mày nhìn cô, học kiểu gì? Rất đơn giản mà. Cậu nghĩ như vậy nên cũng không ngại trả lời như thế.

Kiều Ngôn Hi nghe cậu trả lời, quả thực hận không thể bóp chết cậu, "Khương Thành Ngọc, cậu có ý chọc giận tớ có phải hay không?"

"Không có." Mặt vẫn như cũ không thay đổi.

Kiều Ngôn Hi phát điên, cô giơ tay lên véo mặt Khương Thành Ngọc, sau đó liền hối hận, bởi vì cô cảm giác được nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ thấp.

Cô ngượng ngùng rút tay về, "À ừ... Chắc là không đau nhĩ, tớ nhẹ tay mà..."

Khương Thành Ngọc cảm thấy Kiều Ngôn Hi càng ngày càng to gan, ngay cả mặt cậu cũng dám nhéo, tuy rằng bị cô dùng tay chà xát như vậy cũng rất thích, nhưng mà cậu là một thằng con trai, lại đang ở trong phòng học, bị một đứa con gái nhỏ nhằn nhéo mặt, đúng là khó coi. Tuy rằng không ai dám

cười nhạo cậu, nhưng cũng phải dạy cô một bài học, bằng không về sau không chừng còn làm chuyện to gan hơn.

Cậu nhìn chằm chằm Kiều Ngôn Hi, không nói một lời, Kiều Ngôn Hi bị cậu nhìn chằm chú như chuột bạch, "Ày da, đường đường là con trai cao to thì không nên nhỏ mọn thế chứ, mới nhéo một chút đã tính toán vậy."

Hả? Thật sự to gan lắm rồi, còn dám mắng cậu keo kiệt. Muốn bị trừng phạt thế nào đây, Khương Thành Ngọc ác liệt nghĩ, nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên như trước.

"Hừ, tức giận thật hả, cùng lắm thì tớ cho cậu nhéo lại." Kiều Ngôn Hi nhìn Khương Thành Ngọc, bộ dạng chuẩn bị anh dũng hi sinh.

Ý kiến không tồi, có lợi mà không bắt lấy là đồ ngốc. Tâm động không bằng hành động, Khương Thành Ngọc lập tức quyết định tuân theo cảm xúc trong lòng, giơ tay lên nhéo mặt Kiều Ngôn Hi, ô, cảm giác thoải mái thật, không muốn thả ra tí nào. Quên đi, thời cơ còn chưa đến.

Khương Thành Ngọc tiếc nuối buông tay. Trong lòng cậu mới là một bụng xấu xa.

"Thô ráp quá, Kiều A Miêu." Khương Thành Ngọc khẩu thị tâm phi, còn làm bộ vỗ vỗ tay ghét bỏ.

"Cảm giác của cậu có vấn đề hả, làn da tớ thô ráp chỗ nào! Còn nữa, cậu mới là con mèo." Trong lòng Kiều Ngôn Hi buồn bực, sao cậu có thể gọi cô là mèo, rõ ràng đây là đang lấy tên cô đặt cho con mèo bông kia.

"Được rồi, Hi Hi, đừng âm ỉ nữa, vào lớp rồi." Tiết Đồng Hải thật sự không chịu nổi, làm sao Khương Thành Ngọc dám nhéo mặt Hi Hi! Cái tên này thật ác liệt. Đồng thời cậu lại có một loại linh cảm, Khương Thành Ngọc này đối xử với ai cũng lạnh như băng, nhưng đối xử với Hi Hi lại đặc biệt, không được, về sau mình phải trông chừng Hi Hi thật kỹ.

Kiều Ngôn Hi không cam tâm xoay người lại, còn không quên tặng cho Khương Thành Ngọc ánh mắt xem thường, chờ xem, cô nhất định sẽ trả lại mối hận này.

Tiết Đồng Hải chờ Kiều Ngôn Hi xoay người mới liếc mắt nhìn Khương Thành Ngọc một cái, lại phát hiện Khương Thành Ngọc cũng đang nhìn cậu, hai người mắt chạm mắt, đều phát hiện sự khiêu khích trong mắt đối phương, không ai chịu nhường ai, nhìn nhau một lát, sau đó đồng thời quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-1

Giờ tự học, chủ nhiệm lớp đứng trước cửa lớp gọi, "Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc, đến văn phòng thầy một lát."

Chẳng lẽ lại có cuộc thi gì? Nói không chừng còn có thể có tiền thưởng, Kiều Ngôn Hi cười tủm tỉm nghĩ.

"Cậu ngăn người chuyện gì thế? Kiều A Miêu." Khương Thành Ngọc bỗng nhiên thấp giọng nói bên lỗ tai cô. Dọa Kiều Ngôn Hi nhảy dựng.

Cái người này đúng là đáng giận, rõ ràng bình thường luôn tỏ ra lạnh mạc, thế mà không hiểu sao lại thích bắt nạt cô đến vậy? Mình đúng là mù nên mới nghĩ cậu ta là người đáng thương. Kiều Ngôn Hi uể oải.

"Kiều Ngôn Hi, em nhìn nhìn phiếu điểm của mình từ đầu học kỳ 2 đến giờ nhìn, trừ môn vật lý ra, còn lại các môn đều cao ngất, điểm vật lý của em xảy ra vấn đề gì chẳng?" Chủ nhiệm lớp chỉ vào phiếu điểm Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Em không có thiên phú môn này ạ." Kiều Ngôn Hi ăn ngay nói thật.

"Nếu như học giỏi toán thì chắc chắn sẽ học giỏi vật lý, em thật sự chắc chắn mình không thể học môn này?" Chủ nhiệm lớp có phần không dám tin, đây chính là người được giải nhất toán nâng cao sao.

"Thật mà thầy, cho đến bây giờ em chỉ biết vẽ sơ đồ thôi ạ." về mặt Kiều Ngôn Hi bí ai.

Khương Thành Ngọc nhìn thấy cô như vậy liền không nhịn được cười, trước khi gặp Kiều Ngôn Hi, cậu chưa từng có nghĩ rằng đời này sẽ còn có người mang đến nụ cười cho cậu, sau khi biết Kiều Ngôn Hi, dường như mọi thứ đã thay đổi.

"Chuyện này tôi cũng nghe giáo viên vật lý nói rồi ạ, hôm nay thầy gọi em đến cũng vì chuyện này. Như vậy đi, chẳng phải em và Khương Thành Ngọc ngồi cùng bàn sao, để cho em ấy kèm vật lý cho em, đồng thời Khương Thành Ngọc cũng có thể nhân cơ hội ôn lại kiến thức, đừng suốt ngày chỉ biết trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo đó." Chủ nhiệm lớp di chuyển đề tài sang Khương Thành Ngọc.

"Khương Thành Ngọc, em có thể dạy kèm cho knh hay không?"

"Dạ." Khương Thành Ngọc trả lời chỉ một từ. Nhưng trong lòng vui vẻ muốn nổ tung, nức cười, cậu có thể không đồng ý sao, thật đúng là cơ hội tốt, cậu bị điên mới không đáp ứng.

Khương Thành Ngọc nhìn dáng vẻ nghiêm túc của chủ nhiệm lớp, bỗng nhiên cảm thấy chủ nhiệm lớp rất gần gũi, hiện giờ thầy chủ nhiệm đang lo lắng không biết có thể tham gia thêm vài ba cuộc thi nữa hay không, để cho thành tích dạy học được nâng cao.

Kiều Ngôn Hi nhìn Khương Thành Ngọc, trong lòng rất hoài nghi, người này có thể dạy kèm cho cô ư? Một ngày cậu ta có thể nói nhiều hơn một câu sao, cho dù bây giờ cô có cự tuyệt cũng vô ích, thật không biết thầy đang nghĩ gì nữa, haiz, mệnh lệnh của thầy chủ nhiệm không thể cự tuyệt, số cô thật sự khổ mà.

Từ ngày đó về sau, Khương Thành Ngọc thật sự đã dạy kèm vật lý cho Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi không ngờ rằng bình thường cậu ta lạnh lùng như vậy lại có thể dạy rất dễ hiểu, cô thậm chí còn thấy cậu dạy hay hơn cả thầy giáo. Hơn nữa, từ khi Khương Thành Ngọc bồi dưỡng vật lý cho Kiều Ngôn Hi, thành tích của Kiều Ngôn Hi vậy mà có tiến bộ, ít nhất đã có thể về sơ đồ mạch song song.

Quan hệ giữa cô và Khương Thành Ngọc ngày càng biến chuyển tốt hơn, cô thật lòng xem cậu là bạn tốt. Tiếp xúc với Khương Thành Ngọc nhiều hơn, Kiều Ngôn Hi phát hiện Khương Thành Ngọc thật sự là một người chu đáo. Dạ dày cô không tốt, thường xuyên đau đến mồ hôi chảy đầy trán, từ sau lần lên cơn đau dạ dày bị Khương Thành Ngọc nhìn thấy, mỗi buổi trưa cô đều phát hiện trên bàn có một ly nước ấm.

Kiều Ngôn Hi đã từng nói đùa với cậu rằng, Khương Thành Ngọc, cậu làm anh trai tớ đi, từ bé tớ đã hy vọng sẽ có một anh trai như cậu. Khương Thành Ngọc không mở miệng, điều cậu muốn đâu phải là anh trai. Nhưng mà cô ngốc này, lại xem cậu thành anh trai, aiz, đường cách mạng thật lắm gian truân.

"Hi Hi, từ lúc nào quan hệ của cậu và Khương Thành Ngọc trở nên tốt vậy?" Tan học, Tiết Đồng Hải hỏi Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Cậu ấy rất tốt bụng đó."

"Cậu ta tốt? Cho tớ xin đi, mặt lạnh đó làm sao có thể tốt chứ." Tiết Đồng Hải tựa như bị cắt đi cái đuôi.

"Nếu tiếp xúc với cậu ấy nhiều hơn thì cậu sẽ hiểu."

"Tớ chưa muốn bị chết công đâu, Hi Hi, chẳng nhẽ tớ không tốt bằng sao?"

"Tự kỷ nữa rồi, chịu không nổi."

"Hi Hi ----- Hi Hi -----" Tiết Đồng Hải kéo dài âm thanh, không ngừng hạ giọng lố tai Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi đạp xe thật nhanh, để cách xa cậu một chút. "Được rồi được rồi, Thừa tướng cậu là tốt nhất, gần đây cậu sao vậy?"

Tiết Đồng Hải nghe được lời nói của Kiều Ngôn Hi, liền cười đến sáng bừng đôi mắt hạnh, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ nhắn, "Nhớ kỹ đó, chỉ có anh đây đối xử tốt với cậu, những người khác đều rất xấu xa!"

Kiều Ngôn Hi bĩu môi, liếc trắng mắt, người này thật đúng là, càng ngày càng tự kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-2

Edit: Shin

"Tiểu Khê, có kết quả thi học kỳ rồi kìa, mau ra xem danh sách!!" Doãn Mạnh Mạnh hùng hăng hồ hồ chạy đến bên cạnh chỗ ngồi Kiều Ngôn Hi, vừa thở phì phò vừa gấp gấp hô to.

Kiều Ngôn Hi thờ dãi: "Tớ đã không còn muốn xem bảng thành tích từ lâu rồi, hẳn là từ sau khi học vật lý."

"Đi mà, đi mà, đi xem đi." Doãn Mạnh Mạnh chưa từ bỏ ý định rù rê Kiều Ngôn Hi.

"Lúc vào học thầy sẽ đọc cho nghe, cậu gấp thế làm gì?"

"Không được mà, một giây tớ cũng không thể đợi thêm, lần này thành tích rất quan trọng đó, tớ nghe nói đầu tháng ba sang năm, trường học sẽ phân ra các lớp chuyên, cho nên thành tích lần này đặc biệt quan trọng." Doãn Mạnh Mạnh lại mang đến tin tức mới.

Kiều Ngôn Hi bị cô cọ xát đến không còn cách nào, "Được rồi, được rồi, tớ đi cùng cậu là được chứ gì."

"Tiểu Khê là tốt nhất!" Doãn Mạnh Mạnh thiếu chút nữa ôm hôn Kiều Ngôn Hi để cảm tạ.

Tuy rằng thành tích trên bảng rất nhiều tên, nhưng mà tên của Kiều Ngôn Hi cũng không khó tìm, nhất định sẽ có tên trong top ba của khối, dù cho thành tích của cô chỉ có thể hình dung bằng hai từ hồng bút. Cho nên Kiều Ngôn Hi không quá vất vả để tìm tên mình, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa cô đã nhảy dựng: Thành tích vật lý trên tám mươi!

Kiều Ngôn Hi mừng rỡ thét chói tai: "Mạnh Mạnh! Mạnh Mạnh! Vật lý của tớ 83 điểm, rốt cuộc tớ cũng trên tám mươi điểm rồi!"

Giây tiếp theo, người chung quanh đều nhìn về phía Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện cô vui quá làm mất hình tượng, xấu hổ cúi đầu. Chung quanh đều bạn cùng khối, người nào chả biết cô là Kiều Ngôn Hi học lớp Nhất, cũng đều biết vật lý là vết thương trí mệnh của cô. Nhìn thấy Kiều Ngôn Hi đại danh鼎鼎 vì điểm vật lý trên 80 mà vui mừng thành cái dạng này, liền cười vang một khối.

Kiều Ngôn Hi ngượng ngùng hơn, lôi kéo Doãn Mạnh Mạnh chạy về phía phòng học, Doãn Mạnh Mạnh thần kinh thô còn chưa biết xảy ra chuyện gì, về mặt khó hiểu nhìn về phía Kiều Ngôn Hi: "Tiểu Khê, cậu làm gì đấy? Buông ra, tớ còn chưa nhìn xong mà!"

Kiều Ngôn Hi đau đầu, ông trời ơi, giết chết tên yêu nghiệt này đi. Lúc này cô cũng phải bắt chước Khương Thành Ngọc, không nói lời nào, kiên quyết không nói lời nào. Mặc kệ Doãn Mạnh Mạnh lăm bắm ở bên tai.

Rốt cuộc cũng đến phòng học, Kiều Ngôn Hi thực lòng cảm tạ Thượng Đế, cô lập tức buông tay Doãn Mạnh Mạnh ra, chậm chậm trở về chỗ ngồi của mình, để lại Doãn Mạnh Mạnh đứng tại chỗ trừng mắt với cô.

Tiết Đồng Hải nhìn cô như vậy, liền cười ha ha, Kiều Ngôn Hi tức giận, quả thực muốn bóp chết cậu ta mà, giúp cho thế giới này tiêu diệt một mối tai họa. Mặc kệ, không thèm để ý Tiết Đồng Hải cười nhạo nữa, cô lấy tay khéo khéo Khương Thành Ngọc: "Ai, ai, Khương Thành Ngọc, vật lý của tớ trên tám mươi điểm đó!"

Khương Thành Ngọc nhìn sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt cô, cũng nhin không được mỉm cười.

"Tớ nói vậy rồi, sao cậu lại chẳng nói gì thế?" Kiều Ngôn Hi không vui.

Khương Thành Ngọc nhìn cô, nói cái gì giờ, nói cậu rất đáng yêu ư? Nói tớ rất muốn nựng cậu ư? (Tui quỳ OMG >..<)

"Khương Thành Ngọc, tớ tiến bộ vật lý rồi đó, cậu còn không chúc mừng tớ?" Kiều Ngôn Hi nóng nảy.

"À, đó là do tớ dạy tốt." Khương Thành Ngọc thật vất vả mới thốt ra vài từ, liền làm cho Kiều Ngôn Hi tức muốn chết.

"Tớ thật sự là... Thật sự là... hết nói nổi với cậu." Kiều Ngôn Hi tùy ý cầm lên một quyển sách, xoay đầu đi nơi khác. Cái người này đúng là quá ác liệt! Không đề ý tới cậu nữa!

Khương Thành Ngọc sờ sờ cằm, quả nhiên, vẫn là Kiều A Miêu lúc phát điên dễ nhìn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Shin

Thứ sáu buổi chiều, Kiều Ngôn Hi cùng Doãn Mạnh Mạnh hẹn nhau đi dạo phố, bởi vì sắp đến sinh nhật Tiết Đồng Hải, làm bạn tốt của nhau, bọn họ phải đi mua quà tặng để bày tỏ tình cảm.

"Tiểu Khê, cậu có muốn mua gì không?" Nhìn khắp tiệm vẫn không tìm thấy đồ vừa ý, Doãn Mạnh Mạnh nhin không được mở miệng hỏi Kiều Ngôn Hi, buồn cười thật, đi hết chỗ này chỗ kia, tới khi mệt chết cũng không mua được thứ vừa ý.

"Không có luôn, cậu không thấy hai tay tớ trống trơn sao." Kiều Ngôn Hi xòe ra hai tay, làm động tác bất đắc dĩ.

"Chúng ta thương lượng một chút đi, cứ tìm mãi thế này cũng không phải cách hay." Doãn Mạnh Mạnh đề nghị.

"Được, đây là lần đầu tiên tớ mua đồ tặng con trai, lần trước chúng ta không biết ngày sinh nhật Tiết Đồng Hải, không tặng cho cậu ấy, lần này khẳng định phải tặng quà thật tốt."

"Vậy tặng gì đây? Gấu bông? Lọ ước nguyện?..." Doãn Mạnh Mạnh càng liệt kê Kiều Ngôn Hi càng đau đầu. "Ngừng, ngừng, chúng ta đang tặng quà cho con trai mà!"

"Tớ biết chứ, nhưng tớ thật sự không biết nên tặng gì! Tớ nghĩ, không phải Tiết Đồng Hải thích đánh bóng rổ sao, tớ sẽ tặng cậu ấy một trái bóng rổ!" Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên kinh hi kêu lên. (kinh hi: vừa vui vẻ vừa kinh ngạc)

Ý kiến tặng bóng rổ thật không tồi, nhưng còn cô thì tặng gì đây? Kiều Ngôn Hi buồn rầu, mặc kệ, trước tiên cứ giúp Doãn Mạnh Mạnh mua bóng rổ đã.

Hai người tới một cửa hàng đồ dùng thể thao mua bóng rổ, sau đó liền quay lại cửa hàng quà tặng. Kiều Ngôn Hi nhìn tới nhìn lui cũng không biết chọn cái gì. Vừa định rời đi, liền thấy nơi góc quầy có một vật đặc biệt nổi bật.

"Ông chủ, lấy cái đó cho cháu xem." Kiều Ngôn Hi lấy tay chỉ chỉ vật đó, nói với chủ cửa hàng.

"Cô bé à, cháu mua cái đó làm gì? Đó là bật lửa mà." Ông chủ vừa lấy bật lửa vừa nói với Kiều Ngôn Hi.

"Cái bật lửa? Cháu còn nghĩ rằng đó là trang sức chứ!" Kiều Ngôn Hi thất vọng nói.

Lúc này, Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên tiến đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi: "Cái bật lửa cũng không sao cả, dù sao Tiết Đồng Hải cũng là con trai mà."

Kiều Ngôn Hi nghĩ kỹ lại, đúng vậy, đưa cho một đứa con trai bật lửa lúc này có vẻ hợp lý, tuy rằng Tiết Đồng Hải không hút thuốc, nhưng cái bật lửa này rất dễ nhìn, đặt trong nhà để trang trí cũng rất đẹp. Hơn nữa cô còn hay thấy nhiều bạn nữ cùng lớp tặng cho đám con trai bật lửa.

Vấn đề quà tặng đã giải quyết, Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai người bắt đầu đi dạo phố.

"Tiểu Khê, cậu có muốn mua gì không?" Doãn Mạnh Mạnh hỏi. Kiều Ngôn Hi lắc đầu.

"Được rồi, tớ biết cậu chắc chắn không mua mà, mau theo giúp tớ chọn quần áo đi. Sắp đến năm mới rồi, quần áo mới sẽ lên giá cho xem."

"Được." Kiều Ngôn Hi gật đầu, đi theo Doãn Mạnh Mạnh vào một cửa hàng trang phục. Bất tri bất giác năm mới cũng sắp sang, thời gian trôi qua như nước chảy, ba ở trong ngục giam đã gần bốn năm, chỉ còn bốn năm nữa là có thể ra tù, nhiều năm như vậy không biết đã gặp bao nhiêu khổ sở. Aiz, nghĩ đồng năm nay cô phải đến thành phố D lần nữa, từ lần nghỉ hè trước kia tới nay cô đã không đi thăm ba rồi, nhất định cha rất mong cô đến.

Doãn Mạnh Mạnh còn đang ở bên cạnh hỏi ý kiến của cô, mà cô vốn không có hứng thú đi dạo phố, thỉnh thoảng lại gật đầu với Doãn Mạnh Mạnh, trên thực tế cô cũng không biết Doãn Mạnh Mạnh nói gì.

"Này, Kiều Ngôn Hi! Cuối cùng cậu có nghe tớ đang nói cái gì hay không!" Kiều Ngôn Hi bị Doãn Mạnh Mạnh rống to làm giật mình bừng tỉnh, mới cảm thấy không ổn, Doãn Mạnh Mạnh kêu cả họ lẫn tên cô. Bình thường Doãn Mạnh Mạnh đều gọi Tiểu Khê, Tiểu Khê, một khi cô kêu cả họ lẫn tên có nghĩa là nha đầu này tức giận thật rồi.

"Mạnh Mạnh, đừng nóng giận, tớ thật sự không cố ý, tớ thật sự có nhìn thử quần áo mà, chỉ là vừa rồi tớ nhớ đến chuyện quan trọng nên hơi thất thần một chút." Kiều Ngôn Hi vội vàng giải thích.

"Thật sự sao? Không có gạt tớ chứ?" Doãn Mạnh Mạnh có chút không tin.

"Thật sự thật sự, tớ thề với bóng đèn." Kiều Ngôn Hi một phen lau mồ hôi lạnh, yên lặng cầu nguyện bóng đèn của cửa hàng rắn chắc một chút.

"Được rồi, lần này tha thứ cho cậu. Cậu nhìn xem tớ mặc cái này được không?" Doãn Mạnh Mạnh chỉ chỉ quần áo trên người hỏi Kiều Ngôn Hi.

"Đẹp lắm đẹp lắm, màu đỏ thật hợp với da cậu." Kiều Ngôn Hi nhanh nhạy trả lời, lần này cô không dám thất thần nữa.

Doãn Mạnh Mạnh vừa lòng gật gù: "Trẻ nhỏ cũng dễ dạy. Ông chủ, cháu lấy cái này."

Mua xong quần áo, thanh toán tiền rồi, hai người liền đạp xe về nhà, bọn họ thấy trời đã muộn, không thể không về, lần này vì muốn mua quà tặng cho Tiết Đồng Hải nên đã để cậu về trước, nhưng suy cho cùng bọn họ là con gái, vẫn có chút sợ hãi.

"Tiểu Khê, tớ nói với cậu chuyện này." Đi một đoạn đường, Doãn Mạnh Mạnh bỗng nhiên mở miệng nói.

"Chuyện gì?" Kiều Ngôn Hi cảm thấy hơi kỳ quái, bình thường Doãn Mạnh Mạnh muốn nói gì liền nói thẳng, hôm nay quanh co thế này là sao?

"Cậu, nhưng không cho phép cậu nói cho người khác!" Sắc mặt Doãn Mạnh Mạnh có chút hồng, bất quá giờ đây trời thật tối, cho nên Kiều Ngôn Hi cũng nhìn không ra.

"Nói đi, tớ sẽ không nói cho ai cả." Kiều Ngôn Hi tò mò, đến tột cùng là chuyện gì.

"Tớ... Có người viết thư tình cho tớ." Doãn Mạnh Mạnh do dự một chút, vẫn quyết định nói ra.

"Thật sự sao? Ai vậy?" Kiều Ngôn Hi truy vấn. Dù sao cũng là cô gái mười bốn tuổi, đối với loại sự tình này luôn ôm một loại cảm giác tò mò.

Doãn Mạnh Mạnh nhìn Kiều Ngôn Hi, dường như hạ quyết tâm rất lớn, một hơi nói ra cái tên "Lý Minh Xuyên."

"Hà? Lý Minh Xuyên? Mỗi ngày cùng nhau đi học, sao tớ lại không biết?" Kiều Ngôn Hi thật kinh ngạc, Lý Minh Xuyên thích Doãn Mạnh Mạnh? Sao cô lại không nhìn ra chút gì vậy..

Doãn Mạnh Mạnh không biết nói cái gì cho phải, chỉ biết cúi đầu đạp xe đạp.

"Vậy bây giờ làm sao? Cậu thích cậu ta?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Tiểu Khê, tớ... Tớ cũng không biết nữa, tớ còn chưa trả lời cậu ấy." Doãn Mạnh Mạnh ngập ngừng nói.

"Cậu do dự cái gì? Chắc chắn cậu cũng thích cậu ta rồi." Kiều Ngôn Hi thông minh đột xuất.

Doãn Mạnh Mạnh đỏ mặt không đáp. "Nhưng mà cậu còn phải tập trung vào việc học, nếu như đồng ý với cậu ấy nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện học." Kiều Ngôn Hi biết Doãn Mạnh Mạnh rất để ý đến thành tích của mình, cho nên đem chuyện này nói ra.

"Vậy làm sao bây giờ? Thật ra... thật ra, tớ cảm thấy... Người đó rất tốt." Doãn Mạnh Mạnh rốt cuộc cũng thừa nhận mình có hảo cảm với Lý Minh Xuyên.

"Tớ cũng không biết nữa, tớ lại không có kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng tốt nhất hãy lấy học tập làm trọng đi, nếu như đến lúc thành tích trượt, chủ nhiệm lớp điều tra nguyên nhân, vạn nhất điều tra ra cậu thì phải làm sao bây giờ?"

Doãn Mạnh Mạnh vẻ mặt âm trầm: "Tớ... Tớ còn muốn suy nghĩ."

Kiều Ngôn Hi không biết nên nói cái gì nữa, Doãn Mạnh Mạnh là bạn tốt của cô, cô đương nhiên cô hy vọng cô ấy lấy học tập làm trọng, nhưng lại không muốn để cô ấy đau lòng. Trên thực tế, từ sau khi ba đã xảy ra chuyện, cô luôn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn, cô không muốn cảm xúc của mình phụ thuộc vào ai đó mà biến hóa quá nhiều, cô chán ghét cảm giác mất kiểm soát sự việc trong cuộc đời mình.

Khi đó nhà bọn họ giống như cái cây bị ngã, thân thích bạn bè chỉ hận không thể tránh càng xa càng tốt. Những người có quan hệ huyết thống khi gặp hoạn nạn còn có thể xem nhau như người dung nước lửa. Huống chi vốn là quan hệ nam nữ của hai kẻ xa lạ. Cô không tin cái gọi là tình yêu, không phải cô chưa bao giờ trải qua nó, nhưng cô tuyệt đối không bao giờ muốn tin loại tình cảm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Shin

Tâm tình Kiều Ngôn Hi thật sự không tốt bởi vì Doãn Mạnh Mạnh. Mấy ngày nay tuy bốn người bọn họ cùng nhau đi học, nhưng hình như không khí đã thay đổi hoàn toàn, Doãn Mạnh Mạnh không hề lú lú nói không ngừng như thường lệ nữa, chỉ một mạch đạp xe về phía trước. Mà Lý Minh Xuyên cũng không nói đùa với bọn họ như mọi ngày, nam sinh rực rỡ như ánh mặt trời khi xưa, hiện tại chỉ âm trầm thiếu sức sống.

Cô biết chắc chắn là Doãn Mạnh Mạnh cự tuyệt Lý Minh Xuyên, trải qua hai năm trung học, quan hệ của bốn người bọn họ đã phát triển rất khá, giờ đây bỗng nhiên vì chuyện tình cảm phát sinh này mà khiến bầu không khí trở nên xấu hổ, Kiều Ngôn Hi thật sự cảm thấy không thoải mái, tại sao có thể như vậy chứ?

Từ đó về sau, Kiều Ngôn Hi càng thêm bài xích tình yêu, ở trong lòng cô, loại tình cảm hư vô mờ mịt gì đó đã phá hỏng quan hệ, lãng phí tình lực, cô hoàn toàn không hề hiểu kỳ muốn thử cảm giác này với bất kỳ ai. Một lòng chỉ muốn học tập, nhưng mà chuyện tình của Doãn Mạnh Mạnh cô vẫn muốn quan tâm một chút.

"Tiết Đồng Hải, cậu lại đây một chút, tớ với cậu nói chuyện này." Hết tiết, Kiều Ngôn Hi gọi Tiết Đồng Hải đang còn tán gẫu với bạn học phía sau.

"Làm sao vậy, Hi Hi?" Tiết Đồng Hải nôn nóng quay đầu, mặc kệ khi nào, chuyện Hi Hi gọi mới là quan trọng nhất.

Kiều Ngôn Hi kéo kéo Tiết Đồng Hải, ra hiệu cho cậu cúi đầu, ghé vào lỗ tai cậu nói: "Cậu có biết chuyện tình của Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên không?"

"Biết chứ, thằng nhãi Lý Minh Xuyên kia mấy ngày nay mắt hờn mắt vía, tớ có thể không biết sao?"

"Có thể nghĩ ra cách nào hay không, mấy ngày nay Mạnh Mạnh tâm trạng cũng không tốt, nếu tiếp tục như thế cũng không hay đâu, sắp đầu tháng ba rồi, sao có thể để cho họ phân tâm, hơn nữa, mỗi lần chúng ta đi cùng nhau cũng mất tự nhiên lắm."

"Aiz, không thể nghĩ được đâu, Hi Hi, cậu còn không biết Mạnh Mạnh nghĩ gì sao." Tiết Đồng Hải trêu ghẹo Kiều Ngôn Hi, cậu thích nhìn dáng vẻ cô

đầu võ mồm với cậu.

Kiều Ngôn Hi trừng mắt nhìn cậu một cái, "Cậu nghiêm túc chút đi, nói chuyện chính đi!"

"Tớ đâu có cách nào? Tớ chưa hẹn hò bao giờ, việc này cậu còn không biết sao?" Tiết Đồng Hải nhún nhún vai, bộ dạng không thể giải quyết. Bất quá nếu Kiều Ngôn Hi nguyện ý cho cậu một cơ hội, cậu có thể lập tức hẹn hò ngay.

"Kia làm sao bây giờ đây? Mấy ngày nay Mạnh Mạnh chưa hề cười nổi luôn đó." Kiều Ngôn Hi có chút đau lòng, Doãn Mạnh Mạnh này từ nhỏ đã hoạt bát vui vẻ, tình trạng một mõi ừ rừ như vậy, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Như vậy đi, tớ nói chuyện với Lý Minh Xuyên một chút đi, nhìn cậu bây giờ xem, chắc chắn, mầy nhưu chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi bọ rồi, coi chừng nhanh già nhé." Tiết Đồng Hải lại bắt đầu không đứng đắn.

Kiều Ngôn Hi rộng lượng chấp nhận nửa câu đầu của cậu, không thêm so đo nửa câu sau. "Cho dù kết quả thế nào, đến lúc đó cũng nhớ báo cho tớ một tiếng đấy!"

"Được rồi, biết rồi, vô học đi, đừng lo, tiết vật lý đấy." Tiết Đồng Hải một phát đạn vào cái trán trơn bóng của Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi kêu rên một tiếng, chậm rì rì mở sách vật lý ra. Tiết Đồng Hải nhìn đáng vẻ như chuẩn bị lên chiến trường của cô, bất giác nở nụ cười. Hi Hi nhà cậu sao có thể đáng yêu đến thế.

Tan học, Tiết Đồng Hải để Kiều Ngôn Hi đưa Doãn Mạnh Mạnh đi trước, cậu muốn nói chuyện về Doãn Mạnh Mạnh một chút với Lý Minh Xuyên.

"Minh Xuyên, không phải chỉ là một Doãn Mạnh Mạnh thôi sao, cậu nhìn cậu bây giờ trông người không ra người quỷ không ra quỷ xem." Tiết Đồng Hải nhìn khuôn mặt âm trầm của Lý Minh Xuyên nói.

"Cậu chỉ là ‘đứng nói chuyện không thấy thất lưng đau’ thôi, cậu bị cự tuyệt một lần thử xem!" Lý Minh Xuyên phản bác cậu.

"Ai nói, cậu còn có dũng khí thổ lộ, tớ có đâu? Hừ, chỉ có thể vụng trộm thích." Tiết Đồng Hải cười tự giễu.

Lý Minh Xuyên không nghĩ rằng cậu sẽ nói đến chuyện này, có phần kinh ngạc, "Ai? Cậu cũng có người thích, chẳng lẽ là Kiều Ngôn Hi?"

"Đến cậu cũng nhìn ra rồi, còn cô ngốc kia một chút cảm giác cũng không thấy."

"Đúng rồi, tớ đã sớm cảm thấy thế, cậu đối với cô ấy tốt hơn bình thường, chẳng trách vừa lên sơ trung đã muốn cùng nhau đi học, tớ còn nghĩ rằng cậu thật sự quan tâm bạn học đó."

"Có là gì so với cậu, cậu còn mạnh hơn nhiều, cậu nhìn mấy ngày nay Doãn Mạnh Mạnh một mõi ừ rừ xem, chắc chắn cũng có ý tứ với cậu, cậu buồn cái rắm gì."

Lý Minh Xuyên chớp mắt tựa như vừa được hồi sinh mà phấn chấn, "Thật sự? Nhưng tại sao cậu ấy lại không tiếp nhận tớ?"

"Đầu óc phun xi măng của cậu làm sao hiểu, sắp đến đầu tháng ba rồi, Doãn Mạnh Mạnh lại học tập tốt như vậy, sao có thể làm chuyện để phân tâm việc học, cậu cho là cô ấy nghĩ giống cậu, đồ trường nào cũng được sao?" Tiết Đồng Hải rất là bất đắc dĩ với tên bạn thân tri độn này.

"Như vậy là cậu ấy thật sự có thích tớ! Ha ha ——" Lý Minh Xuyên hưng phấn, "Không được, ngày mai tớ phải nói với cậu ấy, tớ... Tớ chờ cậu ấy thi xong! Ha ha."

Tiết Đồng Hải nhìn vẻ mặt Lý Minh Xuyên ngây ngốc, bỗng nhiên cảm thấy thực hâm mộ, cậu cũng muốn như cậu ấy, được thổ lộ với cô gái mình thích, nhưng mà Kiều Ngôn Hi không giống như Doãn Mạnh Mạnh, cô sẽ không dễ dàng tiếp nhận cậu, cô tốt đẹp như vậy như vậy, hơn nữa gia đình ngoài gia đình ra thì cô chỉ có sách làm tri kỉ, dường như làm thế nào cậu cũng không thể bước vào thế giới của cô.

Chờ một thời gian nữa, Tiết Đồng Hải nghĩ, đợi đến khi cha Kiều Ngôn Hi ra tù hoặc sau khi thi vào trường cao đẳng, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, cho đến lúc đó, cậu nhất định phải bắt lấy cơ hội thổ lộ! (kết quả là bị A Ngọc nhà mình hắng tay trên, đen đủi quá =v= suýt thì có cơ hội tranh cúp với nam chính rồi:v)

Nhưng mà trên thế giới làm gì tồn tại những điều dễ dàng đến thế, nếu như cậu không nắm chắc cơ hội, về sau nó sẽ không bao giờ trở lại nữa. Bất luận cậu trả giá bao nhiêu, cũng không có ai chờ cậu. Thế gian gọi đó là tình yêu.

Tình yêu, không phải chỉ cần bạn kiên trì thì sẽ có kết quả, trong thế giới tình cảm đó, chỉ có yêu và không yêu thôi. Nhiều năm về sau, Tiết Đồng Hải nhớ lại, rốt cuộc cũng hiểu ra, hạnh phúc nhất định phải tranh thủ đúng lúc, không ai có thể chờ đợi sự ngập ngừng của bạn, cho dù bạn chắc chắn đã sở hữu nó, nhưng nếu như chậm chạp thì cái gì cũng không thể chiếm được cho riêng mình.

Ngày hôm sau, Lý Minh Xuyên vừa thổ lộ, tâm tình Doãn Mạnh Mạnh lập tức chuyển biến, Kiều Ngôn Hi qua lời Tiết Đồng Hải biết được sự tình, giờ phút này nhìn Doãn Mạnh Mạnh, chỉ biết rằng cô thật sự thích Lý Minh Xuyên. Bản thân chẳng thể làm gì, chỉ có thể chúc cô hạnh phúc.

Hy vọng cô và Lý Minh Xuyên thuận lợi hết thảy, không một ai thay lòng đổi dạ, cũng không bỏ lỡ việc học tập. Cứ như vậy đi, Kiều Ngôn Hi nói với chính mình, tuy rằng không thể giải quyết vấn đề triệt để, nhưng mà như thế này là đủ rồi, ít nhất sẽ không ai bị tổn thương.

Thật không biết chữ thích này có bao nhiêu hấp dẫn, khiến cho nhiều người vây quanh nó như vậy, vì nó mà biến đổi cảm xúc trong lòng. Chuyện tình lần này Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi thu vào mắt từng chi tiết nhỏ, càng thêm kiên định sẽ tuyệt đối quyết tâm không yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Shin

Sinh nhật Tiết Đồng Hải đến, Kiều Ngôn Hi tặng quà cô tự tay mua cho cậu. Thật ra cô cũng có chút ngượng ngùng, đưa một món quà vô dụng như vậy, không biết Tiết Đồng Hải có thích hay không.

Sự thật chứng minh lo lắng của cô là dư thừa, Tiết Đồng Hải cực kỳ thích quà của cô. Ngày đó, trong ấn tượng của Kiều Ngôn Hi lưu lại hình ảnh lúm đồng tiền nhỏ trên mặt Tiết Đồng Hải chưa từng biến mất bên khóe môi cậu.

Kiều Ngôn Hi đưa quà sinh nhật cho cậu, khiến cho Tiết Đồng Hải rất kinh hi. Cậu nắm trong tay cái bật lửa, vuốt ve hết lần này đến lần khác. Thật tốt quá, thật sự Hi Hi đã tặng cậu, cả đời này cậu nhất định xem nó như báu vật riêng mình!

Thoảng cái đã đến kỳ nghỉ đông, Kiều Ngôn Hi mặc áo lông thật dày bước vào ngục giam một lần nữa. Cô ở trong phòng thăm tù kể cho cha nghe về trường học, thầy giáo, bạn học và thành tích của mình.

Cô kiên nhẫn không ngừng kể cho cha nghe, dường như muốn đem tất cả những gì trong cuộc sống những năm qua mà cha bỏ lỡ trở về.

Tiểu Linh vui mừng nhìn chồng và con gái hòa thuận, bỗng nhiên cảm thấy những năm gần bà chịu khổ cực cũng đáng giá. Tuy rằng Kiều Văn Trung không mang đến cho bà cuộc sống giàu sang sung túc, yên ổn nhàn hạ, nhưng mà ông luôn đối xử với bà hết lòng.

Khi bà mang thai, bị ghen nghiêm trọng, hôm nay muốn ăn cái này, ngày mai muốn ăn cái kia, Kiều Văn Trung chưa từng mất kiên nhẫn, mặc kệ bà muốn ăn cái gì đều mua cho bà, tới khi bà không vô mới thôi, khi đó ông sẽ nhìn bà, mỉm cười dạt dào hạnh phúc.

Bọn họ ở nông thôn, lúc nấu cơm đa phần phải dùng than, cho nên việc nhóm lửa khá rắc rối. Đàn ông nhà người ta bình thường đều áp dụng nguyên tắc "Quần từ xa nhà bếp", nhưng chỉ cần Kiều Văn Trung ở nhà, mỗi bữa cơm đều có sự giúp đỡ tận tình của ông.

Lễ mừng năm mới, đều phải giết gà giết vịt, Kiều Văn Trung biết bà không thích giết gà, liền tự mình học cách nhổ lông gà, làm sạch nội tạng gà, cho đến khi gà đã sạch sẽ mới đưa cho bà xào xào nấu nấu. Một người đàn ông cao một thước tám, ngồi trước căn bếp nhỏ hẹp nhổ lông gà, vậy mà ông chưa từng cảm thấy mất mặt.

Sau khi Kiều Văn Trung gặp chuyện không may, chị em trong nhà khuyên bà nhanh chóng ly hôn, thừa dịp tuổi trẻ còn có thể tìm tấm chồng tốt hơn, lúc này bà đương nhiên tức giận, ông đối xử tốt với bà như vậy, cho dù ông có làm trăm ngàn chuyện không phải, nhưng xưa nay chưa từng đánh chửi bà dù chỉ một lần, bình thường cũng không nổi nặng lời, khi ông gặp chuyện không may làm sao bà có thể bỏ mặc mà đi.

Tuy rằng bà chỉ là một người phụ nữ, nhưng mà cũng thay ông chống đỡ căn nhà này! Chờ đến khi ông trở về. Bà sẽ đem những chuyện này giao lại cho ông, đến lúc đó, ông sẽ lại vì bà mà che mưa chắn gió!

Kiều Văn Trung nhìn con gái đã sắp thành thiếu nữ, trong lòng vừa hạnh phúc vừa chua xót. Ông phải sớm nhận ra rằng, ông có một vợ hiền và một đứa con gái ngoan, làm sao ông có thể làm liên lụy đến họ như thế!

Vợ vì cái nhà này suốt ngày mệt nhọc, mà con gái ông, còn nhỏ tuổi như vậy nhưng sao lại hiểu chuyện như người lớn, đây đều là do một tay ông tạo thành! Ông sẽ không bao giờ sa đoạ như thế lần nào nữa, ông nhất định phải cố gắng giảm án tù, phải được thả ra ngoài sớm một chút, để được đoàn tụ với vợ! Mang lại những tháng ngày yên bình chẳng còn mệt nhọc!

"Mẹ, môn vật lý con học luôn luôn yếu." trên đường về nhà Kiều Ngôn Hi oán giận với Tiểu Linh. "Con luôn cố gắng học, nhưng dù cố thế nào cũng vô dụng."

"Không sao cả bảo bối, con đã rất giỏi rồi mà." Tiểu Linh sờ sờ đầu Kiều Ngôn Hi nói.

"Nhưng chuyện này liên lụy đến thành tích của con đó, con còn muốn thi vào trường tốt nhất!"

"Lấy thành tích hiện tại của con là có thể thi vào trường tốt nhất rồi, đừng lo lắng." Tiểu Linh an ủi cô.

"Từ nhỏ đến lớn mẹ không hề quan tâm đến thành tích của con! Có phải mẹ không thương con hay không!" Kiều Ngôn Hi tức giận, từ nhỏ đến lớn mẹ chưa từng kiểm tra phiếu điểm của cô, đều do cô chủ động đưa cho mẹ xem, làm sao mẹ có thể vô tâm như thế.

"Con ngốc quá, là do mẹ yên tâm với con gái mình đó, bảo bối của mẹ lúc nào cũng biết mình muốn gì và nên làm gì, căn bản mẹ không cần quan tâm." Tiểu Linh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái nói, trải qua một năm này, quan hệ giữa bà và con gái đã ngày càng tốt hơn, hai người giống như trở thành bạn thân, thật sự bà rất hạnh phúc.

Kiều Ngôn Hi nghe được câu trả lời của mẹ liền đắc chí: "Thật sao? Con có thể làm tốt như thế sao?"

Tiểu Linh hôn lên khuôn mặt Kiều Ngôn Hi: "Ừ, bảo bối của mẹ làm gì cũng tốt."

Kiều Ngôn Hi hôn lại bà một cái, mẹ con hoà thuận vui vẻ. Thật tốt quá, Kiều Ngôn Hi nghĩ, mọi chuyện đều tốt đẹp, chờ khi nào cô thi vào trường tốt nhất, chờ khi nào ba ra tù, chờ khi nào mẹ về nhà, chờ khi nào...

Tìm kiếm với từ khoá:

--	--	--

3 thành viên đã gởi lời cảm ơn Shin-sama về bài viết trên: **Candy2110, paru, san san**

Share

04.06.2017, 20:59

Ngày tham gia: 22.03.2015, 20:18

Shin-sama

Tuổi: 27

Simple, Weird Guy **Bài viết:** 481

Được thanks: 1894 lần

Điểm: 4.77

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Ngôn Hi Thành Ngọc - Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu - Điểm: 11

Chương 19.2:

Edit: Shin

"Bà nội, sao bà lại thức sớm như thế chứ, mùa đông thế này thời tiết đâu dễ chịu gì, tại sao bà không nghỉ ngơi nhiều hơn một chút." Buổi sáng, Kiều Ngôn Hi vừa thức dậy liền phát hiện bà nội đã nấu xong bữa sáng.

"Người già rồi, tự nhiên sẽ dậy sớm thôi, Hi Hi đừng lo lắng, bà nội không mệt mỏi." Bà nội nhìn cháu gái ngoan cười ha ha nói.

"Mẹ, con đã nói lúc con về nhà sẽ nấu cơm mà, sao mẹ lại nấu cơm chứ." Tiểu Linh nghĩ đến chuyện bà lớn tuổi như vậy còn dậy sớm nấu cơm cho cả nhà liền khó chịu.

"Mẹ nhàn rồi không có việc gì làm, vài ngày nữa con phải đi rồi, thừa dịp mấy ngày rảnh rỗi này cứ tranh thủ nghỉ ngơi, nhanh, mau tới đây ăn cơm, hai đứa đừng có đứng ngây ra đó, nguội hết bây giờ." Kiều bà nội đưa cho Tiểu Linh hai chiếc đĩa.

"Hi Hi, mẹ mới nhớ ra chuyện này, mẹ hỏi con tại sao đầu tháng ba năm nay con lại không đi chúc tết, chạy tới nhà đi hai làm gì?" Tiểu Linh vừa ăn vừa nói.

"Con đi thăm chị." Kiều Ngôn Hi không ngần ngại nói.

"Ai chẳng biết con đi thăm chị, mấu chốt là tại sao lại đi vào đầu tháng ba, hàng năm vào tháng tư mới đi cơ mà, đầu tháng ba con lại không có mặt ở nhà bác cả để chúc tết, sao con có thể đi tùy tiện như thế, ngày hôm đó bố bố tìm con suốt đấy." Tiểu Linh nhìn con gái có chút tức giận.

*bối bối: ý chỉ xưng hô thân mật

Kiều Ngôn Hi đặt chiếc đĩa thật mạnh lên bàn: "Tìm con? Tìm con làm gì? Châm chọc khiêu khích chứ?"

"Con bé này sao con có thể nói như thế, nó cũng đâu phải kẻ thù của con." Tiểu Linh buồn bực, con gái bà sao lại đột nhiên không hiểu chuyện như thế.

Bối bối là con gái của đi cả Kiều Ngôn Hi, tên thật là Lưu Thần Vũ, nghe có vẻ nam tính nhưng thật ra đó là một đứa con gái. Từ nhỏ đã lớn lên ở thành thị, tính tình có phần kiêu căng, trước mặt người lớn là đáng vẻ khác, trước mặt chị em họ hàng lại là một bộ mặt khác nữa. Luôn mồm nói Kiều Ngôn Hi trông rất quê mùa, muốn cùng Kiều Ngôn Hi so sánh này so sánh kia, Kiều Ngôn Hi thật sự không muốn thấy cậu ta.

"Làm sao mẹ hiểu được cậu ấy chứ, mẹ chỉ biết nói con, nếu như cậu ấy tốt bụng, thì con đã không muốn tránh mặt cậu ta rồi." Kiều Ngôn Hi ủy khuất, sao mẹ có thể không phân biệt tốt xấu mà trách cô chứ.

"Vậy con nói cho mẹ nghe về con bé xem, cho mẹ biết lý do vì sao con không muốn gặp bối bối." Tiểu Linh biết con gái mình là đứa rất hiểu chuyện, khi không sẽ chẳng làm chuyện vô lễ này, khẳng định là có nguyên nhân khác.

"Mỗi lần chúng con gặp nhau cậu ta sẽ nói cha không tốt thế này không tốt thế kia, chúng con đẹp hơn thế nào xấu hơn thế nào, quần áo của con như thế nào như thế nào, nói chung là linh ta linh tính các thứ, làm con phiền gần chết."

Nghe thấy con gái nói như vậy, Tiểu Linh trong lòng khó chịu bực bội, đúng vậy, sao bà có thể quên, con gái đã sắp trưởng thành rồi, đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong tuổi trẻ, nhưng bà lại chưa từng chú ý đến điểm này, cũng chưa hề mua cho con gái bà quần áo mới. Mà hiện tại, để cho con

gái bị người khác cười nhạo mới nhận ra điều này, bà đúng là không xứng làm mẹ.

"Chờ đến khai giảng, mẹ sẽ mua cho con mấy bộ quần áo, bây giờ mấy cửa tiệm trên đường cũng không mở cửa. Tuy rằng chúng ta không có nhiều tiền, nhưng cũng không nên để người khác xem thường được." Tiểu Linh buông chiếc đĩa nói với con gái.

"Con bé đó, bình thường mẹ đã không thích rồi, có một lần nó đến đây, còn không chịu uống nước nhà chúng ta, nói là nước giếng bẩn, tự mình đem theo hai chai nước suối uống, mới tí tuổi đã bị mẹ chiều chuộng đến nỗi bệnh tật như thế, Hi Hi, mẹ mua cho con mấy bộ quần áo đẹp, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt."

Bà nội vừa nghe báo bối nhà mình bị người ta bắt nạt liền nổi giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận. Cái gì mà cháu nội cháu ngoại, đều đẹp sang một bên đi, cháu gái lớn của bà mới là nhất, cháu chắt gần xa đều chẳng bằng một góc của Kiều Ngôn Hi, thật đúng là không đáng tin cậy. Thiện cảm trong lòng của bà nội với Lưu Vũ Thần lại giảm đi một chút.

"Mẹ, bà nội, không cần đâu, mua quần áo mới cho cháu làm gì, ở trường học đều là mặc đồng phục cả, chờ hai năm nữa rồi tính sau." Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ và bà nội hết lòng bao che, vừa dờ khóc dờ cười đồng thời lại có chút cảm động.

"Đúng rồi, chờ thêm vài năm, mẹ sẽ điểm trang cho con xinh đẹp như tiên nữ, xem ai còn dám nói con gái mẹ xấu xí!" Tiểu Linh hạ quyết tâm, bà chỉ có một đứa con gái, về sau phải chú ý, không thể để con gái chịu khổ.

Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn còn dí dỏm như thế, cảm thấy trước kia mình thật sự thực không biết điều, sao lại có thể để cho mẹ khổ sở trong lòng như thế. Trước kia cô và mẹ luôn được cha yêu thương hết mực, mặc kệ việc nặng cũng chưa từng động tay. Mỗi ngày chỉ dạy học và đọc sách.

Khi ba gặp chuyện không may mẹ đã bất lực cỡ nào, vậy mà cô lại thêm dầu vào lửa. Về sau cô sẽ không bao giờ như vậy nữa, cô muốn cho mẹ một cuộc sống tốt, để cho bà chỉ có thể đọc sách, ngủ thành thoi, một cuộc sống nhàn hạ an lành. Nhất định sẽ không để bà chịu khổ.

Cô muốn mẹ vẫn mãi giữ được tính cách lạc quan yêu đời như lúc này! Nhiều năm về sau, mỗi khi Tiểu Linh và Kiều Ngôn Hi thủ thi tâm sự không ngừng những chuyện trong nhà ngoài ngõ, Kiều Ngôn Hi vô cùng hối hận rằng tại sao trước kia không bắt mẹ sửa đổi tính cách này.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19-2

Edit: Shin

"Bà nội, sao bà lại thức sớm như thế chứ, mùa đông thế này thời tiết đâu dễ chịu gì, tại sao bà không nghỉ ngơi nhiều hơn một chút." Buổi sáng, Kiều Ngôn Hi vừa thức dậy liền phát hiện bà nội đã nấu xong bữa sáng.

"Người già rồi, tự nhiên sẽ dậy sớm thôi, Hi Hi đừng lo lắng, bà nội không mệt mỏi." Bà nội nhìn cháu gái ngoan cười ha ha nói.

"Mẹ, con đã nói lúc con về nhà sẽ nấu cơm mà, sao mẹ lại nấu cơm chứ." Tiểu Linh nghĩ đến chuyện bà lớn tuổi như vậy còn dậy sớm nấu cơm cho cả nhà liền khó chịu.

"Mẹ nhàn rồi không có việc gì làm, vài ngày nữa con phải đi rồi, thừa dịp mấy ngày rảnh rỗi này cứ tranh thủ nghỉ ngơi, nhanh, mau tới đây ăn cơm, hai đứa đừng có đứng ngây ra đó, nguội hết bây giờ." Kiều bà nội đưa cho Tiểu Linh hai chiếc đĩa.

"Hi Hi, mẹ mới nhớ ra chuyện này, mẹ hỏi con tại sao đầu tháng ba năm nay con lại không đi chúc tết, chạy tới nhà dì hai làm gì?" Tiểu Linh vừa ăn vừa nói.

"Con đi thăm chị." Kiều Ngôn Hi không ngần ngại nói.

"Ai chẳng biết con đi thăm chị, mấu chốt là tại sao lại đi vào đầu tháng ba, hàng năm vào tháng tư mới đi cơ mà, đầu tháng ba con lại không có mặt ở nhà bác cả để chúc tết, sao con có thể đi tùy tiện như thế, ngày hôm đó bố bố tìm con suốt đấy." Tiểu Linh nhìn con gái có chút tức giận.

*bối bối: ý chỉ xưng hô thân mật

Kiều Ngôn Hi đặt chiếc đĩa thật mạnh lên bàn: "Tìm con? Tìm con làm gì? Châm chọc khiêu khích chặc?"

"Con bé này sao con có thể nói như thế, nó cũng đâu phải kẻ thù của con." Tiểu Linh buồn bực, con gái bà sao lại đột nhiên không hiểu chuyện như thế.

Bối bối là con gái của di cả Kiều Ngôn Hi, tên thật là Lưu Thần Vũ, nghe có vẻ nam tính nhưng thật ra đó là một đứa con gái. Từ nhỏ đã lớn lên ở thành thị, tính tình có phần kiêu căng, trước mặt người lớn là đáng vẻ khác, trước mặt chị em họ hàng lại là một bộ mặt khác nữa. Luôn mồm nói Kiều Ngôn Hi trông rất quê mùa, muốn cùng Kiều Ngôn Hi so sánh này so sánh kia, Kiều Ngôn Hi thật sự không muốn thấy cậu ta.

“Làm sao mẹ hiểu được cậu ấy chứ, mẹ chỉ biết nói con, nếu như cậu ấy tốt bụng, thì con đã không muốn tránh mặt cậu ta rồi.” Kiều Ngôn Hi ủy khuất, sao mẹ có thể không phân biệt tốt xấu mà trách cô chứ.

“Vậy con nói cho mẹ nghe về con bé xem, cho mẹ biết lý do vì sao con không muốn gặp bối bối.” Tiểu Linh biết con gái mình là đứa rất hiểu chuyện, khi không sẽ chẳng làm chuyện vô lễ này, khẳng định là có nguyên nhân khác.

“Mỗi lần chúng con gặp nhau cậu ta sẽ nói cha không tốt thế này không tốt thế kia, chúng con đẹp hơn thế nào xấu hơn thế nào, quần áo của con như thế nào như thế nào, nói chung là linh ta linh tính các thứ, làm con phiền gần chết.”

Nghe thấy con gái nói như vậy, Tiểu Linh trong lòng khó chịu bức bối, đúng vậy, sao bà có thể quên, con gái đã sắp trưởng thành rồi, đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong tuổi trẻ, nhưng bà lại chưa từng chú ý đến điểm này, cũng chưa hề mua cho con gái bà quần áo mới. Mà hiện tại, để cho con gái bị người khác cười nhạo mới nhận ra điều này, bà đúng là không xứng làm mẹ.

“Chờ đến khai giảng, mẹ sẽ mua cho con mấy bộ quần áo, bây giờ mấy cửa tiệm trên đường cũng không mở cửa. Tuy rằng chúng ta không có nhiều tiền, nhưng cũng không nên để người khác xem thường được.” Tiểu Linh buông chiếc đĩa nói với con gái.

“Con bé đó, bình thường mẹ đã không thích rồi, có một lần nó đến đây, còn không chịu uống nước nhà chúng ta, nói là nước giếng bẩn, tự mình đem theo hai chai nước suối uống, mới tí tuổi đã bị mẹ chiều chuộng đến nỗi bệnh tật như thế, Hi Hi, mẹ mua cho con mấy bộ quần áo đẹp, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt.”

Bà nội vừa nghe báo bối nhà mình bị người ta bắt nạt liền nổi giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận. Cái gì mà cháu nội cháu ngoại, đều đẹp sang một bên đi, cháu gái lớn của bà mới là nhất, cháu chất gần xa đều chẳng bằng một góc của Kiều Ngôn Hi, thật đúng là không đáng tin cậy. Thiện cảm trong lòng của bà nội với Lưu Vũ Thần lại giảm đi một chút.

“Mẹ, bà nội, không cần đâu, mua quần áo mới cho cháu làm gì, ở trường học đều là mặc đồng phục cả, chờ hai năm nữa rồi tính sau.” Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ và bà nội hết lòng bao che, vừa dờ khóc dờ cười đồng thời lại có chút cảm động.

“Đúng rồi, chờ thêm vài năm, mẹ sẽ điểm trang cho con xinh đẹp như tiên nữ, xem ai còn dám nói con gái mẹ xấu xí!” Tiểu Linh hạ quyết tâm, bà chỉ có một đứa con gái, về sau phải chú ý, không thể để con gái chịu khổ.

Kiều Ngôn Hi nhìn mẹ đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn còn dí dỏm như thế, cảm thấy trước kia mình thật sự thực không biết điều, sao lại có thể để cho mẹ khổ sở trong lòng như thế. Trước kia cô và mẹ luôn được cha yêu thương hết mực, mặc kệ việc nặng cũng chưa từng động tay. Mỗi ngày chỉ dạy học và đọc sách.

Khi ba gặp chuyện không may mẹ đã bất lực cỡ nào, vậy mà cô lại thêm dầu vào lửa. Về sau cô sẽ không bao giờ như vậy nữa, cô muốn cho mẹ một cuộc sống tốt, để cho bà chỉ có thể đọc sách, ngủ thoải mái, một cuộc sống nhàn hạ an lành. Nhất định sẽ không để bà chịu khổ.

Cô muốn mẹ vẫn mãi giữ được tính cách lạc quan yêu đời như lúc này! Nhiều năm về sau, mỗi khi Tiểu Linh và Kiều Ngôn Hi thủ thi tâm sự không ngừng những chuyện trong nhà ngoài ngõ, Kiều Ngôn Hi vô cùng hối hận rằng tại sao trước kia không bắt mẹ sửa đổi tính cách này.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Shin

Qua mừng 8 Tiểu Linh trở về Thành phố D, Kiều gia chỉ còn lại bà nội và Kiều Ngôn Hi, không khí vừa mới náo nhiệt không lâu đã trở nên lạnh lẽo. Duy chỉ có một người không đổi thay chính là Tiết Đồng Hải, ngày nào cậu cũng chạy đến nhà Kiều Ngôn Hi.

"Hi Hi, bài này làm thế nào nhỉ?" Tiết Đồng Hải cầm bút chỉ vào một bài tập trong sách nâng cao nói với Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi nhìn vào bài tập chăm chú, "Chẳng phải bài này trên lớp thầy giảng rồi sao, còn đặc biệt nhấn mạnh nữa, sao cậu lại quên chứ?"

“À... Do lúc đó tớ không kịp nghe mà.” Tiết Đồng Hải chột dạ, sao cậu có thể quên cách làm chứ, chẳng phải chỉ là một bài toán nhỏ hay sao, nếu không phải vì muốn Hi Hi nói chuyện với cậu nhiều hơn một chút, cậu sẽ không giả vờ vô dụng như thế!

"Bây giờ tớ sẽ giảng lại một lần nữa, lần này cậu phải nghe cho kỹ đó." Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải nói.

"Biết rồi, Hi Hi cậu cứ yên tâm đi, lần này tớ chắc chắn sẽ làm được mà!" Tiết Đồng Hải vỗ ngực cam đoan. Đồng thời nói thầm trong lòng, có thể không làm sao, tớ biết làm sẵn rồi mà.

Kiều Ngôn Hi nhẹ nhàng giảng lại cách làm một lần, sau đó quay đầu nói: "Cậu đã hiểu chưa?"

Bóng dáng nữ sinh dịu dàng cúi đầu, ngón tay mảnh khảnh còn dính lại chút mực đen của bút bi, quét qua quét lại trông càng thêm trắng mịn thon dài, nhìn cậu mỉm cười, khi nói chuyện âm áp hô hấp nhẹ nhàng phớt qua hai má cậu, dường như điều này quá đỗi tốt đẹp, tốt đẹp đến độ cậu không dám thở mạnh, Tiết Đồng Hải ngơ ngác nhìn Kiều Ngôn Hi như vậy, quên cả thời gian, cũng quên luôn cả lời muốn nói.

Kiều Ngôn Hi nhẹ lên đầu Tiết Đồng Hải, cao giọng nói: "Rót cuộc cậu có nghe tớ giảng hay không, đừng làm tớ mất công giảng!"

Tiết Đồng Hải lập tức phục hồi tinh thần lại, ý thức được ánh mắt mình từ đầu chí cuối luôn dừng trên mặt Kiều Ngôn Hi, khuôn mặt đỏ ửng lan đến tận mang tai, cậu cuống quýt cúi đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Nghe... Nghe mà, thật sự đó".

Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải, cảm thấy cậu có phần kỳ quái, "Sao mặt cậu hồng thế?"

Tiết Đồng Hải càng thêm quần bách, nhanh chóng bịa một lý do: "Không có, không có, có thể là do phòng cậu có chút nóng."

"Thật không, nhưng mà..." Kiều Ngôn Hi vừa muốn nói gì, lập tức bị Tiết Đồng Hải đánh gãy.

"Hi Hi, bài này tớ biết làm rồi, tớ nói sơ qua một chút, cậu nghe xong đúng hay không?" Nói xong cũng không chờ Kiều Ngôn Hi trả lời liền tự nhiên nói lại phương pháp làm bài.

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu cúi đầu giải bài, cũng không nhắc lại câu hỏi vừa rồi của mình, cẩn thận nghe cậu trình bày, vừa nghe vừa gật gật đầu, thì ra cậu ấy đã hiểu, đúng là không sai chỗ nào.

Tiết Đồng Hải rót cuộc cũng thả lỏng, thiếu chút nữa cậu đã lộ tẩy. May mắn Hi Hi không hiểu gì về phương diện này. Cứ như vậy đi, cứ bên cạnh cô như vậy, chờ đến khi thời cơ tốt đến.

Chạng vạng, Tiết Đồng Hải thu dọn đồ đạc trở về nhà, mặc dù bà nội nói thế nào cũng không chịu ở lại ăn cơm. Kiều Ngôn Hi mang Tiết Đồng Hải tống ra khỏi cửa chợt nghe thấy bà nội ở nhà lái nhái: "Ông Tiết nuôi cháu trong nhà đúng là tốt ghê luôn, đã đẹp trai rồi, học tập cũng giỏi như thế."

Kiều Ngôn Hi cố ý làm nũng với bà nội: "Bà nội, bộ cháu không tốt sao!" Vừa nói vừa bày ra một khuôn mặt ủy khuất.

"Ai nói, ai có thể hơn cháu ngoan của bà chứ, không có chuyện đó đâu!" bà nội lập tức kiên định nhấn mạnh lập trường.

Kiều Ngôn Hi bật cười, ôm bà nội làm nũng: "Bà nội, bà nội, bà tốt nhất."

Bà nội bị cháu gái nhà mình ôm lấy, liền mừng rỡ cười toe toét, vỗ vỗ Kiều Ngôn Hi khen cháu gái ngoan. Kiều Ngôn Hi tựa đầu vào vai bà nội, dùng mặt cọ cọ. Bà mẹ đều không ở nhà, chính bà là người nuôi dưỡng cô từng chút từng chút một cho đến khi cô lên cao trung. Cuộc sống của bà vốn là gian nan, con cái trong nhà cũng không giàu có, bạn già đi sớm, chỉ trông vào vài đồng trợ cấp mỗi tháng để sống. Sau khi ba gặp chuyện không may, lại tăng thêm cho bà một phần gánh nặng, cuộc sống càng thêm gian nan. Nhưng cô chưa từng nghe bà nội oán giận nửa lời.

Mỗi ngày bà nội đều cười ha ha, vào những khi không có tiền, bà chỉ âm thầm mang khuôn mặt già nua đi mượn tiền hàng xóm, không bao giờ để cho cô phải chịu xấu hổ. Bà có bệnh tim, uống thuốc phải đúng ngày đúng giờ, nhưng đã có một thời gian rất dài cô không nhìn thấy bà uống thuốc, mỗi lần hỏi đến, bà nội sẽ trừng mắt nhìn cô: Nói bừa, làm sao bà có thể chưa uống thuốc, cháu nhìn gần tù là biết.

Kỳ thật cô biết, đó là lọ cuối cùng rồi, bà nội không hề uống, cố ý đặt trên ngăn tủ cho cô nhìn thấy. Kiều Ngôn Hi nghĩ đến đây, trong lòng khó chịu như bị ai cắn một nhát. Tuy rằng bình thường cô hi hi ha ha, giống như rất vui vẻ, nhưng mỗi phút giây cô đều mong mỗi sớm ngày trưởng thành, nhanh chóng tìm việc làm, nhanh chóng kiếm tiền.

Vài năm nay tuy rằng đều nhận được học bổng, nhưng mà tổng cộng tất cả chỉ có mấy ngàn mà thôi, cô muốn kiếm tiền đến mức sắp điên mất rồi. Ở trường học, cô tiện tay mua đại đồ ăn, trên mặt vẽ ghi kín chữ. Cô gần như không mua quần áo mới, mỗi lần mẹ muốn dẫn cô đi mua, cô đều cự tuyệt. Cô luôn nói ở trường học chỉ mặc đồng phục thì mua đồ mới làm gì. Nhưng có trời mới biết, cô khát khao được xinh đẹp cỡ nào. Cô đã lên sơ hai, cũng sắp tốt nghiệp rồi.

Nhưng cô phải chịu đựng, cái gì cũng không muốn để tiết kiệm tiền. Từ sau khi ba gặp chuyện không may, cô đối với cuộc đời này càng hiểu sâu sắc hơn, cô đã biết tiền quan trọng cỡ nào. Cô xác định rõ ràng mục tiêu đời mình, kiếm tiền! Kiếm thật nhiều tiền!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit; Shin

Học kỳ sau, không khí học tập trong lớp càng khẩn trương, các học sinh đều bắt đầu vui đầu học như điên.

Kiều Ngôn Hi cũng không ngoại lệ, cô chưa từng ý lại thành tích mà bỏ bê chuyện học tập, ngược lại, so với người khác, cô lại càng thêm cố gắng, cô biết điểm yếu của mình là gì, một khắc cũng không dám thả lỏng. Cô càng thêm tu dưỡng trình độ vật lý của mình, mỗi ngày cầm sách vật lý theo sau Khương Thành Ngọc, cái gì không hiểu liền hỏi ngay.

Trong ban có rất nhiều người đều bội phục Kiều Ngôn Hi, bởi vì hầu hết chẳng ai chịu được mặt lạnh của Khương Thành Ngọc. Bởi vì chuyện này mà Tiết Đồng Hải thường xuyên oán giận với Kiều Ngôn Hi, nói cái gì mà Kiều Ngôn Hi có mới nói cũ, gần đây chả còn để ý cậu.

Mỗi lần vừa nghe cậu oán giận, Kiều Ngôn Hi lại đem sách vật lý đặt trước mắt cậu. Những lúc thế này Tiết Đồng Hải sẽ bắt đắc dĩ ngoan ngoãn cầm miệng.

"Khương Thành Ngọc..." Kiều Ngôn Hi vừa nghe chuông tan học vang lên, lập tức nghiêm mặt tiến đến trước mặt Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc nhìn cô một cái, tay duỗi ra: "Đưa bài đây."

Kiều Ngôn Hi lập tức ngoan ngoãn đưa bài cho cậu, còn không quên nịnh hót vài câu: "Khương Thành Ngọc, thực ra tớ thấy cậu rất tốt luôn, nếu mà cậu thường xuyên trò chuyện, bảo đảm sẽ có rất nhiều người thích cậu đó."

Khương Thành Ngọc buông bài xuống, hai tay khoanh lại: "Ý cậu nói tớ không có người thích?"

Kiều hi lập tức sững sờ, vội vàng giải thích: "Nào có nào có, cậu học tập giỏi như thế, lại đẹp trai nữa, sao có thể không có người thích, tớ nói sai tớ nói sai."

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi bối rối, trong lòng lập tức trở nên nhẹ nhàng. Gần đây ba mẹ cãi nhau càng dữ dội hơn, thậm chí có hôm còn quên nấu cơm cho cậu ăn, có đôi khi cậu thật sự muốn vọt đến trước mặt cha mẹ nói bọn họ ly hôn ngay đi.

Cậu bị việc cha mẹ cãi nhau làm cho tâm phiền ý loạn, tuy rằng đây là chuyện xảy ra như cơm bữa, nhưng trong lòng cậu vẫn khó chịu khổ sở. Tâm trạng cũng theo đó mà xấu đi, bởi lúc nào cậu cũng mang khuôn mặt lạnh, lại không thân thiết với ai, căn bản không kẻ nào muốn tiếp cận, cũng chẳng thừa hơi quan tâm.

Hôm nay Kiều Ngôn Hi như thế, càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ trong lòng, thậm chí tâm tình còn tốt lên không ít. Chẳng lẽ Kiều A Miêu có siêu năng lực làm cho tâm trạng người ta vui vẻ?

"Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc, cậu thật sự tức giận rồi hả?" Kiều Ngôn Hi nhìn Khương Thành Ngọc nãy giờ không nói gì, nghĩ rằng cậu tức giận với mình.

"Không có, bài này làm như thế này..." Khương Thành Ngọc từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, bắt đầu giảng bài Kiều Ngôn Hi một chút, giọng nói cậu rất êm tai, trầm thấp lại có từ tính, hướng dẫn lại không nhanh không chậm, hơi khàn khàn. Kiều Ngôn Hi vừa nghe vừa vô thức nói ra lời trong lòng: "Khương Thành Ngọc, giọng nói của cậu thật là dễ nghe."

Sau khi nói xong, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện lời nói của mình có phần sai sai, vội vàng che miệng lại, nhưng đã không còn kịp rồi.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Thật hả?"

Bình thường, mỗi lúc Kiều Ngôn Hi bị cậu nhìn như vậy đều cảm thấy ớn lạnh, nhưng hôm nay không biết tại sao, giống như... Giống như trong lòng bị kích động, kỳ lạ, cô không hề làm chuyện gì hổ thẹn với cậu, hoảng cái gì chứ. Nhưng mà càng nghĩ tim đập lại càng nhanh, Kiều Ngôn Hi nhin không được đỏ mặt, cúi đầu.

"Kiều A Miêu, vừa rồi cậu nói thật chứ?" Khương Thành Ngọc lại hỏi một lần nữa. Cậu nhìn thấy Kiều Ngôn Hi đỏ mặt cúi đầu, nhin không được mừng thầm trong lòng, có phải Kiều Ngôn Hi có một chút cảm giác với cậu hay không?

"Thật... Thật đúng là, cậu lại tự kỷ rồi." Kiều Ngôn Hi nói chuyện có hơi lấp bắp. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với Khương Thành Ngọc, cô cần được bình tĩnh, bình tĩnh, đến tận cùng mình bị cái gì vậy.

May mắn, chuông vào lớp cũng reo lên, Kiều Ngôn Hi nhẹ nhõm thở một hơi, lập tức cầm vở của mình trên bàn Khương Thành Ngọc, quay đầu đi.

Khương Thành Ngọc nhìn cô, gọi lên khoe môi, không nhìn được nở nụ cười, thì ra chỉ cần cậu cố gắng thì sẽ có hy vọng. Kiều A Miêu, cậu chờ đó!

"Các học sinh, năm nay, trường chúng ta dự định mở đại hội thể dục thể thao..." Chủ nhiệm lớp còn chưa nói hết, cả phòng học bắt đầu thảo luận sôi nổi, tuy rằng bọn họ đều là học sinh ngoan, nhưng đối với hoạt động thể dục thể thao bọn họ đều rất hào hứng.

"Thật sao? Trường của chúng ta còn tổ chức cả đại hội thể dục thể thao ư! Mày néo tao một cái xem thật hay mơ vậy?"

"Rốt cuộc trường học cũng khai ân rồi!"

"Nhất định phải tham gia vào nhiều hạng mục, hồi học tiểu học tao có bao giờ được tham gia đại hội thể dục thể thao gì đâu."

"..."

Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ vai cái lên bàn giáo viên, nhắc nhở các học sinh tiếp tục yên lặng, "Hãy nghe thầy nói hết đã, lần này chúng ta tổ chức đại hội thể thao, nhưng không được vận động quá mạnh, phải đặt tiêu chí an toàn lên hàng đầu, chung quy cũng vì đầu tháng ba các em phải thi cử."

"Đại hội thể dục thể thao ư? Nó là cái quái gì thế, tớ nói này, tại sao hiệu trưởng đột nhiên ngẫu hứng thế." Tiết Đồng Hải và Kiều Ngôn Hi oán giận.

"Đúng vậy, sao đột nhiên thầy hiệu trưởng lại tốt bụng thế chứ, hồi tiểu học tớ còn đạt quán quân một ngàn năm trăm mét đó!" Kiều Ngôn Hi vừa phụ họa theo Tiết Đồng Hải vừa khoe khoang.

Tiết Đồng Hải lấy tay chỉ lên đầu Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, chúng ta có thể đừng tự kỷ không?"

Kiều Ngôn Hi thừa dịp thầy giáo không chú ý giờ tay đánh cậu một chút: "Cậu đi chết đi!"

"Ồ đây có vài hạng mục đăng ký môn thể thao, Tiết Đồng Hải với... À, với Khương Thành Ngọc sẽ phụ trách công việc báo danh đăng ký lần này nhé, hai ngày nữa nộp lại danh sách cho thầy, đại hội thể dục thể thao diễn ra vào ngày mười hai tháng tư, còn có mười ngày, các em nhớ tranh thủ thời gian." Chủ nhiệm lớp nói xong liền mở ra giáo án ra chuẩn bị giảng bài.

Tiết Đồng Hải ở trong lòng kêu rên: Mắc mớ gì phải làm việc cùng đội với tên mặt lạnh đó, chẳng phải xưa nay cậu ta không thèm tham gia hoạt động gì sao. Chuyện này đúng là chẳng hay ho gì.

Lúc này, Khương Thành Ngọc cũng nói thầm trong lòng: Vì sao bỗng nhiên bảo mình phụ trách chuyện này, hơn nữa lại làm cùng tên đàn kia, mới nhìn đã thấy ngứa mắt, thật đúng là buồn bực.

Thật ra Khương Thành Ngọc không biết rằng, ở trong mắt người khác, cậu đã thay đổi rất nhiều, lần đầu tiên đến trường, cậu chưa bao giờ chủ động nói chuyện với bạn cùng lớp, cũng không thèm cười một cái. Nhưng từ lúc thân thiết với Kiều Ngôn Hi rồi, cậu thường xuyên cười hơn, còn chủ động đùa nghịch tươi cười, mặc dù chỉ đùa với mỗi Kiều Ngôn Hi.

Nhưng mà bình thường khi bắt gặp bạn học ở đâu đó cậu cũng sẽ gật đầu lịch sự, phải biết rằng trước kia cậu đã xa cách biết chừng nào.

Sự thay đổi này của cậu lọt vào mắt giáo viên, cho nên chủ nhiệm lớp cũng nhân cơ hội cho cậu chút việc làm, hy vọng cậu có thể sáng sủa hơn một ít. Hơn nữa, chủ nhiệm lớp kinh hi phát hiện, mỗi lần giao cho Khương Thành Ngọc việc gì, cậu đều có thể nhanh chóng hoàn thành. Chủ nhiệm lớp thế mới biết Khương Thành Ngọc rất thích hợp làm ban cán sự.

Vì thế từ đó, công việc Khương Thành Ngọc được giao trong lớp ngày càng nhiều, khiến cho cậu rất là mất kiên nhẫn. Càng ghét hơn là, khai giảng năm nay, chủ nhiệm lớp trực tiếp nhét cậu vào cái chức bí thư chi bộ.

Cậu thực không muốn làm, nhưng lại không còn cách nào, cậu biết thầy có ý tốt, chuyện này cậu nhịn, nhưng mà mắc gì muốn cậu với Tiết Đồng Hải làm việc chung! Rõ ràng cậu ta là kẻ đàn độn, tuy rằng cậu ta là ban trưởng. Nhưng vì sao không để cho cậu là Kiều Ngôn Hi làm cùng nhau, Kiều Ngôn Hi cũng nằm trong ban cán sự.

Khương Thành Ngọc nghĩ đến đây, quay đầu nhìn về phía Tiết Đồng Hải, phát hiện Tiết Đồng Hải cũng tràn ngập oán khí bắn về phía cậu, hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái, sau đó cùng nhau quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Edit: Shin

"Haiz! Phiên chết mất!" Kết thúc giờ tự học, Tiết Đồng Hải ghé mặt lên bàn thờ dài.

Kiều Ngôn Hi thật sự không muốn nhìn cậu giống như cá thiếu muối lăn qua lộn lại trên bàn, nhịn không được đề lại hỏi cậu một phen: "Thưa tướng, cậu làm sao vậy?"

Tiết Đồng Hải lại thờ dài một hơi nói: "Còn không phải do cái đại hội thể dục thể thao sao, tuy rằng mọi người báo danh nhiều, nhưng số lượng tham gia vào các hạng mục không đồng đều, tớ nói khô cả cổ vẫn không ai đăng ký vào hạng mục trống còn lại."

"Khương Thành Ngọc đâu? Sao hai cậu không làm cùng nhau?"

"Tớ một nửa cậu ta một nửa, tớ xui xẻo ăn trứng cái hạng mục không ma nào thêm kia." Tiết Đồng Hải tức giận bắt bình nói.

"Nghĩa là, hạng mục này thiếu người tham gia sao?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Hi Hi, không phải vấn đề nằm ở người tham gia, là hạng mục này có vấn đề cơ, các hạng mục khác cũng khá đông rồi, riêng hạng mục này còn thiếu 2 người." Tiết Đồng Hải giải thích với Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi có chút tò mò: "Vậy hả? Hạng mục đó là gì thế?"

"Đan chân khiêu đó, cần đến 7 người lận, con gái trong lớp chả ai muốn tham gia, nói là quá mệt mỏi." Tiết Đồng Hải nhún mày, "Chỉ còn hai vị trí, nhưng thật sự không còn ai bảo danh."

Đan chân khiêu muốn người đầu tiên đem một chân nâng lên, đặt ở đứng ở cậu mặt sau người thứ hai một bàn tay thương, mà người thứ hai tắc đem tay kia thì khoác lên người đầu tiên trên vai, cùng là người thứ hai nghĩ người đầu tiên giống nhau cũng đem một chân đưa tai mặt sau nhân thủ trung, lấy này loại suy, tổng cộng cần bảy người. Bảy người muốn vẫn như vậy chạy năm mươi gạo, cái kia đoàn đội cái thứ nhất tai chính là quán quân.

(đoạn này mình xin bỏ tay, bạn nào có thể nhai nuốt nó thì xin hãy giúp mình nhé ^^)

Kiều Ngôn Hi hiểu ra rằng hoạt động này thật sự phức tạp, chẳng trách không ai đăng ký, cô vừa định trêu chọc Tiết Đồng Hải một chút, lại nhìn thấy dáng vẻ uể oải của cậu nên không đành lòng, cô nói: "Tính thêm cả tớ đi, lát nữa tớ rủ thêm Mạnh Mạnh nữa, vậy là đủ hai người rồi nhé."

"Hi Hi, sau cậu lại có thể tốt như vậy chứ! Cậu chính là cứu tinh của đời tớ!" Tiết Đồng Hải hưng phấn cầm tay Kiều Ngôn Hi, vừa nói vừa hưng phấn.

Kiều Ngôn Hi có hơi xấu hổ, cậu bạn này sao lại tự nhiên nắm tay như thế, cô muốn rút tay ra, nhưng ai ngờ Tiết Đồng Hải nắm chặt như vậy, cô không dứt ra được. "Được rồi, được rồi..." Kiều Ngôn Hi còn chưa nói xong, cổ tay đã bị một người khác túm lấy, lập tức rút tay cô ra khỏi tay của Tiết Đồng Hải.

Kiều Ngôn Hi vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Khương Thành Ngọc. Cô thật sự cảm kích Khương Thành Ngọc đã giúp cô giải vây, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều. Có điều Tiết Đồng Hải mặc kệ, hình như cậu muốn lặp lại động tác vừa rồi, cao giọng với Khương Thành Ngọc: "Tôi đùa với Hi Hi, cậu quản làm gì!"

Khương Thành Ngọc không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt là một khối băng lạnh. Kiều Ngôn Hi cảm thấy sự tình không đúng, nhanh chóng kéo Tiết Đồng Hải ngồi xuống, "Tiết Đồng Hải, cậu làm cái gì vậy hả?"

Tiết Đồng Hải đẩy Kiều Ngôn Hi ra, trừng mắt nhìn Khương Thành Ngọc: "Hi Hi, cậu đừng quan tâm, đây là chuyện của tớ và cậu ta."

"Cậu theo tôi ra ngoài!" Tiết Đồng Hải vừa bước ra khỏi phòng học vừa nói với Khương Thành Ngọc. Khương Thành Ngọc hừ lạnh một tiếng bước theo.

Bạn học xung quanh đều bị sự xung đột của họ làm cho sững sờ, chờ tới khi phản ứng lại, hai người kia đã ra ngoài rồi. Kiều Ngôn Hi ngăn lại vài người muốn ra xem, sau đó cũng chạy ra theo. Đoàn Mạnh Mạnh thấy vậy cũng đi ra ngoài.

Chỉ tiếc một điều là hai người đi nơi nào cô không nhìn thấy, Kiều Ngôn Hi nhìn xung quanh tìm kiếm, Đoàn Mạnh Mạnh cũng ở bên cạnh giúp cô tìm người, nhưng kết quả là không thấy họ đâu.

"Tiểu Khê, hai chúng ta về lớp đi, trường học lớn như vậy, ai biết bọn họ đi đâu được, bọn họ cũng là người có chừng mực, không có việc gì đâu." Đoàn Mạnh Mạnh kéo Kiều Ngôn Hi.

"Nhưng mà tớ lo lắng, đều là vì tớ hết." Kiều Ngôn Hi rồi đến muốn khóc.

"Đừng lo lắng, Tiểu Khê, bây giờ không tìm thấy bọn họ rồi, cậu có sốt ruột cũng có tác dụng gì hết, dù sao xưa nay hai người họ đã không hòa thuận rồi, không phải vì cậu đâu mà, chúng ta về lớp chờ đi, sắp vô học rồi." Đoàn Mạnh Mạnh có chút bất lực nhìn khóe mắt Kiều Ngôn Hi bắt đầu hồng hồng, chỉ biết tận lực an ủi cô.

"Được." Kiều Ngôn Hi đành phải theo Đoàn Mạnh Mạnh trở lại phòng học, mở một quyển sách ra, nhưng chẳng thể đọc vào chữ nào, trong lòng sốt ruột muốn chết, thỉnh thoảng còn liếc một cái ra cửa phòng học, nhưng bóng dáng hai người kia hoàn toàn biệt tăm.

Trong khi Kiều Ngôn Hi vừa bất an vừa lo lắng, Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải đã yên vị đứng ở công viên sau ký túc xá. Nơi đây phòng ốc nhiều, cây xanh rậm rạp, cho dù Kiều Ngôn Hi với Đoàn Mạnh Mạnh đến đây cũng không tìm thấy bọn họ.

"Cậu muốn gì? Nói rõ ràng cho tôi biết!" Tiết Đồng Hải trừng mắt, lớn tiếng nói với Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc đặt hai tay trong túi quần, nhàn nhã dựa người vào một cái cây, nhìn Tiết Đồng Hải cười lạnh một tiếng: "Chính là ý đó, cậu đừng có giả ngu."

Tiết Đồng Hải sừng sốt một chút, lập tức hiểu ra ý của cậu, cảm xúc cũng dần bình tĩnh lại: "Thật đúng là không ngờ được, người như cậu cũng có suy nghĩ này."

Khương Thành Ngọc nhếch mép nhìn cậu: "Ai chả có."

"Cậu cho là cậu ấy sẽ thích cậu? Thích kiểu mặt đơ như này?" Tiết Đồng Hải khinh thường nói.

"Ờ? Cậu tự tin vậy cơ à?" Khương Thành Ngọc vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt, giống như không hề nghe thấy lời công kích của Tiết Đồng Hải.

Không đợi Tiết Đồng Hải trả lời, cậu lại mở miệng, "Cậu có thể giúp cậu ấy học tốt hơn? Có thể quan tâm chăm sóc cậu ấy? Thành tích cậu không thể vượt qua cậu ấy, cũng chưa từng biết quan tâm chăm sóc, cậu nghĩ rằng cậu ấy sẽ thích cậu?" Khương Thành Ngọc không mở miệng thì thôi, đến khi mở miệng liền đánh thẳng vào nhược điểm của Tiết Đồng Hải.

"Cậu ấy —— ờ, tuy tôi không thể chạy theo thành tích của cậu ấy, cũng chưa từng chăm sóc như cậu, nhưng như thế thì sao, mỗi lúc cậu ấy không vui, tôi chính là người giúp cậu ấy vui vẻ, tôi có thể khiến cho cậu ấy cười, còn cậu? Cậu dám nói mình có thể không?" Tiết Đồng Hải thật sự bị Khương Thành Ngọc chọc giận, chuyện học tập luôn đứng phía sau Kiều Ngôn Hi là tiếc nuối lớn nhất trong lòng cậu. Nhưng cậu rất nhanh chóng bình tĩnh phản kích.

Khương Thành Ngọc biết, điều Tiết Đồng Hải nói là sự thật, bản thân cậu có thể đưa cho Kiều Ngôn Hi một ly nước ấm khi cô đau dạ dày, có thể ở tặng cho cô một món quà nhỏ khi cô không vui, nhưng cậu lại vĩnh viễn không thể nói những lời làm cho cô vui vẻ giống như Tiết Đồng Hải. Cậu im lặng một hồi, tiếp tục mở miệng nói: "Cạnh tranh công bằng đi."

Mặc dù Tiết Đồng Hải không cam lòng, nhưng cậu cũng không có biện pháp, chỉ phải đồng ý thôi. Cho dù cậu và Khương Thành Ngọc không hợp nhau, nhưng cậu không thể không thừa nhận, đối thủ của cậu không phải người bình thường, nhưng cậu tuyệt đối không thể thua!

Ngày hôm đó hai thiếu niên hạ chiến thư ở nơi rừng cây nhỏ, ngày hôm đó cuộc cạnh tranh giữa bọn họ chính thức bắt đầu.

Kiều Ngôn Hi ở trong phòng học đứng ngồi không yên đợi hai mươi phút, rốt cuộc cũng nhìn thấy hai người kia trở lại. Cô nhìn trái nhìn phải, xác định trên mặt bọn họ không có vết thương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một lát sau Kiều Ngôn Hi nhận được hai tờ giấy, bên trong viết: Không có việc gì, đừng lo lắng, Kiều A Miêu. Tờ giấy kia sinh động hơn: Hi Hi, chúng tớ không có việc gì cả, bạn cùng lớp thì sao có chuyện gì được, ngại quá, làm cho cậu lo lắng rồi, sau này sẽ không có chuyện đó đâu.

Không cần phải nói, dĩ nhiên tờ thứ nhất là của Khương Thành Ngọc, tờ còn lại của Tiết Đồng Hải. Kiều Ngôn Hi bực mình hai người họ không chịu nói ra, nhưng cũng không còn cách nào, rất có thể giống như Doãn Mạnh Mạnh nói là chuyện riêng của hai người họ, nếu như họ không muốn nói, cô sẽ không hỏi lại.

Cô trả lại hai tờ giấy nhỏ, nói sẽ không xen vào chuyện của họ, vì chuyện của họ cô đã phân tâm này giờ, không thể phí thời gian nữa, cô muốn đẩy nhanh thời gian học tập, đặc biệt là vật lý. Nghĩ như vậy, Kiều Ngôn Hi cầm lấy cuốn sách vật lý đã nhìn đi nhìn lại vô số lần, tiếp tục ra sức học hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Mạnh Mạnh, cậu có tham gia chơi nhảy một chân không?" Chập tối, trên đường về nhà, Kiều Ngôn Hi hỏi Doãn Mạnh Mạnh.

"Trò đó à, tớ nghe nói nó rất khó nên không muốn đăng ký." Doãn Mạnh Mạnh nói.

"Đừng mà Doãn Mạnh Mạnh, ngài giúp tớ một lần đi!" Tiết Đồng Hải nghe Doãn Mạnh Mạnh nói không muốn tham gia, lập tức sốt ruột.

Lý Minh Xuyên cũng thuyết phục: "Mạnh Mạnh, cậu giúp Tiết Đồng Hải lần này đi, trò đó không một ai đăng ký cả, hai hôm nay đã sắp bốc cháy rồi."

Doãn Mạnh Mạnh nhìn Lý Minh Xuyên, mặt ửng đỏ quay sang nói với Kiều Ngôn Hi: "Tiểu Khê, còn cậu? Cậu đăng ký tham gia hoạt động gì?"

Kiều Ngôn Hi trông bộ dạng cậu ấy như thế liền cười trộm, ngoại mặt vẫn tỏ ra nghiêm trang: "Thì tham gia trò nhảy một chân, với cả chạy 1500m."

Doãn Mạnh Mạnh nghe Kiều Ngôn Hi tham gia, lại thêm Lý Minh Xuyên cũng khuyến khích liền đáp ứng, "Vây được, tớ cũng tham gia, cho Tiết Đồng Hải chút mặt mũi."

Tiết Đồng Hải nghe xong không ngừng gật đầu: "Tốt, tốt, ngày mai tớ lập tức ghi tên cậu vào, bạn bè từ nhỏ đúng là không giống người khác! Tớ mời cậu ăn kẹo, bim bim, hương vị nào tùy cậu chọn!"

Dáng vẻ chân chó đó làm cho mấy người còn lại cười không ngừng. Tiết Đồng Hải hơi ngượng, gãi gãi đầu: "Mãi tớ mới tìm được người tham gia, phần khích thì đã sao!" Ai dè cậu không nói còn tốt, vừa nói cái, tiếng cười của mấy người kia càng lớn.

Tiết Đồng Hải tung quần đạp xe vù vù, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm: Cái lũ điên điên khùng khùng, cứ cười đi, trừ Hi Hi ra, đều cười đến chết luôn đi! Từ điểm này có thể thấy mức độ trọng sắc khinh bạn của anh chàng nhiều thế nào...

Trò nhảy một chân mà Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh tham gia quả thực rất khó, hàng ngày các cô gái đều tập luyện sau khi tan học, nếu có tiết thể dục thì có thể tập hết cả tiết. Cứ liên tục mấy ngày như thế, cuối cùng họ đã có thể nhảy nhanh hơn lúc đầu, nhưng nghĩ đến giải quán quân thì với trình độ này còn xa không đủ.

"Tiểu Khê, tớ không muốn tập nữa, thật sự quá mệt, bắp chân tớ sắp sưng lên rồi!" Tiết thể dục, khi Doãn Mạnh Mạnh nghe Kiều Ngôn Hi nói sẽ dành cả tiết để tập liên thân phiến, khuôn mặt trắng như giấy.

"Chân tớ cũng đau lắm, Mạnh Mạnh, nhưng đã sắp tới Đại hội thể dục thể thao, muốn rút lui cũng không còn kịp, vẫn nên nắm chắc thời gian luyện tập thôi, bằng không hôm thi đấu đứng thứ nhất từ dưới đếm lên thì mắc cỡ chết người." Kiều Ngôn Hi biết Doãn Mạnh Mạnh sĩ diện, để không mất mặt, cậu ấy cũng có thể nghiêng răng tiếp tục tập.

Quả nhiên, "Tập, tớ sẽ đi tập ngay bây giờ, không thể xếp hạng bét được." Doãn Mạnh Mạnh kích động lôi kéo Kiều Ngôn Hi đi tìm các bạn khác. Kiều Ngôn Hi lên cười, con bé Doãn Mạnh Mạnh này vẫn không chống lại được sự kích thích.

Cứ như vậy, dưới tình huống Kiều Ngôn Hi cùng các bạn khổ luyện nhảy một chân, thời gian trôi qua từng chút, cuối cùng đã tới ngày thi đấu. Đại hội thể dục thể thao diễn ra trong hai ngày, Kiều Ngôn Hi thi đấu chạy 1500m vào buổi chiều ngày thứ nhất, còn nhảy một chân thì vào sáng ngày thứ hai.

Ngày thi đấu đầu tiên, tất cả học sinh đều đến sân đấu xem so tài, trong đó không thiếu những học sinh lớp 9 sắp bước vào kỳ thi cuối cấp, áp lực của họ rất lớn, kỳ Đại hội này đúng lúc để họ giải phóng áp lực bị đè nén.

Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh tay trong tay đi lung tung khắp nơi, trận này xem một chút, trận kia xem một chút, sân tập lúc này như một cửa hàng không lỗ, cái gì cũng bán: Đồ chơi, đồ ăn, thậm chí còn cả quần áo thể thao. Kiều Ngôn Hi nhìn hoa cả mắt, cảm thán, những người này đúng là biết kinh doanh.

Đến trưa, Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh ăn một số đồ ăn vặt ở mấy sạp gần xung quanh trên sân. Vừa ăn vừa xem thi đấu, thật đúng là một loại hưởng thụ khó có được.

Buổi chiều là buổi thi đấu của Kiều Ngôn Hi, cô cởi áo khoác đồng phục dài rộng trên người đưa cho Doãn Mạnh Mạnh, còn mình làm các động tác chuẩn bị. Khởi động xong, Kiều Ngôn Hi đi tới vạch xuất phát, chuẩn bị thi đấu. Các bạn học ngồi ở khu vực dành cho lớp lớn tiếng hò hét cổ vũ, Kiều Ngôn Hi cười cười với họ, làm tư thế chuẩn bị sẵn sàng.

Học sinh nữ khác sợ chạy cự li dài, cô thì không, từ bé cô đã là quán quân chạy cự li dài đó! Tiếng súng vừa vang lên, Kiều Ngôn Hi lập tức lao vút đi, ở vòng đầu tiên, cô không chạy quá nhanh, chỉ duy trì tốc độ trên trung bình.

Chạy qua khu vực lớp mình, các bạn học như phát điên cùng hô tên Kiều Ngôn Hi, cô trông thấy Tiết Đồng Hải và Doãn Mạnh Mạnh đã đứng dậy, không ngừng cổ vũ cô cố lên. Cô làm động tác nắm tay gờ về phía họ, lúc quay đầu, khoe mắt hình như trông thấy Khương Thành Ngọc cũng nói cô cố lên.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, nói đùa gì vậy, cái người lạnh lùng nét mặt trước sau như một đó làm sao có thể như người bình thường hò hét cổ vũ, nói cô cố lên, nhất định là cô hoa mắt.

Vòng cuối, Kiều Ngôn Hi tụ sức vào chân xông về phía trước, vượt qua từng người chạy trước cô, lúc này trong đầu cô không có một chút ý nghĩ nào khác, chỉ có chạy, chạy, nhất định phải về nhất. Cuối cùng, cô vượt qua người cuối cùng đứng trước cô, trở thành người đầu tiên chạm vào dây đích đến.

Cả lớp 8 sôi trào, Kiều Ngôn Hi lớp họ quả thực là một người toàn năng, chẳng những học giỏi mà ngay đến thể thao cũng tốt như thế. Bọn họ lớn tiếng hoan hô Kiều Ngôn Hi. Trong không khí như chào đón anh hùng, cô được Doãn Mạnh Mạnh đỡ về lớp.

Lúc này Doãn Mạnh Mạnh như một bảo mẫu trăm phần trăm, vừa quạt gió, vừa lấy nước, miệng còn không ngừng nói: "Vẫn là Tiểu Khê nhà chúng ta lợi hại, bọn họ ai cũng kém xa! Tiểu Khê nhà chúng ta chính là tuyển thủ thi mười môn đó!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn héch lên tận trời thậm chí có vẻ kiêu ngạo của "Con nhà người ta"! Tiết Đồng Hải ở cạnh nhìn mà thấy hãi hùng khiếp vía.

Kiều Ngôn Hi bị lời khen của cậu ấy làm cho dờ khóc dờ cười, nói quá khoa trương rồi, cô bạn tốt này của cô lúc nào cũng ảo tưởng như thế, nhưng đúng là rất đáng yêu!

Một ngày vui luôn trôi qua rất nhanh, sau khi kết thúc thi đấu ngày đầu tiên, Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng lại rất vui, đã lâu rồi cô không được chơi thoải mái sung sướng như vậy. Kể từ sau khi bỏ gặp chuyện, cô luôn ép bản thân trưởng thành. Trong nhà, cô là cháu gái ngoan hiểu biết trong mắt bà nội, ở trường, cô là học sinh chịu khó trong mắt thầy cô.

Nhưng dù sao cô chỉ là một học sinh mới lên lớp 8, hơn nữa còn đi học sớm hơn một năm so với bạn cùng lứa tuổi, đôi lúc cô cũng không muốn học, cũng muốn vui chơi, nhưng không thể được, trong đầu cô luôn tồn tại một dây cung căng cứng không thể buông ra, cô phải cố gắng, nỗ lực, nỗ lực hơn nữa!

Cô biết gia đình mình không giống người khác, người ta có thể dựa vào cha mẹ nhưng cô thì không, cô đã sớm hiểu rõ một điều, khi muốn cái gì đó đều phải tự mình cố gắng, cho nên cô biểu hiện ra sự thành thực vượt quá số tuổi. Nhưng về bản chất cô vẫn là một đứa trẻ mười ba tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sáng ngày thứ hai, thi đấu nhảy một chân diễn ra đầu tiên.

"Tiểu Khê, tớ rất căng thẳng, ngộ nhờ chúng ta không hoàn thành được cả đoạn đường thì làm sao giờ?" Doãn Manh Manh lôi kéo tay Kiều Ngôn Hi.

"Đúng thế, Kiều Ngôn Hi, thật sự rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên tớ tham gia thi đấu nhảy một chân." Một cô bạn cùng lớp khác ở cạnh bắt an nói.

"Tớ cũng căng thẳng lắm, nhưng chúng ta không thể bỏ cuộc được, không sao đâu, mọi người cũng đều là lần đầu tiên tham gia, được rồi, chúng ta bắt đầu chuẩn bị thôi, sắp bắt đầu rồi." Thực ra Kiều Ngôn Hi cũng không bình tĩnh như thế, nhưng không còn cách nào cả, tất cả mọi người như coi cô là trụ cột tinh thần, cô buộc phải cố gắng khiến bản thân trông thật thoải mái.

Đứng ở hàng xuất phát, bảy cô gái xếp thành một hàng, một chân co lên, tay bám lên vai người đứng trước, đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hiệu lệnh của trọng tài.

Vóc dáng Kiều Ngôn Hi khá cao nên đứng ở cuối, sau khi nghe thấy tiếng súng cô lập tức nhảy theo bước nhảy của bạn học phía trước. Vì đây là một hoạt động mới bổ sung, các tổ tham gia thi đấu cũng không quá nhanh, khi còn cách đích mười mét, tổ Kiều Ngôn Hi đang ở vị trí thứ ba!

Bạn học cùng lớp ở bên cạnh hò hét cổ vũ, nguyên một đám xoa tay, nóng lòng muốn chạy xuống nhảy thay cho họ. Khi sắp tới đích, tổ Kiều Ngôn Hi lại xảy ra vấn đề! Một bạn nữ không theo nhịp chân của người bạn đứng trước, đội hình lập tức rối loạn.

Bạn học đầu hàng nóng vội, nên biết rằng, đội hình rối loạn trước khi về đích sẽ bị hủy bỏ thành tích, lập tức gia tăng tốc độ. Cậu ấy vừa tăng tốc, người đằng sau liền theo không kịp, Kiều Ngôn Hi là người cuối cùng, quả thực khổ không thể tả, gần như cô không giữ vững được. Vương Phương đứng trước cô cũng chẳng khác cô là mấy.

Ngay tại khoảnh khắc cả đội đi qua dây đích đến, Vương Phương lập tức buông vai người đằng trước, cơ thể lúi lại sau ngã lên người Kiều Ngôn Hi, chân cô bị cậu ấy dẫm lên đau nhức, lại thêm Vương Phương còn đè lên người, cả hai cùng ngã xuống đất.

Các bạn học đang xem liền chạy tới hỏi han, Vương Phương vỗ quần áo đứng dậy, nói câu không sao, định đưa tay ra kéo Kiều Ngôn Hi lên. Vừa nhìn Kiều Ngôn Hi mới phát hiện tình huống của cô không bình thường, vội vàng hỏi làm sao vậy, Kiều Ngôn Hi lắc đầu không nói ra lời.

Cảm giác duy nhất của Kiều Ngôn Hi lúc này là đau, đau đón tới cực điểm! Chân cô không thể cử động, cũng không đứng lên nổi, chạm vào là đau muốn chết. Cô nằm im trên sân, nước mắt cũng ứa ra.

Khương Thành Ngọc đang xem đội Kiều Ngôn Hi thi đấu, thấy đội hình của họ rời rạc rối loạn vấp và đến được đích, lúc này mới thở phào. Ai ngờ kế tiếp đã thấy Kiều Ngôn Hi ngã xuống, cậu lập tức chạy tới chỗ đó, chen chúc qua đám bạn học đã tạo thành vòng tròn, trông thấy Doãn Manh Manh và mấy cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất vừa khóc vừa muốn kéo Kiều Ngôn Hi.

Mà nét mặt Kiều Ngôn Hi rất đau đớn, làm thế nào cũng không đứng lên nổi. Cậu không nói hai lời tiến tới gạt mấy bạn nữ ra, ôm lấy Kiều Ngôn Hi xông ra ngoài. Cậu chạy rất nhanh mà cũng rất sốt ruột. Kiều Ngôn Hi cảm nhận được sự xóc nảy, khó chịu rên lên một tiếng.

Lúc này Khương Thành Ngọc mới chậm lại, thờ dốc hỏi: "Kiều A Miêu, chân cậu thế nào?"

Kiều Ngôn Hi bây giờ hận không thể chết đi, cô chưa từng đau thế này, nói năng không liền mạch: "Đau... A, rất đau."

Khương Thành Ngọc thấy vẻ đau đớn của cô, hận không thể để mình đau thay cô, trong lòng cậu rất đau, từ trước đến nay Kiều A Miêu luôn là người hoạt bát, vui tươi, cậu chưa từng thấy bộ dạng yếu ớt này của cô, tay cậu ôm cô thật chặt: "Sắp tới phòng y tế rồi, cậu ráng chịu đựng, đừng nghĩ gì cả, vòng tay lên cổ tớ, như thế sẽ bớt xóc hơn."

Nếu là lúc bình thường Kiều Ngôn Hi nhất định sẽ ngạc nhiên vì cậu nói nhiều như thế, nhưng giờ trong đầu cô chỉ có một chữ: Đau. Cô mơ mơ màng màng vòng tay qua cổ Khương Thành Ngọc, cơ thể áp sát vào người cậu.

Khương Thành Ngọc cảm nhận được động tác của cô, tim đập như đánh trống, đây là cô gái cậu thích, bây giờ cô ấy đang ở trong lòng mình, cậu rất muốn ôm cô ấy mãi như vậy, vĩnh viễn không buông ra!

Tuy nghĩ như thế nhưng tốc độ của Khương Thành Ngọc cũng không dám chậm lại, cậu biết Kiều Ngôn Hi đau đớn vô cùng, nếu không thì cô gái kiên cường như cô sao đến một câu đầy đủ cũng không nói nên lời.

Đến phòng y tế, Khương Thành Ngọc đặt Kiều Ngôn Hi lên giường, gọi bác sĩ tới. Nhân viên y tế cời giày Kiều Ngôn Hi, kiểm tra cẩn thận, bảo với Khương Thành Ngọc: "Chân cô bé rất nghiêm trọng, mau gọi thầy cô của em đưa cô bé tới bệnh viện."

Môi Khương Thành Ngọc mím chặt, không nói gì cả, chỉ lại ôm lấy Kiều Ngôn Hi, điều chỉnh tư thế thoải mái giúp cô rồi lập tức ra khỏi phòng y tế.

"Đi đâu vậy?" Khi Kiều Ngôn Hi nghe được lời của nhân viên y tế trưởng đã cảm thấy có thể chân cô bị gãy xương, nhìn hướng đi của Khương Thành Ngọc cũng không phải giảng đường liền hỏi.

"Bệnh viện." Khương Thành Ngọc chỉ ôm chặt cô, nói ra hai từ. Cô ngốc này, chắc chắn không biết chân mình nghiêm trọng cỡ nào, sắp lên lớp 9 rồi mà chân cô xảy ra chuyện như thế, ảnh hưởng đến xương cốt phải nghỉ ngơi 100 ngày. Cô có thể bảo đảm ngày ngày đến lớp được sao.

A Miêu ngốc, đau lòng chết cậu rồi, sao lại không biết chăm sóc tốt cho bản thân chứ. Minh cũng có trách nhiệm, khi ấy ở bên cạnh, sao lại không nghĩ đến tình huống này, thế mà trở mặt nhìn cô gặp chuyện không may. Nét mặt Khương Thành Ngọc càng trở nên lạnh lẽo, thầm tự trách, tay ôm Kiều Ngôn Hi vô tình siết lại.

"A... Khương Thành Ngọc, đau..." Kiều Ngôn Hi bị tay cậu siết vào người, chịu không nổi kêu lên.

Khương Thành Ngọc tưởng cô nói chân đau, cúi đầu nói với cô: "Chịu đựng một chút, ngoan, ra cổng trường sẽ thuê xe đi bệnh viện."

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, có chút ngượng ngừng nói: "Là... là tay cậu, chặt quá."

Khương Thành Ngọc giờ mới phát hiện tay cậu đang siết chặt bên eo Kiều Ngôn Hi, chặt đến mức cậu cũng có thể cảm giác người trong lòng gầy thế nào. Cậu nhanh chóng thả lỏng tay, cúi đầu xin lỗi Kiều Ngôn Hi, đúng lúc cô đang ngẩng đầu nhìn cậu. Khoảng cách khuôn mặt của hai người vô cùng gần, gần đến nỗi Khương Thành Ngọc có thể cảm nhận được hơi thở hỗn hển vì đau đớn của cô.

Cậu nhìn Kiều Ngôn Hi, khuôn mặt cô bạn ứng đồ, không biết là vì đau hay là vì gì khác, nhẩn mảy, môi hồng hơi cong lên, thấy cậu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hơi lảng tránh. Kiều Ngôn Hi như thế, so với bình thường thì mảnh mai và chân thực hơn nhiều.

Thấy cô tránh mắt đi, cậu chợt nhấc tay lên, trong tiếng kính hô của cô ôm cô vào lòng, cậu rất muốn mặc kệ tất cả, trực tiếp nói rằng mình thích cô, nhưng cậu không thể, cậu nhất định phải đè nén cảm xúc. Cậu cần thời gian để khiến cô gái mình thích hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Kiều Ngôn Hi không biết vì sao Khương Thành Ngọc ôm mình chặt như thế, chỉ nghĩ một lúc chứ không truy đến cùng, chắc là sợ mình ngã ấy mà. EQ của cô thấp vậy đấy, lúc đó cô còn chưa biết, không có ai vô duyên vô cớ đối tốt với người khác cả.

Khương Thành Ngọc gọi xe, đưa Kiều Ngôn Hi đến bệnh viện gần trường nhất, mượn điện thoại của bác sĩ gọi cho thầy chủ nhiệm, để thầy mang tiền tới, rồi mới ôm Kiều Ngôn Hi đi chụp X-quang.

Sau khi chụp X-quang, bác sĩ xem một lúc nói là xương ở chân bị trật, không có gãy, Khương Thành Ngọc mới thở phào. Tiếp đó, bác sĩ để Kiều Ngôn Hi nằm dài trên giường, chỉnh lại vị trí các khớp xương cho cô.

Kiều Ngôn Hi sợ, cô biết nắn lại xương rất đau, thật ra cô rất sợ đau, cô nằm trong lòng ngực Khương Thành Ngọc đáng thương hỏi bác sĩ có thể không nắn xương được không, bác sĩ lắc đầu. Lúc này Kiều Ngôn Hi không để ý đến mặt mũi nữa, nắm chặt Khương Thành Ngọc, nhất định không chịu ra khỏi lòng cậu.

Khương Thành Ngọc nhìn hành động như trẻ con của cô thấy hơi buồn cười, cậu nhẹ nhàng chạm đầu vào cái đầu nhỏ của Kiều Ngôn Hi đang tựa vào ngực, khẽ dỗ dành: "Ng ngoan, nghe lời nào, không thì chân cậu không lành lại đâu."

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, mặt chôn trong ngực cậu, không chịu ngẩng lên. Trái tim Khương Thành Ngọc mềm nhũn vì động tác của cô, thả cô xuống giường, xoa đầu cô nói: "Ng ngoan, tớ ở đây."

Kiều Ngôn Hi hoàn toàn không nghe thấy Khương Thành Ngọc nói gì, cô chỉ thấy cậu đặt cô xuống, cô giữ chặt cậu, nhất định không chịu ngoan ngoãn nằm trên giường.

Bác sĩ cũng bị Kiều Ngôn Hi chọc cười: "Cô bé, cháu sợ cái gì, trước mặt bạn trai mà cũng không ngại xấu mặt."

Kiều Ngôn Hi bị những lời này kích thích đỏ mặt, lập tức buông tay Khương Thành Ngọc, la hét: "Cậu ấy chỉ là bạn cùng bàn của cháu."

Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi buông cậu ra, nháy mắt với bác sĩ, bác sĩ ngẫm hiểu, đi tới bên giường, nắm chân Kiều Ngôn Hi nói: "Sao mà không phải, cháu nhìn cậu ta xem, còn lo lắng hơn cả cháu đấy."

Tình khí trẻ con của Kiều Ngôn Hi trỗi dậy, trừng mắt với bác sĩ: "Cháu nói không phải... A!"

Cô đột ngột cảm nhận được con đầu tê tâm phé liệt, cúi xuống nhìn, bác sĩ đang xoay chân cô. Nước mắt cô xuất hiện, hai tay vung loạn, lớn tiếng hét: "Cháu không chính, chú bỏ cháu ra, đau quá!"

Khương Thành Ngọc ngồi xổm bên giường Kiều Ngôn Hi, một tay giữ tay cô, một tay lau nước mắt cho cô, miệng nói: "Ngoan, Kiều A Miêu, cố chịu đựng một chút, sẽ xong ngay đây. Ngoan, không đau, không đau." Khương Thành Ngọc vốn không phải người hay nói, trong miệng chỉ biết lặp đi lặp lại mấy câu này.

Kiều Ngôn Hi đập lên người cậu, khóc tu tu: "Cậu gạt người, gạt người, như thế mà còn không đau, hu hu."

Khương Thành Ngọc thấy cô đau dữ dội, trong lòng đau từng con, cầu nguyện động tác của bác sĩ mau lên.

Không biết có phải lời cầu nguyện của cậu ứng nghiệm hay không, bác sĩ đứng lên vỗ vỗ tay, nói: "Tốt rồi, lát nữa các cháu cầu đơn thuốc của chú xuống dưới mua thuốc cao về đắp lên là được, hai tuần sau không được chạm đất, hơn một tháng sau là khỏi."

Khương Thành Ngọc cẩn thận nghe căn dặn của bác sĩ, sau cùng, cậu cảm ơn bác sĩ rồi ôm Kiều Ngôn Hi xuống lầu chờ thầy mang tiền tới mua thuốc.

Con đau của Kiều Ngôn Hi đã qua, lúc này mới thấy thật mất mặt, không dám nhìn đã qua, ngoan ngoãn dấu đầu trong ngực cậu, không nói một câu.

Khương Thành Ngọc nhìn đỉnh đầu cô, cười: "Sao vậy, Kiều A Miêu, xấu hổ?"

Kiều Ngôn Hi nghe cậu nói càng mắc cỡ, im lặng siết tay quanh cổ cậu. Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi như con rùa, ngăn không được nụ cười trên môi.

Mặt Kiều Ngôn Hi áp vào ngực cậu, có thể cảm nhận rõ ràng sự rung động của bộ ngực. Đã thấy ngượng rồi mà cậu còn nói như thế, thật xấu xa! Kiều Ngôn Hi nhất thời thẹn quá hoá giận, cắn một cái lên ngực cậu.

Khương Thành Ngọc thấy đau ở ngực, cúi xuống liền phát hiện động tác nhỏ của Kiều Ngôn Hi, cũng không tính toán với cô, cứ ôm cô ngồi ở ghế tầng một chờ thầy chủ nhiệm.

Lát sau, thầy chủ nhiệm dẫn Tiết Đồng Hải và Doãn Mạnh Mạnh vội chạy đến, đầu tiên hỏi chân Kiều Ngôn Hi thế nào, khi nào có thể khỏe lại, sau khi nghe được chỉ cần hai tuần không đi đường thì về cơ bản không thành vấn đề, thầy chủ nhiệm thở phào, cầm đơn thuốc đi mua thuốc cho Kiều Ngôn Hi.

Tiết Đồng Hải vừa vào bệnh viện đã thấy Khương Thành Ngọc ôm Kiều Ngôn Hi, mặt cậu trầm xuống, bước tới thật nhanh, nhưng ngại thầy chủ nhiệm ở đó nên không có biện pháp phát tác, thầy vừa đi, cậu liền không nhìn được nữa.

Cậu đưa tay kéo Kiều Ngôn Hi ra khỏi ngực Khương Thành Ngọc để cô ngồi trên ghế, khiêu khích lườm Khương Thành Ngọc nói: "Hi Hi, sao rồi, không sao chứ? Còn đau không?"

Kiều Ngôn Hi nhìn khuôn mặt ân cần kia, trong lòng ấm áp, nói: "Không sao, nhưng chân không thể chạm đất, hai tuần tới tớ không thể đi đường."

Doãn Mạnh Mạnh chen vào một câu: "Vậy cậu đến trường thế nào?"

Kiều Ngôn Hi nghe vậy, sắc mặt tối sầm, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Đành xin nghỉ thôi, ngày gốc ở nhà hai tuần."

Doãn Mạnh Mạnh lập tức phản đối: "Như vậy sao được, cho dù Tiểu Khê cậu học giỏi, nhưng môn vật lý của cậu không tốt, đến lúc đó không theo kịp thì làm thế nào?"

"Tớ đeo cậu đến trường." Tiết Đồng Hải đột nhiên nói.

"Không được, đường quá xa, sao cậu chịu được." Kiều Ngôn Hi lắc đầu cự tuyệt.

"Nghe tớ nói, Hi Hi, Doãn Mạnh Mạnh nói đúng, môn vật lý của cậu không tốt, không thể không đi học, hơn nữa, cậu gầy thế này, tớ vẫn có thể đeo được, không sao đâu." Tiết Đồng Hải khuyên Kiều Ngôn Hi, "Cùng lắm thì khi nào cậu khỏe hãy mời tớ ăn một bữa." Tiết Đồng Hải biết nói như vậy, Kiều Ngôn Hi có thể chấp nhận.

Quả nhiên, Kiều Ngôn Hi gật đầu, cảm kích nói với Tiết Đồng Hải: "Cảm ơn cậu, Tiết Đồng Hải, chờ tớ khỏe lại nhất định sẽ mời cậu một bữa."

Tiết Đồng Hải bị ánh mắt biết ơn của cô làm cho xấu hổ, sờ lên đầu: "Hai ta còn phân biệt ai với ai."

Khương Thành Ngọc dù rằng rất không muốn để Tiết Đồng Hải đeo Kiều Ngôn Hi đến trường, nhưng không còn cách nào, trước mắt đây là lựa chọn tốt nhất, nhà cậu lại ở gần trường nên không thể đưa đón Kiều Ngôn Hi đi học. Mặt cậu tối sầm, tay nắm chặt, nhìn chằm chằm Tiết Đồng Hải: Lần này nhường cậu, chờ xem.

Tiết Đồng Hải cảm nhận được ánh mắt cậu, nhìn lại, trong mắt tràn đầy đắc ý: Thế nào, không làm gì được hả, hừ.

Sau đấy, thầy chủ nhiệm cảm thuốc về, Khương Thành Ngọc lạnh lẽo ôm Kiều Ngôn Hi đi thẳng ra ngoài, để lại Tiết Đồng Hải ở phía sau nghiêng răng căm hận.

Hôm đó, Tiết Đồng Hải chờ Kiều Ngôn Hi về nhà cậu trước để cất xe đạp. Sau đấy cậu mới đưa Kiều Ngôn Hi về nhà, vì chân Kiều Ngôn Hi mới được băng bó, cậu không yên tâm nên công cô vào nhà. Bà nội Kiều thấy cháu gái được bạn công về liền hoảng sợ, vội tiến tới hỏi.

Kiều Ngôn Hi nói cảm ơn với Tiết Đồng Hải, bảo cậu về nhà trước rồi mới quay ra giải thích với bà nội. Bà nghe đầu đuôi xong, lại xem cái chân cháu gái bị băng bó to gấp đôi, vô cùng đau lòng.

Bà vừa đỡ Kiều Ngôn Hi lên giường vừa nhanh chóng ra cửa hàng mua xương, nói muốn hầm canh cho cô. Cô mới nói không cần, bà đã dùng một câu ngăn miệng cô lại: Ăn gì bổ nấy. Kiều Ngôn Hi ngoan ngoãn ngậm miệng, cô cũng muốn mau chóng khỏe lại.

Kiều Ngôn Hi dặn bà nội nhất định không được nói cho mẹ biết, nếu không mẹ sẽ lo lắng. Cô không muốn làm mẹ lo, mẹ đã vất vả bên ngoài nhiều rồi, tại sao cô có thể làm bà phiền lòng thêm.

Bà nội Kiều thấy cháu khản thiết yếu cầu, hơn nữa bà cũng không muốn để con dâu lo lắng nên đồng ý. Dù sao chuyện không có gì lớn, tự bà có thể chăm sóc tốt cho cháu gái.

Sáng hôm sau, Tiết Đồng Hải đứng giờ tới đón Kiều Ngôn Hi đến trường, ngồi phía sau xe cậu, Kiều Ngôn Hi ngẩng đầu lên là có thể trông thấy tấm lưng mỏng của cậu, trong lòng thấy áy náy. Đường đến trường xa xôi, lại phải đeo thêm mình nữa, không biết Tiết Đồng Hải có mệt hay không. Vì vậy cô kéo góc áo cậu hỏi: "Tiết Đồng Hải, cậu có mệt không?"

Tiết Đồng Hải được lời quan tâm của cô, trong bụng rất vui sướng, cố ý tăng tốc độ, nói với Kiều Ngôn Hi: "Không mệt, cậu không xem cậu gầy thế nào chứ, tớ đeo cậu rất nhẹ nhàng."

"Đúng thế, Kiều Ngôn Hi, cậu không cần lo cho cậu ấy, cậu ấy khỏe lắm!" Lý Minh Xuyên cười nói.

"Sao, cậu hâm mộ hả?" Vừa nói vừa dẫu môi về phía Doãn Mạnh Mạnh.

Kiều Ngôn Hi ngồi sau đương nhiên không thấy động tác này của cậu, Doãn Mạnh Mạnh thần kinh không ổn định kia cũng không phát hiện.

"Phải, phải, tớ hâm mộ lắm đấy." Lý Minh Xuyên nhìn thoáng qua Doãn Mạnh Mạnh. Tiết Đồng Hải nhìn cậu ấy cười, tất cả đều không cần phải nói rõ.

"Các cậu đang nói gì vậy?" Doãn Mạnh Mạnh là một đứa bé ngoan, nghe không hiểu thì sẽ hỏi.

Lý Minh Xuyên cười cười với cậu ấy: "Chuyện của đàn ông."

Doãn Mạnh Mạnh hầm hừ: "Không nói thì thôi." Trong bụng không nhịn được nói thầm: Còn bảo đàn ông, cậu mới bao nhiêu tuổi.

Bốn người vui vẻ cười nói đi đến trường, cất xe đạp xong, Tiết Đồng Hải thấp người xuống, nói với Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, lên đây đi!"

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, "Không cần, không cần, để Mạnh Mạnh đỡ tớ vào lớp là được."

"Còn chờ đến lúc nào nữa, mau nhanh lên đi, cũng không phải chưa từng công." Lý Minh Xuyên đẩy Kiều Ngôn Hi về phía Tiết Đồng Hải, cô mất thăng bằng, Tiết Đồng Hải vội đỡ lấy cô. Cậu trừng mắt nhìn Lý Minh Xuyên, "Đẩy gì mà đẩy, đừng để Hi Hi ngã."

Lý Minh Xuyên lườm nguýt, này ông bạn, tôi đang tạo cơ hội cho cậu đấy biết chưa.

"Tiểu Khê, lên đi, không thì sẽ muộn giờ." Doãn Mạnh Mạnh thúc giục Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi đành phải leo lên lưng Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải hón hờ công cô trên lưng vào lớp. Vừa vào lớp, ai cũng nhìn hai người. Thậm chí có người còn trêu họ là một cặp, Tiết Đồng Hải đặt Kiều Ngôn Hi xuống ghế, nói: "Đừng để ý bọn họ, chỉ toàn nói bừa."

Kiều Ngôn Hi gật đầu, nhưng vẫn đỏ mặt. Khương Thành Ngọc thấy đáng về đó của Kiều Ngôn Hi, rất khó chịu, sao Kiều A Miêu có thể đỏ mặt vì người khác chứ. Cậu bất bình, uất ức, tự ý cho tay vào cặp Kiều Ngôn Hi lấy vở vật lý ra, lạnh lùng nói: "Nhanh sắp xếp, giảng đề."

Kiều Ngôn Hi vừa nhìn thấy sách vật lý liền quên hết, không ngừng gật đầu, "Đấy, xong ngay, tối qua có mấy đề còn chưa làm được!"

Tiết Đồng Hải khao khát đá văng tên phá rối kia ra ngoài, thật đáng hận! Chờ đó, mình có nhiều cơ hội hơn cậu ta.

Đến giờ tự học, thầy chủ nhiệm tới hỏi chân Kiều Ngôn Hi có vấn đề gì không, cô nói vẫn tốt, thầy còn bảo có khó khăn nhất định phải nói cho thầy biết, cũng bảo cô một tháng này không cần phải ra sân tập.

Sau khi cô cảm ơn thầy liền cúi đầu mừng thầm, nói chung nhân họa đắc phúc. Chuyện cô không muốn nhất đúng là ra sân, lần này tốt rồi, quả nhiên, phúc họa luôn đi kèm với nhau, tãi ông mất ngựa, làm sao biết không phải là phúc, người xưa đúng là không lừa chúng ta!

Kiều Ngôn Hi bắt đầu cuộc sống người tàn phế của cô, đi vệ sinh cần người đỡ, bữa trưa cũng phải nhờ người mua về, mỗi ngày cô đều gục đầu xuống bàn cầu nguyện, hi vọng chân mình nhanh chóng lành lại, như vậy sẽ không còn bất tiện nữa.

Vì để giảm số lần đi vệ sinh nên cô thường xuyên không uống nước, dẫn đến đôi môi nứt nẻ. Có lúc Khương Thành Ngọc không nhịn được, đi lấy nước cho cô rồi ép cô uống hết.

Kiều Ngôn Hi thật sự cảm thấy thiếu nhân tình của rất nhiều người, Khương Thành Ngọc, Tiết Đồng Hải, Doãn Mạnh Mạnh... Cô đều ghi nhớ, đành để sau này cô sẽ trả lại cho từng người vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thời gian dưỡng bệnh thật sự buồn chán, ngay cả muốn ra ngoài khi hết tiết cũng không được, Kiều Ngôn Hi quá nhàm chán, tìm Khương Thành Ngọc nói chuyện phiếm, tuy rằng Khương Thành Ngọc nói rất ít, nhưng cô thích nói chuyện với cậu. Dù cô có nói cái gì, cậu luôn lắng nghe, mặc dù khuôn mặt chẳng có chút biểu cảm nào, nhưng cô biết cậu đang chăm chú lắng nghe.

Lúc này Kiều Ngôn Hi như một con chim sẽ ríu ra ríu rít không ngừng, phần lớn thời gian Khương Thành Ngọc chỉ nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ đối đáp một câu, hai người một tĩnh một động trông hết sức hài hòa.

"Này, Khương Thành Ngọc, cậu quay sang đây." Kiều Ngôn Hi túm cánh tay Khương Thành Ngọc, ý bảo cậu nhìn cô.

Khương Thành Ngọc nghiêng đầu nhìn Kiều Ngôn Hi.

"Cậu sinh ngày nào?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

Trái tim Khương Thành Ngọc rộn ràng, vì sao Kiều A Miêu hỏi ngày sinh của mình, muốn tặng quà sinh nhật cho mình sao? Trong khoảnh khắc tâm tình cậu tăng lên 100%. Thật ra là cậu đã nghĩ nhiều, Kiều Ngôn Hi chỉ đang tùy tiện tìm một chủ đề nói chuyện mà thôi.

Cậu gần như không thể chờ đợi trả lời: "Mùng Sáu tháng Tư."

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi mở to mắt, "Thế chẳng phải là tháng sau rồi ư?"

Khương Thành Ngọc cười cười gật đầu.

Kiều Ngôn Hi im lặng, cô đang nghĩ Khương Thành Ngọc không ngờ sắp đến sinh nhật rồi. Chắc chắn là phải tặng quà, nhưng nên tặng gì mới được, lần trước sinh nhật Tiết Đồng Hải đã làm khó cô, lần này lại đổi thành Khương Thành Ngọc. Tặng cái gì mới được đây? Kiều Ngôn Hi gục đầu trên bàn đau khổ suy nghĩ.

Sau khi chuông vào lớp vang lên, thầy chủ nhiệm mang theo một tập bài thi bước vào đặt xuống bàn giáo viên, lấy tay đẩy kính mắt nói: "Kết quả kiểm tra lần trước đã có, thành tích lần này tôi rất không hài lòng."

Thầy ấy dừng lại, quét mắt khắp lớp, cuối cùng đặt tầm nhìn vào mấy bạn học, nói tiếp: "Chúng ta vẫn có tên trong 3 thứ hạng đầu khối, nhưng còn phía sau? Số lượng học sinh lớp ta có trong 20 thứ hạng đầu không đến một nửa! Trong đó thành tích của một số bạn đặc biệt kém, tôi không biết rốt cuộc các em học hành thế nào."

Bạn học ngồi dưới nhao nhao bàn tán, thầy chủ nhiệm đang nói tới ai? Thật ra cũng không trách thầy giận, tuy nhà trường chia ra hai lớp mũi nhọn, nhưng bình thường thành tích của lớp Một vượt xa lớp Hai, tốt nhất trong đó là trong mười thứ hạng đầu khối thì lớp Một có thể chiếm tới bảy tám, nhưng lần này lại bị lớp Hai vượt qua nhiều như thế!

Thầy chủ nhiệm đập giẻ lau bảng chuyên dụng lên bảng, ra hiệu các học sinh yên tĩnh, "Sắp lên lớp 9, các em cũng biết lên lớp 9 sẽ chia ra một lớp Nhanh [1], với tình hình bây giờ thì có mấy em có thể vào được lớp Nhanh? Hả? Các em còn không lo? Đứa nào đứa nấy thoải mái nhàn nhã, không có chút khái niệm nào về thời gian!"

[1] Chia lớp theo thành tích học tập, thành tích tốt, tiến độ học tập nhanh nên được gọi là lớp Nhanh, ngược lại với nó là lớp Chậm.

Thầy ngừng lại, sau đó chỉ Doãn Mạnh Mạnh: "Em, hết giờ học đến văn phòng thầy! Đúng, đừng nhìn nữa, chính là em đó, Doãn Mạnh Mạnh, kết quả thi lần này quá kém!"

Doãn Mạnh Mạnh thấy thầy chỉ về mình, có chút hoảng hốt, nhưng lại không thể khẳng định có phải thầy nói mình không nên nhìn xung quanh, ai ngờ không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã nghe thấy tiếng thầy quát. Doãn Mạnh Mạnh cúi đầu xấu hổ, đây chính là phê bình trước mặt cả lớp.

Nước mắt cô nhóc chực rơi xuống, trong thâm tâm oán giận thầy, chẳng phải chỉ lần đầu không thi tốt thôi sao, còn khiến cô bị bêu rếu trước lớp. Cái lão già khó ưa!

Kiều Ngôn Hi nghe thấy Doãn Mạnh Mạnh bị thầy điểm danh, cũng sợ hết hồn, sao lại là Doãn Mạnh Mạnh? Gần đây cậu ấy cũng không gì bất thường cả mà, học vẫn cố gắng như thường, sao thành tích lại kém tới nỗi bị điểm danh phê bình? Xem ra sau khi hết tiết phải hỏi cậu ấy. Đây không phải chuyện nhỏ!

Sau khi hết tiết, Doãn Mạnh Mạnh ủ rũ đến văn phòng thầy, tiết tiếp theo là giờ tự học, khi vào lớp, Doãn Mạnh Mạnh còn chưa trở lại, Kiều Ngôn Hi có chút lo lắng, không biết thầy nói gì với cậu ấy, da mặt cậu ấy mỏng, rất sợ mất thể diện. Liệu có khóc hay không?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên một tờ giấy đưa tới, mở ra xem, trên đó viết: Còn chờ người làm gì thế, Kiều A Miêu, mau làm bài tập vật lý! Không cần nghĩ cũng biết, đây là do Khương Thành Ngọc viết. Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, người kia như không xảy ra chuyện gì, nghiêm mặt viết viết.

Cô làm mặt quỷ với cậu rồi bình tĩnh học bài, gần đây cô nhìn Khương Thành Ngọc rất không được tự nhiên, nghĩ đến việc cậu thấy được hình tượng bề mặt của mình liền xấu hổ. Nhưng Khương Thành Ngọc cũng không biểu hiện ra gì cả, cũng không có ý trêu chọc cô như trước, cô cũng yên tâm.

Sau khi Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi làm bài mới ngẩng lên nhìn cô, Kiều A Miêu lúc nào cũng làm cậu bận tâm. Ngộ nhờ sau này mình không ở bên cạnh thì phải làm sao? Cho nên cậu nhất định phải theo sát cô, từng giây từng phút nhìn cô. Khi cô ngây người thì nhắc nhở, khi cô đau bụng thì chăm sóc, khi cô đau lòng thì an ủi.

Trừ mình ra không ai có thể làm tốt hơn, cho nên Kiều A Miêu nhất định là của mình! Khương Thành Ngọc tràn đầy lòng tin tất thắng, cậu neho mắt nhếch môi, đường cong khuôn mặt vì thờ ơ mà có vẻ cứng lạnh lập tức dịu xuống. Cậu nhìn cô học sinh không biết gì đang cúi đầu chiến đấu với bài tập vật lý, ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều và dịu dàng.

Khi sắp hết giờ học, Doãn Mạnh Mạnh mang theo vành mắt phấp hồng quay về, Kiều Ngôn Hi vừa nhìn đã biết cậu ấy khóc, cô rất muốn xông tới hỏi rõ cuộc sao lại thế. Thật may là, mấy phút sau thì chuông tan học vang lên.

Kiều Ngôn Hi chống vào bàn nhảy đến chỗ Doãn Mạnh Mạnh, ngồi bên cạnh cậu ấy, lay Doãn Mạnh Mạnh đang nằm gục trên bàn: "Mạnh Mạnh, cậu không sao chứ, rốt cuộc là thế nào?"

Doãn Mạnh Mạnh lập tức ngẩng lên, nhào vào ngực Kiều Ngôn Hi ai oán. Cô gấp gấp, ôm Doãn Mạnh Mạnh vỗ lưng cho cậu ấy: "Đừng khóc, đừng khóc, nói cho tớ biết rốt cuộc thế nào?"

Doãn Mạnh Mạnh lắc đầu không chịu nói, Kiều Ngôn Hi bị cậu ấy chọc tức hận không thể bóp cho cậu ấy một phát, con nhóc chết tiết này học cái trò gì vậy, cái gì cũng không chịu nói, không phải muốn mình tức chết sao?

Cũng may, trước khi vào lớp Doãn Mạnh Mạnh cuối cùng thút tha thút thít được mấy từ: Lý Minh Xuyên. Kiều Ngôn Hi kinh ngạc, chuyện giữa cậu ấy và Lý Minh Xuyên không phải đã xong từ kỳ trước rồi ư? Bây giờ tại sao lại là vì Lý Minh Xuyên?

Kiều Ngôn Hi nghĩ đợi tới khi tan học rồi từ từ nói chuyện! Hai người ở riêng với nhau rồi hỏi! Cái tên Lý Minh Xuyên tai họa! Lý Minh Xuyên đang ở lớp mình trộm đọc truyện tranh đột nhiên hắt hơi một cái. Chẳng lẽ Mạnh Mạnh đang nhớ mình? Cậu vui vẻ nghĩ, lộ ra hàm răng trắng ngò, ngó ngàng cười thành tiếng.

Lớp trưởng lớp họ trông thấy Lý Minh Xuyên đắm chìm trong thế giới của mình, vung bút lên viết vào vở kỷ luật: Giờ tự học Lý Minh Xuyên cười khúc khích, trừ một điểm!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Nói đi, rốt cuộc hai cậu thế nào?" Sau khi tan học, Kiều Ngôn Hi ngồi sau xe Tiết Đồng Hải, quay sang hỏi Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên ngây ngô chẳng biết gì. Hơn nữa còn thêm một câu: "Nhất định phải nói thật!"

Nói xong đẩy Tiết Đồng Hải một cái, Tiết Đồng Hải ngẫm hiểu, vội phụ họa với Kiều Ngôn Hi: "Đúng, đúng, Lý Minh Xuyên, cậu khai mau, có chuyện gì hả?"

Lý Minh Xuyên bị họ hỏi không hiểu ra sao, nhìn người này nhìn người kia, ngơ ngác hỏi: "Nói gì?"

Kiều Ngôn Hi nhìn Doãn Mạnh Mạnh, cô nhóc đang cúi đầu đạp xe, xem ra vẫn phải tự mình hỏi, vì vậy cô hắng giọng, giả bộ trịnh trọng: "Khụ khụ, kết quả thi lần này của Mạnh Mạnh kém rất nhiều, bị thầy phê bình, tớ hỏi nguyên nhân mà thành tích cậu ấy đi xuống thì cậu ấy chỉ nói tên cậu, chẳng lẽ cậu không nên giải thích chút sao?"

Lý Minh Xuyên nhìn Doãn Mạnh Mạnh không nói một tiếng đằng trước, sờ đầu tiếp tục kiêu cưỡi ngây ngô, "Chẳng có chuyện gì cả, cái đó... bọn tớ tốt lắm!"

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi giật mình, bắt đầu từ khi nào? Hàng ngày các cô đi cùng nhau mà không biết chút nào?

"Tiết Đồng Hải, cậu biết không?" Kiều Ngôn Hi hỏi Tiết Đồng Hải đang đạp xe.

Tiết Đồng Hải vội lắc đầu phủ nhận: "Không biết, không biết, tớ biết thì sao có thể không nói cho cậu biết!"

"Mạnh Mạnh!! Cậu đạp chậm lại đã! Tớ hỏi cậu chút chuyện!" Kiều Ngôn Hi hô lên với Doãn Mạnh Mạnh đang đi phía trước.

Doãn Mạnh Mạnh thả chậm tốc độ, đạp bên cạnh Tiết Đồng Hải, mặt đỏ nhìn sang Kiều Ngôn Hi.

"Bắt đầu từ khi nào?" Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Lúc nghỉ đông." Doãn Mạnh Mạnh Doãn Mạnh Mạnh nhỏ giọng đáp lại.

Kiều Ngôn Hi không phản đối, cô không biết nên nói gì, phải nói gì? Cái cần nói đã nói trước học kỳ, hơn nữa, Doãn Mạnh Mạnh cũng có suy nghĩ của cậu ấy, cậu ấy nên biết lấy cái gì làm trọng. Với tư cách là bạn tốt của cậu ấy, ý kiến của mình đã nói, cậu ấy không nhận thì mình cũng không có biện pháp.

Trước mắt điều duy nhất mình có thể làm là chúc phúc cho cậu ấy, đồng thời cố gắng đốc thúc, đừng phân tán tinh lực quá nhiều.

Không khí lập tức trầm xuống, ngay cả Lý Minh Xuyên thích làm loạn cũng im lặng. Doãn Mạnh Mạnh có hơi bất an nhìn Kiều Ngôn Hi, những năm gần đây, người cô bội phục nhất chính là Tiểu Khê, cho dù gia đình xảy ra chuyện, không có tiền, cũng không thể làm cậu ấy ngã gục, cậu ấy kiên cường, thông minh, nỗ lực... Cô rất nghe lời Tiểu Khê, trong nhận thức của cô, mọi lời của Tiểu Khê đều đúng.

Nhưng lần này, cô lại làm trái ngược, đã nghe Tiểu Khê khuyên bảo cô không nên nói chuyện yêu đương mà lại qua lại với Lý Minh Xuyên sau lưng Tiểu Khê, Tiểu Khê có tức giận hay không? Có còn để ý đến mình nữa không? Có cảm thấy vì có một người bạn yêu sớm mà mất mặt hay không? Cô thật sự rất sợ.

"Hi Hi?" Tiết Đồng Hải gọi Kiều Ngôn Hi một tiếng, Kiều Ngôn Hi ngồi đằng sau, cậu không thấy được nét mặt cô, không biết cô nghĩ thế nào. Với cá nhân cậu thì cảm thấy yêu đương không có gì lớn, năm mơ cậu cũng muốn tốt với Hi Hi, nhưng Hi Hi không giống Mạnh Mạnh, trong lòng cô, việc học vĩnh viễn đứng đầu. Cô sẽ làm thế nào?

"Các cậu nhìn tớ làm gì? Muốn yêu đương thì cứ làm, chỉ cần đừng kéo việc học xuống là được." Kiều Ngôn Hi thấy Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên đều nhìn cô, có hơi buồn cười đồng thời xúc động, bọn họ thật sự coi mình là người thân cận nhất.

Chuyện của họ, cô không can thiệp, chỉ cần đừng lộ ra trước mặt thầy cô, không ảnh hưởng đến học tập là được.

"Tiểu Khê, cậu thật tốt!" Cuối cùng Doãn Mạnh Mạnh cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kiều Ngôn Hi cố ý hừ một tiếng, "Giờ cậu mới biết à!"

Doãn Mạnh Mạnh vội vàng lắc đầu, "Không có, không có, Tiểu Khê vẫn luôn tốt, là tốt nhất!"

Không khí giữa bốn người lại sôi nổi, cười cười nói nói về nhà. Nhiều năm sau, trên tiệc cưới của Doãn Mạnh Mạnh và Lý Minh Xuyên, người đầu tiên cô dâu chú rể kính chính là Kiều Ngôn Hi, nếu không phải có sự giúp đỡ của cô, lời khuyên từ cô, họ không thể đi đến tận bây giờ, tất nhiên, đó là những chuyện sau này.

Rất nhanh đã đến 1-5, ngày Quốc Tế Lao Động được nghỉ bảy ngày. Học sinh hò reo nhảy nhót, cuối cùng đã được nghỉ ngơi thoải mái rồi. Kiều Ngôn Hi cũng rất vui, cô có bảy ngày không cần làm phiền bọn Tiết Đồng Hải nữa. Qua ngày 1-5, chân cô đã tốt hơn nhiều, không chừng còn có thể đi đường!

Thầy chủ nhiệm bước lên bục giảng trong sự hưng phấn của các học sinh, phía sau còn có các thầy cô khác, máu chốt là, trong tay mỗi giáo viên đều cầm một tập bài thi! Ánh mắt ai oán của cả lớp đều chĩa vào những đại diện giúp thầy cô giao bài thi.

Thầy chủ nhiệm lại bắt đầu giáo dục tư tưởng: "Các em, tôi biết các em muốn nghỉ ngơi vui chơi, nhưng các em sắp lên lớp 9 rồi, cố nhịn thêm một năm nữa thôi, sau năm tới các em sẽ phải ra chiến trường, đâu còn nhiều thời gian vui chơi nữa!"

Học sinh nhìn nhau, im lặng, đứng thế, năm sau nữa là họ sẽ thi lên cấp, ai mà không muốn thi lên cấp ba để làm bố mẹ vui vẻ. Họ đều là tinh anh trong khóa, bình thường đều rất cố gắng vươn lên, làm sao có thể lơ là vào lúc này! Không được, về nhà nhất định phải hoàn thành bài tập, ngoài ra cũng làm thêm một số bài thi!

Không thể không nói, thầy chủ nhiệm lớp Kiều Ngôn Hi rất biết động viên nhiệt huyết của học trò, nhìn từng người hận không thể giành ngay lấy bài thi trong tay thầy cô để làm.

Kiều Ngôn Hi ngẫm lại, cảm thấy thời gian trôi qua thật vui, từ khi ba xảy ra chuyện đã bốn năm, cô đã không còn oán hờn, bây giờ cô chỉ hi vọng ba

sớm được ra tù, vậy thì mẹ và bà nội cũng không cần khổ cực, những hàng xóm láng giềng kia cũng sẽ không nói bóng nói gió nữa.

Đợi, Kiều Ngôn Hi nắm tay, đợi sang năm tôi thi vào trường cấp ba trọng điểm để mấy người xem, xem còn ai dám coi thường nhà chúng tôi! Còn ai dám nói xấu nhà chúng tôi!

Chiều tan trường, Khương Thành Ngọc đeo cặp sách chậm rãi về nhà, cậu không phải người không biết sắp xếp cuộc sống, trên thực tế cậu rất quý trọng thời gian, nhưng cậu thật sự không muốn bước vào căn nhà kia, căn nhà không có tình yêu thương là nơi đáng sợ nhất với Khương Thành Ngọc.

Không phải không muốn về, mà là không muốn làm bản thân tổn thương. Nhưng trường không có chỗ nghỉ, Khương Thành Ngọc không thể làm gì khác hơn là về nhà.

Cuối tháng tư, thời tiết không còn lạnh, cho dù là ở đô thị phương bắc. Nhưng Khương Thành Ngọc vẫn cảm thấy rét buốt, đầu cậu co rụt lại trong cổ áo khoác, đi từng bước về phía trước.

Hôm nay, đường về nhà dường như kỳ kỳ dài đằng đặc, giống như đi mãi không đến cuối. Khương Thành Ngọc lấy hết dũng khí, rốt cuộc bước vào khu vực cũ nát mình đã sống mười mấy năm. Đẩy cửa ra, Khương Thành Ngọc cảm thấy không bình thường, bố mẹ đều không ở nhà! Trước kia cho dù họ cãi nhau ầm ĩ thì cũng không bỏ nhà, bây giờ họ đi đâu?

Khương Thành Ngọc thấy bất an như có con rắn độc bò từ trên đầu xuống dưới chân, từng chút quấn chặt lấy cậu. Khí lực cả người như bị hút hết, Khương Thành Ngọc ngã quỵ xuống nền nhà.

Hôm nay cậu mới biết mình yếu đuối đến cỡ nào, khát vọng hơi ấm đến cỡ nào, cho dù cậu thể hiện ra mình chẳng quan tâm. Vì sao? Vì sao phải bỏ cậu lại?

Ba mẹ, hai người đã đi đâu? Ba mẹ, hai người không cần con nữa sao? Ba mẹ, hai người trở về đi. Khương Thành Ngọc thà rằng họ luôn cãi lộn trước mặt mình cũng không muốn cảm giác bị bỏ rơi tràn ngập toàn thân.

"Ba... Mẹ..." Cậu bé trước giờ luôn duy trì vẻ lạnh lùng bây giờ cuối cùng đã xé toang lớp mặt nạ, biến thành một đứa trẻ đáng thương yếu ớt, cần được ai đó an ủi.

Nhưng không ai nghe được tiếng gào thét của cậu, cậu co lại trên sàn nhà, hai tay che mặt, khóc trong tuyệt vọng.

Ngày 1-5 đó, Tiêu Linh quay về, trông thấy chân con gái bị thương rất đau lòng, Kiều Ngôn Hi đành phải an ủi bà, người không biết còn tưởng người bị thương là Tiêu Linh mà không phải Kiều Ngôn Hi.

Sau đó Tiêu Linh mang đến một tin tốt: Bởi vì Kiều Văn Trung có ý thức tốt trong tù, tích cực lao động, có thể ra tù sớm một năm!

Đây đúng là một tin tốt! Cả nhà sôi trào, bà nội Kiều xúc động nước mắt tuôn rơi đầy gương mặt, Kiều Ngôn Hi cũng ôm mẹ khóc. Cuộc sống cuối cùng có hi vọng, thời gian ra tù của người đàn ông trong nhà rút ngắn đi, đó là trụ cột của cả nhà! Cả nhà vui mừng làm sủi cảo ăn mừng, rất vui vẻ.

Thật là một nhà vui một nhà buồn. Kỳ nghỉ bảy ngày, vết thương ở chân Kiều Ngôn Hi đã gần như hồi phục, trừ việc không thể chạy không thể nhảy ả, đi đường bình thường đã không còn là vấn đề, rốt cục cô có thể tự đạp xe đi học rồi!

Còn trong bảy ngày này Khương Thành Ngọc đợi được chỉ là tin tức ly dị của ba mẹ, đồng thời không ai muốn nuôi cậu. Ba mẹ cậu đi rồi, nếu họ thật sự không mang theo cậu đi, cậu chỉ còn lại có một mình. Khương Thành Ngọc thấy thật mỉa mai, không phải người ta nói tất cả cha mẹ trên thế giới này đều yêu thương con mình hay sao? Vì sao ba mẹ cậu chỉ coi cậu là gánh nặng?

Nước mắt của mình chảy ra thật chẳng đáng. Vậy cũng tốt, sau này cậu không cần phải bận lòng nữa, trừ Kiều A Miêu, cậu sẽ không quan tâm ai nữa. Ba mẹ cậu không còn, gia đình mất rồi, những thứ này cậu cũng không cần!

Cậu tự an ủi bản thân, cố gắng nghĩ ra những điểm tốt khi chỉ có một mình, nhưng trong lòng đau đớn từng cơn và nước mắt không ngừng tuôn ra lại tiết lộ cảm xúc của chính cậu.

Mặc dù người khác nói cậu không giống một đứa trẻ, nhưng dẫu sao cậu mới mười bốn tuổi, bố mẹ lại chỉ lạnh lùng đưa giấy ly hôn cho cậu xem, rồi nói cho cậu biết căn nhà để cho cậu, lại cho cậu một cái thẻ, sau này sẽ gửi phí sinh hoạt mỗi tháng vào đó để bồi thường cậu, tiền sẽ được chu cấp liên tục cho đến khi cậu hai mươi tuổi.

Châm chọc cỡ nào, dèn bù cho cậu? Thật nực cười! Hai mươi tuổi, cậu mới lên đại học, sao họ nhẫn tâm như thế? Khương Thành Ngọc rất muốn bẻ gãy cái thẻ ra thành hai mảnh ném vào mặt ba mẹ, lớn tiếng nói cho họ biết, cậu không cần thứ tiền dơ bẩn của họ.

Nhưng cậu không thể, cậu cần tiền, sau này còn phải sống, cậu chưa thể kiếm tiền, cậu mới là học sinh cấp hai! Khương Thành Ngọc biết, từ nay về sau, bản thân chỉ có thể dựa vào chính mình. Cậu đã thật sự bị chính cha mẹ ruột vứt bỏ.

Tháng năm năm nay Khương Thành Ngọc bỗng cảm thấy lạnh lẽo khắp người, cậu khóa cửa phòng, co người trên chiếc giường nhỏ, ôm gối thật chặt, miệng lầm bầm: A Miêu, A Miêu. Giống như đang cảm nhận một chút hơi ấm cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Tiêu Linh ở nhà ba ngày rồi đi, Kiều Ngôn Hi không muốn chia xa bà. Tiêu Linh thấy con gái nước mắt lưng tròng, chính bà cũng không nỡ.

"Hay con tiễn mẹ đến thị trấn?"

Kiều Ngôn Hi nghĩ, dù sao chân cũng khỏe hơn rồi, có thể đạp xe, không thể làm phiền Tiết Đồng Hải nữa, sau khi tiễn mẹ đến thị trấn, nhân tiện qua nhà Khương Thành Ngọc lấy xe đạp, vì vậy cô gật đầu: "Vâng ạ, được dịp con đến nhà bạn lấy xe đạp luôn."

Thế là sáng hôm sau, Kiều Ngôn Hi đi lên xe cùng mẹ, hai mẹ con bỗng chốc thân mật hơn. Đến thị trấn, sau khi thấy mẹ lên xe tới thành phố D rồi cô mới chuẩn bị đến nhà Khương Thành Ngọc lấy xe.

Cảm giác phương hướng của Kiều Ngôn Hi không được tốt, đôi lúc một con đường đã đi nhiều lần cô cũng không tìm được hướng đi, may mà nhà Khương Thành Ngọc rất gần trường học, đường đi không phức tạp nên cô đã rất nhanh tìm thấy.

Đứng trước cửa nhà Khương Thành Ngọc, không hiểu sao cô hơi căng thẳng, bình ổn lại trạng thái, nghĩ kỹ những lời định nói rồi cô mới gõ cửa. Nhưng gõ mấy lần cũng không thấy ai đáp lại! Chẳng lẽ không ai ở nhà? Vậy mình phải làm sao? Về nhà thế nào đây? Đợi chuyển xe đi lúc trưa? Vậy trong khoảng thời gian chờ đó mình ở đâu?

Nghĩ thế, Kiều Ngôn Hi kiên nhẫn gõ cửa, vừa gõ vừa gọi: "Khương Thành Ngọc có ở nhà không? Tớ là Kiều Ngôn Hi đây, tớ tới lấy xe đạp!"

Khương Thành Ngọc đang ở nhà, nhưng cậu không dám mở cửa, cậu tưởng ba mẹ mình để quên gì đó nên về lấy, cậu không muốn gặp họ chút nào nên nằm trên giường không ra mở cửa. Nghĩ ba hoặc mẹ cậu đợi không được nên đã đi rồi.

Thế nhưng cậu chợt nghe được người bên ngoài hình như nói cô ấy là Kiều Ngôn Hi! Khương Thành Ngọc cười tự giễu, sao lại là Kiều A Miêu cho được? Thế mà mình lại xuất hiện ảo tưởng.

Nhưng mà rốt cuộc là thế nào? Người ngoài cửa liên tục gõ cửa, đồng thời cậu thật sự nghe thấy tiếng của Kiều A Miêu! Trái tim rất nhanh nhảy lên cực nhanh, cậu chạy ra cửa, mở ra liền thấy người cậu luôn mong nhớ đang cười với cậu.

Cô nói: Khương Thành Ngọc, thi ra cậu ở nhà, tớ tới lấy xe đạp. Cô cười, hai mắt cong cong, đôi má phúng phính tươi tắn tách ra hai bên thành ánh sáng rực rỡ xinh đẹp, dường như toàn bộ ánh sáng trên thế giới đều tập trung trên gương mặt cô, đến nỗi làm cậu không dám nhìn thẳng.

Trái tim cậu chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực, mấy ngày qua cậu như một con người vô tri vô giác, mọi lời nói đều giấu trong lòng, khó chịu muốn chết, cậu muốn gặp Kiều Ngôn Hi, muốn bộc lộ hết tất cả với cô, cậu nhớ cô, muốn ôm cô vào ngực...

Nghĩ thế nào liền làm như thế, Kiều Ngôn Hi bị hành động ôm chầm lấy của cậu làm giật mình, sau khi có lại phản ứng thì vội đẩy cậu ra, cô hơi sợ, Khương Thành Ngọc làm sao vậy.

"Khương Thành Ngọc, cậu làm sao vậy, cậu mau buông tớ ra!" Kiều Ngôn Hi giãy dụa. Cậu ấy định làm gì?

Khương Thành Ngọc ôm chặt cô, không nói gì cũng không buông tay, tuyệt vọng lẫn bi ai mấy ngày qua như đã không còn, chỉ cần có cô bên cạnh, mọi thứ dường như có thể tốt lên.

Kiều Ngôn Hi hơi tức giận, tên này sao có thể tùy tiện ôm người khác như thế, cô dồn sức vào tay, chuẩn bị đẩy cậu ra thì phát hiện có chất lỏng chảy xuống cổ mình. Cô gật mình kinh ngạc: Khương Thành Ngọc khóc.

Cậu con trai lạnh lùng và bình tĩnh kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô rất lo lắng, đưa tay ra ôm Khương Thành Ngọc, vỗ nhẹ lên lưng cậu: "Cậu sao thế? Xảy ra chuyện gì ư?"

Khương Thành Ngọc không biết mình làm sao, vừa thấy Kiều A Miêu thì nước mắt đã rơi, cậu không muốn thế, nhưng thấy cô là cậu đã không kìm được.

Cậu úp mặt vào hóm cổ cô khóc, sau liền biến thành những tiếng nức nở; cô ôm cậu khẽ vỗ lưng. Mặc cho nước mắt cậu chảy xuống cổ, hai người cứ im lặng ôm nhau như thế.

Mãi đến khi Kiều Ngôn Hi không còn cảm nhận được nước mắt Khương Thành Ngọc nữa, cô mới nói: "Tốt rồi, buông tớ ra đi, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nói của Khương Thành Ngọc lúc này có chút khàn khàn, cậu ôm chặt cô không buông, rầu rĩ hỏi: "Kiều A Miêu, cậu có xem thường tớ không?" Kiều Ngôn Hi mỉm cười, cười nói: "Sao có thể? Không phải lần trước tớ cũng khóc trước mặt cậu đấy à, hai chúng ta vậy là huề nhau."

Khương Thành Ngọc quỳn luyến hít một hơi bên gáy Kiều Ngón Hi, sau đó buông cô ra, dẫn cô tới phòng mình, ngồi xuống giường, kể lại chuyện của mình.

Kiều Ngón Hi càng nghe càng xót xa, cậu nói hết những chuyện từ nhỏ tới bây giờ cho cô. Tối hôm nay cô mới biết vì sao người con trai trước mặt vì sao lạnh lùng như thế, vì sao không muốn nói chuyện với mọi người, vì sao đến một người bạn cũng không có.

Cậu nói: "Kiều A Miêu, ba mẹ tớ ly hôn rồi, họ không cần tớ nữa."

Cậu nói: "Kiều A Miêu, họ sẽ chu cấp phí sinh hoạt cho tớ đến khi tớ hai mươi tuổi, sau đó tớ sẽ phải dựa vào bản thân."

Cậu nói: "Kiều A Miêu, từ nay về sau tớ chỉ còn có một mình."

Cuối cùng, cậu nói: "Kiều A Miêu, tớ chỉ còn một mình cậu, cậu không được rời xa tớ."

Kiều Ngón Hi ngồi xuống bên cạnh, kéo tay cậu nói: "Khương Thành Ngọc, cậu nhìn tớ này, đừng vội hết hi vọng, tớ sẽ không rời xa cậu đâu, tớ kể chuyện của tớ cho cậu nghe."

Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngón Hi, cậu không hề biết cô nữ sinh nhỏ vừa kiên cường vừa thông minh trước mặt lại gặp phải nhiều bất hạnh như thế.

Cô nói: "Vào năm tớ học lớp năm bố tớ đi tù."

Cô nói: "Các bạn đều không muốn chơi với tớ, khi đó tớ chỉ có một mình Doãn Mạnh Mạnh là bạn."

Cô nói: "Lúc ấy, tớ đã không được ăn thịt đến một tháng."

Cô nói: "Chuyện này tớ chỉ nói với một mình cậu."

Cậu vội đưa tay ôm chặt cô trong lòng ngực, để an ủi cô cũng là an ủi bản thân.

Cậu rất đau lòng, sao cô có thể chịu nhiều khổ cực như vậy? Một cô gái tốt như cô nên lớn lên trong tình yêu thương của ba mẹ mới phải! Những người đó sao nỡ nhẫn tâm bỏ lại cô, làm cô chịu biết bao tiếng chê cười của bạn học, khinh bỉ của hàng xóm?

Cô nghe cậu nói: "Kiều A Miêu, về sau sẽ có tớ yêu thương cậu."

Mặc dù Kiều Ngón Hi cảm thấy lời cậu nói có hơi mập mờ, nhưng có thể cậu cũng thấy đau lòng cho cô như lúc cô nghe chuyện của cậu nên mới đang an ủi, thế là cô không kháng cự cái ôm của cậu nữa, rúc vào ngực rồi vòng tay ôm eo cậu.

Cậu nghe cô đáp: "Ừ, Khương Thành Ngọc, về sau tớ cũng yêu thương cậu."

Hai đứa trẻ bất hạnh như rút cuộc tìm về thứ thuộc về mình. Đau đớn, quá khứ đều làm cả hai không dám nhớ lại, nhưng thế thì có sao? Họ đã tìm được nửa kia trên thế giới này, tất cả đều sẽ tốt hơn, bởi vì họ có nhau.

Hai người kể cho nhau những chuyện nằm sâu dưới đáy lòng, tâm trạng thoáng cái tốt lên nhiều. Nhìn vào nhau mới phát hiện mắt đối phương sưng húp, mặt mũi ngấn nước.

Khương Thành Ngọc nhéo má Kiều Ngón Hi nói: "Thế này thì càng giống mèo rồi." Cậu biết, cô không hiểu ý của cậu, cậu cũng biết cô chỉ coi cậu là người đồng bệnh tương liên, nhưng vậy thì có sao? Bây giờ, trừ người nhà cô ra, mình mới là người thân cận nhất với cô, như vậy là đủ rồi, còn sau này? Sau này cậu có thời gian sẽ để cô biết tình cảm của cậu.

Kiều Ngón Hi vỗ lên cái tay đang hành hung trên mặt mình, chỉ vào mặt Khương Thành Ngọc xem thường: "Không phải cậu cũng thế à?"

Hai người mặt đối mặt, bất chợt cùng cười ha ha.

Từ đây, giữa họ không còn gì ngăn cách, hai người có thể kể nhau nghe tâm sự của bản thân, là loại tâm sự mà ngay cả bạn thân cũng không thể nói. Đúng vậy, họ giống nhau. Họ mới là người thân thiết nhất của nhau trên thế giới!

"Kiều A Miêu, đã trưa rồi, cậu có đói không? Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?" Khương Thành Ngọc nhìn đồng hồ nói với Kiều Ngón Hi.

"Ra ngoài ăn? Cậu đâu có tiền? Nhà cậu có thức ăn không? Để tớ làm cho cậu." Kiều Ngón Hi lắc đầu, cậu nhóc này thật quá phung phí.

"Cậu biết nấu cơm?" Khương Thành Ngọc kinh ngạc.

"Dĩ nhiên, chưa từng nghe con nhà nghèo sớm muộn việc nhà sao?" Kiều Ngón Hi đứng lên, "Phòng bếp ở đâu?"

Khương Thành Ngọc cũng đứng dậy, dẫn Kiều Ngón Hi tới phòng bếp.

Kiều Ngón Hi mở tủ lạnh xem, may quá, còn một ít cải thìa, thêm mấy quả cà chua và trứng gà đều lấy hết ra. Cô đẩy Khương Thành Ngọc ra ngoài

phòng bếp, cảnh cáo cậu không được vào làm phiền, cô ở trong bếp bận bịu.

Khương Thành Ngọc đứng ngoài nhìn cô, trong nội tâm thấy áy áy, đây là Kiều A Miêu của cậu, một cô gái rất tốt. Cậu phải thêm chút sức, trông coi Kiều A Miêu, không thể để kẻ khác cướp mất. Kiều A Miêu là của một mình cậu, không ai có thể cướp đi, ai cũng không được!

Tay nghề nấu nướng của Kiều Ngôn Hi rất tốt, cô nhanh chóng chuẩn bị xong một đĩa trứng xào cà chua, luộc một nồi canh cải thìa, múc com trắng trong nồi com điện ra rồi gọi Khương Thành Ngọc vào ăn.

Khương Thành Ngọc ăn hết ba bát com trắng, không chỉ vì cậu đã mấy ngày chưa được ăn ngon, càng là vì bữa com này do Kiều Ngôn Hi tự tay làm. Mà trong mắt Kiều Ngôn Hi lại không như thế, Khương Thành Ngọc đã bao lâu rồi chưa ăn com, lòng cô ề ề, tên ngọc này, sao mà không biết ra quán com ăn một chút.

Ăn xong com trưa, Kiều Ngôn Hi căn dặn Khương Thành Ngọc về sau nhất định phải ăn đủ ba bữa một ngày, thiếu một bữa cũng không được. Cái gì? Không biết nấu com? Trước cứ ra ngoài ăn tạm, sau đó mua sách dạy nấu ăn về, tự học tự làm ở nhà.

Thấy Khương Thành Ngọc gật đầu lia lịa đồng ý, hơn nữa tỏ vẻ tận tụy ngày mai sẽ tự học nấu com, Kiều Ngôn Hi mới bỏ qua cho cậu.

Hai người ngồi xem ti vi một lúc, sau đó Kiều Ngôn Hi nói phải về nhà, Khương Thành Ngọc cương quyết không cho cô đạp xe, cậu nói chân cô mới khỏe được bao lâu, sao có thể đạp xe đường xa như vậy.

Kiều Ngôn Hi cố ý đi đi lại lại trước mặt cậu, biểu thị chân cô đã có thể đạp xe, nhưng Khương Thành Ngọc vẫn lắc đầu, Kiều Ngôn Hi không lay chuyển được cậu đành phải ngồi xe về nhà.

Khương Thành Ngọc đưa cô đến bến xe, xoa đầu cô, "Lên xe đi, cẩn thận chân nhé."

Kiều Ngôn Hi gật đầu, vẫy tay chào cậu rồi lên xe. Xe chạy, Khương Thành Ngọc còn chưa về, Kiều Ngôn Hi ra dấu ý bảo cậu mau về nhà. Khương Thành Ngọc đáp lại cô bằng một nụ cười, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Mãi đến khi xe đi xa rồi, Kiều Ngôn Hi vẫn thấy Khương Thành Ngọc đứng đó nhìn về phía mình. Một thân một mình lẻ loi, không biết làm sao, cô lại muốn khóc.

Hôm đó, sau khi Kiều Ngôn Hi về nhà, bảo bà nội Kiều là bạn cô không có nhà, cho nên không lấy được xe. Bà nội Kiều hỏi trước khi xe đến cô ở đâu, Kiều Ngôn Hi nói dối là ở trong cửa hàng.

Bà nội Kiều thương cháu phải ngồi đợi tới tận trưa, lại hỏi cô đã ăn com chưa, Kiều Ngôn Hi gật đầu nói đã ăn rồi, bà nội Kiều mới cười một chút.

Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất áy náy, đây là lần đầu tiên nói dối, thấy bà nội đau lòng như thế, cô muốn nói ra sự thật nhưng lại không thể, bà nội nhất định sẽ hiểu lầm. Cô thầm hứa trong lòng: Sau này sẽ không bao giờ nói dối bà nội nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"A! Bực chết đi được!" Com trưa xong, Kiều Ngôn Hi ném sách vật lý lên bàn, vò đầu bứt tóc.

Khương Thành Ngọc thấy cô như thế liền biết cô lại bực bội về môn vật lý, kéo tay cô xuống, giúp cô sửa lại mái tóc rồi rồi nói: "Không hiểu nữa à?"

Kiều Ngôn Hi đáng thương nhìn cậu: "Không hiểu, cả đời đều không học vào nổi, đến khi nào mới không phải học vật lý nữa đây! Cậu nói cho tớ biết đi, làm sao cậu lại học giỏi như thế, có phải có phương pháp gì đó không?"

Khương Thành Ngọc liền đau đầu, nào có phương pháp gì đâu, cậu cảm thấy vật lý rất đơn giản, vừa học đã biết. Nhưng cậu tuyệt đối không thể nói thế với Kiều A Miêu, bằng không cô nhóc sẽ lại thấy mất cân bằng nữa cho xem.

Thế là cậu nói: "Cậu học toán tốt như thế, vật lý nho nhỏ đâu có gì khó? Đề bài đâu, đề tớ giảng cho cậu."

Kiều Ngôn Hi nghe Khương Thành Ngọc nói lập tức hăng hái, đúng vậy, toán cô học rất tốt, một môn vật lý nho nhỏ, chỉ một trăm điểm thôi thì có gì khó? Hừ, cô nhất định có thể học tốt!

"Ồ đây, mạch điện này, còn cả cái này, tớ nhìn mà không hiểu..." Kiều Ngôn Hi cầm sách bài tập, chỉ từng bài không hiểu cho Khương Thành Ngọc xem.

Kiều A Miêu đúng thật là không có thiên phú học vật lý! Khương Thành Ngọc có chút buồn cười.

"Cầm vở với bút, chúng ta ra vườn hoa." Khương Thành Ngọc đứng lên nói với Kiều Ngôn Hi.

"Đang làm bài mà, sao lại ra vườn hoa?" Kiều Ngôn Hi khó hiểu nhìn cậu.

Khương Thành Ngọc không còn biện pháp với cô nàng sợ ý này, cậu chỉ xung quanh phòng, có bạn học đã nằm gục xuống bàn, "Thấy chưa?"

Kiều Ngôn Hi bừng tỉnh hiểu ra, cô quên mất bây giờ là lúc nghỉ trưa, mọi người sắp đi ngủ. Cô cười xin lỗi, lấy sách vở đi theo Khương Thành Ngọc.

Đúng lúc này, Tiết Đồng Hải ăn cơm xong về phòng học, thấy Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc định ra ngoài, vội ngăn Kiều Ngôn Hi lại, "Hi Hi, các cậu đi đâu? Sắp đến giờ ngủ trưa rồi."

Kiều Ngôn Hi nhìn cậu, giờ quyền sách lên, cười khổ: "Bỏ tức vật lý."

Tiết Đồng Hải không phản đối, cậu biết môn vật lý của Kiều Ngôn Hi không tốt, cậu cũng biết thầy đề Khương Thành Ngọc hỗ trợ cô. Nhưng nhìn họ ra ngoài một mình, cậu thấy không thoải mái. Một ngày nay, quan hệ của Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc ngày càng tốt, đến Doãn Mạnh Mạnh còn chưa bằng.

Dựa vào cái gì, cậu đã biết Hi Hi từ lớp một tiểu học, lên cấp hai Khương Thành Ngọc mới quen cô. Kém nhau tận sáu năm, tại sao Hi Hi đối tốt với cậu ta như vậy, còn cậu chưa bao giờ có đãi ngộ như thế. Nghĩ tới đây, cậu vội nói với Kiều Ngôn Hi: "Hi Hi, đợi một chút, tớ cũng muốn đi."

Kiều Ngôn Hi lạ lùng nhìn cậu, "Cậu đi làm gì, cậu cũng đâu cần bỏ tức vật lý, đừng làm loạn, về lớp ngủ đi, bọn tớ đi học, thầy đã sớm nói với bọn tớ, nếu cậu đi theo, thầy lại tưởng chúng ta cùng trốn học đấy." Nói xong kéo Khương Thành Ngọc đi.

Tiết Đồng Hải đứng tại chỗ khóc không ra nước mắt, cậu phiền phức... Hi Hi lại bảo cậu phiền phức... Hi Hi, sao cậu có thể nói tớ như vậy! Từ sau khi Hi Hi có quan hệ tốt với Khương Thành Ngọc liền không thấy cậu tốt nữa, Khương Thành Ngọc! Cái tên khối băng! Tớ và cậu sẽ không đội trời chung!

Khương Thành Ngọc thấy Kiều Ngôn Hi kéo tay áo mình, lại nhớ tới bộ dạng Tiết Đồng Hải bị Kiều Ngôn Hi vô tình đá kích, trong lòng thoải mái không thôi. Hừ, thằng nhóc này dám giành Kiều A Miêu với cậu à! Cứ mơ giấc mộng Xuân Thu của cậu ta đi!

Xem Kiều A Miêu nhà chúng ta này, ngày càng tiến bộ, ngày càng đáng yêu, bây giờ đã biết che chở mình, biết giúp đỡ mình đá kích người khác, không hề là người tớ xem trọng! Khương Thành Ngọc hoan hỉ nghĩ, không chút nào tự giác là mình chỉ đang phán đoán.

"Ồ đây đi." Kiều Ngôn Hi tìm một chỗ có bóng râm nói với Khương Thành Ngọc.

Thấy Khương Thành Ngọc gật đầu, cô phúi bụi bám trên đất định ngồi xuống, Khương Thành Ngọc nhanh tay kéo cô, đặt tấm nệm cầm theo xuống rồi mới bước Kiều Ngôn Hi ra.

Kiều Ngôn Hi ngồi trên tấm nệm mềm mại, cảm thán về sự tỉ mỉ của Khương Thành Ngọc. Bất chợt nghĩ nếu ai đó làm bạn gái Khương Thành Ngọc nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng vì sao khi nghĩ tới cảnh Khương Thành Ngọc có bạn gái là trong lòng sẽ thấy ề ảm khó chịu, thật kỳ lạ, cô bị sao thế?

"Kiều A Miêu, nghĩ gì thế? Còn chưa tập trung nghe." Khương Thành Ngọc mở sách bài tập, gọi Kiều Ngôn Hi mấy tiếng mà không thấy cô đáp lại, ngẩng lên nhìn, Kiều A Miêu còn đang chìm đắm trong suy nghĩ đầu đầu, cậu buộc phải đánh thức cô.

"A, không có, không có, làm bài thôi!" Dòng suy nghĩ của Kiều Ngôn Hi bị Khương Thành Ngọc đánh gãy, cũng không có nghiên cứu kỹ tâm trạng lúc đó trong lòng, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái nghe cậu giảng.

Lời giảng của Khương Thành Ngọc rõ ràng, từ ngữ lưu loát, Kiều Ngôn Hi như chìm vào trong đó. Cô cảm thấy nếu mà Khương Thành Ngọc không phải trưởng thành trong một gia đình như thế, vậy cậu rất có thể sẽ là một người rục rỏ vui vẻ như ánh mặt trời. Vì sao họ đều gặp phải những chuyện bất hạnh như thế?

Một người tốt như Khương Thành Ngọc, nếu cậu coi mở hơn, không biết sẽ thu hút bao nhiêu ánh nhìn, tuy vậy nhưng vẫn có rất nhiều người lên sừng bái cậu ấy, nói cậu ấy rất giàu, rất đàn ông.

Khương Thành Ngọc giảng xong bài cuối cùng, khép sách lại, quay sang nhìn Kiều Ngôn Hi, định hỏi cô còn thắc mắc gì không, nào biết cô lại đang ngo ngắc nhìn trời. Thấy nàng lấy bút gõ đầu cô, "Lại nghĩ gì rồi? Hôm nay cậu sao vậy?"

Kiều Ngôn Hi không quay đầu lại, cô vẫn nhìn lên trời, dùng giọng buồn buồn nói: "Khương Thành Ngọc, tớ đang nghĩ nếu cậu được sinh ra ở một gia đình tốt hơn sẽ như thế nào?"

Khương Thành Ngọc sững sốt, sinh ra ở một gia đình tốt hơn? Cậu chưa từng nghĩ tới việc đó. Từ khi hiểu chuyện, trong trí nhớ cậu nhiều nhất là hình ảnh ba mẹ tranh cãi, cậu chỉ muốn làm thế nào để thoát ra khỏi căn nhà ấy mà chưa từng nghĩ tới việc sẽ đổi sang một ngôi nhà khác. Trong lòng cậu đã tuyệt vọng về tình thân với ba mẹ, thậm chí nảy sinh ra sự sợ hãi. Nhưng sự xuất hiện của Kiều Ngôn Hi đã thay đổi tất cả, cậu thích cô, thích đến điên cuồng.

Ban ngày phải gặp cô mới an tâm, tối nhớ cô mới có thể chìm vào giấc ngủ. Sự xuất hiện của cô là cây cỏ cứu mạng duy nhất trong cuộc đời chỉ có màu xám của cậu. Khi ba mẹ bỏ cậu đi, cậu đã sợ hãi, đã căm ghét. Nhưng trong khoảnh khắc đau đến tê tâm phế liệt, Kiều Ngón Hi đã tới.

Cô an ủi cậu, chia sẻ bí mật của mình với cậu. Cậu hiểu rằng cả đời này cậu sẽ không từ bỏ cô. Cậu không còn nghĩ ba mẹ sẽ thế nào, cậu chỉ nghĩ đến cô, đang làm gì, có khó khăn gì cần sự trợ giúp của cậu hay không.

Đúng vậy, trong thế giới của cậu trừ bản thân cậu ra cũng chỉ còn lại cô. Những cái khác, cậu không cần, chỉ cần cô luôn bên cạnh, cậu không cần gì khác. Trước khi gặp cô, cậu chưa từng nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy với bất cứ ai. Khát khao có được cô, mong sao cô chỉ thuộc về riêng mình. Cậu lạnh lùng và lạnh lẽ. Cậu nhìn thấu sự gian dối của tình cảm.

Nhưng cô xuất hiện trong cuộc đời cậu, mang đến hi vọng và yên lòng. Cậu biết mình chưa đủ lớn, nhưng tình cảm cậu dành cho cô rất nồng cháy, cháy bỏng đến mức không cho phép cậu coi nhẹ.

Cho nên cậu không khờ khạo chế được mình, buông xuôi để bản thân đến gần cô, chú ý đến mọi điều của cô. Cả đời này, cô là của cậu, dù có như thế nào, cô cũng là của cậu.

Khương Thành Ngọc ngồi gần Kiều Ngón Hi hơn, ấn đầu cô lên vai mình, "Đừng lo cho tớ, bây giờ tớ rất tốt, không phải cậu nói sẽ luôn bên cạnh tớ sao, chẳng lẽ cậu định nuốt lời?"

Kiều Ngón Hi lập tức ồn ào: "Không có mà, tớ sẽ không nuốt lời!"

Khương Thành Ngọc vuốt mái tóc đen của cô, cười yêu chiều: "Thế không phải được rồi sao."

Kiều Ngón Hi lập tức vui vẻ, cậu nói có cô bên cạnh là đủ, cậu coi mình là người nhà ư? Cảm giác này thật tốt!

Cô lại dựa vào vai Khương Thành Ngọc: "Bây giờ cậu biết nấu cơm chưa?"

"Yên tâm đi, bây giờ món tớ làm đã có thể ăn được, hôm nào đó qua nhà tớ nếm thử tài nghệ không?" Khương Thành Ngọc cảm nhận cái đầu nhỏ đặt khê lên vai, híp mắt lại đầy thỏa mãn.

"Tài nghệ chỉ tới mức có thể ăn? Còn lâu tớ mới đi, chờ đến khi nào đạt cấp bậc đầu bếp tớ sẽ đến!" Kiều Ngón Hi đắc ý nói vào tai Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc bị động tác của cô làm cho ngứa ngáy, cô nhóc này đúng là không hiểu cái gì cả, chịu không nổi vò rối mái tóc cô vừa mới sửa sang lại xong. "Được, quyết định rồi đó, đến lúc đấy nhất định phải đến."

"Ừ, nhất định." Kiều Ngón Hi cười giòn tan đáp lại.

Trái tim hai người đang dần nhích gần lại với nhau, chẳng qua là một người cố ý làm, mà người kia thì ngây ngô không biết gì. Nhưng mà, dù thế nào, không khí thân mật này đang dần hình thành giữa cả hai... Cho đến một ngày, gắn bó khăng khít...

Từ cái hôm Kiều Ngón Hi nói chuyện phiếm với Khương Thành Ngọc biết được sinh nhật cậu, cô luôn nghĩ xem phải tặng quà gì. Chuyện xảy ra vào ngày 1 tháng 5 tại nhà Khương Thành Ngọc đã khiến quan hệ của hai người càng gần gũi hơn. Kiều Ngón Hi đã coi coi Khương Thành Ngọc là một nửa thân nhân của mình.

Cô lại càng thấy muốn tặng gì đó phải suy nghĩ cẩn thận. Sau đó, cô thấy Doãn Mạnh Mạnh lấy giấy bóng gấp sao, sáng kiến nhảy ra, hay mình tự gấp sao tặng!

Tâm động không bằng hành động, Kiều Ngón Hi đến cửa hàng mua 400 giấy bóng, học cách gấp sao từ Doãn Mạnh Mạnh. Cô dự định gấp 365 ngôi sao tặng cho Khương Thành Ngọc, hi vọng có thể mang đến may mắn cho cậu, để cậu mỗi ngày đều vui vẻ.

Bởi vì sinh nhật của Khương Thành Ngọc cũng sắp tới rồi, mấy đêm cô đều đẩy nhanh tốc độ, gấp đến nỗi ngón tay đỏ lựng cả lên. Nhưng nghĩ đến việc những ngôi sao này có thể ban phúc cho Khương Thành Ngọc, cô liền quên đi mọi đau đớn. Cô hi vọng cậu sống tốt, quá khứ của cậu đã đủ bất hạnh, sau này tuyệt đối không như thế nữa.

Ngày mai sẽ là sinh nhật của Khương Thành Ngọc, Kiều Ngón Hi gấp xong ngôi sao cuối cùng, để chúng vào trong một lọ may mắn, vui vẻ thiếp đi, cuối cùng đã hoàn thành xong! Có trời mới biết cô sợ không thể gấp xong khi đến sinh nhật cậu thế nào, may quá, thật là may.

Ngày hôm sau, khi Kiều Ngón Hi tới trường, Khương Thành Ngọc còn chưa đến. Cô không khỏi thấy lạ, bình thường Khương Thành Ngọc gần như là một trong những người đến sớm nhất lớp, hôm nay sao muộn vậy? Hại cô gồng sức đập xe chỉ để sớm chúc cậu sinh nhật vui vẻ, hừ.

Mặc dù có hơi thất vọng khi vào lớp mà không được thấy Khương Thành Ngọc, nhưng Kiều Ngón Hi vẫn để bình sao may mắn nhét vào bàn Khương Thành Ngọc, muốn tạo cho cậu một sự vui mừng.

Kiều Ngón Hi đứng ngồi không yên chờ Khương Thành Ngọc, sao cậu còn chưa tới? Lẽ nào xảy ra chuyện gì? Ngay khi cô định bỏ sách xuống đến nhà Khương Thành Ngọc xem thì cái tên đầu sỏ hại cô thấp thỏm rất cuộc đã tới!

"Sao bây giờ cậu mới đến?" Kiều Ngón Hi tức giận hỏi, cô sắp bị hù chết rồi, chỉ sợ cậu ở nhà xảy ra chuyện gì, tên này thế mà lại thông dong như thế!

Hôm nay Khương Thành Ngọc dậy rất sớm để luộc trứng, dầu sao đây là sinh nhật cậu, nhưng vì là lần đầu tiên nên luộc không tốt. Cậu đã làm hỏng rất nhiều trứng mới được chút thành tựu. Cậu vui vẻ cầm hai quả trứng đến trường, muốn chia cho Kiều A Miêu của cậu một quả!

Thế nhưng khi tới trường chẳng những không được nghe tiếng chúc mừng sinh nhật như mình nghĩ mà lại nghe được câu nói mang theo ý chỉ trích của cô. Tâm trạng vui vẻ của cậu lập tức ảm đạm, chắc cô quên rồi, đúng vậy, dù sao đó cũng không phải chuyện gì quan trọng, quên rồi thì thôi vậy.

Nhưng trong lòng cậu rất khó chịu, vì sao mình đối tốt với cô mà cô vẫn chưa đặt mình trong lòng, hay mình thật sự làm người ta chán ghét.

Khương Thành Ngọc buồn bã không thôi, lặng lẽ để quả trứng gà trong túi quần nhét vào cặp, cũng không nhìn Kiều Ngõn Hi lấy một cái, rầu rĩ nói: "Không có gì."

Kiều Ngõn Hi thấy tâm trạng cậu không tốt liền tiến sát lại gần cậu hỏi: "Rốt cuộc sao vậy, nói đi? Xảy ra chuyện gì hả?"

Cậu không quan tâm tới! Ngay cả sinh nhật tớ cũng không nhớ! Khương Thành Ngọc muốn lớn tiếng nói cho Kiều Ngõn Hi nghe, nhưng cậu không thể nói được, chỉ chán nản lắc đầu, nằm gục xuống bàn, cậu thật sự rất đau lòng.

Kiều Ngõn Hi lắc lắc Khương Thành Ngọc, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai để ý bọn họ mới hạ giọng nói thầm vào tai cậu: "Đừng như vậy, hôm nay là sinh nhật cậu, vui lên đi, tớ còn chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu đấy!"

Nói rồi, cô thò tay vào trong hộc bàn Khương Thành Ngọc, mở hé túi để lộ cái bình may mắn, "Thấy chưa? Sinh nhật vui vẻ!"

Khương Thành Ngọc nghe thế lập tức phấn chấn tinh thần. Cô nhớ! Cô còn chuẩn bị quà cho cậu! Cậu lập tức cầm lấy món quà trong tay cô, là ngôi sao may mắn! Nhiều như thế? Đây là cô gấp cho cậu sao?

Cậu có hơi được sủng ái mà lo sợ hỏi Kiều Ngõn Hi: "Kiều A Miêu, những ngôi sao này đều do cậu gấp?"

Kiều Ngõn Hi cười gật đầu, đưa tay cho cậu xem, "Cậu xem đi, vì cậu mà tay tớ đỏ hết rồi."

Khương Thành Ngọc thấy đầu ngón tay cô đỏ hồng, chẳng quan tâm đến vui vẻ nữa, đau lòng kéo tay cô đến bên miệng thổi thổi: "Kiều A Miêu, còn đau không, đều tại tớ cả!"

"Không đau, không đau, sao có thể trách cậu được, tớ đã gấp 365 ngôi sao, chúc cậu mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc!" Kiều Ngõn Hi thấy cậu tự trách liền đổi chủ đề.

Khương Thành Ngọc thấy ấm áp trong lòng, chưa từng có ai quan tâm cậu như thế, chưa từng có ai nói với cậu "Sau này tớ mong cậu luôn bình an", chỉ có Kiều A Miêu, chỉ có A Miêu của cậu.

Cậu xin thề, sau này nhất định sẽ đối xử tốt với cô! Tốt với cô vô điều kiện! Không để cô chịu bất cứ ủy khuất nào! Còn cậu, trong những năm tháng dài dang dở sau này, dùng cả cuộc đời cậu thực hiện lời hứa mà cậu ngầm dành cho Kiều Ngõn Hi.

Cậu vuốt những ngón tay cô, lặng lẽ đặt vào tay cô một quả trứng gà, lắc lắc quả còn lại trong tay mình, nhỏ giọng nói: "Chúng ta mỗi người một quả!"

Kiều Ngõn Hi nhìn quả trứng gà trong tay, cười nghịch ngợm với cậu: "Tớ nhất định sẽ ăn hết!" Thật ra, món Kiều Ngõn Hi không thích ăn nhất chính là trứng gà luộc, nhưng hôm nay không phải một ngày bình thường, cô nhất định phải ăn hết.

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, tớ hi vọng mỗi ngày cậu đều thuận lợi, bình an, tớ đem toàn bộ hạnh phúc có được chia cho cậu một nửa. Chỉ cần cậu mạnh khỏe, dù tớ không hạnh phúc nhiều như trước cũng không sao, bởi vì có cậu bên cạnh tớ, chính là may mắn lớn nhất trong cuộc đời tớ.

Tớ là người lè loi, cô đơn trên thế giới này, nhưng vì có cậu, tớ đã có mọi thứ. Hạnh phúc của tớ đều liên quan tới cậu, tớ không cần gì cả, chỉ cần có cậu bên cạnh.

Dù trời cao có giao cho tớ bao nhiêu hoang liêu, bao nhiêu bất công, nhưng chỉ cần có cậu, tớ đã thỏa mãn, bởi vì có cậu, thế giới của tớ mới hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngõn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Thời gian trôi thật nhanh, đã là cuối tháng Sáu, Kiều Ngõn Hi nhìn theo những học sinh lớp 9 lên xe buýt đến trường thi mà cảm thán: Sang năm là đến lượt chúng mình.

Thầy chủ nhiệm cũng không ngừng nhắc bên tai họ, cứ như không ép những đứa lớp 9 không chuẩn họ xuất hiện cảm xúc căng thẳng ra thì không bỏ

qua. Kiều Ngõn Hi biết, khảo nghiệm của mình sắp tới, cô càng cố gắng học tập hơn, ngay cả Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải cũng liều mạng. Có thể không liều mạng sao? Đàn ông có tôn nghiêm, cô gái mình thích cố gắng như thế, tại sao mình có thể kém cô ấy được!

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ, thầy thông báo học kỳ sau sẽ chia lớp, phân ra một ban mũi nhọn, bồi dưỡng đặc biệt cho những học sinh có hi vọng thi đậu vào trường cấp 3 trọng điểm, chỉ chờ có điểm thi cuối kỳ là có thể bắt đầu áp dụng.

Những học sinh khá giỏi như nhóm Kiều Ngõn Hi không vội, nhưng những học sinh nửa vời thì vội, họ muốn vào được ban mũi nhọn, lại sợ thực lực không đủ, cho nên không khí trong lớp mấy ngày qua rất là nôm nôm.

Sau khi có điểm thi, quả nhiên chia ra ban mũi nhọn. Trước kỳ nghỉ hè, lớp Kiều Ngõn Hi có giáo viên mới, và cả những bạn học quen thuộc. Ví dụ như, Vương Tử và Lý Thanh.

Mọi người chào hỏi nhau, tìm chỗ ngồi của mình, tìm xong mới thấy thật có duyên, họ ngồi ở hai bàn đầu, Kiều Ngõn Hi, Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải vẫn ngồi cùng bàn, Vương Tử và Lý Thanh thì ngồi phía sau họ. Còn Doãn Mạnh Mạnh vì điểm hơi kém một chút nên không được ngồi gần họ.

Mọi người nhìn nhau, lập tức hiểu ra chỗ ngồi dựa theo thành tích đạt được. Mọi người đều quen thuộc, bây giờ ngồi cùng nhau rất vui vẻ.

Chỉ có Doãn Mạnh Mạnh rất không vui, bĩu môi phàn nàn không được ngồi gần Kiều Ngõn Hi. Kiều Ngõn Hi phải dỗ dành một lúc, thậm chí lôi cả Lý Minh Xuyên ra mới làm cô nhóc này vui vẻ trở lại.

Lý Thanh ngồi hàng ghế sau nhìn bóng lưng Khương Thành Ngọc, trái tim hưng phấn nhảy lên rầm rầm, cuối cùng cô đã có thể đến gần cậu thế này! Từ kỳ nghỉ đông lớp 6 năm đó, cậu nam hài lạnh lùng ấy đã khắc sâu trong lòng cô. Hơn một năm qua, cô luôn lén lút chú ý đến cậu, cô không dám có gan to như những nữ sinh khác, một là cô là học sinh giỏi, cô không thể để thầy cô nhìn ra, hai là, sự rụt rè của nữ sinh cũng làm cô không dám quang minh chính đại hỏi thăm về cậu.

Chỉ vào thời điểm công bố kết quả thi cô mới lén xem thứ tự tên nhìn thành tích của cậu. Gần như lần nào cũng đứng nhất, đứng vậy, gần như. Bởi vì có sự hiện diện của Kiều Ngõn Hi. Nhưng mà Kiều Ngõn Hi bị môn vật lý kéo chân cho nên rất ít khi vượt qua được Khương Thành Ngọc.

Cô nhìn xếp hạng tên cậu mà tự hào, đây là nam sinh cô thích! Nhưng càng buồn hơn là cô vĩnh viễn không thể vượt qua cậu, cậu ưu tú như thế, nhất định là người đứng trong mây, còn bản thân cô sẽ bị ánh sáng của cậu bao trùm.

Cô rất hâm mộ Kiều Ngõn Hi, thậm chí có cả đồ kị, bởi vì nếu nói có ai có thể sánh bước với cậu, trừ Kiều Ngõn Hi ra không còn có thể là ai khác. Mà cô, không làm được, thật sự không làm được.

"Kiều A Miêu, sắp được nghỉ hè rồi." Khương Thành Ngọc nhìn cô gái vì được nghỉ hè đang rất vui vẻ kia, rầu rĩ không vui. Sao cô có thể vui như thế? Cậu thật sự không muốn nghỉ hè, như thế sẽ không được nhìn thấy cô, ôi.

"Đúng vậy, tớ đã có thể thỏa thích đọc những cuốn sách mình thích rồi, cậu không vui à?" Kiều Ngõn Hi hỏi.

Sao có thể vui được, không được nhìn thấy cậu tớ rất không vui! Khương Thành Ngọc nghĩ trong lòng.

"Ừ, chỉ có một mình tớ."

Kiều Ngõn Hi lập tức phản ứng, đúng thế, cậu ấy sao có thể vui được! Đối diện với ngôi nhà trống rỗng chỉ có một mình, ai mà vui cho nổi?

Nhìn khuôn mặt rầu rĩ không vui kia, cô cũng không còn vui như trước, tại sao mình có thể vô ý chạm đến nỗi đau của cậu ấy? Nhất định bây giờ cậu ấy đang phải kiểm chế.

"Vậy làm sao bây giờ? Hay là chờ tớ có thời gian sẽ đến nhà cậu tìm cậu?" Vì để cậu vui lên, Kiều Ngõn Hi cắn răng hứa hẹn, không phải chỉ một tiếng đạp xe thôi sao, có là gì đâu?

Khương Thành Ngọc lắc đầu, cậu biết nhà cô cách trường khá xa, sao có thể để cô khổ cực như vậy vì cậu?

"Thôi, cậu cứ ở nhà đi, nghe không?"

"Ừ, dù sao tớ cũng không có chỗ nào để đi cả." Kiều Ngõn Hi vỗ ngực cam đoan.

"Không cho đến nhà Tiết Đồng Hải!" Khương Thành Ngọc đặc biệt nhấn mạnh.

"Sao vậy, cậu ấy là bạn thân tớ mà!" Kiều Ngõn Hi trừng mắt, tên này đúng là hẹp hòi, không phải chỉ bắt hòa chút xíu với Tiết Đồng Hải thôi sao, còn không để mình đến nhà cậu ấy nữa?

"Cậu muốn đến nhà cậu ta như vậy?" Khương Thành Ngọc hơi tức giận, Kiều A Miêu này có biết tên kia ôm tâm tư gì với cô ấy không hả, sao ngu ngốc thế cơ chứ!

"Tớ đến nhà cậu ấy có sao, tớ còn đến nhà cậu nữa, cậu sao vậy, tớ biết cậu và cậu ấy quan hệ không tốt, nhưng cậu ấy là bạn tớ!" Kiều Ngõn Hi cũng tức giận, cậu ấy dựa vào cái gì mà hạn chế sự tự do của mình!

"Được, được, cậu thích làm gì thì làm, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi!" Khương Thành Ngọc cầm cặp đứng dậy, những lời thốt ra như rít qua kẽ răng, lạnh lùng thấu xương. Khuôn mặt vốn lạnh lẽo nay càng cau có hơn, nháy mắt Kiều Ngôn Hi cảm nhận được khí thế lạnh lùng đó.

Khương Thành Ngọc nói xong, tay nắm chặt, đi thẳng.

Từ trước đến nay Kiều Ngôn Hi chưa từng thấy cậu giận lớn như thế, cô rất uất ức, dựa vào cái gì không cho mình đến nhà Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải quen biết với mình nhiều năm, có thể nói là lớn lên cùng nhau. Chỉ bằng một câu nói của cậu mà cô phải cắt đứt không qua lại với bạn tốt của mình?

Hơn nữa cậu ấy còn làm dữ với mình, Kiều Ngôn Hi nghĩ đi nghĩ lại nước mắt liền rơi xuống, trước kia cậu ấy chưa từng đối xử với cô như thế, tuy cậu ấy luôn tỏ ra lạnh lùng trước mặt người khác, nhưng cậu ấy đối xử với mình bất đồng, từ trước đến giờ luôn dịu dàng, quan tâm, an ủi những khi mình đau lòng.

Mà bây giờ sao cậu ấy có thể vì một chuyện nhỏ không quan trọng đối xử với mình như thế, cậu ấy chỉ thương hại một lúc với mình thôi sao? Thật sự chỉ như vậy thôi sao?

Cô từng tìm được cảm giác thân thiết trong lòng cậu, coi cậu như một người anh trai, nhưng cậu ấy không quan tâm đến mình, chỉ do cô tự đa tình mà thôi, thân thiết? Trò cười, tỉnh lại đi, Kiều Ngôn Hi, người ta không quan tâm đến mày đâu! Nước mắt trào ra mãnh liệt, Khương Thành Ngọc, sao cậu có thể như vậy?

Sau khi Khương Thành Ngọc ra khỏi phòng học đã hối hận, tại sao mình lại nói thế với Kiều A Miêu. Trước giờ cậu luôn đặt cô trong lòng bàn tay che chở, sao nhất thời bị quỷ mê tâm trí nổi giận với cô!

Cậu không thể không cho mình mấy cái tát, làm sao bây giờ? Nhất định cô rất đau lòng. Đều là lỗi của mình, mình có tư cách gì mà ép cô? Cô chỉ coi mình là một người bạn cùng cánh ngò thôi mà.

Hơn nữa, tuy Tiết Đồng Hải không hòa hợp với mình, nhưng lại đối xử rất tốt với cô. Sao mình lại làm chuyện vô liêm sỉ đó chứ! Không được, nhất định phải xin lỗi cô trước khi cô rời trường, bằng không sẽ phải chờ đến kỳ học tới, đến lúc ấy thì nói gì cũng không còn kịp nữa.

Nghĩ vậy, Khương Thành Ngọc liều mạng chạy về, vừa chạy vừa cầu nguyện Kiều Ngôn Hi nhất định chưa đi.

Mà khéo làm sao, Khương Thành Ngọc vừa tới trường thì nhóm Kiều Ngôn Hi đã xuất phát, cho nên cậu không gặp được Kiều Ngôn Hi, cũng không kịp nói câu xin lỗi.

Trong lòng Khương Thành Ngọc lập tức lạnh buốt, cậu vất vả cố gắng để biến quan hệ của cậu và cô trở nên thân thiết, sao có thể bị hủy vì chuyện nhỏ này!

Nhưng phải làm sao? Không gặp được cô, mình không gặp được cô. Sẽ bị vứt bỏ ư? Không được, không còn cô, mình không sống nổi, thật sự không sống nổi, sau khi bố mẹ đi, toàn bộ sức sống của mình đều ký thác cả vào cô cả rồi.

Kiều A Miêu, tớ sai rồi, tớ thật sự sai rồi, đừng, đừng ghét bỏ tớ. Khương Thành Ngọc một mình bên chiếc xe đạp, nước mắt chảy xuống từng giọt, không còn gì nữa, không có cô nữa rồi. Cậu vẫn hỏi thế nào, có còn kịp nữa không?

Tại sao ông trời bao giờ cũng không công bằng với cậu thế, cho dù cậu chỉ sai một lỗi nhỏ nhoi, cũng không cho cậu cơ hội bù đắp.

Khương Thành Ngọc, mày nên làm gì bây giờ? Từ nay về sau, thật sự sẽ không có ai quan tâm cho mày, lo lắng cho việc ăn uống của mày, chú ý đến sinh nhật mày, tính cách mày.

Khương Thành Ngọc, không còn, không còn gì nữa.

Khương Thành Ngọc lấy cặp che mặt, dựa vào cột buộc xe đạp, cả người như mất đi sức, từ trong ra ngoài đều tràn ngập nỗi buồn thương.

Buổi tối hôm đó, tâm trạng Kiều Ngôn Hi không tốt, về nhà vội vàng ăn vài miếng cơm rồi về phòng làm bài tập. Bà nội Kiều lo lắng. Hôm nay cháu gái bị làm sao vậy? Hỏi nó nó cũng không nói.

Có phải điểm thi cuối kỳ không tốt, hay là mâu thuẫn với bạn học? Bà nội Kiều tự ý đoán mò.

Bà thờ dài, cháu gái lớn rồi, cũng học được cách không tâm sự với bà nội. Thôi, kệ nó, con cháu đều có phúc của con cháu!

Kiều Ngôn Hi ngồi ở bàn học, nhưng làm thế nào đọc cũng không vào. Mỗi lần nghĩ tới cảnh Khương Thành Ngọc bước đi thẳng, trong lòng lại nhói đau.

Họ mới nói chuyện bí mật cho nhau nghe, cô mới phát hiện ra trên thế giới này cuối cùng đã có người có thể hiểu được cảm giác của mình, sao lại trở thành như bây giờ?

Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc, ôi, coi như hết! Không sao, chỉ là bạn bè cãi nhau, có lẽ thật sự tính cách không hợp, chỉ có những việc trải qua giống nhau cũng chưa chắc đã làm bạn tốt được, sau này, cô sẽ không quen người bạn này.

Dù sao, chỉ còn một năm nữa là lên cấp ba, đến lúc đó mọi người có thể không còn gặp được nhau nữa. Nghĩ tới đây, nước mắt Kiều Ngôn Hi lại không kìm được rơi xuống, không còn gặp nữa sao? Sẽ không còn được gặp lại ư?

Cả đêm Khương Thành Ngọc đều không ngủ, cậu chỉ mở to mắt nhìn trần nhà. Cậu nhớ đến từng hình ảnh về Kiều Ngôn Hi từ sau khi quen biết cô, nghĩ tới cô bé vui vẻ thích cười đó.

Cậu không thể mất cô như thế, không có cô, mình thật sự trở thành một cái xác không hồn.

Rạng sáng hôm sau, cậu đưa ra một quyết định to gan: Đến nhà Kiều Ngôn Hi tìm cô! Bây giờ cậu vô cùng vui mừng khi mình từng tiễn cô về.

Cậu biết chuyển xe đến nhà Kiều Ngôn Hi xuất phát lúc một giờ chiều, vì vậy cậu chẳng quan tâm con mắt sưng đỏ, nhanh chóng ngồi dậy thu dọn. Cậu biết Kiều Ngôn Hi thích mèo, chạy đến một cửa hàng buôn bán nhỏ ở dưới cầu vượt mua một con mèo đen nhỏ.

Chuẩn bị xong, Khương Thành Ngọc lên xe đến nhà Kiều Ngôn Hi.

Sau khi xuống xe, cậu như một con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi. Chính giữa trưa nên trời rất nóng, ngoài đường chỉ có một số người đi dạo. Cậu đi dọc theo con đường lớn rất lâu mới gặp được một người, vội hỏi thăm nhà Kiều Ngôn Hi ở đâu.

May sao, mọi người trong thôn Kiều Ngôn Hi rất nhiệt tình, thậm chí còn dẫn Khương Thành Ngọc đến tận cửa nhà cô.

Khương Thành Ngọc cảm ơn người kia, trù trừ đứng trước cửa nhà Kiều Ngôn Hi. Nếu Kiều A Miêu phớt lờ mình thì phải làm sao? Nếu Kiều A Miêu không có nhà thì làm sao giờ?

Cậu do dự nửa buổi trước cửa nhà Kiều Ngôn Hi mà vẫn chưa quyết định được có vào không.

"Này, cháu tìm ai thế?" Khương Thành Ngọc đang do dự thì bỗng nghe được giọng nói, cậu quay lại nhìn, là một bà cụ tóc trắng xóa.

Đầu óc cậu nhanh chóng vận chuyển, Kiều A Miêu từng nói với cậu cô sống cùng bà nội, chẳng lẽ đây là bà nội cô? Khương Thành Ngọc đột nhiên cảm thấy khẩn trương, cậu điều chỉnh biểu cảm, cố gắng mỉm cười nói: "Cháu là bạn của Kiều Ngôn Hi, cháu tới tìm Kiều Ngôn Hi ạ."

Bà cụ kia chính là bà nội Kiều, bà thấy một cậu nhóc choai choai đi lại trước cửa nhà, tưởng không phải người tốt. Vừa hỏi mới biết, người ta là bạn học của Hi Hi.

Bà nội Kiều lập tức giữ tay Khương Thành Ngọc cười nói: "Thằng bé này, đứng ở cửa làm gì, vào trong đi!"

Khương Thành Ngọc dạ một tiếng, đi theo bà nội Kiều.

Bà nội Kiều vừa đi vừa hỏi: "Chàng trai, cháu tên gì?"

Khương Thành Ngọc thành thật trả lời: "Bà nội, cháu tên là Khương Thành Ngọc."

Bà nội Kiều ngạc nhiên ai ô một tiếng: "Cháu chính là Khương Thành Ngọc, cậu học sinh lần nào cũng đứng đầu trong các kỳ thi đúng không, Hi Hi nhà bà thường xuyên nhắc tới cháu đấy, xem nào, đẹp trai, học giỏi, rất ưu tú!"

Khương Thành Ngọc được bà nội Kiều khen đến ngượng ngùng, không biết nên nói gì, đồng thời mừng thầm trong lòng, không ngờ Kiều A Miêu lại kể về mình với người trong nhà!

"Hi Hi, ra đi này, có bạn đến tìm cháu!" Bà nội Kiều còn chưa vào nhà đã gọi Kiều Ngôn Hi.

"Ai thế ạ? Có phải Mạnh Mạnh không bà?" Kiều Ngôn Hi đáp một tiếng, đi từ phòng mình ra.

Kiều Ngôn Hi vừa ra liền sợ ngây người, Khương Thành Ngọc! Lại là Khương Thành Ngọc! Sao cậu tới đây?

"Hi Hi, chiều đãi bạn cháu đi nhé, bà đến nhà thím Hai cháu xem nhà nó còn túi không." Bà nội Kiều dặn dò Kiều Ngôn Hi một tiếng liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Hai người đứng im lặng trong sân, mãi sau Kiều Ngôn Hi mới nói câu "Vào đi" rồi đi vào phòng mình.

Khương Thành Ngọc cũng vào theo, "Kiều A Miêu, xin lỗi, cậu còn giận tớ sao?" Khương Thành Ngọc thấp thỏm hỏi cô.

Kiều Ngôn Hi nhìn đôi mắt Khương Thành Ngọc đầy tơ máu và nỗi lo âu, chợt không nói nên lời, tên ngọc này, sao lại chạy đến nhà cô, cậu đâu có biết đường, làm sao tìm được đến đây?

Khương Thành Ngọc thấy cô không nói gì liền nóng vội: "Kiều A Miêu, tớ sai rồi, xem này, đây là quà tớ mua tặng cậu, có đáng yêu không?" Cậu mở thùng giấy con đang cầm trên tay, lập tức một cái đầu nhỏ với lông màu đen sẫm lộ ra.

Kiều Ngôn Hi kinh hô: "A, mèo con! Cậu có nó từ đâu vậy?"

Khương Thành Ngọc thở phào một cái: "Tớ mua, cậu thích không?"

Kiều Ngôn Hi ôm mèo đen vào lòng, vuốt cái đầu nhỏ của nó, mèo đen tức khắc khoan khoái nhắm mắt lại, cực kỳ ngoan.

"Mua? Cậu lại tiêu tiền bậy bạ, mua mèo làm gì? Cậu có nhiều tiền lắm sao?" Kiều Ngôn Hi tròn mắt nhìn Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc sờ lên đầu cô, nói: "Cậu thích là tốt rồi."

Kiều Ngôn Hi đỏ mặt, tên này, dù bề ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng thật sự rất biết quan tâm người khác. Mãi sau cô nói: "Vì sao cậu không cho tớ đến tìm Tiết Đồng Hải?"

Khương Thành Ngọc im lặng một lúc, "Cậu thật sự muốn biết?"

Kiều Ngôn Hi gật đầu.

"Cậu ta thích cậu." Khương Thành Ngọc nói.

"Cái gì?" Kiều Ngôn Hi bị dọa không nhẹ, "Sao có thể? Chúng tớ là bạn tốt mà, cậu nghĩ nhiều rồi."

Khương Thành Ngọc trầm thờ dài, quả nhiên, cậu không nên kỳ vọng vào EQ của Kiều A Miêu, "Thật đấy, Kiều A Miêu, sao cậu đàn thế hả!"

Kiều Ngôn Hi xù lông: "Cậu mới đàn, Tiết Đồng Hải đã học cùng tớ gần mười năm, cậu mới biết cậu ấy có vài ngày, đừng có đoán mò nữa!"

Quên đi, Kiều A Miêu ngốc nghếch như thế có lẽ cũng là một chuyện tốt, ít nhất trước mắt xem ra rất có lợi với mình.

"Ừ, là tớ nghĩ nhiều, Kiều A Miêu, tớ không nên nổi nóng với cậu, cậu còn giận không?" Khương Thành Ngọc nói theo lời cô, đồng thời cẩn thận nói xin lỗi lần nữa.

"Được rồi, được rồi, thấy cậu đã bỏ công sức chạy từ xa tới đây và mặt mũi nó, tớ tha thứ cho cậu đấy!" Kiều Ngôn Hi chỉ vào con mèo đen đang ngủ trong lòng nói.

Khương Thành Ngọc cảm thấy lần này đến nhà cô là quyết định tốt nhất trong đời. Cô đã tha thứ cho cậu, sẵn lòng chú ý đến cậu, nó còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cậu nhìn bốn phía, căn phòng này vừa nhìn đã biết là phòng con gái, đồ đạc không nhiều lắm. Chỉ có một bàn học, một tủ quần áo và một chiếc giường.

Trên bàn học để toàn là sách, không hề gọn gàng, thậm chí có hơi hỗn độn, rất dễ nhìn ra chủ nhân thường lật xem chúng, trên bàn còn có cả nhiều loại búp bê nhỏ, trong đó bao gồm con mèo ngọc mình từng tặng.

Trên tường treo mấy khung gỗ ảnh, đều là cùng một cô bé, rất xinh xắn, rất có phẩm vị.

Khương Thành Ngọc đang quan sát thì chợt nghe Kiều Ngôn Hi hỏi, "Nè, Khương Thành Ngọc, con mèo đen này tên là gì?"

Khương Thành Ngọc lập tức nhúc nhích, tại sao phải đặt tên cho mèo? Cứ gọi là Miêu Miêu không được sao? Cậu đoán đo nói: "Tặng cho cậu rồi thì cậu đặt cho nó đi!"

Kiều Ngôn Hi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi vui vẻ nói: "Có, có, gọi là Tiểu Quy thế nào?" Cô mong chờ nhìn Khương Thành Ngọc.

"Tiểu Quy?" Khương Thành Ngọc khó hiểu, tại sao lại gọi nó là tiểu quy (thằng quy nhỏ)?

Kiều Ngôn Hi nhéo tai cậu, "Không phải tiểu quy, là Tiểu Quy (con rùa nhỏ)!"

Được rồi, Khương Thành Ngọc vẫn không thể hiểu, tại sao lại gọi một con mèo là rùa. Nhưng cậu vẫn gật đầu: "Được."

Kiều Ngôn Hi vui vẻ, cô nhìn con mèo đen đang ngái ngủ: "Tớ gọi nó là Tiểu Quy, hi vọng nó có thể sống lâu như rùa, hi vọng nó có thể luôn bên cạnh tớ, vì đây là món quà cậu tặng cho tớ mà!"

Khương Thành Ngọc đột nhiên cảm giác được đầy hạnh phúc, cô nói là vì cậu tặng, cho nên cô mới hi vọng nó luôn bên cạnh cô. Kiều A Miêu không ngờ rất quan tâm đến mình, cậu không còn cầu gì nữa, cứ tiếp tục chiếm giữ một vị trí trong lòng cô là được rồi.

Chiều hôm đó, lần đầu tiên Khương Thành Ngọc đến nhà Kiều Ngôn Hi, cậu rất vui vẻ, cô cũng rất vui vẻ. Họ giao hẹn từ nay về sau sẽ không gây gổ với nhau nữa, Tiểu Quy ở bên cạnh chứng kiến. Hai người trò chuyện rất nhiều về tương lai và cả ước mơ.

Kiều Ngôn Hi nói cô muốn vào trường cấp ba trọng điểm, sau đó học lên trường đại học tốt nhất.

Khương Thành Ngọc nói "tớ sẽ theo cậu". Cậu còn thêm bỏ thêm một câu: Dù cậu ở đâu tớ đều theo cậu.

Ngày đó Khương Thành Ngọc đi xe đạp của Kiều Ngôn Hi về nhà, không còn cách nào, xe đến nhà Kiều Ngôn Hi chỉ có một chuyến, Kiều Ngôn Hi tiễn cậu đến bến xe đầu thôn.

"Khương Thành Ngọc, ở nhà hãy luyện thật tốt tay nghề, tớ còn đang chờ cậu làm bàn tiệc đấy!" Kiều Ngôn Hi trêu chọc.

"Không thành vấn đề, cam đoan cậu ăn một bữa sẽ muốn ăn bữa thứ hai!" Khương Thành Ngọc khoe khoang khoác lác.

Kiều Ngôn Hi tiến tới trước mặt cậu: "Nếu thật sự ngon như vậy, tớ sẽ ở lì nhà cậu không đi nữa, ăn ở nhà cậu cả đời!"

Khương Thành Ngọc nhìn dáng vẻ ra vẻ đánh đá của Kiều Ngôn Hi, cười bất đắc dĩ, cô nhóc này chắc chắn không biết lời bản thân mình nói mập mờ thế nào, nhưng cậu cũng sẽ không có lòng tốt nhắc cô! Cậu cố ý hòa theo: "Được, vậy tớ sẽ làm cơm cho cậu ăn cả đời."

"Thật chứ?" Kiều Ngôn Hi hoài nghi nhìn Khương Thành Ngọc từ trên xuống dưới.

Khương Thành Ngọc giơ tay phải lên: "Thật, tớ xin thề."

Kiều Ngôn Hi cười ngây ngốc, không hề mấy may biết mình đã tự bán đứng chính mình, "Một lời đã định!"

Khương Thành Ngọc xoa đầu cô, "Một lời đã định."

"Cậu mau đi đi, không thì trời tối mất." Kiều Ngôn Hi nhìn sắc trời thúc giục.

"Ừ, tớ đi đây." Khương Thành Ngọc vẫy tay chào Kiều Ngôn Hi, nhảy lên xe đạp.

Kiều Ngôn Hi nhìn bóng cậu xa dần, đột nhiên có chút luyến tiếc, cô muốn gọi cậu ở lại, sau đó nói gì đó, nhưng nói gì thì cô lại không biết.

Mãi đến khi cô không còn nhìn thấy bóng dáng cao lớn tuấn tú của cậu nam sinh ấy nữa, cũng không còn thấy vạt áo sơ mi bị gió đêm thổi bay kia, cô mới từ từ bước về nhà. Đè ngực xuống, hình như... có hơi nhớ cậu ấy.

Khương Thành Ngọc đạp xe Kiều Ngôn Hi đi, cậu thấy mình chưa từng vui vẻ nhiều như thế. Xung quanh đều là mùi hương của cô, mọi thứ đều có liên quan đến cô. Lớn thì có giường, nhỏ thì có bút. Cậu hơi hâm mộ con mèo đen, bởi vì chỉ cần nó muốn là có thể ở bên cạnh Kiều Ngôn Hi bất cứ khi nào.

Khương Thành Ngọc vỗ đầu, sao mà không có tiền đồ vậy, lại đi ghen ghét với một con mèo. Ôi, Kiều A Miêu, cậu đúng là khắc tinh của tớ, chỉ cần có cậu, tớ liền không thể tỉnh táo nổi, trong đầu, trong lòng đều là cậu.

Kiều A Miêu, cậu phải chịu trách nhiệm với tớ, là cậu biến tớ trở thành bộ dạng này, cả đời này cậu trốn không thoát đâu!

Nghỉ hè, Kiều Ngôn Hi đến nhà dì Hai của cô. Cô thích người chị Vương Trân Ny con dì Hai, trong số anh chị em họ hàng Kiều Ngôn Hi chỉ thích cô ấy.

Vương Trân Ny lớn hơn cô một tuổi nhưng cùng lứa với cô, học kỳ sau cũng sẽ lên lớp 9. Quan hệ của hai cô gái rất tốt, thân thiết không khác gì chị em ruột.

"Vương Trân Ny! Chị thật sự không đi học?" Vừa tới nhà dì Hai, Kiều Ngôn Hi giật mình khi nghe tin. Chị cô lại không đi học! Cô nóng vội đến nỗi gọi trực tiếp tên họ của chị.

"Ừ, em biết chị học hành không tốt, hơn nữa chị cũng học không nổi." Vương Trân Ny trông rất nhẹ nhàng thoải mái.

Kiều Ngôn Hi thật muốn cho chị cô một cái tát, không học, không học thì làm gì, ở nhà làm ruộng?

"Chị, chị học đi, ít nhất hãy học đến cấp ba." Kiều Ngôn Hi khuyên nhủ.

Vương Trân Ny lắc đầu, "Không học, chị sắp ra ngoài làm thuê rồi, chị học cũng lãng phí tiền, không bằng ra ngoài đi làm công hỗ trợ chi phí trong nhà."

Trong lòng Kiều Ngôn Hi ê ẩm, chị cô hơn cô hai tuổi, không đi học, bây giờ ra ngoài đi làm, vậy sao này? Sau này phải làm sao?

Cô biết tính chị rất bướng bỉnh, chỉ cần là chuyện chị ấy đã quyết tâm thì ai khuyên cũng không được. Cô biết, chuyện này đã được quyết định.

"Nhưng chị, chị mới bao nhiêu tuổi, có ai sẽ cần chị sao?" Kiều Ngôn Hi dù biết là vô dụng nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Có, tháng sau chị sẽ đến thành phố D, còn có mấy bạn học cũng đi với chị." Vương Trân Ny biết em gái quan tâm cô, nhưng cô thật sự không muốn đi học, ngồi ở lớp thôi là cô đã đau đầu rồi.

"Chị, chị xinh đẹp như thế, ra ngoài sẽ không an toàn." Kiều Ngôn Hi vẫn lo nghĩ.

Vương Trân Ny là đứa con xinh đẹp nhất trong nhà Kiều Ngôn Hi, đôi mắt hạnh long lanh, sống mũi cao thẳng tắp, thêm vào một khuôn mặt trái xoan, từ bé đã là mỹ nhân, Kiều Ngôn Hi mà so sánh với Vương Trân Ny cũng chỉ có thể xem là thanh tú.

Vương Trân Ny phì cười ra tiếng: "Con bé chết tiệt, nói thế không phải chế giễu chị mày à, có rất nhiều người xinh đẹp hơn chị, chẳng lẽ người ta cứ trốn trong nhà, cả đời không ra ngoài?"

Kiều Ngôn Hi thoáng cái đứng thẳng lưng, mặt mũi đắc ý: "Hừ, không ai đẹp bằng chị em cả!"

"Được rồi, được rồi, chị thật sự không đi học đâu, Hi Hi, nhà chúng ta chỉ có một mình em là người có ăn có học, em phải học thật tốt, nếu em dám học không tốt, chị trở về sẽ không tha cho em đâu!" Vương Trân Ny không hề nói đùa với em gái, cô thu lại vẻ tươi cười, nghiêm túc nói với Kiều Ngôn Hi.

"Chị, em biết, em cũng biết, nhưng mà, chị đi chuyến này sẽ không thể thường xuyên quay về, hai chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào dịp lễ Tết thôi." Kiều Ngôn Hi không đành lòng ôm Vương Trân Ny.

Vương Trân Ny nhìn em gái, cũng có chút không nỡ, hai người họ gần như một khối, trong tất cả anh chị em chỉ có quan hệ của hai người là tốt nhất. Hơn nữa, gia đình hai người cũng rất gần, đi xe đạp 20 phút là tới, họ thường xuyên giúp đỡ nhau, chỉ có mấy năm nay nhà Kiều Ngôn Hi xảy ra chuyện nên cô mới bót đến chơi.

"Không còn cách nào cả, em gái ngốc, chị em không phải người có thể học hành." Vương Trân Ny tự giễu.

Kiều Ngôn Hi cắn môi không nói lời nào, vì sao trưởng thành rồi thì cái gì cũng không còn như trước, bố mẹ bỏ cô, bay giờ ngay đến người chị thân thiết nhất cũng có con đường đi riêng của mình. Cô thì cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn từng người cách mình càng xa. Sao không ai có thể luôn ở bên cạnh mình?

Cô đã quen có họ bên cạnh, bây giờ, những người ấy lại muốn đi, cô nên làm gì bây giờ?

Không biết làm sao, cô nhớ tới Khương Thành Ngọc, nếu có một ngày Khương Thành Ngọc có bạn gái, vậy cậu ấy cũng sẽ rời xa mình, cậu ấy sẽ không còn quan tâm, chăm sóc mình như thế nữa.

Cô đột nhiên thấy lồng ngực đau nhức, Khương Thành Ngọc cũng sẽ rời đi, vì một người khác, không được, mình thật sự không muốn cậu ấy rời đi!

Kiều Ngôn Hi bỗng giật mình, vì sao, vì sao mình không muốn Khương Thành Ngọc rời xa mình? Vì sao nghĩ tới việc Khương Thành Ngọc có bạn gái là không thoải mái?

Mình... rõ ràng là thích cậu ấy. Sao có thể? Không phải luôn phải tập trung học thật tốt đó sao? Như thế nào có thể thích một người được? Hơn nữa người đó còn là Khương Thành Ngọc!

Kiều Ngôn Hi sắp bị cảm xúc này giày vò đến điên rồi, cô rất sợ hãi. Cảm giác như vậy đã vượt ra khỏi khống chế, sắp lên lớp 9 rồi, sao cô có thể phân tán tinh lực vào lúc này?

Cô nghĩ một lát, buông Vương Trân Ny ra, nói với cô ấy: "Chị, hình như em... thích một người."

Vương Trân Ny nhìn bộ dạng khổ não của em gái liền biết em mình chưa từng yêu đương, cô cười cười: "Chuyện này rất bình thường mà, con bé ngốc."

"Nhưng sao em thích cậu ấy được, rõ ràng em chỉ muốn học tập, em sắp lên lớp 9 rồi, em..." Kiều Ngôn Hi nóng nảy sắp khóc đến nơi, sao mình có thể quên lời thề, sao có thể?

"Không sao đâu con bé ngốc, việc này rất bình thường, cũng sẽ không làm trễ nải việc học, đừng nóng vội." Vương Trân Ny xoa dịu cô.

Kiều Ngôn Hi rất mê man, thật sự thích ư? Không cần nghĩ, đừng vì chuyện này lãng phí tinh lực, Kiều Ngôn Hi! Quên đi!

Kiều Ngôn Hi cười cười với Vương Trân Ny: "Không có gì, chị, đến nhà em ở mấy ngày nhé, lần sau gặp lại không biết phải đến khi nào." Cô hít sâu một hơi, ép bản thân quên đi chuyện này.

"Ừ, được, chị cũng muốn ở với em mấy ngày, sau này chúng ta phải xa cách nhau rồi." Vương Trân Ny cũng có chút thương cảm, cô thật sự đã coi Kiều Ngôn Hi là em ruột.

Hai chị em nhìn nhau cười, tinh thần trong đó nhiều cỡ nào không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Mùa hè này là một kỳ nghỉ không bình thường đối với Kiều Ngôn Hi, trong kỳ nghỉ này, cô biết chị cô nghỉ học; đồng thời cô cũng mạnh mẽ biết được tình cảm của mình với Khương Thành Ngọc.

Và Kiều Ngôn Hi có một ưu điểm, cái gì không nghĩ được thì sẽ không nghĩ nữa, cô chưa bao giờ để tâm vào chuyện vụn vặt, đó cũng là lý do vì sao khi đối mặt với áp lực từ gia đình, nhà trường mà cô vẫn sống rất vui vẻ. Nói tóm lại, kỳ nghỉ hè của Kiều Ngôn Hi vẫn là rất vui vẻ.

Khai giảng, lại một kỳ học mới bắt đầu. Thời khắc cuối cùng những năm cấp 2 của Kiều Ngôn Hi đã đến.

Xe đạp của cô bị Khương Thành Ngọc lấy đi rồi nên ngày đầu khai giảng cô được Tiết Đồng Hải đèo đi.

"Kiều A Miêu, tới bên này." Vừa vào cổng trường, Kiều Ngôn Hi đã trông thấy Khương Thành Ngọc, cậu đang đẩy xe đạp vẫy tay với cô.

Kiều Ngôn Hi hơi đỏ mặt, dù sao cô mới biết tâm tư của bản thân, khi chạm mặt Khương Thành Ngọc sẽ có chút không được tự nhiên. Cô chậm chậm đi tới, cúi đầu nhìn mũi chân mình: "Có việc gì thế?"

Khương Thành Ngọc thấy hơi lạ, Kiều A Miêu sao thế, lại không nhìn mình một cái? Chẳng lẽ cô ấy còn chưa hết giận? Sự thật thì cô ấy hoàn toàn không tha thứ cho mình?

Nghĩ thế, cậu lập tức khẩn trương, thử vuốt tóc Kiều Ngôn Hi, nói: "Trưa nay đến nhà tớ ăn cơm nhé được không?"

Nếu là lúc trước, Kiều Ngôn Hi dám chắc phản khởi đồng ý, nhưng bây giờ, cô còn chưa điều chỉnh tốt tâm trạng mình, cũng không biết phải đối mặt với Khương Thành Ngọc thế nào chứ đừng nhắc tới việc đến nhà cậu.

Cô lắc đầu nói: "Không được, hôm nay là ngày đầu khai giảng, còn nhiều việc lắm."

Trong lòng Khương Thành Ngọc đau nhức, không phải đã nói rõ ràng sẽ không cãi nhau nữa ư? Không phải đã nói sẽ không giận mình nữa, vì sao bây giờ lại như vậy?

Nếu ngay từ đầu đã không có ý định tha thứ, vậy đừng cho cậu niềm mong đợi. Thế giới đen tối của cậu đã được ánh sáng cô mang đến rải đầy, bây giờ, cô lại muốn đưa đi hơi ấm duy nhất của mình, lại muốn mình phải trải qua cuộc sống không có ánh mặt trời. Không muốn, cậu tuyệt đối không muốn!

Cậu lại lên tiếng lần nữa, "Vậy ngày mai thì sao? Ngày mai có được không?"

Kiều Ngôn Hi cúi đầu, cắn môi, do dự một hồi: "Cái đó... Lớp 9 rồi, không còn thời gian nữa."

Cô lóng ngóng nói, nhưng cậu nghe liền hiểu. Lớp 9, cô phải nắm chặt thời gian để học tập, không có thời gian đến nhà cậu.

Cái có vụng về như thế, ngay cả việc lừa gạt mình cũng không muốn để tâm thêm dệt ra một lời nói dối sao?

Ngực Khương Thành Ngọc đau đến sắp không thở nổi, cậu đeo lên vai cái cặp sách to, đi thật nhanh, chỉ để lại một câu: "Trưa hôm nay, tớ chờ cậu ở cổng trường, cậu không đến tớ vẫn đợi."

Kiều Ngôn Hi rất khó chịu, cô không muốn đi, nhưng lại sợ làm tổn thương Khương Thành Ngọc, đầu sao cậu đã là một người bạn tốt nhiều năm của cô.

Đúng thế, tại sao mình có thể vì một chút tâm tư nhỏ của mình làm tổn thương cậu ấy chứ! Không phải là thích thôi sao? Có gì mà không được, bản thân mình cứ học tập thật tốt như cũ.

Kiều Ngôn Hi nghĩ xong, lập tức cảm thấy thoải mái, cô luôn là một người có năng lực tự động kiểm chế rất mạnh, sao có thể vì chút tâm tình mà mất kiểm soát, trưa nay phải đến nhà Khương Thành Ngọc nếm thử thủ nghệ của cậu mới được. Dù sao cũng là người mình thích tự làm cơm, bỏ lỡ thì thật đáng tiếc, hơn nữa không biết đây có phải lần cuối không nữa.

Kiều Ngôn Hi vào phòng học, trông thấy Khương Thành Ngọc đang ngồi vẫn xụ mặt như cũ, cô liền biết tâm trạng cậu không tốt.

Cô cũng biết chắc là do mình, vì vậy đặt cặp sách xuống, lắc cánh tay Khương Thành Ngọc nói: "Xin lỗi cậu, sáng nay tớ trúng gió, cậu đừng giận có được không?"

Khương Thành Ngọc không phải giận mà là sợ, cậu thật sự không biết ngờ nhờ ngày nào đó Kiều Ngôn Hi thật sự rời xa mình, mình sẽ như thế nào. Cậu thật sự rất lệ thuộc cô.

Nghe cô xin lỗi, cậu cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, cùng lúc tự giễu mình: Khương Thành Ngọc, từ khi nào một câu xin lỗi nho nhỏ đã làm mày rối

loạn rồi vậy?

Cậu không trả lời câu hỏi đó mà ấn đầu cô xuống bàn, nói một từ "Học" rồi im lặng. Cậu không muốn hỏi gì cô bây giờ cả, để tới trưa, cậu sẽ diệt sạch mọi tai họa ngầm, cậu không muốn giữ họ lại xuất hiện từ xin lỗi này nữa.

Hai người đều lơ đãng cả buổi sáng. Buổi trưa, sau khi Kiều Ngôn Hi nói với Doãn Mạnh Mạnh cô có việc nên không đi ăn xong liền tới nhà Khương Thành Ngọc. Dọc đường người đi trước người đi sau, mãi đến nhà Khương Thành Ngọc cũng không nói gì.

Khương Thành Ngọc tiện tay đưa cho Kiều Ngôn Hi một quyển sách rồi vào phòng bếp, thời gian nghỉ trưa không lâu, cậu nhất định phải nhanh lên. Kiều Ngôn Hi ngồi trên sofa, tay cầm sách nhưng không có lật, cô đọc không vào.

Hình ảnh Khương Thành Ngọc bận rộn trong bếp cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt, trong đầu cô toàn là Khương Thành Ngọc, hoàn toàn không chứa nổi những cái khác.

Rất nhanh, Khương Thành Ngọc bung ra hai món ăn: Gà xào ớt và rau cải xào. Đồ ăn rất đơn giản, hai người ngồi đối diện cùng ăn cơm, bầu không khí rất lúng túng.

Đột nhiên Khương Thành Ngọc lên tiếng: "Sáng nay cậu làm sao thế?"

Kiều Ngôn Hi hơi lúng túng, phải nói thế nào đây, cô lắp bắp: "Không... không có sao."

"Kiều Ngôn Hi, cậu nhìn tớ đi, rốt cuộc cậu làm sao hả?" Khương Thành Ngọc đặt đũa xuống, hơi hung dữ.

Kiều Ngôn Hi sợ hết hồn, cô biết, bây giờ thù dặt ra lý do gì cũng vô dụng, cô không biết nên làm sao, bây giờ cô đang hối hận mình đến đây.

Cô cúi đầu bới cơm, vừa ăn vừa hàm hồ nói với Khương Thành Ngọc: "Mau ăn đi, không còn thời gian nữa, sắp đến giờ học rồi."

Khương Thành Ngọc sai bước đến bên cạnh Kiều Ngôn Hi, lấy đũa trong tay cô xuống, để cô phải quay mặt sang phía mình, nhìn chăm chăm cô, nói từng từ: "Nói cho tớ biết, sáng nay cậu làm sao, hả?"

Lần này Kiều Ngôn Hi hoảng thật, bình thường Khương Thành Ngọc đều rất ảm áp với cô, chưa từng toát ra khí thế lớn thế này, cô bị cậu chèn ép gần như không thở nổi.

Cô hất tay lên, vội chạy ra cửa, vừa chạy vừa nói: "Tớ ăn no rồi, đến trường trước."

Khương Thành Ngọc đầu để cô chạy, cậu nhanh chóng đuổi theo. Bắt đặt tay cô, đè cả người cô vào tấm ván cửa với tư thế vô cùng mập mờ, "Muốn chạy? Hả?"

Mặt Kiều Ngôn Hi lập tức đỏ bừng, cô gần như không nói được câu đầy đủ: "Không... Bỏ... Bỏ ra."

Tính cách xấu xa của Khương Thành Ngọc lúc này phát huy vô cùng tinh tế, cậu không nhanh không chậm nói: "Bỏ cậu ra? Nói cho tớ biết vì sao!"

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, ngậm chặt miệng, mặc cậu đè cô trên ván cửa.

Khương Thành Ngọc thờ dài, buông cô ra, kéo cô ngồi xuống ghế, nhìn cô nói: "Kiều Ngôn Hi, đầu cậu làm bằng gì vậy? Sao có thể ngốc nghếch đến thế?"

Kiều Ngôn Hi sững sốt, sao cậu lại đổi chủ đề, nhưng mà thật đúng lúc, tuy nhiên sao cậu ấy nói mình ngốc nghếch. Cô khó hiểu.

Khương Thành Ngọc nắm chặt cổ tay cô không buông, cậu nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói ra từng câu từng từ: "Kiều A Miêu, cậu có biết vì sao tớ không cho cậu tiếp xúc nhiều với Tiết Đồng Hải không?"

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, thành thật trả lời: "Không biết."

Khương Thành Ngọc nắm chặt tay, nói: "Bởi vì tớ ghen tị."

Kiều Ngôn Hi ngơ ngác nhìn cậu, ấp úng hỏi: "Vì sao cậu phải ghen tị?"

Ai đó bình thường luôn dùng vẻ lạnh lùng để che xấu bụng dạ xấu xa như ông này: "Cậu thật sự muốn biết?"

Cơ hồ của con thỏ trắng Kiều Ngôn Hi gần như bằng không, liên tục gật đầu, cô thật sự muốn biết vì sao Khương Thành Ngọc phải ghen tị.

"Tớ thích cậu." Khương Thành Ngọc ngừng một lúc, "Kiều A Miêu, bởi vì tớ thích cậu."

Trong đầu Kiều Ngôn Hi nháy mắt trống rỗng, Khương Thành Ngọc nói cái gì? Thích mình? Có nghe lắm không, nhưng có hơi thờ ảm áp thổi vào tai, cậu nói ngắn ngủi nhưng rất rõ ràng, giống như khắc vào trong đầu cô. Nào có nghe lắm, cậu ấy nói rất rõ ràng.

Cô luống cuống hoàn toàn, cô không biết nên làm gì, miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, cô ngẩng đầu lên: "Khương Thành Ngọc, đừng có nói đùa nữa, bỏ

tó ra."

"Cậu tưởng tớ đang nói đùa? Kiều Ngôn Hi, cậu có trái tim hay không?" Khương Thành Ngọc đau sắp không thở nổi, cậu lấy hết dũng khí, muốn cô biết tình cảm của mình lại bị một câu nói đùa gạt bỏ.

"Cậu tránh ra!" Kiều Ngôn Hi gắng sức đẩy Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc như thể làm cô rất sợ hãi, giọng điệu của cậu rất nặng, cứ như áp bức cô, từng lời đập vào trái tim, khiến đầu óc đã không thể suy nghĩ nay càng thêm hỗn loạn.

"Không đồng ý, tớ không đồng ý!" Khương Thành Ngọc ôm cổ Kiều Ngôn Hi, như một con thú bị thương gầm thét. Cậu gào lên bên tai cô, cậu không dám buông tay, cậu sợ vừa buông tay ra, cô sẽ lập tức chạy mất, cậu sợ cô xa cách cậu, cậu sợ cô lại bỏ cậu một mình.

Cậu hỏi hận, thật ra cứ làm bạn bè đã rất tốt, ít nhất cậu có thể lấy tư cách bạn bè đứng bên cạnh cô. Còn bây giờ, cô muốn đi, cô sợ cậu, có lẽ, cô chán ghét cậu rồi.

Khương Thành Ngọc đã sớm biết Kiều Ngôn Hi không thể dễ dàng chấp nhận, cậu nghĩ, cứ nói với cô đi, cho dù cô ghét mình cũng được, bởi vì thật sự không không chế được tình cảm với cô.

Cậu thích cô, trái tim cậu như một cái cốc chứa đầy tình yêu với cô, hơn nữa tình cảm này như nước chảy, không, như biển cả hung mãnh. Đầy cái cốc chưa đủ, nó còn tràn ra.

Cậu không thể suy nghĩ, không dám suy nghĩ, trong tim, trong đầu cậu đều là cô. Cậu sắp điên rồi, cho nên cậu liều lĩnh nói cho cô biết. Sau đó chợt tỉnh giấc, tất cả đều bị đánh vỡ, giữa cô và cậu đã không thể giống như trước.

Nhưng cậu không cam tâm, vì sao, chỉ là cậu thích cô, cậu có gì sai? Cả đời này lần đầu tiên cậu có ham muốn chiếm hữu một người mãnh liệt như thế.

Cho nên cậu nghe theo bản tâm của mình, nhưng chính vì vậy, khi cậu không biết sai ở đâu, cô sợ cậu, muốn né tránh cậu. Làm sao bây giờ? Khương Thành Ngọc, mày phải làm gì bây giờ?

"Khương Thành Ngọc, cậu bỏ tớ ra trước đã có được không?" Cảm nhận cơ thể run rẩy của cậu, Kiều Ngôn Hi ép bản thân bình tĩnh lại. Sao cô lại quên cậu đã chịu bao nhiêu tổn thương mà lại khiến cậu bị thương như vậy.

Phải, cô sợ, không phải sợ cậu. Thậm chí, khi nghe cậu nói thích mình, trong lòng có chút vui vẻ. Điều cô sợ là sau này của họ, việc học phải làm sao, dù thế nào, cô cũng muốn lấy việc học làm trọng.

Kiều Ngôn Hi không kháng cự nữa, cô ôm Khương Thành Ngọc, vỗ thật nhẹ như dỗ một đứa trẻ: "Khương Thành Ngọc, bỏ tớ ra đi, tớ không đi đâu."

Khương Thành Ngọc tựa đầu vào cổ cô, lác, buồn bã nói: "Không muốn."

Cậu vẫn sợ, cho dù cô nói cô không đi, cậu không buông tay, tuyệt đối không!

"Cậu muốn cả đời không thả sao, chúng ta còn phải đi học." Kiều Ngôn Hi cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên cô thấy bộ dạng hờn dỗi này của cậu, thì ra, Khương Thành Ngọc lạnh lùng cũng có một mặt đáng yêu như thế.

Khương Thành Ngọc lại nắm chặt tay Kiều Ngôn Hi, cậu nhắm mắt lại, khề nói: "Cả đời cũng không buông!"

Kiều Ngôn Hi thở dài, mức độ cố chấp của tên này thế nào hôm nay cô đã được thấy. Sao lại không nghe câu trả lời của cô chứ? Chẳng lẽ cậu muốn tỏ tình xong rồi cứ ôm mình như vậy?

"Khương Thành Ngọc, cậu không muốn nghe câu trả lời của tớ sao?" Kiều Ngôn Hi thật sự không thể làm gì với cậu, tên này sao mà cực đoan quá.

"Không muốn nghe." Ai đó như từ con sói xám biến thành chú cừu nhỏ buồn bã nói.

"Vậy cũng được, cậu cứ ôm tớ như vậy đi, tớ vốn muốn nói cho cậu biết, thật ra tớ có chút thích cậu." Kiều Ngôn Hi nắm chặt tay, hít vào một hơi, giả vờ bình tĩnh nói.

Lần này đến phiên Khương Thành Ngọc choáng váng. Cậu khó tin buông Kiều Ngôn Hi ra, nhìn vào mắt cô, kích động không nói đủ thành câu: "Kiều A Miêu... Cậu, cậu..."

Kiều Ngôn Hi thấy bộ dạng ấy của Khương Thành Ngọc, rất đau lòng. Tên này vốn như vậy, dùng vẻ lạnh lùng để nguy trang cho bản thân, thật ra trong lòng rất yếu ớt, thậm chí cậu còn cần hơi ấm hơi so với người khác, chỉ một câu của cô đã làm cậu kích động như thế.

Cô thích cậu, có lẽ đã thích từ lâu, nhưng còn kiểu ngạo ra vẻ. Người trước mắt mới là quan trọng nhất.

Kiều Ngôn Hi đè nén sự ngượng ngùng trong lòng, dừng cảm nhìn vào mắt Khương Thành Ngọc: "Khương Thành Ngọc, tớ cũng thích cậu."

"Đủ rồi, có câu này của cậu là đủ rồi." Cậu ôm đầu cô vào lồng ngực mình, không cho cô thấy mặt. Kiều Ngôn Hi chỉ nghe được những lời nghẹn ngào từ cậu.

Cô ôm chặt cậu, dường như muốn cho cậu sức mạnh. Cô biết, cả đời này sẽ không nỡ làm tổn thương người ấy, cái tên dịu dàng mà hay hờn dỗi như trẻ con này.

Cô không biết sau này họ sẽ thế nào, cũng không biết bắt đầu của họ có phải sai lầm hay không, nhưng vì để xoa dịu nỗi bất an của cậu, vì niềm vui sướng giờ phút này, cái gì cũng đáng giá.

Cứ như vậy đi, cô nghĩ, dành cho cậu sự quan tâm và ấm áp, vì cái người khiến cô đau lòng này, cô mặc kệ tất cả.

Kiều Ngôn Hi có thể đáp lại mình, đây là chuyện Khương Thành Ngọc chưa từng nghĩ tới, cậu biết, cô luôn lấy việc học là ưu tiên hàng đầu, cậu có cảm giác mình đang mơ, một giấc mơ thật đẹp. Nếu có thể, cậu hi vọng cả đời này không tỉnh lại.

Khương Thành Ngọc hít một hơi thật dài, muốn dẹp yên trái tim đập cuồng dã của mình, cậu vuốt mái tóc Kiều Ngôn Hi, "Kiều A Miêu, không được đòi ý, không được, tớ sẽ không chịu nổi."

"Không đâu, chúng ta đều giống nhau, tớ sẽ không buông cậu ra." Kiều Ngôn Hi biết cậu đang lo lắng. Mặt cô áp lên ngực cậu, nghe nhịp tim mạnh mẽ trên lồng ngực, tên này, rất sợ cô đơn, cô sẽ không làm cậu có cảm giác lo được lo mất ấy.

Bọn họ đều là cùng một loại người, gia đình bất hạnh, họ cô độc, bàng hoàng, bất an, trong khi tuổi thơ của những đứa trẻ khác là cuộc sống hạnh phúc thì tuổi thơ mà họ trải qua đã khiến họ dần trưởng thành.

Hai người nên ở bên nhau, đó là điều hiển nhiên. Không đắn đo gì cả, để trái tim đưa ra lựa chọn, chỉ cần bản thân không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Kiều Ngôn Hi chưa từng thấy Khương Thành Ngọc vui vẻ như thế, khoe miệng luôn cong, trong mắt tràn ngập niềm vui, nụ cười như băng tuyết được hòa tan, xuân về khắp nơi, nhất thời làm Kiều Ngôn Hi thần thờ.

Cô chưa từng nghĩ nụ cười của một nam sinh lại đẹp đến vậy, ánh mắt nhìn cậu nhìn cô như đang nhìn vật báu quý giá nhất thế giới, sự thỏa mãn và vui vẻ đọng đầy trong mắt, thông qua mắt cậu truyền tới mắt rồi đi vào trái tim cô.

Cô ngơ ngác nhìn cậu.

Cô muốn nói: Khương Thành Ngọc, cậu thật đẹp.

Cô muốn nói: Chỉ một câu thích cậu đã làm cậu vui đến thế ư?

Cô muốn nói: Sau này chúng ta phải làm sao?

Cô muốn nói: Chẳng hiểu sao tớ rất muốn khóc.

Thiên ngôn vạn ngữ biến thành một câu: Thành ngọc này. Nước mắt cô rơi xuống, không thể khống chế nổi, cô đau lắm, tên ngọc này, sao cười vui vẻ thế cơ chứ.

Khương Thành Ngọc tưởng cô lo chuyện học hành, cậu nắm chặt một tay Kiều Ngôn Hi, tay kia đưa lên lau nước mắt cho cô, chống cằm lên đỉnh đầu cô, "Khóc cái gì, hả? Ngoan, đừng khóc, chúng ta không sợ gì cả."

Cậu nói: "Đừng sợ, chúng ta sẽ tốt."

Cậu nói: "Không sao, Kiều A Miêu, tớ sẽ không để người khác biết."

Cậu nói: "Cuối cùng cậu đã là của tớ, cậu không biết tớ vui thế nào đâu."

Kiều Ngôn Hi không còn nghe rõ được những câu cậu nói bên tai, cô rúc vào lồng ngực cậu, khóc lớn.

Cô nói: "Tớ không sợ gì cả, tớ chỉ đau lòng về cậu."

Một câu nói, nước mắt của Khương Thành Ngọc liền rơi trên tóc cô, đã bao lâu rồi không ai nói như thế với cậu, trừ cô, ba mẹ chỉ biết cãi nhau, trong mắt hoàn toàn không thấy cậu; còn các bạn học chỉ thấy được vẻ lạnh lùng của cậu, họ không dám đến gần cậu.

Chỉ có cô mới quan tâm cậu đã ăn cơm hay chưa, có sống tốt không, có cô đơn không. Cô như vậy thì làm sao cậu có thể buông tay. Cô là người duy

nhất giải cứu giúp đỡ cậu, cậu không thể không có cô.

"Không phải đã có cậu à? Cậu đã nói sau này cậu sẽ yêu thương tớ." Cậu cầm tay cô áp lên mặt mình, cảm nhận nhiệt độ từ đó. Cô gạt mạnh đầu trong lòng cậu, cô biết, cô nhất định sẽ làm vậy.

"Này? Có phải... sắp học rồi không?" Kiều Ngôn Hi chợt nhớ ra còn phải lên lớp, lập tức đẩy Khương Thành Ngọc ra, ngẩng lên nhìn đồng hồ treo trên tường.

"A! Sắp quá giờ rồi! Đều tại cậu đấy!" Kiều Ngôn Hi nóng nảy, chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa lau mặt vừa bĩu môi oán trách Khương Thành Ngọc.

"Được, được, đều tại tớ." Khương Thành Ngọc nhìn Kiều Ngôn Hi làm nũng, tâm trạng rất tốt.

Kiều Ngôn Hi có chút ngượng ngùng, ném khăn mặt vào ngực cậu, "Đi thôi."

Khương Thành Ngọc cười tí mắt đi theo, Kiều A Miêu nhà cậu thật đáng yêu, càng ngắm càng yêu. Cậu cúi người, nói với Kiều Ngôn Hi đang đi giày: "Khăn mặt mà cậu mới lau đấy là của tớ."

Mặt Kiều Ngôn Hi lập tức đỏ bừng, cái tên này sao xấu xa thế, bình thường ra vẻ lạnh lùng hoàn toàn gat người! Không thèm để ý tới cậu.

Cô đi giày xong thì đi ra cửa trước, Khương Thành Ngọc ở sau lưng nhìn bóng dáng sôi nổi đi phía trước, ánh mắt dịu dàng chuyên chú, của cậu, của cậu, cô là của cậu!

Ngày đó, hai người cùng vào lớp muộn, đến trước cửa phòng học, Kiều Ngôn Hi khiếp đảm, cô là học sinh giỏi trong mắt thầy cô bạn bè, nhưng cô lại yếu sớm, ngộ nhờ bị phát hiện thì làm sao bây giờ.

Khương Thành Ngọc nhìn ra sự lo lắng của cô, lấy từ sau lưng ra một quyển sách vật lý như làm ảo thuật, lắc lắc trước mặt cô rồi gõ cửa lớp.

Thầy chủ nhiệm đang dạy, thấy hai người đi vào, mặt nghiêm lại, "Đi đâu, lớp đã vào được một lúc rồi."

Khương Thành Ngọc đã khôi phục lại khuôn mặt như núi băng của mình, cậu nhìn thầy, cố ý dịch quyển sách vật lý ra phía trước, mặt không chút thay đổi nói: "Bọn em ra sân sau để làm bài tập."

Thầy chủ nhiệm thấy quyển sách vật lý, lại nghe Khương Thành Ngọc nói như vậy, sắc mặt hòa hoãn dần, dù sao cũng là học sinh giỏi, chắc là học đến quên cả thời gian, "Lần sau chú ý một chút."

Khương Thành Ngọc gạt đầu, nháy mắt với Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi lập tức lĩnh hội, vội lắc đầu như trống bỏi, "Sẽ không ạ, sẽ không ạ."

Thầy chủ nhiệm lại cảm phấn viết, nói với Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc: "Được rồi, vào lớp nghe giảng đi."

Kiều Ngôn Hi thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy về chỗ.

Mới nghe một lúc, Kiều Ngôn Hi liền nhận được một tờ giấy từ phía Tiết Đồng Hải, mở ra xem: Đi đâu?

Cô nghĩ một lúc rồi viết lên tờ giấy: Đến sân sau, mấy ngày qua không theo kịp vật lý, Khương Thành Ngọc dạy bù cho tớ. Rồi đưa cho Tiết Đồng Hải.

Tiết Đồng Hải mở tờ giấy, xem nội dung ghi trong đó, tâm trạng căng thẳng. Hi Hi nói dối, dạy bù? Dạy bù thì làm sao lại khóc? Người khác không nhìn ra không có nghĩa cậu không nhìn ra, mặt Kiều Ngôn Hi sưng cả lên, nhìn đã biết là khóc.

Từ khi nào họ tốt như thế, tốt đến mức Hi Hi có thể khóc không có kỷ trước mặt Khương Thành Ngọc? Trong lòng Tiết Đồng Hải có dự cảm không tốt, cậu cảm thấy Kiều Ngôn Hi cách mình ngày càng xa. Xa đến nỗi cậu sắp không bắt được cô.

Cậu ném tờ giấy vào túi rác, hạ quyết tâm: Không thể đợi thêm nữa, thi cấp ba, sau kỳ thi cấp ba. Cậu sẽ mặc kệ tất cả, qua nhiều năm như vậy, cậu nhìn cô từ phía sau, lặng lẽ thích cô. Rất nhiều lần cậu muốn lớn tiếng nói ra tiếng lòng của mình, nhưng hết lần này đến lần khác nhin xuống, cậu nghiêm khắc kiểm chế tình cảm của mình như vậy, chỉ hi vọng có một ngày, cô có thể phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Nhưng bây giờ, cậu không thể chờ thêm nữa, cậu cảm thấy không yên, người kia có thực lực làm cậu lo lắng. Tiết Đồng Hải nắm chặt bút trong tay, nhìn gò má Kiều Ngôn Hi, đem trái tim không yên ép xuống.

Lớp 9, một kỳ mới bắt đầu nhưng có ý nghĩa sắp kết thúc. Kiều Ngôn Hi học thêm một môn: Hóa học. Không như vật lý không có thiên phú, môn hóa của Kiều Ngôn Hi rất tốt, cô thích hóa, thích từng thí nghiệm nhỏ ấy.

Hình thức chung đụng của cô và Khương Thành Ngọc gần như không có thay đổi, vẫn là Khương Thành Ngọc giảng bài cho cô, cô nói chuyện phiếm cùng cậu. Quan hệ của họ như bạn bè cùng lớp đơn thuần.

Kiều Ngôn Hi rất hài lòng với tình hình hiện tại, họ vẫn đặt trọng điểm ở việc học, trên lớp không có bạn nào nhìn ra sự khác thường. Trái tim nặng nề của Kiều Ngôn Hi cuối cùng cũng buông xuống.

Khương Thành Ngọc cũng giống như Kiều Ngôn Hi, cũng rất hài lòng với tình huống trước mắt của hai người. Tuy họ vẫn duy trì quan hệ chẳng khác bạn học là mấy, nhưng cậu biết, cô là của cậu.

Cậu không còn lo ai đó sẽ cướp cô đi mất, giống như cậu được uống một viên thuốc an thần vậy.

Khương Thành Ngọc không còn giữ bộ dạng người lạ chó tới gần nữa, tuy nhiên vẫn còn lạnh lùng, nhưng nó cũng không khiến người khác cảm thấy đáng sợ. Sự thay đổi lớn này phải quy công ở Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi cảm thấy lớp 9 là năm trôi qua nhanh nhất, trong chớp mắt đã đến tháng sáu, sắp đến lượt họ thi lên cấp, tuy cô rất nắm chắc, nhưng vẫn khẩn trương.

Thời gian đếm ngược trên bảng đen, ngày nào thầy giáo cũng nhắc đến khiến cô thấy vô cùng căng thẳng.

Cô sợ ngộ nhờ mình phát huy thật thường thì làm sao? Ngộ nhờ không thi tốt thì làm sao? Còn một tuần nữa là đến kì thi, trạng thái của cô thật sự không tốt.

Ngay đến bà nội Kiều cũng nhìn ra trạng thái không tốt của Kiều Ngôn Hi, bà nôn nóng không biết làm sao, lại không thể gọi điện cho Tiêu Linh, chỉ biết mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi cũng biết bà nội thương mình, nhưng cô vẫn sợ. Thầy đã đi tìm cô nói chuyện, nhưng vô dụng. Kiều Ngôn Hi càng ngày càng bất an, thậm chí có cảm xúc ghét học.

Mỗi ngày cô đều ôm Tiểu Quy rầu rĩ không vui, có lúc đang vuốt ve Tiểu Quy thì rơi nước mắt, cô sắp bị bản thân tạo áp lực cho chính mình đè sập rồi.

Sắp tới ngày thi, Kiều Ngôn Hi thật sự không chịu nổi không khí trong phòng học, cô thấy mình sắp bị đè nén không thở nổi, giờ tự học buổi chiều, cô xin phép thầy cho ra ngoài khuấy khoa. Thầy gật đầu đáp ứng. Một ngày nay trạng thái của Kiều Ngôn Hi thật sự không tốt, tiếp tục như thế sẽ ảnh hưởng đến kết quả kỳ thi.

Không có chỗ nào để đi, Kiều Ngôn Hi ra sân sau, ngồi dưới một thân cây sát tường, đầu úp xuống gối.

Nghe có tiếng bước chân, Kiều Ngôn Hi cũng không có ngẩng lên, có lẽ là bạn học khác, cô nghĩ vậy, bỗng rơi vào một lồng ngực quen thuộc.

Không cần ngẩng lên cô cũng biết là Khương Thành Ngọc. Cô tựa vào ngực, vòng tay qua eo cậu.

Khương Thành Ngọc xoa đầu cô, cậu đều thấy được trạng thái mấy ngày qua của cô, mấy lần muốn cô tâm sự cũng không có cơ hội thích hợp. Cô ngốc này lại suy nghĩ lung tung rồi, "Tâm trạng không tốt?"

"Ừ." Kiều Ngôn Hi buồn bã, trong lòng cô thật sự rất nộn nóng, trừ cậu ra, cô không biết còn có thể nói với ai, nhưng bọn họ hoàn toàn không có thời gian ở riêng.

Khương Thành Ngọc hỏi Kiều Ngôn Hi đang làm động tác đã điều ra, để cô đối diện với mình: "Kiều A Miêu, lo lắng cho kỳ thi à?" Kiều Ngôn Hi gật đầu, không phải biết rõ còn có hỏi sao?

Khương Thành Ngọc lại vuốt tóc cô, nhìn ánh mắt bất mãn của cô, khóe miệng hơi vênh lên, "Có gì mà phải lo, không phải là lần đầu thi, sợ cái gì, hả? Có tớ ở đây với cậu."

"Ngộ nhờ thi không tốt thì làm sao." Cô cảm thấy áp lực rất lớn, cô biết cuộc thi này sẽ là bước ngoặt đầu tiên trong đời cô.

Cậu nhìn cô, kiên định nói: "Không có ngộ nhờ, cho dù có, tớ cũng ở đây với cậu." Dù cô muốn đi đâu, cậu đều sẽ đi cùng cô, cậu sao có thể yên tâm để cô ngốc của cậu một mình.

"Nhưng cậu nói thế, áp lực của tớ càng lớn." Kiều Ngôn Hi biết Khương Thành Ngọc là người nói được làm được, chính vì vậy cô mới lo hơn, mình tuyệt đối không thể liên lụy đến cậu ấy.

Khương Thành Ngọc nhìn cô bạn gái nhỏ rầu rĩ không vui, cũng nóng vội, dù sao cậu cũng không biết an ủi người khác, tại sao lại gây áp lực cho cô chứ? Sao mà mình ngu ngốc vậy.

"Khương Thành Ngọc... Ừm..." Kiều Ngôn Hi tròn to hai mắt, Khương Thành Ngọc lại hôn cô! Tuy hai người xác định quan hệ gần một năm, nhưng nắm tay cũng rất ít, chó nói đến hôn.

Mặt cô đỏ lừ, ngay cả lỗ tai trắng nõn cũng ửng đỏ. Cô đẩy Khương Thành Ngọc ra, thẹn quá hoá giận chui miệng, "Cậu làm gì thế?"

Cậu không để ý đến cái vùng vẫy của cô, lại lần nữa ôm con mèo xù lông vào lòng, "Quên cả sợ? Hừ? Rốt cuộc cậu sợ cái gì, thành tích cậu tốt như thế, còn có tớ bên cạnh cậu, còn gì phải lo nữa."

Kiều Ngôn Hi biết cậu nghĩ hết cách để mình không sợ, nhưng cũng không thể dùng cách như thế. Cô... Cô xấu hổ đây có biết không.

Cô nắm chặt tay Khương Thành Ngọc, ngẩng đầu nhìn cậu: "Khương Thành Ngọc, tớ... tớ biết không nên như vậy, nhưng tớ không chịu nổi."

Đáng vẻ đáng thương ấy làm trái tim Khương Thành Ngọc mềm nhũn, "Nghĩ xem bình thường cậu cố gắng thế nào, nhớ lại cảm giác khi cậu thi đấu trước kia, hãy coi nó là một kỳ thi bình thường, đừng lo lắng."

Nói xong, Khương Thành Ngọc lấy một cái lắc tay trong túi quần ra, một cái dây đỏ rất bình thường, vô cùng đơn giản, cậu kéo tay cô rồi đeo lên.

"Cho cậu bùa hộ mệnh, Kiều A Miêu của tớ nhất định có thể làm được."

Kiều Ngôn Hi cảm động vô cùng. Ngay đến cái này cậu cũng chuẩn bị cho cô, đúng vậy, tất cả đã có cậu rồi, mình còn gì phải sợ, thật đúng là lo lắng không đầu.

Cô chủ động vui đầu vào ngực cậu, dùng cái đầu lù xù cọ lên ngực cậu, cực kỳ giống một con mèo nhỏ đang muốn được chủ vuốt ve, "Khương Thành Ngọc, cậu thật tốt."

Nghe cô nói, Khương Thành Ngọc khẽ cười một tiếng, "Kiều A Miêu, tớ chỉ tốt với cậu." Đúng vậy, cậu chỉ tốt với cô, đây là điều nên làm, cho dù cậu tốt với cô nhiều thế nào cũng không bằng cô đối tốt với cậu, là cô đã kéo cậu ra khỏi tuyệt vọng khi cậu chìm trong khoảng thời gian u ám nhất đời người.

Là cô, đã cho cậu thấy hi vọng; cũng là cô đã làm cậu tin rằng còn có người yêu cậu. Không đủ, còn chưa đủ, cậu muốn cô phải sống thật tốt, như thế nào cũng không đủ, cậu muốn dùng cả đời này đối tốt với cô, cho đến một ngày cậu không còn trên thế gian này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Trạng thái của Kiều Ngôn Hi cuối cùng đã trở lại như cũ, Khương Thành Ngọc thở phào nhẹ nhõm, Kiều A Miêu của cậu cuối cùng không còn bết tắc nữa. Nhưng mà công lao này hình như là do nụ hôn đó nhỉ, xem ra sau này phải thực hiện nhiều hơn mới được, Khương Thành Ngọc nghĩ xấu xa.

Bà nội Kiều cũng yên tâm, bình thường cháu gái học tốt như thế, nếu lần này thi không tốt thì không phải bức tức chết sao. Chủ nhiệm lớp cũng buông tha việc tìm Kiều Ngôn Hi nói chuyện, điều chỉnh tốt là được rồi.

Một ngày trước kỳ thi lên cấp, bầu trời mưa phùn mịn mờ, Kiều Ngôn Hi cùng các bạn đón xe đến điểm thi ở thành phố D, các em lớp 7 lớp 8 đều tới tiễn bọn họ.

Kiều Ngôn Hi bỗng nhiên thấy buồn rầu, đây là nơi mình đã học tập ba năm, đã sắp phải rời xa rồi, thật sự có chút không đành lòng.

Khương Thành Ngọc ngồi bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cảm giác được động tác của cậu, cô quay lại dành cho cậu nụ cười yên tâm.

Vì họ đi chung xe nên không có chia lớp, Doãn Mạnh Mạnh đã sớm chạy đi tìm Lý Minh Xuyên, Khương Thành Ngọc thì nhân cơ hội ngồi bên cạnh Kiều Ngôn Hi làm Tiết Đồng Hải tức giận trừng mắt dục rầu.

Trường thi của họ là Trường số Tám, một trong những trường cấp ba ở thành phố D. Giáo viên đưa họ đi làm quen trường, cũng dặn họ không nên tùy tiện ăn gì rồi quay về.

"Hi Hi, cậu thi ở phòng nào?" Tiết Đồng Hải lúc này mới kịp hỏi địa điểm thi của Kiều Ngôn Hi. Khương Thành Ngọc đáng ghét kia ngồi cạnh Kiều Ngôn Hi nên cậu không có cách nào hỏi.

"99, còn cậu?"

"A, tớ hơn một trăm cơ, chênh lệch nhiều quá." Tiết Đồng Hải nuôi tiếc, vì sao cậu không thể phân đến cùng một địa điểm thi với Hi Hi. Duyên phận ời duyên phận, mày đi đâu rồi?

"Lớp chúng ta có rất ít người được phân đến cùng một phòng thi, không sao, thi thật tốt nhé!" Kiều Ngôn Hi nhìn bộ dạng thất vọng của Tiết Đồng Hải, tưởng là cậu mất bình tĩnh nên cô vỗ.

"Ừ, Hi Hi cũng phải cố gắng đấy." Nghe được Kiều Ngôn Hi cổ vũ, Tiết Đồng Hải liền cười cong cả mắt. Hi Hi vẫn đối tốt với cậu nhất, Khương Thành Ngọc gì đó chỉ là rìa mép, hừ.

"Mạnh Mạnh lại đi tìm Lý Minh Xuyên à?" Từ lúc lên xe đã không thấy Doãn Mạnh Mạnh, Kiều Ngôn Hi hỏi.

"Đúng thế, đúng rồi, tớ còn phải đưa bút cho Lý Minh Xuyên, Hi Hi, tớ đi trước đây." Tiết Đồng Hải lập tức nhớ ra bút của Lý Minh Xuyên còn ở chỗ cậu.

"Ừ." Kiều Ngõn Hi đáp một tiếng, cô định đến một chỗ nào yên tĩnh để tĩnh tâm, chuẩn bị đối mặt với cuộc thi ngày mai.

"Không được nhìn cậu ta!" Khương Thành Ngọc vừa tìm được Kiều Ngõn Hi đã thấy cô đang nhìn bóng lưng Tiết Đồng Hải, nháy mắt liền đỏ cả bình dấm chua. Cậu quay mặt Kiều Ngõn Hi về phía mình, mùi dấm bốc lên, chẳng lẽ mình không đẹp bằng tên kia?

Kiều Ngõn Hi buồn cười nhìn Khương Thành Ngọc mím môi, "Ghen?"

"..." Khương Thành Ngọc quay mặt đi không nói.

"Được rồi, được rồi, ngồi với tớ một lúc." Kiều Ngõn Hi không trêu cậu, sắp thi rồi, bây giờ trong đầu cô chỉ có cuộc thi.

Tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, Kiều Ngõn Hi tựa vào Khương Thành Ngọc, nghe radio vườn trường phát điệp khúc Xanh của Clayderman, hai người im lặng hưởng thụ bầu không khí này, ai cũng không nói.

Cứ ngồi vậy một lúc, Kiều Ngõn Hi bỗng thấy đau bụng. Ban đầu chỉ hơi nhức, nhưng càng về sau càng đau, đau đến nỗi mồ hôi cũng toát ra.

Nhận thấy lưng cô hơi run, Khương Thành Ngọc vội quay sang, "Sao vậy, Kiều A Miêu?" Vừa nói cậu vừa nâng mặt cô lên.

Kiều Ngõn Hi liền biết, chỉ sợ bà di đến. Bởi vì phải thi lên cấp nên tâm trạng căng thẳng, thế là nó đến. Nhưng bảo cô làm sao nói với Khương Thành Ngọc được, xấu hổ chết người.

Cô ôm bụng, lắc đầu với Khương Thành Ngọc, "Không sao, một lát nữa sẽ đỡ."

Khương Thành Ngọc nhìn cô đau đến mức mặt mũi trắng bệch, răng cắn chặt môi dưới, còn nói không sao. Cậu liền nóng nảy: "Kiều Ngõn Hi, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Không được rồi, phải tới bệnh viện thôi." Nói xong định ôm Kiều Ngõn Hi.

Kiều Ngõn Hi vội đẩy cậu ra, cô nhắm mắt lại, cứ như hạ quyết tâm đồ mặt nói: "Tớ... cái đó của tớ tới."

Khương Thành Ngọc sững sốt, cái đó gì? Cậu trông thấy Kiều Ngõn Hi mặt đỏ bừng, lập tức hiểu ra. Mặt cậu cũng hơi đỏ lên. Nhưng Khương Thành Ngọc cũng không phải thiếu niên không hiểu gì cả.

Cậu cởi áo khoác trải xuống đất, để Kiều Ngõn Hi ngồi lên rồi nói: Chờ tớ, đừng đi lung tung, rồi chạy đi, Kiều Ngõn Hi cũng không ngăn được.

Khương Thành Ngọc đến phòng giáo viên trực ban mượn ấm nước, đổ một ít nước nóng. Sau đấy chạy đến cửa hàng, cắn răng một một túi băng vệ sinh.

Cậu vừa mua vừa tự nhủ: Không sao, đừng khần trương, có cái gì mà xấu hổ, không có gì cả.

Mua đồ xong cậu lại chạy về, thấy Kiều Ngõn Hi vẫn ôm bụng, cực kỳ đau lòng. Cậu nhét băng vệ sinh vào lòng cô, "Vào nhà vệ sinh đi, tớ ở đây chờ cậu." Cậu biết, lúc đó cô rất đau bụng, cậu mong sao có thể chuyển cơn đau đấy từ Kiều Ngõn Hi sang mình, để mình đau thay cô.

Kiều Ngõn Hi thấy Khương Thành Ngọc nhéo băng vệ sinh cho mình, lại nghe cậu nói, khuôn mặt không nhin nổi lại đỏ ửng, cũng bất chấp đau bụng, nhanh chóng cầm băng vệ sinh chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc quay lại, Khương Thành Ngọc đang ngồi dưới đất, thấy cô liền vẫy tay gọi cô qua.

Kiều Ngõn Hi định ngồi xuống thì bất ngờ bị Khương Thành Ngọc kéo vào lòng, cô giãy giụa muốn đứng lên. Khương Thành Ngọc ôm sát không buông, "Ng Sloan, nghe lời, đừng động đấy." Nói xong đưa nước ấm cho cô.

Kiều Ngõn Hi nóng mặt đến nỗi sắp bốc hơi, hôm nay thật đúng là vút hết mặt mũi. Cô đặt ấm nước trên bụng, gương mặt chôn trong ngực Khương Thành Ngọc già làm đà điều.

Khương Thành Ngọc biết cô xấu hổ, cũng không nói, để cô chúi đầu vào ngực mình, ngoài ra cố gắng ôm cô chặt hơn. Má cậu cọ lên tóc cô, cô đang nằm trong ngực cậu, thật tốt.

Cuối cùng, Kiều Ngõn Hi được Khương Thành Ngọc công về, cô vốn muốn tự đi, cơn đau bụng đã đỡ hơn nhiều. Nhưng Khương Thành Ngọc nhất quyết không cho.

Cô đành để cậu công về, thầy chủ nhiệm hoảng sợ, tưởng cô bị làm sao. Cô nhanh chóng giải thích chỉ hơi đau bụng, thầy mới yên tâm.

Khương Thành Ngọc lại đi đổi ấm nước, dặn Kiều Ngõn Hi ngủ sớm rồi mới đi ra ký túc xá nữ.

Trong lòng Kiều Ngõn Hi ấm áp, Khương Thành Ngọc của cô thật sự rất tốt. Lúc cô đau ốm luôn bên cạnh chăm sóc, còn vì cô không màng đến ánh mắt người khác mà đi mua băng vệ sinh.

Cô cười ôm cái ấm giữ nhiệt, ở đây có hơi ấm của Khương Thành Ngọc. Ngày mai cô nhất định sẽ không làm cậu thất vọng, coi như là vì cậu, cô sẽ thi thật tốt.

Ngày thi đầu tiên. Tất cả mọi người rất khẩn trương, không ngừng kiểm tra đồ dùng của mình, xem có quên mang theo gì không, trái tim Kiều Ngôn Hi cũng sắp nhảy ra ngoài.

Khương Thành Ngọc đến bên cạnh cô, thừa dịp các bạn đang lộn xộn liền nắm tay cô, nhìn vào mắt cô rồi nói: "Cố lên."

Kiều Ngôn Hi cũng nắm tay cậu, nói khẽ: Cậu cũng thế.

Tiếng chuông chói tai vang lên, Kiều Ngôn Hi buông Khương Thành Ngọc ra, hít sâu một hơi, đi vào phòng thi. Cô không thể mất bình tĩnh, không thể sợ hãi... Vì có người quan tâm đến cô.

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, phát đề xong, cô nhanh chóng xem một lượt, sau khi thấy không có gì khó, Kiều Ngôn Hi thở phào. Cô bắt đầu nghiêm túc làm bài.

Thời gian làm bài trôi qua rất nhanh, Kiều Ngôn Hi làm xong chỉ trong chốc lát là thu đề. Ra khỏi phòng thi, cô lau mồ hôi, phát hiện ra thi lên cấp chỉ như một cuộc thi bình thường, không có gì đáng sợ. Chỉ cần cô dùng tâm thế bình tĩnh thì nhất định có thể có được thành tích tốt.

Buổi trưa, Kiều Ngôn Hi ngủ một giấc say, tinh thần phấn chấn chào đón cuộc thi buổi chiều. Tuy buổi chiều thi môn vật lý cô không am hiểu, nhưng cô biết rõ mình đã phải bỏ biết bao công để học môn này. Cô cố gắng như vậy thì không có lý do gì thi không tốt.

Sau ngày thi đầu tiên, tâm tình Kiều Ngôn Hi đã hoàn toàn ổn định. Cô cảm thấy ngày hôm nay thi không tệ, không gặp phải đề nào quá khó, đều là những đề có thể giải quyết hết.

Các bạn học cũng không có cảm giác luống cuống tay chân, mọi người đều rất thông dong. Thậm chí cũng không tự học mà kết bại đi tản bộ ở sân trường số Tám, ước mơ cuộc sống cấp ba sau này.

"Manh Manh, làm bài thế nào?" Cuối cùng Kiều Ngôn Hi đã thấy Doãn Manh Manh, con bé này lúc nào cũng ở với Lý Minh Xuyên, đến cái bóng cậu ấy cô cũng không thấy.

"Rất tốt, nhưng mà môn Hóa có mấy bài tớ không làm. Tiểu Khê, còn cậu?" Doãn Manh Manh vừa mút kẹo vừa mở to hai mắt nhìn Kiều Ngôn Hi, trông cực kỳ đáng yêu.

"Cũng tốt, đã nghĩ sẽ vào trường nào chưa?" Kiều Ngôn Hi nghe cậu ấy từng nói muốn đến Trường số 15, Trường số 15 cũng là trường cấp ba trọng điểm, nhưng vẫn còn kém một chút so với Trường số 24.

Trường số 24 là trường cấp ba tốt nhất thành phố D, ngôi trường mà Kiều Ngôn Hi muốn vào. Nhưng Doãn Manh Manh là người bạn thân thiết nhất của cô nhiều năm qua, cô vẫn muốn học cùng cậu ấy.

"Không biết nữa, thành tích của Lý Minh Xuyên không thể vào trường trọng điểm, nhưng tớ muốn vào, tớ muốn vào Trường số 24 với cậu, nhưng tớ sợ thi không đạt đủ điểm!" Doãn Manh Manh rối rắm. Cô ấy không muốn xa cách Tiểu Khê, nhưng với thành tích của cô ấy mà muốn vào Trường số 24 thì rất nguy hiểm.

"Tớ còn chưa biết mình có thể đậu hay không." Kiều Ngôn Hi nghe Doãn Manh Manh nói như cô nhất định có thể đậu Trường số 24, thật ra cô không có tự tin lắm, tuy trường cấp 2 của họ là trường tốt nhất toàn huyện, nhưng trường cấp 2 tốt ở thành phố D cũng có rất nhiều.

"Tiểu Khê nhất định có thể thi đậu!" Doãn Manh Manh trừng mắt, đáng vẻ chắc chắn.

Trong lòng Kiều Ngôn Hi ám áp, "Cậu cũng vậy, dù sao cũng không ảnh hưởng gì, thật sự không đậu thì vào Trường số 15, nếu không thì sau này hai ta sẽ rất ít được gặp nhau."

Doãn Manh Manh bị lời Kiều Ngôn Hi làm cho cảm động, cô ấy vốn muốn báo danh vào Trường số 15, nhưng cô ấy thật sự không muốn xa cách Tiểu Khê.

"Được rồi, bằng bất cứ giá nào tớ cũng làm!" Cô nhóc cắn răng, hạ quyết tâm, không thể để Tiểu Khê một mình!

"Manh Manh, chúng ta quyết định rồi đấy, không thể nuốt lời!" Kiều Ngôn Hi ngoéo tay với Doãn Manh Manh, giao hẹn cùng cậu ấy.

"Ừ, chắc chắn không thất hứa!" Doãn Manh Manh nghiêm túc ngoéo tay với Kiều Ngôn Hi, trong lòng càng quyết tâm hơn.

Ngày hôm sau thi Toán và Anh, đều là hai môn điểm mạnh của Kiều Ngôn Hi. Cô dễ dàng hoàn thành cả hai bài thi.

Kết thúc kì thi, thời cấp 2 của Kiều Ngôn Hi cũng kết thúc, cô ngồi trên xe bus về trường, nhớ lại từng khoảnh khắc trong ba năm qua. Có vui, có buồn... Mà bây giờ mọi thứ đều kết thúc.

Cuộc đời cô sẽ bắt đầu một hành trình mới, dù ba năm qua có thế nào, nó cũng đã là quá khứ.

Khương Thành Ngọc vẫn ngồi bên cạnh Kiều Ngôn Hi, cậu rất may mắn, là cậu đã cùng cô trải qua thời cấp 2, mà cũng là cậu sẽ bắt đầu chặng đường cấp 3 với cô, bất kể sau này, cậu sẽ luôn đi cùng cô.

Vào giờ phút này, cả toa xe đều bị không khí thương cảm bao quanh, mọi người dù quen hay không cũng trò chuyện với nhau, dường như phải nắm chắc thời gian này, muốn nói gì thì hãy nói ra.

Dù họ không nhớ thế nào, họ cũng phải ly biệt, mỗi người đều có con đường riêng, ai cũng không thể vĩnh viễn ở bên cạnh ai. Xe bus đi trước mở ra, những đứa trẻ mắt rung rung, lại một mùa ly biệt!

Trở lại ngôi trường đã học tập ba năm, tất cả mọi người lặng lẽ thu dọn đồ đạc. Lớp học của họ, chỗ ngồi của họ sẽ trở thành của người khác.

Trong ngôi trường này không còn vị trí của họ nữa. Cho dù sau này, họ lại lần nữa bước lên mảnh đất ấy thì cũng chỉ là thân phận một du khách.

Kiều Ngôn Hi tháo vòng tay Khương Thành Ngọc tặng cô xuống, cẩn thận để vào cặp sách. Đây là quà cậu tặng cho cô, là kỷ niệm cuối cùng của thời cấp 2, cô phải giữ gìn cẩn thận. Không chỉ vì nó là quà cậu tặng, còn vì nó là vật tượng trưng cho sự kết thúc những năm cấp 2.

Người đi xe đạp, người đi bộ, mọi người lần lượt ra khỏi trường. Kiều Ngôn Hi cũng đẩy xe mình theo nhóm Tiết Đồng Hải, ra trước cổng, cô ngăm nhìn trường học lần cuối thì trông thấy bóng dáng gầy gò của Khương Thành Ngọc.

Cậu nhìn theo hướng cô trông như một bức tượng. Cô hé môi cười lặng im với cậu. Sau đó đẩy xe đi.

Cô biết, lần sau trở lại đây chính là lúc nhận phiếu điểm.

Cậu biết, cậu lại gần tương lai của họ hơn một bước.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Thời gian sau kỳ thi lên cấp của Kiều Ngôn Hi rất nhàn nhã. Đọc sách, làm việc nhà, chơi với Tiểu Quy, từng ngày trôi qua. Cô không muốn nghĩ đến kết quả thi, dù sao cũng đã xong rồi, nghĩ thế nào cũng vô ích.

Mỗi lần đi trên đường đều có người trong thôn hỏi cô thi thế nào, cô đều cười nói tạm được. Doãn Mạnh Mạnh và Tiết Đồng Hải cũng gặp phải tình huống giống vậy, Doãn Mạnh Mạnh bị hỏi không dám ra cửa, nói đùa, vừa ra khỏi cửa là có mấy chục người hỏi bạn cùng một câu hỏi, bạn bằng lòng lúc nào cũng trả lời ư.

"Ô kìa, cháu là Kiều Ngôn Hi đúng không?" Hôm nay, trên đường Kiều Ngôn Hi đến nhà Doãn Mạnh Mạnh thì bỗng có người gọi cô lại.

"Vâng, bác là?" Kiều Ngôn Hi hơi nghi hoặc, cô không biết bác gái này, làm sao bác ấy vừa gặp đã gọi đúng tên cô?

"À, bác ở thôn phía Bắc, có phải cháu đã đỗ vào Trường số 24 không?" Bác gái rất kích động, hận không thể lập tức tiến lên cầm tay Kiều Ngôn Hi.

"Sao ạ? Không có ạ, cháu vẫn chưa có thông báo điểm về!" Kiều Ngôn Hi giật mình, thế nào lại đột nhiên có người nói cô thi đỗ Trường số 24 vậy?

"Phải không? Họ đều nói vậy mà, bác còn tưởng là thật nữa." Bác gái tuy có chút thất vọng nhưng nhiệt tình vẫn không giảm, "Nếu thi đỗ thì phải mở tiệc đó, biết chưa? Con gái à, cái thôn nhỏ này của chúng ta cũng có thể bay lên làm Phụng Hoàng rồi!"

Kiều Ngôn Hi bị bác ấy làm cho chóng mặt, đành phải gật đầu không ngừng, bác gái nói thêm một lúc nữa mới mảy mẩn rời đi. Lúc đi mà nếp nhăn trên mặt cũng cười. Sinh viên tài cao tương lai đó, bà nên chạm một chút nơ nã của cô bé để cháu chất tương lai nhà mình cũng có triển vọng như vậy.

"Tiểu Khê! Tiểu Khê!" Kiều Ngôn Hi mới đi mấy bước đã trông thấy Doãn Mạnh Mạnh vừa chạy vừa gọi.

"Sao mà vội vậy?" Kiều Ngôn Hi mau mau đón bạn.

"Phù... phù, kết... kết quả..." Doãn Mạnh Mạnh thở không ra hơi, đến một câu cũng không liên mạch.

Kiều Ngôn Hi vỗ lưng cho cô ấy: "Không vội, thở trước đã."

Doãn Mạnh Mạnh lắc đầu, mắt trừng to hơn, bởi vì chạy nhanh trong thời gian dài khiến vành mắt ứa nước, người không biết còn tưởng Kiều Ngôn Hi bắt nạt cô ấy.

"Kết quả!" Doãn Mạnh Mạnh nín hơi, cuối cùng thốt lên hai từ, xong vuốt ngực thở gấp.

Kiều Ngôn Hi lập tức có phản ứng, "Có kết quả rồi?"

Doãn Mạnh Mạnh gật mạnh đầu.

Nhịp tim Kiều Ngôn Hi tăng lên nhanh chóng, có kết quả rồi! Cô sắp biết được điểm của mình rồi! Làm sao bây giờ? Bây giờ nên làm gì? Kiểm tra thế nào?

Cô thật không biết mình nên làm gì mới tốt. May mà lúc này Doãn Mạnh Mạnh đã thờ bình thường, kéo Kiều Ngôn Hi chạy về nhà mình, "Nhà tớ có máy tính, đến nhà tớ kiểm tra, tớ đã gọi cho Tiết Đồng Hải và Lý Minh Xuyên rồi, nhà cậu không có điện thoại, tớ đành phải tự chạy đến đây."

Kiều Ngôn Hi như tượng gỗ nặc cho Doãn Mạnh Mạnh dắt đến nhà cô ấy. Mãi đến khi gặp Tiết Đồng Hải và Lý Minh Xuyên, ngồi xuống trước máy tính, cô mới tỉnh táo lại.

"Ai trước?" Doãn Mạnh Mạnh nuốt nước bọt, khăn trương hỏi.

"Tớ đi, dù sao điểm tớ cũng không quá cao." Lý Minh Xuyên lấy mã tra cứu điểm của cậu ra, cậu nói đầu tiên vì cậu biết trong bốn người thì trừ cậu ra, ba người còn lại đều rất có hi vọng vào trường trọng điểm.

Thành tích của cậu luôn không tốt, cho nên cậu không khăn trương như các bạn, chỉ cần vào được một trường cấp ba là tốt rồi.

Lý Minh Xuyên nhập mã tra cứu điểm của mình dưới ba cặp mắt khăn trương đang nhìn. Sau khi click chuột vào ô "Tìm kiếm", bốn người đều ngừng thở.

Cuối cùng, mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện thông tin của Lý Minh Xuyên và con số "493" rất lớn. Lý Minh Xuyên thi được 493 điểm. Mặc dù không thể vào trường trọng điểm nhưng vẫn thừa sức vào được một trường cấp ba bình thường.

Lý Minh Xuyên cười toe toét, cậu đã phát huy vượt xa lúc bình thường, lần này về nhà không cần nghe ba mẹ cảm rảm nữa.

"Tiếp theo là ai? Nói cho tớ mã tra cứu, tớ kiểm tra giúp các cậu." Lý Minh Xuyên nhìn ba người. Ba người này định im lặng tới khi nào.

"Tớ đi!" Doãn Mạnh Mạnh đã sớm ngửa ngáy, tuy hỏi hợp nhưng cô vẫn muốn là người thứ hai. Lý Minh Xuyên cười híp mắt nhìn cô bạn gái nhỏ của cậu, gõ mã tra cứu của cô.

"Oa! Cao vậy sao!" Lý Minh Xuyên kêu lên đầu tiên, Doãn Mạnh Mạnh thi được 578 điểm! Không ngờ bạn gái cậu lợi hại thế, Lý Minh Xuyên gật gù đắc ý.

"Mạnh Mạnh, chúc mừng cậu!" Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải đang khăn trương cũng không quên chúc mừng Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh hưng phấn tươi cười đỏ bừng mặt. Điểm này gần như đủ để vào Trường số 24 rồi. Điều tiếc nuối duy nhất chính là Lý Minh Xuyên, điểm thi của tên ấy có bao nhiêu mà vui vậy chứ!

Nghĩ tới đây, cô hưng hăng tròn mắt nhìn Lý Minh Xuyên, Lý Minh Xuyên gãi đầu, bắt đầu dĩ chuyển hướng sang màn hình máy tính. Sao mình lại đắc tội cô ấy rồi?

Người tiếp theo là Tiết Đồng Hải, cậu không có hăng hái như xưa mà nghiêm túc nói mã tra cứu của mình, Lý Minh Xuyên kiểm tra, cừ lắm, 609, trên 600 rồi. Rốt cục Tiết Đồng Hải lộ ra khuôn mặt tươi cười, 609, đủ để vào được Trường số 24 rồi.

Cuối cùng đến phiên Kiều Ngôn Hi, cô học theo những người khác muốn lấy mã tra cứu trong túi ra thì mới phát hiện, mình không mang. Nhưng không sao, chỉ một vài con số cô đã nhớ kỹ.

Cô nói mã tra cứu của mình, một giây trước khi trang điểm hiện ra, cô bịt kín hai mắt, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt. Ba người còn lại nhìn màn hình xong cũng không dòi mắt nổi. Họ trừng to mắt, lộ ra biểu cảm không dám tin, không ai phát ra âm thanh nào, tất cả đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Kiều Ngôn Hi che mắt không thấy được gì, nhưng cũng chẳng nghe được âm thanh nào, nhất thời càng khăn trương hơn. Là mình thi không tốt? Cho nên mọi người không dám nói cho cô biết? Nghĩ như thế cô càng không dám nhìn.

Doãn Mạnh Mạnh mãi mới tỉnh lại, ngây ngốc nhìn Lý Minh Xuyên, "Tớ không nhìn nhầm chứ?"

Lý Minh Xuyên cũng có biểu cảm khiếp sợ, "Tớ cũng không biết. Tớ đang nghĩ có phải tớ nhìn nhầm không?"

Hai người cùng nhìn về phía Tiết Đồng Hải, Tiết Đồng Hải vuốt gương mặt đã cứng đờ vì ngạc nhiên quá mức, cười khổ: "Chúng ta không nhìn nhầm đâu."

Tâm trạng bây giờ của Tiết Đồng Hải rất phức tạp, cậu vui vì Kiều Ngôn Hi có thể đạt điểm cao nhưng đồng thời, cậu cũng biết cậu vĩnh viễn không thể vượt qua Kiều Ngôn Hi.

Cậu cười khổ, nhìn Kiều Ngôn Hi còn bụm mặt, gỡ nhẹ tay cô xuống, để cô nhìn vào màn hình, con số 639 lập tức đập vào mắt.

Rốt cục Kiều Ngôn Hi đã bỏ được trái tim đang treo cao xuống. Khi cô còn bịt mắt, nghe ba người Tiết Đồng Hải nói còn tưởng mình thi không tốt.

Nước mắt cô thiếu chút nữa là rơi xuống rồi, cô sợ, thật sự sợ, đây là thành tích của cô, nhưng liên quan đến số phận của hai người, cô sợ mình thua kém.

Lúc mà nội tâm đang rối loạn, Tiết Đồng Hải bỏ tay cô xuống để thấy điểm của mình, phản ứng đầu tiên của cô chính là không tồi, không có thi tệ. Sau đó mới giật mình phát hiện điểm của mình cao bao nhiêu, để vào được Trường số 24 quả thực đơn giản như vật trong túi!

"Tiểu Khê, cậu thật lợi hại!" Doãn Mạnh Mạnh còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ. Tuy luôn biết Tiểu Khê lợi hại nhưng không ngờ cậu ấy lợi hại đến mức này. Đây quả thực là đánh cả thành phố không có đối thủ rồi!

"Đúng vậy, trời ơi, điểm cao thế này thiếu chút nữa dọa chết tớ." Lý Minh Xuyên vừa nói vừa lấy tay ôm ngực.

"Hi Hi, chúc mừng cậu nhé." Tiết Đồng Hải cười cười với Kiều Ngôn Hi. "Sau này chúng ta vẫn có thể học cùng một trường."

"Ừ, thật tốt, chúng ta còn được học cùng nhau." Cô nhìn Tiết Đồng Hải, ánh mắt lại chuyển hướng sang Doãn Mạnh Mạnh. "Đúng thế, chỉ tiếc cho Lý Minh Xuyên."

"Tớ cũng muốn học cùng các cậu... A!" Lý Minh Xuyên đang nói thì bất ngờ hét lên.

Mọi người tập trung nhìn mới thấy Doãn Mạnh Mạnh đang véo tay Lý Minh Xuyên. "Không có tiền đồ!" Doãn Mạnh Mạnh vừa véo cậu ta vừa mắng. Lý Minh Xuyên đành phải liên tục xin tha làm Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải bật cười.

Lúc này, mẹ Doãn Mạnh Mạnh đã về, trông thấy ba người họ đều ở đây liền cười: "Các cháu tới đúng lúc, cô có mua đào, chờ đó để cô đi rửa cho mấy đứa."

Doãn Mạnh Mạnh chạy tới trước mặt mẹ, "Mẹ, có kết có thi rồi."

Mẹ cô ấy sững sốt, không mang đào đi rửa nữa mà nhìn con gái, lo lắng hỏi: "Mạnh Mạnh, nói cho mẹ biết, con thi được bao nhiêu điểm? Có vào được trường trọng điểm không?"

"578." Doãn Mạnh Mạnh nhìn nhóm Kiều Ngôn Hi, ngượng ngùng nói. Mặc dù điểm thi của cô rất cao, nhưng so với hai người Kiều Ngôn Hi thì không đáng nhắc tới.

"Ồi chào, cao vậy à, có thể vào trường trọng điểm chứ?" Mẹ Doãn kinh hi hỏi.

Doãn Mạnh Mạnh gật đầu, sau đó nói: "Còn điểm cao hơn nữa mẹ, Tiết Đồng Hải được 609, Tiểu Khê được tới 639!"

Mẹ Doãn khiếp sợ nhìn Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải, hai đứa bé này giỏi quá, thi được điểm cao như thế! Mình còn tưởng điểm con gái đã đủ cao rồi, thật đúng là đứa trẻ ngoan.

"Nhà chúng ta có tới hai vị Trang Nguyên nhỏ, được, mấy đứa chơi đi, cô đi rửa đào cho mấy đứa." Mẹ Doãn biết con gái thi tốt, lại nghe đến thành tích của nhóm Kiều Ngôn Hi, cười vui không ngậm miệng được.

"Dạ thôi thím, cháu muốn về nhà nói cho bà nội biết." Kiều Ngôn Hi nói. Cô đã biết điểm của mình, cô muốn lập tức báo cho bà nội để bà nội vui.

Mấy người còn lại cũng tỏ ý muốn về nhà nói cho ba mẹ, mẹ Doãn không cố chấp giữ lại, đành phải để chúng đi.

Kiều Ngôn Hi chạy về nhà, còn chưa vào cửa đã gọi bà nội. Bà nội Kiều tưởng xảy ra chuyện gì, hấp tấp ra đón. "Sao thế, Hi Hi?"

"Bà nội, con thi được 639 điểm!" Kiều Ngôn Hi nói to với bà.

Bà nội Kiều mặc dù không được học hành nhiều, nhưng cũng biết điểm thi của cháu rất cao, bà vui vẻ ứa nước mắt, nói mãi: "Cháu ngoan, cháu ngoan..."

Bỗng nhiên bà nội Kiều như nhớ ra điều gì, lấy ra mấy xu trong túi nhét vào tay Kiều Ngôn Hi, "Đến cửa hàng, mau gọi cho mẹ con, nó nhất định cũng lo lắng."

Kiều Ngôn Hi cầm tiền, đáp một tiếng, phải báo tin vui cho Tiểu Linh. Tiểu Linh vui vẻ cười không ngừng, lập tức tỏ ý sẽ trở về nhà ngay để mở tiệc mừng cho Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi không muốn mở tiệc phung phí, cô ghét những việc đó, huống hồ còn phải dùng tiền. Tiểu Linh đành phải thôi. Nhưng vẫn nói mấy ngày tới sẽ về nhà, bảo Kiều Ngôn Hi chờ bà.

Cúp điện thoại, Kiều Ngôn Hi nhớ tới Khương Thành Ngọc, không biết cậu đã kiểm tra thành tích của mình chưa. Cô thật sự rất muốn chia sẻ niềm vui của mình với cậu đầu tiên.

Nhưng không có cách nào, nhà cô không có điện thoại, cô lại không dám táo bạo gọi cho cậu ở cửa hàng, đành phải đợi đến lúc tới trường nhận phiếu điểm.

Kiều Ngôn Hi bây giờ thật sự dằn vặt, cô có một bụng lời muốn nói với Khương Thành Ngọc, nhưng lại không thể không giấu ở trong lòng. Thật sự rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Biết được điểm của mình rồi, Kiều Ngôn Hi hoàn toàn thả lỏng, còn đợi đến trường nhận phiếu điểm nữa thôi. Nhưng không được gặp Khương Thành Ngọc nên rất nhớ cậu... Muốn nghe được tin tức của cậu...

Ngày thứ hai từ khi công bố điểm, Kiều Ngôn Hi ngồi ở bậc thang trước cửa nhà đọc thơ về hồ, "Mưa rơi đất khóc tình nghĩa đông đây, ngồi trong căn nhà ấm áp tình thương, che cho mẹ cũng che cho con, che cho anh cũng cho em..." Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, "Kiều A Miêu."

Cô không dám tin ngẩng lên, Khương Thành Ngọc xuất hiện chìm trong ánh nắng chiều ấm áp. Cậu đang cười, đôi mắt ngày thường sắc bén giờ đang dịu dàng nhìn mình. Sóng mũi cay cay, cô hận không thể lao vào lồng ngực cậu, cái tên ngọc này.

Kiều Ngôn Hi hít mũi, đứng lên, kéo Khương Thành Ngọc vào nhà. Bà nội Kiều không có nhà, sau khi biết thành tích của cháu gái, ngày nào bà cũng đứng ngồi không yên, bây giờ không biết đang khoe khoang ở đâu nữa.

Khương Thành Ngọc ôm chặt Kiều Ngôn Hi, đầu chôn trên người cô hít sâu một hơi, lẩm bẩm: "Tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu..."

Kiều Ngôn Hi ôm lấy cậu, vuốt ve sau lưng, mặt dính sát vào ngực cậu, cảm nhận từng nhịp tim mạnh mẽ. "Tớ cũng nhớ cậu..."

Khương Thành Ngọc run lên, sau đó buông cô ra, nhìn cô chăm chú như muốn thấy được bóng mình trong mắt cô.

Kiều Ngôn Hi xấu hổ, hơi tách khuôn mặt ra. Một tay Khương Thành Ngọc đột nhiên để sau ót Kiều Ngôn Hi, đè khuôn mặt cô về phía mình.

Trong tiếng kinh hô của Kiều Ngôn Hi hôn lên môi cô, một tay Khương Thành Ngọc ôm Kiều Ngôn Hi, tay kia thì đặt ở ót cô.

Tư thế này có định Kiều Ngôn Hi trong ngực cậu, cô đành để mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Lần này không còn là nụ hôn chạm nhẹ. Khương Thành Ngọc đưa lưỡi, lướt qua cánh môi Kiều Ngôn Hi, sau đó bắt đầu đưa vào thám thính miệng cô.

Kiều Ngôn Hi cả kinh, theo bản năng ngậm chặt môi, đẩy Khương Thành Ngọc ra. Nhưng Khương Thành Ngọc chẳng những ôm cô chặt hơn mà còn cắn lên môi dưới của cô.

Kiều Ngôn Hi đau phải há miệng, đầu lưỡi Khương Thành Ngọc nhân cơ hội trượt vào, ôm mút lưỡi cô. Kiều Ngôn Hi chưa từng có nụ hôn dữ dội nào như thế, thậm chí cô không thể hít thở. Mặt cô đỏ rực, không biết là xấu hổ hay do ghen.

Môi Khương Thành Ngọc rời khỏi môi cô, "Đồ ngọc, thôi đi."

Kiều Ngôn Hi bị nụ hôn của cậu làm choáng váng, cậu nói gì thì làm vậy. Khương Thành Ngọc thấy cô không còn khó thở nữa, lại tiếp tục nụ hôn.

Mãi đến khi môi Kiều Ngôn Hi hơi sưng đỏ, Khương Thành Ngọc mới buông cô ra, nhìn cô xấu hổ cúi đầu. Khương Thành Ngọc lại tiến tới, liếm nhẹ lên khóe miệng cô.

Kiều Ngôn Hi vừa thẹn vừa giận, tên này sao mà hư hỏng như thế. Cô thật không nên nói mình nhớ cậu!

Khương Thành Ngọc lại ôm Kiều Ngôn Hi vào lòng, trêu chọc: "Đồ ngọc, xấu hổ thế à, xem ra sau này tớ phải hôn cậu nhiều hơn, cho cậu quen."

Kiều Ngôn Hi lại đỏ mặt, giãy thoát ra khỏi ngực cậu. "Sao mà cậu xấu xa vậy, cậu bỏ tớ ra, bỏ tớ ra đi!"

Khương Thành Ngọc ôm sát cánh tay cô, không cho cô ngo ngoay. "Ngoan, để tớ ôm cậu một lúc, nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu đây."

Kiều Ngôn Hi tức giận đánh cậu một cái, nói chuyện nghiêm chỉnh? Có chuyện nghiêm chỉnh nào mà thế này ư? Nhưng cô vẫn yên tĩnh lại, ngoan ngoãn tựa vào ngực Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trong lòng thật yên bình, "Kiều A Miêu, cậu thi được bao nhiêu điểm?" Sau khi hôm qua biết điểm cậu rất nóng lòng đến tìm cô.

"639, còn cậu?" Kiều Ngôn Hi cũng rất muốn biết cậu thi điểm bao nhiêu điểm, bọn họ nhất định phải học cùng một trường.

Tâm tình Khương Thành Ngọc trở nên vui vẻ, cậu kích động buông Kiều Ngôn Hi ra, nắm vai cô, nhìn cô nói: "Tớ được 642 điểm, Kiều A Miêu, hai ta đều có thể vào Trường số 24 rồi!"

Nghe cậu được 642 điểm, Kiều Ngôn Hi không kinh ngạc chút nào, cậu có thực lực làm được điều đó. Cô cũng rất phấn khởi, họ có thể học cùng một trường, họ sẽ không chia xa.

Hai người kích động lại ôm nhau, tốt quá, họ có thể tiếp tục được bên nhau! Khương Thành Ngọc nhân cơ hội hôn trộm một cái lên môi Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi trừng mắt lườm cậu. Cậu cười khi khà, tiếp tục giả vờ ngốc.

Chập tối, Khương Thành Ngọc lại lấy xe Kiều Ngôn Hi đi, không còn cách nào khác, đây là phương tiện duy nhất cậu có thể lựa chọn.

"Kiều A Miêu..." Khương Thành Ngọc đẩy xe, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì vậy? Nói đi!" Kiều Ngôn Hi thấy kỳ lạ, da mặt tên này dày như thế, sao đột nhiên lại ngại nói chuyện.

"Tớ đi xe đạp của cậu, lần tới cậu đến trường, có phải sẽ ngồi sau xe đạp của Tiết Đồng Hải không?" Tay Khương Thành Ngọc nắm chặt ghi-đông. Kiều A Miêu là của cậu, cậu thật sự không muốn cô ngồi sau xe của người khác.

Kiều Ngôn Hi cười trộm, tên này lại ghen rồi. "Không đâu, cậu yên tâm, lúc đến trường lấy phiếu điểm tớ sẽ đi xe ô tô, dù sao đi lúc nào cũng được mà."

Như vậy Khương Thành Ngọc mới yên lòng, vuốt đầu Kiều Ngôn Hi rồi đạp xe đi.

Tiêu Linh đã về, bà vừa vào nhà liền ôm hôn Kiều Ngôn Hi. Nói lớn con gái bà không thua kém ai. Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi đau khổ bị mẹ cô chà đạp, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Tiêu Linh gọi điện cho họ hàng báo tin vui rồi đưa điện thoại cho Kiều Ngôn Hi để cô gọi. Thân thích duy nhất mà Kiều Ngôn Hi muốn báo chính là Vương Trân Ny.

Cô gọi điện cho Vương Trân Ny báo tin tức cho cô ấy. Vương Trân Ny rất vui vẻ, đó là em gái thân nhất của cô ấy, cô ấy thật sự tự hào.

Hai chị em trò chuyện một hồi rồi gác máy. Tâm tình Kiều Ngôn Hi rất tốt, cuối cùng mọi chuyện đều xong, bây giờ cô chỉ phải chờ khai giảng nữa thôi.

Tiêu Linh ở nhà ba ngày, làm rất nhiều món ngon cho Kiều Ngôn Hi, hai mẹ con ở bên nhau rất thân mật. Kiều Ngôn Hi biết cơ hội để sau này sống chung với mẹ càng ngày càng ít.

Chẳng qua trường cấp ba của cô ở thành phố D, cùng với thành phố mà mẹ ở. Có cơ hội, cô có thể đến nơi làm việc của mẹ xem.

Ban đầu Kiều Ngôn Hi muốn đến nhà giám thăm ba, tự nói cho ông biết mình đã thi vào trường cấp ba trọng điểm, nhưng Tiêu Linh nói bà đã tới đó rồi, hơn nữa, Kiều Văn Trung đang tích cực biểu hiện để sớm ra tù, không thể lúc nào cũng đi gặp ông.

Cô đành phải thôi. Nhưng cô rất nhớ ba, đã gần hai năm cô chưa gặp ông, không biết bây giờ ông thế nào. Có khỏe hay không.

Nếu ba ở nhà bây giờ nhất định sẽ rất phấn khởi. Kiều Ngôn Hi có thể tưởng tượng ra ba sẽ hưng phấn ôm chặt lấy cô, nói con gái ngoan của ba không chịu thua kém ai cả, sau đó đến cửa hàng mua bình rượu uống thật hăng say, cho dù lúc say cũng không quên luôn miệng nhắc tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Khi Kiều Ngôn Hi đến trường nhận phiếu điểm mới biết thành tích của Khương Thành Ngọc đứng đầu thành phố, còn mình đứng thứ hai. Sau khi nhận phiếu điểm, giáo viên chủ nhiệm dẫn hai người đến văn phòng của hiệu trưởng.

Đầu tiên thầy hiệu trưởng khen ngợi hai người, sau đó lấy ra hai tờ khai trong ngăn kéo bảo họ điền, nói rằng ba xếp hạng đầu toàn thành phố sẽ được nhận hỗ trợ. Hơn nữa hai người còn mang lại vẻ vang cho trường, phía nhà trường cũng sẽ dành cho họ những phần thưởng nhất định.

Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc cùng trông thấy niềm vui trong mắt đối phương. Đối với bọn họ, vinh dự này không quan trọng. Điều duy nhất mà hai người quan tâm lúc này là tiền, nếu có được hỗ trợ từ phía Chính phủ và nhà trường, chi phí cho ba năm học cấp ba của bọn họ sẽ không cần lấy tiền từ gia đình. Vì điểm của hai người rất cao, phía nhà trường cũng sẽ cắt giảm chi phí tương ứng cho họ.

Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc nhanh chóng điền xong tờ khai, vấn đề liên quan đến tiền sao có thể không nóng lòng được. Trên tờ khai có một dòng điền số điện thoại, nhà Kiều Ngôn Hi không có điện thoại nên cô để lại số điện thoại của cửa hàng tạp hóa, đến lúc đó nói cho chủ cửa hàng một tiếng là được.

Thầy hiệu trưởng thu lại hai tờ khai, bảo bọn họ ở nhà chờ thông báo, Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc vui vẻ ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Lúc đầu Kiều Ngôn Hi còn rất lo chi phí đến thành phố D, nhưng chuyện này đã được giải quyết, cô vô cùng phấn khởi.

Khương Thành Ngọc thấy cô vui như thế liền véo lên má cô, "Trưa nay tới nhà tớ, tớ làm đồ ăn ngon cho cậu." Món lần trước quá đơn giản, mà cả hai còn chưa ăn được, lần này cậu sẽ đền bù cho cô.

Kiều Ngôn Hi vuốt ve bàn tay trên má, nghĩ một lúc liền đồng ý, nhưng cô phải đi nói trước một tiếng với nhóm Tiết Đồng Hải.

Khương Thành Ngọc đành phải đứng chờ cô, trong lòng rất không thoải mái, Kiều A Miêu sao phải nói với Tiết Đồng Hải, tưởng mình không nhìn ra gì sao? Tên đó bề ngoài thì hi hi ha ha, thực tế trong lòng rất gian trá. Mình nhất định phải trông chừng Kiều A Miêu ngọc này thật tốt mới được!

"Tiết Đồng Hải, tớ không về với các cậu được, các cậu về trước đi." Kiều Ngôn Hi thấy Tiết Đồng Hải đang đứng bên bồn hoa nhỏ liền ra nói với cậu.

"Sao vậy? Có chuyện gì à?" Tiết Đồng Hải cảm thấy Kiều Ngôn Hi nhất định có chuyện giấu cậu, thi xong rồi, phiếu điểm cũng nhận rồi, vậy còn có chuyện gì nữa.

Kiều Ngôn Hi do dự một chút rồi vẫn nói ra chuyện cô muốn đến nhà Khương Thành Ngọc.

Tiết Đồng Hải bỗng cảm thấy không bình thường, cậu luôn cảm thấy một năm nay giữa Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc có điểm lạ, nói như thế nào đây?

Hình như hai người rất thân mật, thân đến mức không ai chen vào nổi, nhưng cẩn thận xem xét lại thì thấy hai người không có chỗ nào không đúng cả.

Nhưng lần này thì không giống, trong lòng cậu ngày càng bối rối. Cậu trông thấy vẻ ngượng ngùng của Kiều Ngôn Hi khi nói muốn đến nhà Khương Thành Ngọc.

Ngượng ngùng? Vì sao? Hi Hi của cậu sao lại có vẻ mặt đó? Hay là vì nhắc tới một nam sinh khác. Cậu vô cùng hoảng hốt.

Cậu cảm thấy cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, khô khốc không phát ra được âm thanh nào. Cậu im lặng một lúc, bình ổn nhịp tim mới gian nan nói: "Hi Hi, cậu nói thật cho tớ biết, cậu và cậu ta... là quan hệ như thế nào?"

Hỏi xong, cậu như đã hết sạch sức lực. Cậu nhìn Kiều Ngôn Hi, hy vọng cô trả lời thật nhanh, lại hy vọng cô không trả lời. Cậu sắp bị tâm trạng mâu thuẫn này làm cho phát điên.

Kiều Ngôn Hi cắn chặt môi dưới, cúi đầu nói nhỏ: "Bọn tớ đang hẹn hò."

Năm từ đơn giản lại làm cho Tiết Đồng Hải phát điên.

Cậu mở to mắt, tay ôm ngực, lui về sau mấy bước, giống như chịu đả kích, cả người trở nên hốt hoảng: "Hi Hi... Hi Hi..."

Tiết Đồng Hải nắm chặt áo như nghe được tin dữ. Đầu óc cậu đã không thể suy nghĩ tiếp. Cậu không biết nên nói gì, hoặc là làm gì, chỉ biết không ngừng gọi tên cô. Nét mặt cô hiện đầy sự đau đớn, vẻ vui tươi rạng rỡ như ánh mặt trời không còn một chút nào trên gương mặt cậu.

Kiều Ngôn Hi không biết vì sao Tiết Đồng Hải có phản ứng lớn như vậy, vì mình không nói cho bọn họ biết sao? Cũng đúng, mọi người là bạn tốt của nhau, mà cô lại giấu giếm bọn họ.

"Xin lỗi, tớ không nói cho các cậu biết, tớ... tớ không biết nói thế nào cả." Cô thật sự không phải cố ý, chỉ là cô thấy rất khó để mở lời nói cho bọn họ, huống hồ, quan hệ của Tiết Đồng Hải và Khương Thành Ngọc cũng không tốt lắm.

Tiết Đồng Hải cười ra tiếng, xin lỗi? Vì cô có bạn trai không nói với mình nên nói xin lỗi! Thật châm chọc! Cậu thích cô nhiều năm như vậy mà.

Cậu cẩn thận tiếp cận cô, sợ tình cảm của mình khiến cô sợ hãi, muốn đợi đến khi kỳ thi lên cấp kết thúc, đợi đến khi có thể tiếp tục được học cùng một trường cấp ba với cô thì sẽ nói cho cô biết tình cảm của mình.

Nhưng bây giờ, không cần nữa, thật sự không cần nữa. Tiết Đồng Hải có cảm giác như một con thú nhỏ đang ở trong cơ thể cậu gặm nhấm trái tim, khiến cậu đau không chịu nổi, nhưng lại không thể làm gì, cậu bất lực tro mắt nhìn Kiều Ngôn Hi bị một nam sinh khác dắt tay đi mất. Qua nhiều năm như vậy, cậu dùng trái tim bảo vệ tình cảm của mình, kết quả chỉ đổi lại là công dã tràng.

Cậu nhìn lên bầu trời, nuốt nước mắt muốn trào ra. "Bắt đầu từ khi nào?" Giọng cậu mơ hồ như không ở nhân gian.

"Năm lớp 8." Kiều Ngôn Hi cảm thấy Tiết Đồng Hải rất kỳ lạ, tuy nhiên cô không hỏi.

"Đã một năm rồi à? Vậy mà tớ ngọc đến mức bây giờ mới biết." Tiết Đồng Hải lại ngẩng đầu lên, khoe mắt như có cái gì lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tại sao lại như vậy? Không nên như vậy mới đúng! Rõ ràng mình mới là người quen cô đầu tiên. Mình sẽ không buông tay, tuyệt đối không! Tiết Đồng Hải nắm chặt tay, mắt sáng lên đáng sợ.

"Hi Hi, tớ thích cậu, đã thích cậu từ rất lâu rồi, cậu có biết không?" Cậu đến trước mặt Kiều Ngôn Hi, nắm chặt cánh tay cô, lắc mạnh, trong giọng nói có hơi nghẹn ngào, "Sao lại như vậy? Sao cậu không thể đợi tớ thêm một chút nữa?"

Kiều Ngôn Hi sợ ngây người, nhất thời quên cả phản kháng, như một bức tượng gỗ mặc cậu lay.

Tiết Đồng Hải thích mình? Không thể nào, rõ ràng họ là bạn tốt mà. Cô nhớ hồi lớp 8 Khương Thành Ngọc đến nhà mình, cậu cũng nói Tiết Đồng Hải thích mình, nhưng cô hoàn toàn không coi chuyện đó là thật.

Cô vẫn luôn cho rằng cô và Tiết Đồng Hải là bạn tốt, chỉ là bạn tốt, cô nghĩ nhất định là Khương Thành Ngọc nghĩ sai rồi, không nghĩ tới người sai hoàn toàn thì ra là mình.

Cô không biết nên nói gì cho phải, chỉ đứng đó ngơ ngác nhìn Tiết Đồng Hải.

Tiết Đồng Hải nhìn phản ứng của cô, đau lòng tới cực điểm. Cô bé này, từ trước tới giờ cô ấy không hề thuộc về mình, thì ra cho tới giờ đều là cậu hy vọng xa vời.

Cho dù cậu đã ở bên cô từ hồi tiểu học thì cũng có ích gì đâu? Cuối cùng không phải vẫn không nắm được? Cậu lấy tay che mắt, không cho cô trông thấy nước mắt mình rơi xuống, lùi về sau từng bước, "Hi Hi... Cứ như vậy đi... Coi như hôm nay tớ bị điên... Tớ chưa nói gì cả." Cậu không còn nói được một câu hoàn chỉnh nữa.

Đau như có ai đó cầm con dao lăm triề mình, khiến cậu muốn chết. Cậu phải mau chóng rời khỏi cô, cậu không thể để cô thấy đáng về chặt vật của mình.

Từ nay về sau, sợ là ngay đến bạn bè cũng không làm được nữa, cậu nên nhịn xuống, thấy cô được hạnh phúc là tốt rồi, cậu có thể lấy thân phận bạn bè mà ở bên cạnh cô.

Nhưng mà, thật sự không được, cậu đã chờ đợi nhiều năm như vậy, ông Trời không thể bất công như thế, ít ra phải cho cậu một cơ hội được nói ra.

Cho dù sau này có là người dung nước lã, cho dù cô chán ghét cậu, cho dù cô sẽ không bao giờ quan tâm đến cậu nữa...

Kiều Ngôn Hi nhìn bóng lưng lao đảo của Tiết Đồng Hải càng lúc càng xa, bỗng cảm thấy không thể hít thở. Cô vẫn luôn cho cậu là bạn tốt của cô.

Cô rất quý trọng tình bạn giữa họ, nghĩ đến sau này bọn họ sẽ học cùng trường cấp ba cô đã rất vui vẻ. Cô vẫn luôn suy nghĩ đơn thuần như thế.

Nhưng bây giờ, mình nên làm gì? Cô chưa bao giờ nghĩ Tiết Đồng Hải sẽ thích mình. Cô cũng thích cậu, nhưng là thích giữa bạn bè với nhau.

Tất cả đều thay đổi, muốn trở về như cũ cũng không được nữa. Giữa họ sau này phải thế nào? Chỉ mong, cậu có thể nghĩ thông suốt. chỉ mong, giữa họ sẽ không biến chất.

Kiều Ngôn Hi thở dài, thật ra cô biết, đây chỉ là hy vọng xa vời của cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Khương Thành Ngọc đứng chờ một lúc lâu mà chưa thấy Kiều Ngôn Hi, trên người cậu bắt đầu bốc lên mùi chua. Hai người ở cùng một thôn, như thế nào mà nhiều lời muốn nói vậy, còn nói lâu nữa chứ!

Cậu định bụng đi tìm Kiều Ngôn Hi, mới đi được mấy bước đã trông thấy cô ngốc kia đang đứng trước tòa nhà lớp học, nhưng không thấy Tiết Đồng Hải. Khương Thành Ngọc tuyệt đối không thừa nhận tâm trạng mình đã tốt hơn.

"Kiều A Miêu, đi thôi, đứng ngốc ở đó làm gì?" Khương Thành Ngọc kéo tay Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi hất tay cậu ra, vẫn ngơ ngác đứng bất động ở đó.

Khuôn mặt Khương Thành Ngọc trở nên âm trầm, cô lại hất tay mình ra! Có phải Tiết Đồng Hải đã nói gì với cô không?

Cậu kìm nén ham muốn đi tìm Tiết Đồng Hải đánh một trận, quay Kiều Ngôn Hi lại đối diện mình, "Sao vậy?" Khương Thành Ngọc không thể chịu được khi Kiều Ngôn Hi giấu giếm cậu dù chỉ một chút xíu. Cậu thừa nhận mình có tham muốn giữ lấy mạnh mẽ, cậu cũng thừa nhận, bản thân không có cảm giác an toàn.

"Cậu ấy nói cậu ấy thích tớ... Làm sao bây giờ? Khương Thành Ngọc, làm sao bây giờ?" Kiều Ngôn Hi lẩm bẩm, cô nhìn Khương Thành Ngọc như thấy

được hy vọng.

Khương Thành Ngọc không ngờ rằng Tiết Đồng Hải lại thổ lộ với Kiều Ngôn Hi, trong lòng không rõ có tư vị gì, thật muốn nói hết với mọi người quan hệ của họ, để ai cũng không thể rình mò Kiều A Miêu của cậu.

"Cậu là của tớ, ngoan, đừng vì chuyện này mà phiền não." Khương Thành Ngọc mặc kệ Tiết Đồng Hải có tâm trạng gì, cậu chỉ mong sao cậu ta cách xa Kiều Ngôn Hi một chút.

"Khương Thành Ngọc!" Kiều Ngôn Hi tức giận, Tiết Đồng Hải là bạn cô bao nhiêu năm, mình thật sự không muốn quan hệ của hai người rơi vào bế tắc, tại sao cậu lại có thể nói như vậy.

Thấy Kiều Ngôn Hi tức giận, Khương Thành Ngọc đành phải nhận lỗi: "Là tớ sai, cậu sốt ruột cũng vô ích, mấy ngày nữa đợi mọi người đều tỉnh táo rồi hãy nói." Hừ, Tiết Đồng Hải, cậu chờ kiếp sau đi, Kiều A Miêu là của tôi, không, kiếp sau cũng không tới lượt cậu!

Kiều Ngôn Hi thất hồn lạc phách gật đầu, cô thật sự không có cách nào, chỉ nghe theo Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc không để ý tới sự giãy dụa của Kiều Ngôn Hi, quang minh chính đại dắt tay cô về nhà, dù sao họ cũng đã tốt nghiệp, sợ cái gì. Không thể không nói, đôi khi, Khương Thành Ngọc bốc đồng như một đứa trẻ.

Khương Thành Ngọc làm món cánh gà Kiều Ngôn Hi thích nhất, nhưng cô hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức, trong đầu cô đều là chuyện của Tiết Đồng Hải, sao họ lại đi đến mức này.

"Kiều A Miêu, tập trung ăn cơm!" Khương Thành Ngọc thấy bộ dạng lơ đãng của cô liền biết cô đang nghĩ tới Tiết Đồng Hải, cậu gõ bảo bát cô nhắc nhở. Kiều Ngôn Hi vô thức gấp hai hột cơm rồi lại dờ ra.

Khương Thành Ngọc thờ dài, để đĩa xuống, ngồi sang bên cạnh cô, "Không phải bảo tớ làm cơm ngon cho cậu sao, chuyện này mấy ngày tới rồi nói." Mặc dù cậu rất không muốn thảo luận về Tiết Đồng Hải, nhưng cũng không thể nhìn cô thất hồn lạc phách như thế.

"Nhưng tớ không chịu nổi, tớ..." Nước mắt cô rớt xuống. Cô rất muốn như trước kia, cãi vã với Tiết Đồng Hải, nói chuyện vui đùa với nhau. Bọn họ là bạn học gần mười năm, sắp trở thành người xa lạ, bảo cô làm sao chịu được!

"Ng ngoan, đừng khóc, không có việc gì, nếu không tớ với cậu đi nói chuyện với cậu ta?" Trong lòng Khương Thành Ngọc ề ề, Kiều A Miêu lại khóc vì tên nhóc đó, người cậu nâng niu trên tay lại đi khóc vì một nam sinh khác. Nhưng cậu cũng không có cách nào, điều duy nhất có thể làm là lau nước mắt cho cô.

"Không nên! Cậu đừng đi!" Quan hệ của bọn họ không tốt, bây giờ gặp nhau thì càng không có gì để nói, thậm chí còn có thể xung đột, cô không muốn chuyện như thế xảy ra lần nữa.

"Được, tớ không đi, cậu đừng khóc, ăn cơm thật ngon, mấy ngày tới tìm cậu ta nói chuyện, dù sao nhà các cậu gần mà." Khương Thành Ngọc cầm đĩa, gấp một cái cánh gà vào bát cô, đây là món cậu đã vất vả làm ra, đều vì thằng nhóc Tiết Đồng Hải mà phá hỏng hết tâm trạng của bọn họ!

Kiều Ngôn Hi gật đầu, cúi đầu ăn cơm. Trong phòng chỉ còn âm thanh của bát đĩa va chạm vào nhau.

Xế chiều, Kiều Ngôn Hi đợi mặt trời xuống thì về nhà, cô muốn yên tĩnh một mình. Huống chi, lần này chỉ có mình cô về nhà, Khương Thành Ngọc cũng không yên tâm để cô về quá muộn.

Kiều Ngôn Hi tâm sự nặng nề đạp xe, trong đầu hỗn loạn. Mãi đến khi tới con sông đầu thôn, cô mới giật mình phát hiện đã sắp tới nhà.

Đi qua đầu cầu lại trông thấy có một người đang đứng đó, Kiều Ngôn Hi nhìn kỹ, đó không phải Tiết Đồng Hải hay sao.

Buổi sáng, Tiết Đồng Hải đứng trong một góc đưa mắt nhìn Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc tay trong tay đi mất, cậu biết tất cả đã không thể cứu vãn, cô không bao giờ thuộc về cậu nữa.

Lòng ngực của cậu rất khó chịu, đến nỗi thở cũng khó khăn, nhưng cậu giãy dụa đứng lên, nhìn theo bóng lưng Kiều Ngôn Hi. Cô gái cậu dành tình cảm chân thành, mối tình đầu của cậu đã hoàn toàn kết thúc.

Nhưng cậu thật không nỡ, cậu nhớ tới sự thông minh, linh động, còn đồ của cô, còn cả lúc cô tức giận... Mỗi một nét mặt của cô như con dao sắc bén nhất cứa vào trái tim cậu.

Càng muốn quên thì lại càng nhớ, cậu biết cậu không chỉ thích, mà đã yêu cô rồi. Cô giống như cây thuốc phiện, từ từ ăn mòn trái tim cậu, khiến cậu nhớ mãi hương vị ngọt ngào của cô. Khiến cậu bỏ ra một cái giá lớn, kéo trái tim mình ra, sau đó chịu trăm ngàn lỗ hổng rồi trở về.

Nhưng cậu cam nguyện, chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, cho dù hạnh phúc của cô không phải do mình thì có quan hệ gì đâu! Chỉ ít, còn có thể trông thấy cô, chỉ ít, còn có thể xuất hiện đúng lúc khi cô gặp khó khăn.

Cho nên cậu đã đứng ở đầu cầu từ sáng cho tới giờ. Cậu không thể mất cô được. Cậu phải chờ cô về, cho dù là cầu xin, cậu không thể để cô quên cậu được.

"Hi Hi..." Cậu đã chờ dưới ánh nắng chói chang suốt mấy giờ, cuối cùng đã chờ được cô, nhưng không biết nói gì chỉ có thể không ngừng gọi tên cô.

Kiều Ngôn Hi nhìn Tiết Đồng Hải, chàng trai hăm hở trước kia đâu mất rồi? Mũi cô cay cay, tên ngốc này, sao lại tuyệt vọng đến như vậy.

Cô biết, nhất định cậu đã chờ cô rất lâu, bằng không sao có thể trùng hợp gặp ở đây. Trời mùa hè nắng nóng mà cậu không chịu tìm một chỗ nào đó tránh nắng.

Cô không biết lấy dũng khí từ đâu, kéo cậu vào chỗ bóng râm, "Cậu ngốc vậy, không sợ phơi nắng chết sao!" Giọng điệu cô rất hung ác nhưng nước mắt đã rơi thành từng chuỗi.

Cô thật sự đau lòng, coi cậu là bạn, là anh. Nhưng tên này lại im lặng thích mình, chưa từng nói ra, cô không biết cậu đã đau đớn thế nào, chỉ có thể quan tâm cậu nhiều hơn.

Thấy Kiều Ngôn Hi khóc, Tiết Đồng Hải luống cuống, Hi Hi làm sao vậy, là do cậu khiến cô khóc sao? Cậu muốn lau nước mắt cho cô nhưng cuối cùng lại rút tay về, chỉ im lặng nhìn cô.

Nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, cậu thất hồn lạc phách. Kết cục của bọn họ rồi sẽ đi về đâu?

"Hi Hi, tớ... Chúng ta vẫn là bạn nhé." Rất lâu sau, Tiết Đồng Hải mở miệng. Lúc này, cậu cảm thấy như có ai đó lấy dao cắt trái tim mình, thật sự đau quá. Bạn bè? Cậu cố gắng nhiều năm như vậy cũng chỉ vì hai từ bạn bè này!

"Tất nhiên rồi! Tiết Đồng Hải... cậu, cậu không thể phớt lờ tớ được!" Kiều Ngôn Hi nghẹn ngào. Khi đó cô còn không biết yêu cầu này không công bằng cỡ nào với Tiết Đồng Hải.

Tiết Đồng Hải nở nụ cười, cậu lấy tay che mắt cô lại, hôn nhẹ lên trán cô. "Được." Cậu nói, "Tớ sẽ luôn ở bên cạnh Hi Hi."

Tiết Đồng Hải, cậu tự nói với bản thân. Mày nên thấy thỏa mãn, Hi Hi vẫn quan tâm mày, mày xem, cô ấy không nỡ để mày đi. Điều này thật sự đã rất tốt rồi.

Mày còn có hy vọng xa vời gì nữa? Mày đúng là lòng tham không đáy, như vậy là đủ rồi. Tiết Đồng Hải, không cho mày khóc. Tiết Đồng Hải, mày không được khóc trước mặt Hi Hi, sao mày không có tiền đồ như vậy...

Cậu một mực che mắt cô, "Hi Hi, không được nhìn đâu đấy, tớ đi rồi, một phút sau cậu hãy mở mắt." Cậu cố gắng dùng giọng nói ung dung nhưng sự nghẹn ngào trong đó không cách nào che dấu được.

Cậu ngẩng lên nhìn bầu trời, nhưng vẫn không ngăn được dòng nước mắt, cậu đành phải cắn chặt lên cánh tay, để phòng mình nghẹn ngào ra tiếng.

Ánh mắt cậu dán chặt vào cô, tham lam nhìn gương mặt cô, giống như nhìn thế nào cũng không đủ. Cho dù từng bước lùi về sau, mắt cậu cũng không rời khỏi cô.

Một lần cuối cùng, cậu tự nói với chính mình, một lần cuối cùng nhìn cô như thế. Sau đó sẽ dề tính cảm với cô xuống, sau này chỉ là bạn, là bạn bè mà thôi.

Kiều Ngôn Hi nghe tiếng bước chân của Tiết Đồng Hải dần xa, nhưng không mở mắt. Cô biết cậu khóc, cô biết cậu không muốn để cô trông thấy. Vậy thì cô sẽ không mở mắt.

Bọn họ còn có thể là bạn bè, cô thừa nhận cô rất ích kỷ, nhưng cô thật sự không muốn trở thành người xa lạ với cậu.

Con gió mùa hè chậm rãi thổi qua, lá cây phát ra những tiếng xào xạc. Cách màn đêm còn một khoảng thời gian nữa, nhưng Kiều Ngôn Hi vẫn thấy mặt sông u tối.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, cũng âm u như thế, giống như tâm trạng cô. Rốt cuộc cô ngồi xổm xuống, bụm mặt khóc ra tiếng, trong miệng là những câu: Xin lỗi... Xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Nghi hè, Doãn Mạnh Mạnh tìm đến hỏi Kiều Ngôn Hi có muốn cùng lên thành phố D không, cô ấy muốn đi tham quan trường mới, tiện thể đi đâu đó vui chơi. Kiều Ngôn Hi đồng ý, dù sao phải ở đó ba năm, làm quen trước với hoàn cảnh ở đó cũng tốt.

Đồng hành còn có Tiết Đồng Hải và Lý Minh Xuyên. Đây là lần đầu tiên Kiều Ngôn Hi gặp lại Tiết Đồng Hải kể từ sau hôm thổ lộ đó. Cậu vẫn cười hi

hả đùa giỡn cô, giống như chẳng nhớ gì cả. Ban đầu cô còn có chút lúng túng, nhưng thấy cậu không có thay đổi gì liên bình thường trở lại.

Nói không chừng cậu ấy đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi. Thế là cô cũng dùng thái độ bình thường đối với Tiết Đồng Hải, giữa hai người dường như không có gì thay đổi. Tiết Đồng Hải thấy Kiều Ngón Hi đã có thể thoải mái đối mặt với cậu, trong lòng thờ phào, đồng thời cũng hơi đau. Đúng vậy, Hi Hi nhất định sẽ quên chuyện này, quên đi tình cảm của cậu.

Cậu phải lấy hết dũng khí mới nói ra được câu cậu thích cô, vậy mà bị người ta quên lãng. Nhưng không phải cậu nên vui hay sao, chỉ cần cô ấy không xa lánh cậu là được.

Tiết Đồng Hải cười khổ xót xa. Lý Minh Xuyên thấy bộ dạng này của Tiết Đồng Hải cũng không chịu được. Mấy hôm trước cậu ta đã biết chuyện giữa Kiều Ngón Hi và Khương Thành Ngọc. Vừa khó tin vừa bị ai thay cho người anh em của cậu ta, người con gái mình yêu thương nhiều năm mà lại bị người khác cướp mất.

Cậu ta biết sau khi Tiết Đồng Hải thổ lộ lòng mình thì luôn sống không tốt, cả ngày mất tinh thần. Cậu thiếu niên có thể không chút kiêng kỵ nở nụ cười dưới ánh mặt trời đã không còn nữa. Cả tuần nay cậu ấy lúc nào cũng đầy tâm sự, ý chí tinh thần sa sút.

Cậu ta đã từng khuyên nhủ cậu ấy, nhưng hiệu quả rất nhỏ, thế là không nói gì nữa, chỉ yên lặng ở bên cậu ấy. Hy vọng cậu ấy có thể mau chóng vui lên.

Lý Minh Xuyên nghĩ tới đây, nắm thật chặt tay của Doãn Mạnh Mạnh, thật may mắn, cậu ta đã nắm được tay cô gái mình thích. Doãn Mạnh Mạnh bị nắm đau, ra sức hất tay Lý Minh Xuyên ra, đánh cậu ta một cái. Lý Minh Xuyên cười ha ha, nhanh chóng nhận lỗi.

Bốn người đi lên thành phố D, nhìn chỗ này một chút nhìn chỗ kia một chút, những tòa cao ốc và xe cộ lướt qua trong mắt bọn họ.

Đường phố đan xen lẫn nhau, họ hoàn toàn không biết đường đến Trường số 24, đành phải hỏi người đi đường. Mãi đến khi bốn người đi hết hai tuyến xe buýt, chân đã mềm nhũn, rốt cuộc thấy được cổng Trường số 24.

Cả bọn vừa vào liền ngây người. Thi ra trường cấp 2 hoàn toàn không thể so sánh với Trường số 24. Kiến trúc của trường chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: To lớn hào hùng.

Tòa nhà giảng đường kiểu mới, bãi tập rộng rãi, mặt cỏ yên tĩnh, vườn hoa tươi đẹp... Tất cả đều khiến họ hoa mắt, thật không hổ là trường cấp ba tốt nhất thành phố D.

Kiều Ngón Hi, Tiết Đồng Hải và Doãn Mạnh Mạnh nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn trong mắt nhau, hoàn cảnh tốt như vậy, ở đây ba năm, thật sự rất đáng mong đợi.

Lý Minh Xuyên ao ước kêu lên như quạ, đây mới gọi là trường học, cái trường rách của cậu ta mang ra so sánh thì đơn giản chính là như trở lại những năm trước khi giải phóng.

Kiều Ngón Hi nhìn tòa nhà giảng đường, lòng ngập tràn khí phách, cô sẽ cố gắng, đã học được ở ngôi trường tốt như thế, cô càng phải nỗ lực, cô chưa từng quên mục tiêu của mình: Thi đỗ trường đại học tốt nhất!

Tiết Đồng Hải cũng bị cảnh tượng này làm cho rung động, cậu không ngờ Trường số 24 lại tốt như thế. Cậu nhìn gương mặt Kiều Ngón Hi, tay nắm chặt lại: Hi Hi, tớ tuyệt đối sẽ không cách cậu quá xa!

Bốn người đi khắp nơi trong trường, càng xem càng hài lòng, thật muốn nhanh chóng nhập học!

Thành phố D cũng được xem như là một thành phố du lịch, phong cảnh như vẽ, điểm du lịch rất nhiều. Đáng tiếc vé vào cửa rất đắt, bốn người đều không có tiền nên cũng không đi xem được nhiều nơi.

Tuy vậy Trường số 24 vẫn để lại ấn tượng khắc sâu trong mỗi người, cho đến tận khi lên xe về nhà, họ vẫn hưng phấn không thôi. Chỉ duy nhất Lý Minh Xuyên là mất tinh thần.

"Mạnh Mạnh, trường cậu tốt như vậy, tớ..." Lý Minh Xuyên thấy mình không xứng với Doãn Mạnh Mạnh, cô ấy học giỏi, xinh đẹp, còn mình, nhiều nhất chỉ có thể thi đỗ một trường bình thường. Cô ấy có chê mình không?

Kiều Ngón Hi nghe thế liền biết cậu ta không dễ chịu, liền nhanh chóng nháy mắt cho Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh ngầm hiểu, cô ấy ra vẻ thành thực vỗ đầu Lý Minh Xuyên, "Tiểu Xuyên Tử, yên tâm, chị đây không thể không can cậu."

Lý Minh Xuyên đỏ mặt, đỏ ngốc Mạnh Mạnh này, bên cạnh còn có người đó. Nhưng cậu không phản bác, chỉ cần Mạnh Mạnh không chê mình là tốt rồi.

Tiết Đồng Hải nhìn Kiều Ngón Hi cười vui vẻ, trong lòng chua xót. Chuyện gì Hi Hi cũng minh mẫn, chỉ duy nhất với phương diện tình cảm lại như một đứa trẻ.

Cậu không chỉ một lần nghĩ trong lòng, nếu lúc trước người thổ lộ với cô không phải Khương Thành Ngọc, mà là mình thì bây giờ họ sẽ như thế nào? Nhưng mà thời gian không thể quay trở lại, cậu vĩnh viễn không thể trở về lúc đấy.

Cậu xoa lên thái dương, tại sao lại nghĩ mấy thứ lung tung này, không phải nói sẽ duy trì tình trạng hiện tại hay sao.

Cứ theo cô cho đến khi kết thúc cấp ba, cô hạnh phúc, cậu không quấy rầy. Nhưng nếu cô không tốt, cậu nhất định sẽ đoạt cô lại!

Đầu tháng tám, rốt cục Kiều Ngôn Hi đã nhận được điện thoại của hiệu trưởng, muốn cô lên trường nhận tiền thưởng. Tối đó Kiều Ngôn Hi hưng phấn không ngủ được, cô còn chưa nói với người nhà, đợi cô nhận được tiền rồi sẽ dành cho họ một sự kinh hi.

Cô nói với bà nội muốn đi chụp chứng minh thư nên phải lên huyện, thật ra cô đã sớm muốn đi chụp chứng minh thư rồi, chẳng qua luôn quên mất, lần này đúng lúc thuận tiện giải quyết luôn.

Khi Kiều Ngôn Hi tới trường thì Khương Thành Ngọc đã đến. Cô vừa đẩy cửa phòng làm việc của thầy hiệu trưởng liền thấy cậu, trái tim cô nhảy bình bịch, sau khi thi xong, việc của cô ít đi, thời gian nhàn rỗi có nhiều hơn. Vậy là thời gian nhớ cậu cũng tăng lên, lần này gặp cậu, đột nhiên có chút khẩn trương.

Hiệu trưởng đưa cho mỗi người một cái thẻ, "Thẻ này dùng chứng minh thư của chủ nhiệm lớp các em mở, bên trong có tổng cộng 12 nghìn tệ, chính phủ hỗ trợ 10 nghìn tệ, nhà trường thưởng cho các em hai nghìn."

Kiều Ngôn Hi kinh hi, không ngờ lại được nhiều như thế! Cô khó tin, toàn bộ học phí của cô ở trường cấp ba đã được miễn, lại có thêm số tiền này, ba năm học cấp ba, cô thật sự không cần đến tiền của gia đình!

"Các em về nhà bảo ba mẹ rút tiền ra, tới ngân hàng đóng thẻ này lại." Hiệu trưởng nói tiếp. Hai em học sinh này thật sự đã làm vẻ vang cho trường, xem ra năm này có thể mở rộng việc tuyển sinh rồi.

Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc vội vàng gạt đầu, số tiền lớn như vậy đều dựa vào chính bọn họ có được, trong lòng hai người tràn ngập cảm giác tự hào.

Rời khỏi trường, Khương Thành Ngọc kéo tay Kiều Ngôn Hi, "Chúng ta đi mua đồ đi!" Cậu gần như chưa từng mua gì cho Kiều Ngôn Hi, rất là áy náy, lần này, cuối cùng cậu có thể quang minh chính đại dùng tiền của mình để mua đồ cho cô rồi!

"Không cần mua gì đâu, nên tiết kiệm chút tiền đó." Kiều Ngôn Hi biết tình huống của Khương Thành Ngọc, cô không muốn cậu vì cô mà dùng tiền lung tung.

Tính cách Khương Thành Ngọc rất cố chấp, nhưng cậu lúc nào cũng nghe theo Kiều Ngôn Hi. Lần này cậu không nhượng bộ nữa, kéo cô đi, cũng không nói gì cả. Kiều Ngôn Hi đành phải đi theo cậu.

Vào một cửa hàng trang sức, Khương Thành Ngọc nói thẳng muốn một cặp nhẫn tình nhân, Kiều Ngôn Hi bị cậu làm đỏ bừng cả mặt, tên này sao không biết kín đáo gì hết.

Cô kéo nhẹ góc áo cậu, cầu xin nhìn cậu, hi vọng cậu nhanh lên. Thế nhưng Khương Thành Ngọc cố ý làm như không thấy ánh mắt cô. Trong ánh mắt mập mờ của cô bán hàng, cậu thần nhiên chọn nhẫn.

Tìm một vòng, không có cái nào hài lòng, cậu lại kéo Kiều Ngôn Hi tới một cửa hàng khác. Kiều Ngôn Hi như một con búp bê gỗ mặc cậu dắt tới dắt lui, từ đầu tới cuối đều đỏ mặt cúi đầu.

Hai người đến rất nhiều cửa hàng, mãi đến khi Khương Thành Ngọc nhìn trúng một cặp nhẫn kiểu dáng cũ đơn giản. Cậu kéo tay Kiều Ngôn Hi đặt lên quầy, để nhân viên cửa hàng tìm kích cỡ phù hợp với cô. Chọn được rồi, Khương Thành Ngọc lại hỏi có thể khắc chữ hay không. Nhân viên cửa hàng gạt đầu nói có thể.

Vì vậy cậu bảo nhân viên cửa hàng khắc bên trong chiếc của cậu một chữ "Hi", cái của Kiều Ngôn Hi thì khắc một chữ "Ngọc". Rồi cậu lại mua thêm hai cái dây, xỏ nhẫn vào rồi tự tay đeo nó lên cổ Kiều Ngôn Hi.

Khương Thành Ngọc vui thích trả tiền, dắt tay Kiều Ngôn Hi ra ngoài.

"Kiều A Miêu, cậu không trốn thoát được nữa đâu." Cậu vui vẻ ra mặt, không để ý tới người đi trên đường, trán cụng trán cô, thấp giọng nói.

Kiều Ngôn Hi muốn đẩy cậu ra, nhưng giọng nói vui sướng của cậu làm cô không đành lòng.

"Cậu bỏ tớ ra trước đã, có nhiều người thế này." Cô đành phải kéo tay cậu nhỏ giọng nói.

Khương Thành Ngọc biết cô xấu hổ liền buông cô ra, Kiều A Miêu của cậu, là của cậu! Hôm nay cậu cuối cùng đã đánh con dấu của cậu lên cô, từ nay về sau không ai có thể cướp cô được nữa! Bản thân mình sẽ trông chừng cô thật kỹ, về phần Tiết Đồng Hải gì gì đó, tất cả đều cắt sang một bên!

Kiều Ngôn Hi vuốt chiếc nhẫn đeo trên cổ qua lớp áo mỏng, trong lòng rất ngọt ngào, đây xem như là tín vật đính ước của họ đi, thật tốt. Một món đồ nho nhỏ nhưng lại có thể khiến cô sinh ra cảm giác an toàn. Nếu có thể, cả đời này cô không muốn tháo nó xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn Khương Thành Ngọc, cậu đang cười với cô. Không còn vẻ lạnh lùng như ngày thường, ánh mắt cậu nhìn cô chăm chú, cứ như thế giới của cậu chỉ có một mình cô.

Kiều Ngôn Hi lặng lẽ nắm tay Khương Thành Ngọc, nhón chân lên, ghé sát tai cậu nói "Tớ thích cậu".

Khương Thành Ngọc ngẩn ra, lập tức nắm lại tay cô, cầm chống lên đỉnh đầu cô, khoe môi nhướn lên: Kiều A Miêu, tớ cũng thích cậu, rất thích cậu, chỉ thích mình cậu. Cậu lại bỏ thêm một câu nữa trong lòng: Vĩnh viễn thích cậu!

Tình cảm của họ còn rất non nớt, nhưng họ đều cố gắng đi từng bước. Giữa họ cho tới giờ chưa từng có lời ngon tiếng ngọt nào, chỉ có đốc thúc lẫn nhau, động viên lẫn nhau.

Bọn họ đều muốn sống vai cùng đi với đối phương, mà không phải trở thành gánh nặng của đối phương. Khi những người bạn cùng lứa tuổi hưởng thụ tình yêu tươi đẹp và hạnh phúc lần đầu, họ lại sớm hiểu rõ bản thân phải có trách nhiệm.

Bọn họ rất nhỏ nhưng đã thành thực. Họ sẽ giống như người lớn bảo vệ tình yêu của họ, không cho bão táp phong ba quấy nhiễu.

Họ hiểu được rằng, tình yêu của hai người không phải chỉ là chuyện của hai người. Không có quá nhiều sự khác biệt, họ chỉ bước từng bước thật chắc chắn, cho đến một ngày đạt được mục đích của mình...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Thời gian sau kỳ thi rất dài, Kiều Ngôn Hi cảm thấy cả người như mọc meo cả lên, ngày ngày ở nhà đọc sách, giúp bà nội làm việc nhà với cả trêu chọc Tiểu Quy.

Cô mong thời gian mau trôi đi để có thể nhập học. Nếu Vương Trân Ny mà có nhà thì cô đã tới nhà chị ấy chơi mấy hôm, nhưng giờ cô đành ở nhà.

Con nhóc Doãn Mạnh Mạnh đã đến nhà họ hàng, theo lời cậu ấy nói thì là: Được nghỉ nhiều như thế thì sao không tận dụng hết một phen.

Kiều Ngôn Hi thì chẳng có nơi nào để đi, họ hàng rất nhiều, nhưng thật sự có qua lại liệu có mấy nhà?

Cô biết bọn họ đều khinh thường nhà cô, cô cũng chẳng mất tự trọng mà đến nhà họ chịu sự coi khinh đó. Cô có lòng tự trọng, có sự hiểu thấu của bản thân. Cô biết, thay vì đi lấy lòng khiến người ta thay đổi cái nhìn về mình thì không bằng biến bản thân trở nên mạnh mẽ, chứng minh năng lực của bản thân với tất cả mọi người.

Kiều Ngôn Hi đến thành phố D một chuyến nữa, nhờ Tiêu Linh chuyển khoản giúp cô, 12000 tệ này phải nhanh chuyển sang thẻ của mình. Chứng minh thư của cô còn chưa có nên đành dùng chứng minh thư của mẹ.

Kiều Ngôn Hi vừa nghĩ tới số tiền đó liền vui sướng. Sau khi cô nói với bà nội mình được nhận học bổng, bà vui đến nỗi rơi nước mắt, liên tục xoa đầu khen cô.

Trong lòng bà rất tự hào, cháu chắt trong họ hàng chỉ có đứa cháu nội bảo bối của bà là có triển vọng, hơn nữa cháu gái là do một tay bà nuôi lớn, trong đó cũng có một phần nhờ công lao của bà mà. Đứa bé này đã chịu không ít khổ cực, nhưng chưa từng phản nản một câu, chỉ nghe lời giúp bà làm việc, có nhà nào nuôi được một đứa trẻ như vậy đây?

Người trong thôn cũng khoe Hi Hi nhà bà, nói tương lai của đứa bé này khẳng định không tầm thường. Bà nghe xong mà lòng sung sướng, mặc dù con trai không ra gì, nhưng nói đến đứa cháu này lại rất tốt. Quả thực khiến người ta yêu thương!

Sau khi Tiêu Linh biết con gái nhận được học bổng cũng khiếp sợ, sau đó tự thấy bản thân thẹn với con gái. Bản thân bà vất vả một năm mới có được thu nhập, con gái được hạng nhất giành học bổng dễ dàng, bà có tư cách gì làm mẹ nó.

Con cái có triển vọng làm bà cũng vui mừng, nhưng bà biết, nếu nó được sinh ra trong gia đình khá giả thì sẽ càng nổi bật hơn. Làm việc nhiều năm ở thành phố D, bà biết bây giờ con cái đa số gia đình đều sẽ học thêm một chút tài nghệ, hoặc là vẽ tranh, hoặc là chơi nhạc.

Nhưng con mình lại chưa từng được học mấy thứ đó. Thật ra, trong lòng bà rõ ràng, con gái rất có thiên phú về âm nhạc. Lần này vì chuyện chuyển khoản mà con bé lên thành phố, bà liền dẫn nó đi dạo phố. Sau khi đến một lớp học Piano, con gái kéo bà vào.

Nhìn đàn, bấm mấy cái rất là thích. Lúc nó còn nhỏ, bà từng mua cho nó một cái đàn điện, dạy nó chơi mấy bản đơn giản, không ngờ bây giờ nó còn nhớ. Mặc dù bấm mấy phím trên đàn chỉ nghe được sơ sơ, nhưng bà biết việc này đã rất giỏi rồi.

Giáo viên trong lớp Piano nhìn tay con gái, vui mừng nói đây quả thực là tay sinh ra để chơi dương cầm: mảnh nhỏ, thon dài. Giáo viên Piano còn luôn hỏi họ xem có muốn đăng ký hay không.

Tiêu Linh biết, tuy miệng con gái nói không có hứng thú nhưng khát khao trong mắt nó sao có thể lừa bà, dù sao cũng là con mình thì sao bà có thể

không biết. Bà nọ con gái nhiều lắm, cả đời này cũng không trả hết nổi.

Kiều Ngôn Hi thích Piano từ khi còn rất nhỏ, nhưng gia đình không có điều kiện để cô theo học. Cô cũng không tùy hứng, cô biết ba mẹ vất vả, bọn họ chăm sóc nuôi nấng cô cũng không dễ dàng, tại sao cô có thể đưa ra yêu cầu quá phận được.

Bây giờ cô đã rất thỏa mãn, bà nội khỏe mạnh, công việc của mẹ ổn định, hai năm nữa là ba ra tù, cô cũng có thể dùng sức mình để giảm bớt gánh nặng cho gia đình.

Huống hờ, cô còn có Khương Thành Ngọc. Cuộc sống của cô bây giờ rất tốt. Cô cũng không cảm thấy sinh ra trong một gia đình nghèo khó ở nông thôn là chuyện mất mặt, ngược lại, cô còn thấy tự hào. Bởi vì cô có thể dùng sự cố gắng của mình để thay đổi tất cả.

Từ sau lần đi lính học bổng, cô chưa gặp lại Khương Thành Ngọc, thậm chí ngay đến một cuộc điện thoại cũng không có. Cô không biết ngày nghỉ cậu ở nhà làm gì, có ăn uống ngon miệng không, có... nhớ cô không.

Người con trai đó, người con trai làm mình ruột gan rồi bởi, là bí mật của cô, bí mật ngọt ngào trong lòng cô.

Khương Thành Ngọc chính là một bộ phận sinh mệnh quan trọng nhất của cô, mặc dù cô chưa từng nói với cậu, cũng chưa từng thể hiện tình cảm nồng nhiệt với cậu bao giờ.

Có lẽ là bởi vì đồng bệnh tương liên, có lẽ vì là những đối thủ khó kiếm, dù sao thì thích cậu là chuyện rất tự nhiên. Bọn họ có thể tựa vào nhau để sưởi ấm, có thể cổ vũ cho nhau, thậm chí có thể cạnh tranh với nhau.

Kiều Ngôn Hi biết, cô không thể không có cậu, thế giới này lớn như thế, phức tạp như thế, họ tìm được một người giống với mình, phù hợp với mình thật sự không dễ dàng.

Cả hai đều đã đi sâu vào cốt tủy đối phương, không chỉ là tình yêu, còn có tình thân, tình bạn... Cảm xúc ấy rất phức tạp. Giống như là một hũ rượu ngon lâu năm, cho dù biết uống một chén sẽ vĩnh viễn ngủ say nhưng vẫn không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Cô yêu cậu, cô chưa từng nói, đúng vậy, chưa từng, nhưng đó là suy nghĩ chân thực trong lòng cô. Kiều Ngôn Hi ôm ngực, nhắm mắt lại, hàng mi dày che đi ánh mắt trời. Ở trong lòng cô lúc này rất ấm áp, bởi vì bà từ trong tâm khảm: Khương Thành Ngọc.

Ngày 20 tháng 8, ngày khai giảng Kiều Ngôn Hi nghìn trùng vạn dặm cuối cùng đã tới. Cô và Tiết Đồng Hải, Doãn Mạnh Mạnh mang theo túi lớn túi nhỏ lên xe, cuối cùng đã lên đường tới trường.

Bọn họ cầm theo nhiều đồ rất khó khăn. Ban đầu ba mẹ Tiết Đồng Hải và Doãn Mạnh Mạnh muốn tới tiễn, nhưng giờ đang trong thời gian thu hoạch, bọn họ thay nhau khuyên, cuối cùng không để ba mẹ tới nữa. Dù sao bọn họ cùng đi với nhau, có thể chăm sóc nhau nên sẽ không vấn đề gì.

Đến trường thì họ mới biết mình rất sai, đồ đạc phải nhận hết cái này đến cái khác, nhỏ thì chậu rửa mặt, dụng cụ rửa mặt, to đến đệm chăn, đủ loại sách. Máy người Kiều Ngôn Hi chạy tới chạy lui trên sân trường, cuối cùng đã nhận đủ hết đồ đạc.

"Tớ chịu thôi... mệt chết rồi, Tiểu Khê, cho tớ dựa nhờ một lúc." Doãn Mạnh Mạnh vừa thở hổn hển vừa dựa vào Kiều Ngôn Hi. Chạy tới hơn một tiếng đồng hồ, rốt cục đã có thể nghỉ ngơi một chút.

Kiều Ngôn Hi bắt đắc dĩ, trời nóng thế này, chẳng lẽ Mạnh Mạnh không thấy nóng sao? Nhưng cô không oán trách Mạnh Mạnh, cô cũng mệt chết đi được, không ngờ phải nhận nhiều đồ như thế, lại còn không phải ở một nơi.

"Chúng ta còn chưa đi xem lớp học và ký túc xá đâu." Tiết Đồng Hải đầu đầy mồ hôi, nói với Kiều Ngôn Hi và Doãn Mạnh Mạnh không còn chút sức lực. Cậu thật sự không phải cố ý đã kích bọn họ, cậu cũng mới nghỉ ra vấn đề này thôi.

"Trời ạ, tí nữa đi." Kiều Ngôn Hi cảm thấy đây mới thực sự là sấm sét giữa trời quang, lúc này mình đâu còn di chuyển được nữa.

"Không sao, các cậu nghỉ ngơi đi, tớ đi xem là được." Tiết Đồng Hải phân loại đồ của ba người, nói với Kiều Ngôn Hi. Trời nóng như vậy phải đi nhiều đường như thế, con trai như cậu cũng ăn không tiêu, huống hồ là cô? Dù sao có cậu ở bên cạnh, cô có thể giao hết mọi việc cho cậu.

Kiều Ngôn Hi định nói thì Doãn Mạnh Mạnh đã giành lời trước, "Được, được, thế mới là đàn ông, cậu đi đi, bọn tớ ở đây chờ cậu."

Tiết Đồng Hải cười cười, trên má hiện lên núm đồng tiền: "Tớ đi đây, các cậu nghỉ ngơi thật tốt nhé." Có thể làm chút chuyện cho cô đã khiến cậu vui vẻ. Dù sau này có thế nào, chỉ cần cô yêu cầu, cậu sẽ xuất hiện.

Kiều Ngôn Hi cũng gật đầu, thời tiết này thật sự quá nóng, cô thật chẳng muốn động chút nào.

"Tiểu Khê, trường chúng ta có những ai vào được Trường số 24?" Ngồi cũng không có ý nghĩa gì, Doãn Mạnh Mạnh tìm Kiều Ngôn Hi nói chuyện phiếm giết thời gian.

"Hình như có Lý Thanh và Vương Tử, thêm chúng ta." Kiều Ngôn Hi cũng không rõ lắm, bọn họ đến trường lấy phiếu điểm rồi đi, lúc đó bảng danh dự còn chưa dán ra, cho nên cô không biết, nhưng mà cái hôm đến nhận học bổng nghe giáo viên nói cả Lý Thanh và Vương Tử cũng tới.

"Nhiều vậy à? Hiệu trưởng của chúng ta năm nay không phải vui sướng đến phát điên hay sao!" Doãn Mạnh Mạnh mở to hai mắt, cô không ngờ năm nay

lại có nhiều người thi đỗ vào Trường số 24 như vậy, trước kia mục tiêu của bọn họ đều là Trường số 15, ngay đến cô năm nay cũng đã phát huy vượt xa lúc bình thường.

"Ừ, năm nay thành tích của trường mình rất tốt."

"Đúng rồi, mấy hôm trước tớ thấy Khương Thành Ngọc trên báo, là Trạng Nguyên của kỳ thi cấp ba thành phố D đó!" Doãn Mạnh Mạnh rất hâm mộ.

"Lúc nào vậy? Sao tớ không biết?" Kiều Ngôn Hi lập tức nắm lấy tay Doãn Mạnh Mạnh, kích động hỏi.

"Ồi chào, Tiểu Khê, cậu làm gì mà kích động thế, lên báo cũng không phải cậu mà." Doãn Mạnh Mạnh lạ lùng nhìn Kiều Ngôn Hi, Tiểu Khê làm sao vậy? Chẳng lẽ ghen tỵ? Không thể nào, Tiểu Khê không phải người như thế.

Kiều Ngôn Hi ngượng ngùng buông tay Doãn Mạnh Mạnh ra, khụ khụ, trong khoảng thời gian ngắn không không chế nổi cảm xúc, "Ừ, không có gì... Tớ chỉ là, chỉ là cảm thấy kinh ngạc thôi."

"Ồ, nói sao thì Trạng Nguyên kỳ thi cấp 3 hằng năm đều sẽ được lên báo, không có gì phải ngạc nhiên cả." Doãn Mạnh Mạnh tin lời giải thích của Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi gật đầu, lúc này cô mới nhớ, Khương Thành Ngọc một mình đến đây, nhiều đồ như thế, một mình cậu có thể bê được không? Hơn nữa mình còn chưa biết cậu ấy được phân ở ban nào, có cùng ban với mình không?

Kiều Ngôn Hi bỗng cảm thấy khẩn trương, hết như lúc trước khi thi, cô vô cùng muốn được gặp Khương Thành Ngọc, nôn nóng biết tình hình của cậu.

Ngay vào lúc này, Tiết Đồng Hải đã quay lại, cậu nhìn Doãn Mạnh Mạnh nói: "Lớp mười chúng ta tổng cộng có mười ban, trừ cậu ở ban Năm ra thì tớ và Hi Hi đều ở ban Bảy."

Tiết Đồng Hải còn định nói thêm gì thì bị tiếng kêu của Doãn Mạnh Mạnh cắt đứt, "Dựa vào cái gì chứ? Không công bằng, Tiểu Khê ---". Kiều Ngôn Hi khó xử nhìn xung quanh, không ngoài dự liệu trông thấy mọi người đang nhìn về bên này, "Mạnh Mạnh, nói nhỏ thôi, mọi người đang nhìn đấy."

Doãn Mạnh Mạnh lúc này mới phát hiện mình luống cuống, vội bịt miệng lại, Kiều Ngôn Hi thấy hành động ngây thơ của cô ấy không khỏi lắc đầu, "Không sao, về sau chia khoa Văn Lý, nói không chừng chúng ta còn có thể ở chung một ban." Doãn Mạnh Mạnh sáng tỏ thông suốt, "Đúng vậy, vẫn còn cơ hội." Cô ấy cũng không muốn xa cách Tiểu Khê, từ tiểu học bọn họ đã cùng một ban, chưa từng có lần nào phải tách nhau ra cả.

"Được rồi, nghe tớ nói hết đã, con gái các cậu ở ký túc xá số Hai, Mạnh Mạnh cậu ở phòng 318, Hi Hi ở phòng 509. Con trai bọn tớ ở ký túc xá số Một, tớ ở phòng 407. Tiết Đồng Hải thấy hai cô gái lại có xu hướng lạc đề, nhanh chóng cắt ngang đề kéo bọn họ trở lại chủ đề chính.

"Tiểu Khê cậu ở tầng năm lận, trời ạ." Doãn Mạnh Mạnh đồng cảm nhìn Kiều Ngôn Hi, may mắn cô ở tầng ba.

"Không sao, coi như rèn luyện thân thể." Kiều Ngôn Hi không sợ phải đi cầu thang, tầng năm có là gì.

Doãn Mạnh Mạnh lúc này mới nhớ tới Kiều Ngôn Hi hằng năm đều giành giải vô địch chạy cự li dài, cô ấy lờm Kiều Ngôn Hi, "Không phải người mà."

"Vậy bây giờ chúng ta đến ký túc xá đi." Kiều Ngôn Hi đề nghị, vội vàng đem mọi thứ đã chuẩn bị xong, bọn họ sắp được giải thoát rồi.

"Ừ, được thôi, vậy tới ký túc xá tớ trước, tớ mang đồ lên rồi giúp các cậu mang đồ qua ký túc xá." Tiết Đồng Hải cảm hết vật nặng, vừa đi vừa nói. Hai người Kiều Ngôn Hi gật đầu, đi theo Tiết Đồng Hải về phía tòa nhà ký túc xá.

"Khương Thành Ngọc cũng ở ban Bảy." Tiết Đồng Hải đi chậm lại, lặng lẽ nói bên tai Kiều Ngôn Hi. Mặc dù mình dùng thời gian rất lâu mới chấp nhận sự thật này, dù rằng cậu không muốn nhắc tới người kia chút nào, nhưng Hi Hi nhất định rất muốn biết tin tức của cậu ta.

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi ửng đỏ, Tiết Đồng Hải thu hết biến hóa của cô vào mắt, trong lòng cầu chưa sót.

Một lúc sau, cô mới nhỏ giọng nói với cậu: "Cảm ơn." Cô không ngờ Tiết Đồng Hải lại vì cô mà chú ý tới Khương Thành Ngọc, cô thấy thẹn với cậu, nhưng cô thật sự rất muốn biết tình huống của Khương Thành Ngọc.

Tiết Đồng Hải lắc đầu, biểu cảm trên gương mặt không thay đổi, trong lòng lại đau nhức, cậu tự an ủi chính mình: Không sao, Tiết Đồng Hải, Hi Hi thích mày cũng được không thích mày cũng chẳng sao, không phải mày muốn cô ấy vui vẻ ư, chịu đựng đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

"Tiểu Khê, cậu nhìn kia, đó không phải là Khương Thành Ngọc sao?" Doãn Mạnh Mạnh chỉ vào một người đang đi tới phía đối diện hồ lên.

Kiều Ngôn Hi nheo mắt lại, đúng là Khương Thành Ngọc, thật trùng hợp, không biết cậu ấy có nhìn thấy bọn họ không. Kiều Ngôn Hi nhìn sang Tiết Đồng Hải, đang nghĩ có nên gọi Khương Thành Ngọc một tiếng không.

Thực ra Khương Thành Ngọc đang chờ Kiều Ngôn Hi dưới ký túc xá nam sinh, cậu biết từ nhà bọn họ chỉ có một chuyến xe đi huyện, cho nên cậu có thể đoán ra mấy giờ cô đến. Cậu dọn dẹp thật nhanh đồ đạc của mình ở ký túc xá rồi xuống lầu. Nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không có ai, cậu ra sân tập luyện đi dạo, xem có thể gặp được Kiều Ngôn Hi không, ai ngờ đúng là gặp được rồi.

"Khương Thành Ngọc, ở bên này!" Doãn Mạnh Mạnh lập tức hưng phấn, gặp người quen rồi, vậy gánh nặng của bọn họ chẳng phải sẽ giảm bớt hay sao!

Khương Thành Ngọc nhìn Doãn Mạnh Mạnh không trả lời, cậu đi thẳng tới trước mặt Kiều Ngôn Hi, cầm đồng hồ trong tay cô, "Mệt không?" Thấy tay cô siết lại đến đỏ hồng, cậu hơi nhíu mày, tự trách mình sao không tìm cô sớm hơn.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, đi sang bên cạnh Doãn Mạnh Mạnh, cầm hồ cô ấy một nửa, "Không mệt." Có thể thấy cậu thật tốt.

"Đưa hết đồ cậu cầm đây cho tớ!" Khương Thành Ngọc thấy cô lại vác đồ liền nhanh chóng giật lấy. Kiều A Miêu chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, tay đã như vậy rồi mà còn cầm đồ giúp người khác.

"Không sao, tớ cũng không phải giấy." Trong lòng Kiều Ngôn Hi ảm áp, cô biết cậu quan tâm cô, thực ra mấy thứ đồ nhỏ này không làm cô mệt được.

Khương Thành Ngọc không nói, gương mặt lạnh lẽo, cầm lấy hết đồ trong tay Doãn Mạnh Mạnh. Nhìn Kiều Ngôn Hi một cái, ý bảo cô mau đi theo mình rồi bước nhanh về phía trước.

"Nhiều đồ như vậy cậu có mệt không?" Mặc dù Tiết Đồng Hải đã giúp họ cầm một phần, nhưng đồ của hai người rất nhiều, một mình Khương Thành Ngọc thật sự có thể cầm nổi không?

"Trông người đàn ông của cậu là con tôm mềm à?" Khương Thành Ngọc nhướn môi xấu xa, thờ ơ một hơi bên tai Kiều Ngôn Hi.

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi lập tức ửng đỏ, muốn đánh cậu một cái, nhưng thấy cậu cầm nhiều đồ như thế lại không nổi, chỉ biết trừng mắt với cậu, "Đừng có nói lung tung! Không biết xấu hổ!"

Khương Thành Ngọc trông đáng vẻ thẹn quá hóa giận của cô rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thật muốn chạy tới cắn một cái!

Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc đi phía trước, còn Doãn Mạnh Mạnh và Tiết Đồng Hải đi ở phía sau.

"Này, Tiết Đồng Hải, sao Khương Thành Ngọc đối tốt với Tiểu Khê vậy?" Bây giờ Doãn Mạnh Mạnh mới thấy không bình thường, hai người kia hình như có quan hệ rất tốt thì phải? Trước đây sao cô ấy không phát hiện ra nhỉ? Doãn Mạnh Mạnh đã quên mất bản thân mình là một người có thần kinh đặc biệt thô, nếu không có cô ấy đã sớm nhận ra điều không bình thường rồi.

Tiết Đồng Hải cười khổ, giữa hai người đó thân mật như thế, đâu có chỗ nào cho người khác chen vào? Cậu ta đương nhiên sẽ tốt với cô ấy, cậu ta là bạn trai cô ấy mà! Bọn họ mới là những người thân mật nhất, còn cậu, vĩnh viễn chỉ có thể ở đằng sau nhìn theo bọn họ.

"Bọn họ là bạn tốt." Vì cô, cậu có thể nói bất cứ điều gì, dù là lời trái với lòng mình.

"Nhưng tớ cảm thấy... Ừm, thật sự tốt quá mức mà!" Doãn Mạnh Mạnh vẫn thấy không bình thường, giữa Tiểu Khê và Khương Thành Ngọc rõ ràng không chỉ là bạn tốt, nhưng cô ấy cũng không nghĩ tới hướng bạn trai bạn gái, trong mắt cô ấy, Tiểu Khê sẽ không làm ra những việc có ảnh hưởng đến chuyện học tập.

"Cậu nghĩ nhiều rồi, đi nhanh đi, sắp bị họ bỏ xa rồi đấy." Tiết Đồng Hải không muốn nói vớ vẩn Doãn Mạnh Mạnh chuyện của Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc, nếu Hi Hi thấy thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ tự nói với Doãn Mạnh Mạnh.

Doãn Mạnh Mạnh trông thấy Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc đã sắp tới ký túc xá nữ sinh, lập tức quên cả hỏi, nhanh chóng đuổi theo.

Bọn họ tới phòng Doãn Mạnh Mạnh để đồ cô ấy trước rồi mới đến phòng Kiều Ngôn Hi.

Một phòng của bọn họ có sáu người, rất rộng, còn có phòng vệ sinh độc lập và ban công. Kiều Ngôn Hi rất hài lòng. Trong phòng chưa có ai cả, chắc là mai mọi người mới tới, đến ngày 20 và 21 trường họ mới phải báo danh, nhóm Kiều Ngôn Hi là nhóm đầu tiên tới đây.

Kiều Ngôn Hi bảo Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải về trước, dù sao lúc cô dọn đồ đạc thì có con trai ở đây không tiện, hai người cũng thành thật, nói với cô đến trưa sẽ đến tìm rồi mới đi.

"Cậu... chăm sóc cô ấy thật tốt." Hai người giữ im lặng rất lâu, đến lúc đi về phòng, Tiết Đồng Hải lên tiếng. Cậu biết mình không còn cơ hội nữa, chỉ cầu nguyện cô có thể khỏe mạnh hạnh phúc.

Cậu chỉ là người trần, không phải thần tiên. Cậu cũng biết ghen, biết tức tối. Nhưng đó là cô gái cậu muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, cậu còn có cách nào khác? Cậu yêu cô, luôn yêu cô.

Khương Thành Ngọc nhìn cậu ta, "Tôi sẽ." Dù rằng cậu không thích Tiết Đồng Hải, nhưng không thể không thừa nhận, cậu rất thương thức cậu ta. Tên này có tư cách làm đối thủ của mình.

Tiết Đồng Hải gạt đầu, mở cửa vào phòng mình. Cứ như vậy đi, cậu tự nói với bản thân. Cô gái chiếm toàn bộ tâm tư của mình trong tuổi trẻ ngây ngô nhất cuối cùng đã cách mình rất xa.

Nhưng cậu sẽ không quên cô, cả đời sẽ không quên. Mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười, mỗi hành động của cô, cả đời cậu cũng sẽ không quên. Đó là trọng tải vĩnh hằng trong lòng cậu, làm sao có thể quên được. Hãy coi nó là hồi ức trân quý nhất để mà lưu giữ.

Cậu nắm chặt hai tay, mím môi. Nghĩ tới nụ cười hiện ra trước mặt người đó, mi mắt rũ xuống, lông mi run run, từng giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

Cậu rất muốn hỏi cô: Vì sao không yêu tớ? Nhưng đã không còn ý nghĩa gì nữa. Cô đã có hạnh phúc của cô, đâu còn có thể để ý tới sự giãy vò của cậu? Cậu nhắc nhở mình lấy được thì buông được, nhưng trước sau vẫn không thể quên hình ảnh của cô.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ vào phòng, nhưng cậu lại đang đứng trong bóng tối tịch mịch, cô độc. Không phải màu mực phủ lên mà là sự cô đơn lạnh lẽo từ sâu trong thân thể chảy ra ngoài.

Cậu ngẩng đầu, nhìn về phía ký túc xá của cô, môi khẽ nhúc nhích, không phát ra tiếng: Hi Hi... Tớ đau quá.

Đồ đạc phải sắp xếp rất nhiều, may là Kiều Ngôn Hi không phải đưa bé được nuông chiều từ nhỏ. Bằng không bây giờ cô sẽ muốn khóc. Khi chọn giường trên hay dưới, cô do dự một lúc rồi chọn giường trên. Đơn giản là vì cảm thấy nằm trên thật thú vị, trước kia cô chưa từng ở trong ký túc xá tập thể thế này, lúc xem ti vi luôn hâm mộ, bây giờ cô cũng có thể ngủ ở đây rồi. Tâm tình Kiều Ngôn Hi rất tốt, sắp xếp đồ cực kỳ hăng hái.

Khi Kiều Ngôn Hi bắt đầu trải giường, người cùng phòng đã đến. Kiều Ngôn Hi nhìn lại liền hết hồn, đây không phải nam sinh hay sao. Nhìn kỹ lại, mặc dù khuôn mặt có vẻ trung tính, tuy nhiên đó tuyệt đối là nữ.

"Ồ, đã có người tới sớm hơn cả tớ à?" Nữ sinh kia lên tiếng, giọng nói cũng có chút trung tính.

"Tớ cũng mới tới, tớ tên là Kiều Ngôn Hi." Kiều Ngôn Hi tới trước tự giới thiệu, biết tên thì sẽ dễ nói chuyện hơn.

"Tớ tên là Ngô Đình Đình." Kiều Ngôn Hi thiếu chút nữa bật cười, một nữ sinh đẹp trai như thế mà lại có cái tên như vậy!

"A! Cậu chính là Kiều Ngôn Hi xếp thứ hai toàn thành phố đó sao?" Ngô Đình Đình kinh ngạc kêu ra tiếng, vận may mình tốt thế sao, người đầu tiên gặp được chính là người xếp thứ hai toàn thành phố, hơn nữa còn là bạn cùng phòng của cô ấy!

Kiều Ngôn Hi cũng ngạc nhiên, sao nhiều người biết tên cô vậy, không phải là xếp thứ hai toàn thành phố ư, Khương Thành Ngọc chính là người xếp thứ nhất toàn thành phố đấy!

Cô gạt đầu, "Là tớ, sau này chúng ta chính là bạn cùng phòng rồi!"

"Wow, may mắn quá đi." Ngô Đình Đình xúc động. Nhưng cô ấy vẫn cảm thấy có chút không thể tin, trong ấn tượng của cô ấy, xếp thứ hai toàn thành phố phải là một con mọt sách mới đúng. Nhưng Kiều Ngôn Hi lại không hề giống con mọt sách chút nào, khuôn mặt thanh tú, hơn nữa vóc dáng thon thả, không có chút cảm giác khổ học ba năm gì cả.

Hồi nhỏ Kiều Ngôn Hi không cao lắm, Tiêu Linh luôn lo lắng Kiều Ngôn Hi sẽ không cao. Nhưng từ sau khi lên cấp 2, dáng người Kiều Ngôn Hi liền mọc lên như nấm. Bây giờ đã hơn 1m65 rồi.

"Đừng nói như vậy, trước tớ không phải còn một người xếp hạng nhất sao?" Kiều Ngôn Hi bị Ngô Đình Đình làm cho ngượng ngùng, đành phải nói sang Khương Thành Ngọc.

"Đúng vậy, tớ quên mất, thấy trên báo ghi các cậu là bạn học nhì." Ngô Đình Đình vỗ đầu, mắt lấp lánh tới gần Kiều Ngôn Hi.

Kiều Ngôn Hi gạt đầu cười, "Bọn tớ còn ngồi cùng bàn nữa." Cô cảm thấy Ngô Đình Đình hoàn toàn không giống như bề ngoài anh tuấn của mình, rất đáng yêu.

"Chỗ hai cậu từng ngồi nhất định sẽ thành bảo địa phong thủy." Ngô Đình Đình trừng mắt, giả vờ nghiêm túc nói.

Kiều Ngôn Hi bị cô ấy chọc cười, "Được rồi, cậu còn chưa chọn giường đấy." Cô nàng này cũng là người thần kinh không ổn định, đi nói chuyện với cô mà quên cả việc chính.

Ai ngờ Ngô Đình Đình như lễ đương nhiên chỉ vào giường dưới Kiều Ngôn Hi: "Cần gì chọn nữa, tớ sẽ ở bên dưới cậu, nói khoogn chừng ba năm sau đó cũng là bảo địa phong thủy."

Kiều Ngôn Hi bị cô ấy làm cho dở khóc dở cười, cô gái này thật đúng là thú vị.

Lúc này, đồ đạc của Kiều Ngôn Hi đã sắp xếp gần xong. Thế là Ngô Đình Đình hưởng hào quang của cô, trên cơ bản đồ đạc của cô ấy đều nhờ Kiều

Ngôn Hi hỗ trợ sắp xếp.

Ngô Đình Đình nhìn động tác nhanh nhẹn của Kiều Ngôn Hi, trong lòng tắc lưỡi ai nói chẳng có ai hoàn mỹ, trước mắt cô ấy đây chẳng phải có một người sao! Học giỏi, xinh đẹp, ngay đến việc nhà cũng tốt. Sau này không biết ai có thể lấy được một bà xã tốt như thế.

Khương Thành Ngọc đang sắp xếp đồ ở ký túc xá nam sinh hất hơi một cái, ai nhắc đến cậu vậy?

"Một mình cậu tới đây à?" Giúp đỡ Ngô Đình Đình dọn đồ xong, Kiều Ngôn Hi hỏi cô ấy. Gặp nhau không lâu nhưng bọn họ như đã rất quen.

"Ừ, ba mẹ tớ nói muốn rèn luyện năng lực của tớ nên không đến tiễn, may là có cậu." Ngô Đình Đình u oán, chưa từng thấy ba mẹ nào nhẫn tâm như vậy, hôm nay nếu không phải là Kiều Ngôn Hi thì chẳng biết cô ấy phải sắp xếp đến khi nào!

"Vậy cậu đi ăn com với tớ đi, tớ đi với bạn học, trong đó có hai người cùng ban chúng ta." Kiều Ngôn Hi sợ cô ấy ở ký túc xá một mình cô đơn nên mời cô ấy cùng đi ăn.

"Được, tớ cũng không muốn ở ký túc xá một mình." Ngô Đình Đình vội vàng gật đầu, không ngờ Kiều Ngôn Hi tốt như vậy, chẳng những không kiêu kỳ, quan trọng hơn là cũng không có cổ hủ.

Hai người bọn họ lại hàn huyên một hồi, xuống dưới tìm Doãn Mạnh Mạnh. Doãn Mạnh Mạnh đã sắp xếp gần xong đồ đạc, đang lau mồ hôi nghỉ ngơi. Tuy cô ấy ở nhà là con một, nhưng dù sao cũng từ nông thôn ra, khi làm việc tuyệt đối không cầu thả.

"Tiểu Khê, cậu tới rồi, tớ đang muốn đi tìm cậu đây, ồ? Đây là?" Doãn Mạnh Mạnh thấy Ngô Đình Đình liền mở to mắt, nam sinh ở đâu ra vậy?

Kiều Ngôn Hi thấy bộ dạng đó liền biết cô ấy hiểu lầm. "Đây là bạn cùng phòng của tớ, Ngô Đình Đình, đẹp trai đó chứ. Đình Đình, đây là Doãn Mạnh Mạnh tớ đã nói với cậu." Kiều Ngôn Hi liền giới thiệu hai người.

Hai người chào hỏi lẫn nhau. Doãn Mạnh Mạnh đi vòng quanh Ngô Đình Đình hai vòng, "Sao lại đẹp trai vậy chứ! Còn đẹp trai hơn cả Lý Minh Xuyên nữa!" Lý Minh Xuyên đã rất tuần tú rồi, bây giờ tùy tiện một con nhóc lại có thể đẹp trai hơn cả cậu ấy!

Ngô Đình Đình không biết Lý Minh Xuyên là ai, nhưng vẫn cười cười nói: "Bọn họ thường ngộ nhận tớ là nam sinh." Cô ấy cũng rất khổ não, có lúc cô ấy vào nhà vệ sinh nữ cũng vang lên một loạt tiếng hét chói tai.

"Được rồi, chúng ta đi tìm bọn họ đi." Kiều Ngôn Hi nhìn ánh mắt Doãn Mạnh Mạnh đã biết cô ấy nảy sinh sự hứng thú rất lớn với Ngô Đình Đình, "Đừng suốt ngày nhắc tới Lý Minh Xuyên nhà cậu nữa."

Khuôn mặt Doãn Mạnh Mạnh lập tức đỏ bừng, lúng túng nói: "Ai... Ai suốt ngày nhắc tới cậu ấy, đi ăn com!" Nói xong liền chạy xuống lầu.

Lúc này Ngô Đình Đình cũng biết quan hệ gì đó giữa Lý Minh Xuyên và Doãn Mạnh Mạnh, cô ấy và Kiều Ngôn Hi nhìn nhau cười, đuổi theo Doãn Mạnh Mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Kiều Ngôn Hi dẫn theo Ngô Đình Đình đến gặp Khương Thành Ngọc và Tiết Đồng Hải, Ngô Đình Đình lại thêm một lần nữa cảm thấy bong bóng hạnh phúc nổi lên, lần này không ngờ là người đứng đầu toàn thành phố! Mặc dù cậu ấy chỉ gật đầu với mình một cái rồi không nhìn mình nữa, nhưng cái gật đầu này cũng có ý nghĩa rất trọng đại! Một người đứng đầu toàn thành phố, một người đứng thứ hai thành phố, hôm nay quả đúng là ngày may mắn của mình mà.

"Đã xếp đồ đạc xong chưa?" Khương Thành Ngọc vừa ăn com vừa hỏi Kiều Ngôn Hi. Cậu biết cô sẽ sắp xếp tốt đồ đạc của mình, chỉ là không nhận được muốn quan tâm cô.

Kiều Ngôn Hi gật đầu, "Đã sớm xong rồi, còn cậu đã xong chưa, có cần tớ giúp một tay không?" Cô là con gái thì không vấn đề, cũng không biết Khương Thành Ngọc đã sắp xếp đồ đạc của mình ổn chưa.

"Không cần, cậu thu dọn xong là tốt rồi." Khương Thành Ngọc cúi đầu tiếp tục ăn com.

Không khí giữa hai người... Ngô Đình Đình vắt hết óc, bỗng một quảng sáng lóe lên: Đúng, chính là mập mờ! Tin tức mới nha, đứng đầu thành phố và đứng thứ hai thành phố! Quả nhiên, càng nhìn càng không bình thường!

Không thể không nói, EQ của Ngô Đình Đình cực kỳ cao, Doãn Mạnh Mạnh một năm nay cũng không nhìn ra chuyện gì mà cô ấy chỉ dùng hai phút đã có đáp án.

"Qua bên kia đi dạo một lúc?" Cơm nước xong, bọn họ đi lang thang trên sân trường. Khương Thành Ngọc nhân cơ hội ghé sát tai Kiều Ngôn Hi lặng lẽ nói. Cậu thật sự rất nhớ cô, đã một tháng rồi họ không gặp nhau, bây giờ đã được gặp thì lại không thể đơn độc bên nhau, đúng là muốn làm cậu buồn bực chết.

Kiều Ngôn Hi nhìn mọi người đi phía trước, do dự lắc đầu. Cô cũng muốn nói chuyện một mình với cậu, nhưng phải dùng cớ gì đây? Hơn nữa mới quen biết Ngô Đình Đình, sao cô có thể vứt cô ấy sang một bên được.

Khương Thành Ngọc nín thở, sai bước đến cạnh, nắm lấy tay cô đi theo hướng ngược lại. Khí lạnh từ trên mặt tỏa ra, cậu khó chịu, rất không thoải mái. Sao mà Kiều A Miêu cả ngày cứ nghĩ tới người khác vậy, người bạn trai chính quy cậu đây có vị trí trong lòng cô không. Phải để cô nhớ, trong lòng cô phải đặt cậu ở vị trí đầu tiên!

Gương mặt Kiều Ngôn Hi đỏ rần, cô lại không dám giãy mạnh, ngộ nhờ người phía trước quay lại thì cô xong đời!

"Khương Thành Ngọc, cậu dừng lại... dừng lại trước đã, để tớ nói với bọn họ một tiếng." Kiều Ngôn Hi thấp giọng cầu xin, lúc này bọn họ đã cách xa nhóm Tiết Đồng Hải.

Khương Thành Ngọc nhắm mắt bịt tai, bây giờ trong bụng cậu đầy giấm chua. Kiều A Miêu không coi trọng cậu! Không muốn cậu! Không quan tâm cậu! Cậu phải hỏi cho rõ, còn lâu mới quan tâm xem bọn họ làm trò khi gì!

Không thể không nói, tuy mọi phương diện Khương Thành Ngọc đều rất ưu tú, cũng rất trưởng thành, nhưng chỉ cần gặp Kiều Ngôn Hi là sẽ trở nên ấu trĩ.

"A Ngọc... Cậu buông tớ ra trước được không?"

Khương Thành Ngọc run lên, A Ngọc, cô gọi cậu là A Ngọc, cô chưa từng gọi cậu thân thiết như vậy. Cậu quay đầu, nhìn cô chăm chú, đôi con ngươi đen nhánh càng thâm thúy hơn. Muốn ôm cô, rất muốn! Một câu của Kiều Ngôn Hi đã làm nổ tung hoàn toàn nỗi nhớ nhung của Khương Thành Ngọc.

Kiều Ngôn Hi bị cậu nhìn đỏ mặt tim đập dồn dập, rồi lại không thể không nhìn thẳng vào mắt cậu. "A Ngọc, bỏ ra trước được không? Bọn họ sắp đi xa rồi."

Giọng nói mềm mại mang theo sự van xin, Kiều Ngôn Hi như vậy làm cậu càng muốn ôm chặt cô vào lòng. Nhưng khi cô ngẩng lên, ánh mắt như nước long lanh tội nghiệp nhìn cậu, cậu chẳng còn tức giận nổi.

Lúc này, cậu muốn tặng cho cô thứ tốt nhất trên đời, cậu sẽ dùng nỗ lực lớn nhất của mình để cô hạnh phúc. Cậu luôn không có sức chống cự với cô. Thôi thôi, Khương Thành Ngọc bắt đầu đi thờ dài, xoa tóc Kiều Ngôn Hi, thả cô ra.

Kiều Ngôn Hi ngẩng lên cười với cậu, chạy lên trước thông báo với nhóm Tiết Đồng Hải, cậu nhìn bóng lưng cô, ánh mắt tràn đầy cung chiều. Mình có tài đức gì mà có thể được cô gái tốt như thế yêu thích. Cậu thật sự thấy rất may mắn.

"Cậu có nhớ tớ không?" Ngồi ở hàng ghế trong rừng cây, Khương Thành Ngọc nắm hai vai Kiều Ngôn Hi, bá đạo hỏi.

Kiều Ngôn Hi khẽ cắn môi dưới, tên này, có cần hỏi lộ liễu vậy không, bảo cô làm sao không biết xấu hổ trả lời cho được.

"Có nhớ không? Há?" Lại không trả lời! Khương Thành Ngọc càng chưa xót, bản thân mình nhớ cô sắp phát điên, ban ngày, ban đêm, mỗi một giây, mỗi một phút đều nhớ. Mà cô lại không nhớ mình cũng không nhìn mình!

Cái tên Khương Thành Ngọc EQ thấp này, hoàn toàn không nhìn ra Kiều Ngôn Hi đang xấu hổ, lúc trước có thể theo đuổi Kiều Ngôn Hi đúng là trời cao đang giúp cậu!

Kiều Ngôn Hi thấy gương mặt cậu ngày càng gần, đành phải cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nhớ, tớ..." Một câu còn chưa hết đã bị nụ hôn như gió táp mưa rào của Khương Thành Ngọc chặn lại trong bụng.

Khương Thành Ngọc dồn hết nỗi nhớ nhung của mình vào trong nụ hôn này, chỉ môi chạm môi là không đủ, lưỡi cậu tiến vào khoang miệng Kiều Ngôn Hi, giống như một kẻ xâm lược cường thế, không buông tha bất kỳ một góc khuất nào. Kiều Ngôn Hi đành phải hơi hé miệng thụ động thừa nhận nụ hôn của cậu.

Nhưng Khương Thành Ngọc vẫn thấy chưa đủ, lưỡi của cậu linh hoạt quấn lấy lưỡi Kiều Ngôn Hi, lần lượt mút vào, Kiều Ngôn Hi bị cậu hôn đến nổi thở hồng hộc, ngay cả chân cũng mềm nhũn, cơ thể không vững, cuối cùng tựa vào ngực cậu, để toàn bộ trọng lượng lên cậu.

Cho đến khi khóa miệng hai người gần bó rơi xuống một sợi chỉ bạc, Khương Thành Ngọc mới buông Kiều Ngôn Hi ra, nhưng vẫn không quên chọc ghẹo cô. Cậu nhìn chăm chăm môi và khóa miệng bị hôn đến hồng lên chưa kịp nuốt nước bọt vào của cô, lại cúi đầu, liếm lên khóa miệng cô, cho đến khi cậu cảm thấy hài lòng mới ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt tràn ngập ý cười, "Ngọt." Nào đâu còn bộ dạng lạnh lùng lúc bình thường!

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi đã đỏ au nay còn đỏ hơn, đến hai cái tai cũng nhiễm sắc đỏ. Tên này ngày càng xấu xa! Cô lừa cậu, lại không biết rằng hình ảnh phong tình đó đã sớm bán đứng cô.

Trong ánh mắt thanh thuần thoáng mang theo vẻ quyến rũ khiến Khương Thành Ngọc thiếu chút nữa ngã ngửa, rốt cuộc cậu đã biết, cô bé của cậu

đang dần trưởng thành, cậu thật may mắn vì trong quá trình này có cậu bên cạnh cô.

Cậu vốn có rất nhiều lời muốn nói, lúc này lại không nói được gì, chỉ ôm chặt cô, không ngừng gọi tên cô: "Kiều A Miêu... A Miêu... Hi Hi... Hi Hi của tớ... của tớ, của tớ..."

Kiều Ngôn Hi tựa vào lồng ngực cậu, đang là mùa hè nhưng cô không có chút cảm giác oi bức, điều cô cảm nhận được chỉ có tấm lòng của người con trai này thôi. Cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. "A Ngọc... A Ngọc." Cô cũng gọi tên cậu, không còn là cả họ tên nữa.

Hai người cứ ôm nhau thật chặt như vậy, giống như không ai có thể tách họ ra. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng đó thật ấm áp, duy mỹ, giống như một bức tranh sơn dầu mỹ lệ.

Sau khi Kiều Ngôn Hi tạm biệt Khương Thành Ngọc thì đến phòng Doãn Mạnh Mạnh, cô ấy hỏi cô tối nay có muốn ngủ cùng cô ấy không, cô ấy ngủ một mình trong phòng rất sợ.

"Kiều Ngôn Hi!" Kiều Ngôn Hi vừa vào đã nghe thấy Doãn Mạnh Mạnh lớn giọng. Mạnh Mạnh tức giận? Hình như mình không chọc giận cô ấy mà.

"Kiều Ngôn Hi! Cậu thành thực khai ra, cậu với Khương Thành Ngọc có quan hệ như thế nào?" Hôm nay cô ấy vẫn cảm thấy hai người kia không bình thường, nhưng không thể nghĩ ra về sau nó thế nào. Mãi cho đến khi Ngô Đình Đình hỏi cô ấy Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc có phải đang yêu nhau không thì cô ấy mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đáng về hai người rõ ràng giống như đang yêu đương!

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi trắng nhợt, Mạnh Mạnh đã nhìn ra. Chẳng trách, hôm nay bọn họ biểu hiện rõ ràng như vậy, người nào cũng có thể nhìn ra. Cô không phải là không muốn nói với Doãn Mạnh Mạnh, chỉ là không biết nên nói thế nào.

Ngày trước cô vẫn không thích loại quan hệ yêu đương này, nhưng sau khi gặp Khương Thành Ngọc, tất cả đều thay đổi. Cậu ấy giống mình, cùng có cảnh ngộ bất hạnh. Ban đầu cô không có cảm giác gì đặc biệt với cậu, chỉ có một sự thân thiết của những người có số phận giống nhau. Lúc đó cô thật sự coi cậu là anh trai.

Nhưng không biết từ khi nào, tình cảm ấy dần biến mất. Mấy ngày không gặp, cô sẽ nhớ cậu, nóng lòng muốn lập tức được gặp cậu. Khi vào lớp, cái nhìn đầu tiên chính là chỗ ngồi của cậu. Lúc không có chuyện gì làm, ánh mắt sẽ không cảm được đuổi theo cậu...

Cô không phải là không muốn nói cho Doãn Mạnh Mạnh, chỉ là tình cảm của họ vốn là bí mật, nếu không phải Tiết Đồng Hải bày tỏ với cô, cô sẽ giấu tất cả mọi người.

Trong lòng cô rất thấp thòm, có phải Mạnh Mạnh sẽ trách cô không? Đúng rồi, nếu là mình, sợ rằng cũng tức giận, người bạn tốt nhất lại có chuyện giấu mình. "Mạnh Mạnh... Tớ." Kiều Ngôn Hi run rẩy đôi môi, không biết nên dùng từ ngữ nào để nói rõ ràng.

Doãn Mạnh Mạnh bất thành linh thay đổi đáng về hung hãn, cô ấy nhìn Kiều Ngôn Hi, bình tĩnh nói: "Các cậu đang hẹn hò!" Không phải câu hỏi nhưng lại mang theo giọng điệu khẳng định.

Gật đầu, Kiều Ngôn Hi thấy mình không nên nói gì cả, dù sao sự việc đã vậy, sớm nên nghĩ đến, đúng không?

"Trước giờ cậu đều vậy, cái gì cũng không nói! Ngay cả tớ cậu cũng không nói! Cậu hoàn toàn không coi tớ là bạn!" Doãn Mạnh Mạnh hét lên với Kiều Ngôn Hi, nước mắt cô rơi xuống. Từ tiểu học, họ đã là bạn tốt, nhưng vì sao, chuyện gì cô ấy cũng giấu cô, không cho cô biết?

"Mạnh Mạnh, không phải như thế, cậu nghe tớ nói..." Kiều Ngôn Hi nôn nóng, cô biết tình huống tệ nhất đã xảy ra.

"Không nghe! Dù sao cậu vốn không coi tớ là bạn." Bây giờ Doãn Mạnh Mạnh chẳng nghe lọt tai điều gì cả, trong đầu chỉ là suy nghĩ Kiều Ngôn Hi không coi cô ấy là bạn.

Kiều Ngôn Hi thở dài, giữ tay cô ấy, "Mạnh Mạnh, cậu nghe tớ nói, cậu không muốn biết vì sao tớ không nói cho cậu sao, cậu có nghe không?"

Nghe Kiều Ngôn Hi nói như vậy, Doãn Mạnh Mạnh thoáng bình tĩnh lại, cô ấy lau nước mắt, mặt quay sang một bên, "Hừ, nói đi."

Kiều Ngôn Hi thấy bộ dạng này của cô ấy, dờ khóc dờ cười, cô nàng này lớn vậy rồi mà còn giờ tính trẻ con không chịu thay đổi, nói gió thì chính là gió.

Kiều Ngôn Hi kéo cô ấy lên giường, lau nước mắt cho cô ấy, Doãn Mạnh Mạnh nghiêng đầu, phớt lờ cô. Kiều Ngôn Hi cười khổ bắt đầu kể quá trình từ xa lạ đến quen thuộc, rồi đến lúc yêu nhau của cô và Khương Thành Ngọc.

Doãn Mạnh Mạnh thật sự kinh ngạc, cô không ngờ Khương Thành Ngọc đáng thương như thế, từ nhỏ bố mẹ đã bất hòa, cuối cùng vứt bỏ cậu ấy! Tại sao lại có người bỏ người mẹ như vậy?

"Mạnh Mạnh, tớ không phải cố ý muốn dối cậu, ban đầu tớ với Khương Thành Ngọc thật sự không có gì cả." Kiều Ngôn Hi trầm ngâm, tiếp tục nói: "Cậu cũng biết, tình huống nhà tớ cũng không tốt, tớ cảm thấy Khương Thành Ngọc giống mình nên bắt đầu có sự thân cận với cậu ấy."

Doãn Mạnh Mạnh gật đầu, cô ấy biết lúc nhỏ Kiều Ngôn Hi sống rất khổ cực, luôn bị người khác chỉ trích, vất vả lắm mới gặp được một người giống mình, nhất định sẽ rất quý trọng, nếu là cô ấy, cô ấy cũng sẽ làm như vậy. Không đúng, không đúng! Sao mình có thể dễ dàng buông vũ khí đầu hàng thế được, không thể được!

Cô ấy lại nghiêm mặt, "Vậy cậu cũng không thể giấu giếm tớ!" Hừ, lập trường của cô ấy nhất định phải kiên định!

"Cậu còn nhớ khi cậu và Lý Minh Xuyên bắt đầu qua lại thế nào không? Thật ra tớ rất phản đối, bởi vì tớ cảm thấy đó là việc không tốt cho việc học. Tớ cũng từng hạ quyết tâm nhất định không nói chuyện yêu đương."

"Vậy tại sao cậu và Khương Thành Ngọc thì tốt? Lại còn vào Mùng hai." Cô ấy cắt ngang lời Kiều Ngôn Hi, không phải cô ấy tức giận, mà là tủi thân, bạn tốt đã yêu đương hơn một năm mà mình vẫn không biết gì cả.

"Không biết." Kiều Ngôn Hi cười khổ, "Cứ ở cùng nhau như vậy, thật sự, không có quá trình nào cả, cho nên lúc mới bắt đầu không biết phải nói cho cậu thế nào, sau đó cứ kéo dài lại càng lâu."

Doãn Mạnh Mạnh bị lời của Kiều Ngôn Hi làm cho trợn mắt, "Không có gì cả? Thử tình cũng không có?"

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, "Không có." Kiều Ngôn Hi nhìn về không thể tin của Doãn Mạnh Mạnh cười, "Giống như tự nhiên bên nhau, cho nên tớ không biết giải thích với cậu thế nào."

"Đừng giận, Mạnh Mạnh, tớ thật sự không cố ý, tha thứ cho tớ đi." Kiều Ngôn Hi làm ra vẻ đáng thương, cặp mắt mịt mờ hơi sương không chớp nhìn Doãn Mạnh Mạnh, đáng vẻ cứ như chịu biết bao oan ức vậy.

Doãn Mạnh Mạnh dần bị cô dao động, "Này... này tớ cho cậu biết, lần sau không được giấu giếm tớ nữa."

Kiều Ngôn Hi vội vàng gạt đầu, vất vả lắm mới đỡ được cô bé này, cũng không dám không theo cô ấy.

"Đúng rồi, Tiết Đồng Hải có biết không?" Doãn Mạnh Mạnh lập tức nhớ ra Tiết Đồng Hải, thuận miệng hỏi.

Kiều Ngôn Hi đỏ mặt, ngập ngừng nói: "Cậu ấy biết..."

"Cái gì?!" Con giận của Doãn Mạnh Mạnh lại bùng lên, "Sao cậu đã nói cho cậu ấy biết rồi?" Lấy cớ, đều là lấy cớ! Có thể nói cho Tiết Đồng Hải lại không thể nói cho cô ấy?

"Mạnh Mạnh, Tiết Đồng Hải... Tiết Đồng Hải cậu ấy vì thổ lộ với tớ, nên mới biết." Kiều Ngôn Hi khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, nói một hồi.

Doãn Mạnh Mạnh há miệng thành hình chữ O, mãi không khép lại được. Đêm nay cô đã biết thế nào là kinh thế hãi tục. Ngày nào ba người cũng ở cùng nhau, chuyện của bọn họ cô lại chẳng biết chút gì. Cũng không nhìn ra có gì khác lạ, có phải mình quá ngu ngốc không?

"Xảy ra bao nhiêu chuyện như thế mà chỉ có mình tớ không biết?" Doãn Mạnh Mạnh cảm giác mình như đũa ngọc vậy.

"Mạnh Mạnh, nếu chuyện nhà của Khương Thành Ngọc đổi thành Lý Minh Xuyên, cậu có nói ra không?" Kiều Ngôn Hi sợ cô ấy lại đi vào bế tắc liền đoạt trước lời.

Đúng thế, sao có thể nói được, bảo vệ cậu ấy còn không kịp, sao có thể tuyên dương khắp nơi chứ. Chuyện của Tiết Đồng Hải thì càng ít người biết càng tốt, cái tên đó rất hiếu thắng, nhưng bây giờ...

"Được rồi, lần này tớ tha cho cậu." Doãn Mạnh Mạnh biết, nếu đổi lại là mình không chừng cũng làm ra lựa chọn giống thế, vậy mình còn giận dữ cái gì! "Tối nay tớ ngủ với cậu, phòng chỉ có mình tớ, tớ sợ."

Kiều Ngôn Hi không nói gì, lấy chân chum Doãn Mạnh Mạnh, Doãn Mạnh Mạnh thấy hành động của cô liền cười. Bọn họ là bạn tốt, luôn là vậy, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Sáng hôm sau, bạn cùng phòng với Kiều Ngôn Hi đều tới đông đủ, điều khiến cô giật mình là, Lý Thanh lại là một trong số đó. Có thêm một người bạn cùng lớp, Kiều Ngôn Hi rất vui. Ấn tượng của cô về Lý Thanh rất tốt, dù sao họ cũng từng học tập cùng nhau.

Cấp ba và cấp hai hoàn toàn khác biệt, nam sinh bắt đầu to gan bàn luận về cô gái mình thích, còn các nữ sinh cũng lén lút thảo luận về những nam sinh đẹp trai.

"Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc cùng trường với các cậu đúng không?" Tới về phòng, Trịnh Lâm hỏi Kiều Ngôn Hi đang ngồi trên giường. Qua một thời gian ngắn, sáu người trong phòng đều nhanh chóng quen thân, quan hệ cũng rất tốt.

"Ừ, sao thế?" Nghe Trịnh Lâm hỏi về Khương Thành Ngọc, tim cô đập nhanh, sau đó nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt.

Trong đôi mắt Trịnh Lâm lập tức hiện lên hình trái tim, "Vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, còn học giỏi như thế..." Cô ấy để tay lên ngực, cố ý làm ra biểu cảm khoa trương, "Nhất định chính là bạch mã hoàng tử."

"Phải đó, phải đó, bây giờ có rất nhiều người bàn tán về cậu ấy, người ở ban khác đều đến ban chúng ta để gặp cậu ấy." Triệu Diệp cũng tham gia thảo luận.

Kiều Ngôn Hi kinh ngạc, gương mặt lạnh lùng đó của Khương Thành Ngọc không ngờ có nhiều nữ sinh thích như vậy? Tên này cũng thật là biết trêu hoa ghẹo nguyệt! Trong lòng cô chua chua, nhớ kỹ nợ này với Khương Thành Ngọc.

Người duy nhất trong phòng biết mối quan hệ giữa Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi là Ngô Đình Đình nhìn cô, cười đầy ẩn ý. Mấy cái đứa kia, bạn gái chính quy của người ta còn đang ở trước mặt mà còn thảo luận tùy tiện vậy đây, thật là.

"Kiều Ngôn Hi, con người Khương Thành Ngọc thế nào?" Hà Tân thường im lặng lúc này cũng chờ mong nhìn Kiều Ngôn Hi.

"Ừ... rất tốt." Kiều Ngôn Hi do dự, đưa ra đáp án lập lờ nước đôi. Cái này bảo cô trả lời thế nào? Trong mắt cô đương nhiên Khương Thành Ngọc là tốt nhất, nhưng bọn họ không biết quan hệ giữa cô và cậu ấy. Không thể không thừa nhận, về mặt sùng bái của họ khi nói về Khương Thành Ngọc khiến cô có hơi kiêu ngạo, nhưng nhiều hơn là chua xót. Cô rất muốn lớn tiếng nói với họ, cậu ấy là bạn trai cô, nhưng cô không thể, chỉ đành để nữ sinh thỏa thích bày tỏ sự yêu thích với bạn trai mình.

"Đúng rồi, Lý Thanh, cậu và Kiều Ngôn Hi cùng trường mà nhỉ?" Triệu Diệp đột nhiên chuyển đề tài.

"Ừ, cả Tiết Đồng Hải nữa, bọn tớ đều học cùng lớp." Lý Thanh cười cười nói. Cô ấy nghe bọn họ thảo luận về Khương Thành Ngọc nhưng không có cách nào tham gia, họ đơn thuần là sùng bái, còn cô ấy thì là ưa thích. Cô ấy không dám lên tiếng, sợ rằng sẽ tiết lộ ra tâm sự của mình.

"Wow! Lớp các cậu toàn là nhân tài, còn là trai xinh gái đẹp nữa!" Trịnh Lâm hoạt bát nhất cố ý kêu lên. Cô ấy trừng mắt với Kiều Ngôn Hi, "Cậu nói đúng không, người đẹp?"

"Giờ cậu mới biết hả, lớp chúng ta toàn là nhân tài cả đấy!" Kiều Ngôn Hi đắc ý, ôm lấy vai Lý Thanh, "Xem, lại là một người đẹp của lớp chúng ta."

Lý Thanh ngượng ngùng đỏ mặt, "Nào có, Kiều Ngôn Hi cậu toàn nói mò." Tuy ngoài miệng Lý Thanh nói vậy nhưng trong lòng lại đắc ý. Cho dù những lời khen này cô ấy đã nghe rất nhiều nhưng cũng không ngại nghe thêm. Cô ấy biết mình có tư bản để đắc ý.

Về Khương Thành Ngọc, cô ấy cũng có sự kiên trì, nhưng bây giờ bọn họ vẫn đang học cấp ba, nhất định phải lấy việc học làm đầu. Việc này ràng buộc bước chân cô ấy, cô ấy nóng lòng tốt nghiệp cấp ba để có cơ hội nói với Khương Thành Ngọc tâm sự của mình.

Mấy cô gái lập tức cười nháo nhào. Bọn họ đang ở cái tuổi thanh xuân rực rỡ, cho dù việc học căng thẳng cũng không thể che đậy sức sống trên người họ.

Cho đến tận khi tắt đèn, mấy người mới ngừng vui đùa. Ngô Đình Đình lén nói bên tai Kiều Ngôn Hi: "Nè, sao hả, nghe người khác khoe khoang Khương Thành Ngọc trước mặt, cậu có cảm giác gì?"

Trong bóng đêm, Kiều Ngôn Hi lén lút véo Ngô Đình Đình một cái khiến cô ấy đau đến mức suýt hét lên, "Không nói cho cậu!"

Ngô Đình Đình bị kịch, chẳng phải cô ấy nhất thời ngửa ngáy nên muốn tìm chút chuyện cười để nói thôi sao, chẳng những bị bắt nạt còn bị véo cho một cái. Hôm nay nhất định là ngày đen đủi của mình!

Kiều Ngôn Hi nằm trên giường nhưng không thấy buồn ngủ chút nào, cô cũng không dám trở mình, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác. Hôm nay cô mới biết hình ảnh của Khương Thành Ngọc trong mắt người khác. Cô bỗng thấy mình mặc dù biết gia cảnh của cậu, bí mật của cậu, nhưng chưa bao giờ chân chính hiểu cậu. Cô biết cậu ưu tú, nhưng không biết cậu ở trong mắt người khác đã đến mức tài hoa như thế.

Một người con trai xuất sắc như vậy, mình có thể nắm giữ được sao? Cô không có lòng tin, cô luôn biết mình thiếu cảm giác an toàn, lại không biết mình chỉ vì nữ sinh khác thảo luận mấy câu về Khương Thành Ngọc đã hoang mang đến mức này. Đây là thế nào?

Cô không thích ánh mắt của cô gái khác nhìn cậu, không thích cậu cười với người khác, không thích việc cậu không có bên cạnh cô... Thì ra mình đã trúng độc sâu vậy sao? Khương Thành Ngọc, cậu là cây thuốc phiện trí mạng nhất, ban đầu chỉ như ngọn sóng lăn tăn khiến tớ sinh ra sự ý lại, nhưng không biết một khi dính vào sẽ không thoát ra được.

Muốn gặp cậu, muốn cậu xoa tóc tớ cười với tớ, muốn sự dịu dàng của cậu dành cho một mình tớ, muốn biết từng suy nghĩ trong lòng cậu. Khương Thành Ngọc, tớ đã thích cậu đến vậy ư? Còn cậu thì sao? Cậu có hoang mang như tớ, lo lắng về tương lai của chúng ta không. Liệu cậu có giống như rất nhiều người khác, cuối cùng có một ngày coi tớ là một khách qua đường trong cuộc đời cậu?

Trong đêm nay Kiều Ngôn Hi không thể yên giấc, cô muốn gặp Khương Thành Ngọc, chưa từng có sự bức thiết nào như lúc này. Cũng muốn hỏi cậu rất nhiều câu hỏi, trong lòng cô vừa chua cay vừa ngọt ngào, vừa giày vò vừa hưng phấn. Cảm xúc mâu thuẫn này tra tấn cô sắp điên rồi!

Hôm sau, người trong phòng giật mình trông thấy đôi mắt gấu mèo của Kiều Ngôn Hi, người bình thường hay ngủ nhất này sao lại mất ngủ? Chẳng lẽ tối qua xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết? Kiều Ngôn Hi nhếch nhếch trốn khỏi phòng trong ánh mắt mập mờ của Ngô Đình Đình, thoát khỏi sự truy

hỏi của mọi người.

Cô muốn được gặp Khương Thành Ngọc! Càng sớm càng tốt!

Kiều Ngôn Hi vừa vào lớp đã thấy Khương Thành Ngọc đang cúi đầu đọc sách chuyên chú. Dường như không có chuyện gì có thể lôi cậu ra khỏi sách vở.

Cô nhìn khắp lớp, cũng không có bao nhiêu bạn đến, thế là chậm rãi đến cạnh Khương Thành Ngọc, đẩy cậu, "Ra ngoài đi." Từ lúc Kiều Ngôn Hi vào lớp Khương Thành Ngọc đã thấy cô, cậu đang thấy lạ hôm nay sao cô đến sớm như thế, ai ngờ cô trực tiếp đến chỗ mình, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Khương Thành Ngọc để sách xuống, đi theo Kiều Ngôn Hi tới cầu thang phía đông, cầu thang chỗ này không mở cho nên bình thường không có ai lui tới.

"Làm sao vậy, Kiều A Miêu?" Cô nhóc này làm gì đó? Gọi mình ra rồi lại không nói gì cả? Rốt cuộc làm sao vậy?

Kiều Ngôn Hi nắm chặt tay, lòng bàn tay tủa đầy mồ hôi, cô cắn môi, hít sâu một hơi, giống như đưa ra quyết định trọng đại nào đó. "Cậu có từng nghĩ tới việc chia tay với tớ không?"

Trong đầu Khương Thành Ngọc nổ tung, con người cô rút lại, đáy mắt dâng lên gió táp mưa rào. Hai tay cậu nắm chặt vai Kiều Ngôn Hi, ra sức lắc cô, "Cậu có biết cậu đang nói gì không? Cậu lặp lại lần nữa cho tớ xem?"

Cô muốn rời khỏi mình ư, hạnh phúc một năm qua đã biến thành bọt biển sao? Kiều A Miêu, Kiều A Miêu của tớ, sao cậu có thể tàn nhẫn như vậy, khi tớ hạnh phúc nhất, khi tớ đang cố gắng vì tương lai của chúng ta, hung hăng dội cho tớ một chậu nước lạnh!

Đáy mắt cậu đỏ lừ, tại sao có thể như vậy? Không thể, Kiều Ngôn Hi, cậu không thể đối xử với tớ như vậy. Cậu ôm cổ cô, khàn giọng lắm bầm bên tai cô: "Tớ không cho cậu đi, cậu là của tớ, của tớ..." Giống như một con thú nhỏ không tìm được nhà, vừa đau đớn vừa mê mang.

"Khương Thành Ngọc, cậu bình tĩnh đã, tớ... tớ không có ý đó." Kiều Ngôn Hi vừa trấn an cậu, vừa oán trách bản thân nói mà không suy nghĩ.

"Kiều A Miêu, không cho phép cậu rời khỏi tớ, tớ không cho phép..." Cậu sợ, cậu sợ lại bị vứt bỏ thêm một lần nữa, nếu quả thật như vậy, cậu thà chết đi còn hơn.

"Tớ không đi, sao tớ có thể đi được? Tớ chỉ muốn biết cậu có quan tâm tớ không." Kiều Ngôn Hi ôm lấy cậu, luồng khí nóng chỉ có trên người con trai lập tức quanh quẩn xung quanh cô.

Khương Thành Ngọc buông cô ra, kinh ngạc nhìn cô. Không lên tiếng hỏi dò cô có chuyện gì. Cậu không muốn tiếp tục lo lắng như thế, cậu chưa từng biết cô có sức ảnh hưởng lớn đến mình như thế, cho dù chỉ một câu rủa rủa của cô cũng tạo ra ảnh hưởng lớn với cậu.

Kiều Ngôn Hi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Bọn họ... bọn họ đều nói cậu rất được nữ sinh hoan nghênh." Còn chưa nói hết, gương mặt cô đã đỏ hồng, cô rất xấu hổ.

Khương Thành Ngọc sững sờ, sau đó phản ứng, Kiều A Miêu đang ghen sao? Tâm trạng cậu lập tức từ bi thương cực độ đến sung sướng cực độ, đến nỗi cậu vẫn chưa thể tiếp nhận được chuyển biến lớn như thế. Cậu ngu ngơ mấy giây, hít thật sâu, cuối cùng bình ổn lại tâm trạng mình.

Cậu gõ một cái lên trán Kiều Ngôn Hi, "Kiều A Miêu, có phải cậu muốn tớ kích động quá mà chết không?" Cô bé này, sáng sớm gọi cậu ra nói gì mà chia tay với không chia tay, sau khi dọa cậu chết khiếp mới giải thích là mình ghen, thật là, xem ra sau này phải dạy bảo cô một chút, bằng không cứ hù dọa mình như thế thì sao mà chịu nổi.

Kiều Ngôn Hi cũng biết mình nói sai, đuối lý, áp a ập ứng nói xin lỗi.

"Nhưng mà, Kiều A Miêu, cậu đang ghen, đúng không?" Khương Thành Ngọc sờ cằm, đáng vẻ gian trá, đáng tiếc là Kiều Ngôn Hi cúi đầu không thấy được nét mặt cậu.

"Nào có, cậu nói bừa!" Kiều Ngôn Hi vội phản bác, đáng tiếc khuôn mặt đỏ ửng kia khiến cho lời cô nói chẳng có tí sức thuyết phục nào.

"Ừ, cậu không ghen, chỉ là không được vui." Khương Thành Ngọc cười híp mắt nhìn cô, còn mạnh miệng, làm mình hết hồn thì phải đòi lại chút phúc lợi chứ.

Kiều Ngôn Hi lườm cậu, "Dù sao... dù sao cậu cũng hạn chế tiếp xúc với bọn họ, tớ ghen đấy thì làm sao." Cô vò đã mề lại sứt, đã bị nhìn ra rồi thì thừa nhận cũng chẳng sao.

"Bà xã đại nhân nói phải!"

Nghe câu trả lời của Khương Thành Ngọc, gương mặt đã đỏ của Kiều Ngôn Hi nay càng đỏ hơn, giống như ánh nắng chiều thiêu đốt, xinh đẹp vô ngần. "Ai, ai là bà xã của cậu, không biết xấu hổ!"

Khương Thành Ngọc hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì, cậu không chớp nhìn khuôn mặt Kiều Ngôn Hi, bỗng có chút, hình như Kiều A Miêu ngày càng xinh đẹp hơn, làm sao bây giờ, rất muốn hôn cô...

Khương Thành Ngọc thừa dịp Kiều Ngôn Hi không chú ý, cúi đầu, nhanh chóng hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô. Kiều Ngôn Hi hoảng hốt quay đi.

Ý cười trong mắt Khương Thành Ngọc càng đậm, khuôn mặt cậu thậm chí có thể dùng từ quyền rũ để hình dung. Cậu quay đầu Kiều Ngôn Hi lại để cô đối mặt mình, "Thật ngọt." Cậu đưa lưỡi liếm môi, chếp miệng, cứ như được ăn món ngon gì đó.

Kiều Ngôn Hi quần bách không chịu nổi, trốn thì không thoát, chỉ có thể nhìn cậu, vẻ xấu hổ ngày càng rõ ràng, "Luuu mạnh!" Cô muốn lấy tay cậu ra, tiếc là dùng hết sức Khương Thành Ngọc cũng không nhúc nhích.

"Cậu có thật là Khương Thành Ngọc?" Tên này sao ngày càng vô lại thế này, bình thường rõ ràng mặt lạnh như tiền, sao ở trước mặt mình lại chẳng biết thu liễm, hay là đây mới chính là bản tính của cậu?

"Nếu không cậu thử xem, xem tớ có phải thật không?" Khương Thành Ngọc cười tà chỉ chỉ môi mình, cho dù chiếm tiện nghi ngoài miệng thôi cũng được.

Kiều Ngôn Hi đấm cậu một cái, cô điên rồi mới tìm cậu nói chuyện này! Tên này bây giờ chẳng có chút đứng đắn nào trước mặt mình cả. "Một mình cậu ở đây đi!" Kiều Ngôn Hi ném lại một câu rồi chạy như trốn về lớp.

Nhưng mà, cô thích việc cậu để lộ ra dáng vẻ chân thực trước mặt mình, bởi vì điều này nói lên cậu tin tưởng cô, không có sự đề phòng với cô, vậy là đủ rồi, Kiều Ngôn Hi, Khương Thành Ngọc có thể tin tưởng không giữ lại chút gì với mày như thế, mày còn lo lắng gì nữa. Cô lắc đầu, trở về chỗ ngồi của mình.

Khương Thành Ngọc ở phía sau nhìn bóng dáng mảnh mai của cô, trong mắt trừ cô ra không còn gì khác. Kiều A Miêu của cậu bắt đầu thông suốt rồi, cô không còn xem nhẹ mình nữa, cô cũng biết ghen. Cậu rất vui!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Học kỳ đầu lớp Mười trôi qua rất nhanh, nhanh đến nỗi Kiều Ngôn Hi còn chưa kịp thích ứng, chủ nhiệm lớp đã phát một tập đơn chia khoa để mọi người điền rồi.

Rất nhiều học sinh rối rắm, rốt cuộc chọn Khoa Xã hội hay Khoa Tự nhiên, trong lớp vang lên một loạt tiếng than thở. Kiều Ngôn Hi thì rất nhanh điền xong đơn nộp lên, cô hoàn toàn không có suy nghĩ gì. Cô biết thành tích vật lý của mình, cũng biết dù mình có học thể nào cũng tuyệt đối không lên cao được, cho nên dứt khoát chọn Khoa Xã hội.

Mặc dù nhiều người từng khuyên cô, nói rằng Khoa Xã hội không có tương lai như Khoa Tự nhiên, nhưng Kiều Ngôn Hi vẫn kiên trì với lựa chọn của mình, cô không muốn vì nghe theo lời đồn đại mà lấy tương lai của bản thân ra làm trò đùa. Với lại, thật ra cô rất thích những thứ như lịch sử chính trị.

"Thật sự không cần nhắc gì à?" Sau khi Kiều Ngôn Hi nộp đơn lên, Khương Thành Ngọc đến chỗ cô hỏi. Cậu không muốn xa cách cô, nếu cô lựa chọn Khoa Tự nhiên, vậy với thành tích của hai người nhất định sẽ được chia chung lớp.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, "Cậu cũng biết thành tích vật lý của tớ mà." Cô biết, Khương Thành Ngọc nhất định sẽ chọn Khoa Tự nhiên, dù rằng sẽ không thể chung lớp với cậu, nhưng việc học vẫn quan trọng hơn.

Khương Thành Ngọc nhìn chăm chú khuôn mặt Kiều Ngôn Hi, cuối cùng thở dài, sờ lên tóc cô, "Vậy tớ đành phải cùng cậu vào Đại học rồi." Thật may, chỉ là không chung lớp thôi, dù sao chẳng nữa, cậu vẫn có thể gặp cô mỗi ngày.

Kiều Ngôn Hi lặng đi, sau đó nở nụ cười, cô biết cậu sẽ ủng hộ cô, giống như cô không ngang ngạnh yêu cầu cậu chọn Khoa Xã hội giống mình, giữa bọn họ có sự tín nhiệm và ăn ý không hề giữ lại.

"Chú ý một chút đi, đang ở trong lớp đó." Khi Ngô Đình Đình lên bục nộp đơn, lén lút trêu chọc nói bên tai Kiều Ngôn Hi. Nhưng đó cũng là nhắc nhở, hai người còn tiếp tục như thế sẽ nhanh chóng bị người khác phát hiện.

Kiều Ngôn Hi liền đẩy Khương Thành Ngọc, "Đi nộp đơn đi." Thời gian của bọn họ sau này còn rất nhiều, cần gì để ý chút thời gian này.

Khương Thành Ngọc không nói gì, lén nắm chặt tay Kiều Ngôn Hi bị giấu trong tay áo rồi đi lên, trong lòng Kiều Ngôn Hi ngọt ngào, nhìn theo bóng lưng cao lớn của cậu.

Học sinh trong lớp đều bận rộn với tờ đơn của mình, hoàn toàn không có tinh lực để ý đến Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi, nhưng Tiết Đồng Hải thì có. Cậu luôn nhìn Kiều Ngôn Hi, sao có thể không phát hiện ra động tác nhỏ của cô và Khương Thành Ngọc.

Cậu nhìn tờ đơn của mình, dòng chữ Khoa Xã hội đã cho thấy sự lựa chọn của cậu. Thật ra cậu chọn Khoa Xã hội hay Khoa Tự nhiên đều như nhau, thành tích của cậu ở hai khoa đều không tệ, nhưng vì Khoa Xã hội có Kiều Ngõn Hi nên cậu không chút do dự chọn Khoa Xã hội. Cậu muốn xa cô một chút, lại gần cô một chút. Huống hồ, Khương Thành Ngọc nhất định sẽ chọn Khoa Tự nhiên, nói như vậy không chừng cậu còn cơ hội, cậu biết, tình cảm là thứ không ai nói chính xác được.

Nhưng bây giờ, cậu đột nhiên thấy rất mệt, cậu luôn đuổi theo cô, bắt chấp kết quả, bắt chấp cái giá phải trả là gì, nhưng chưa bao giờ có được hồi báo. Cho dù cô luôn coi cậu là bạn, nhưng cậu lại căm thù điều này. Thứ cậu muốn không chỉ là việc khiến cô coi mình là bạn tốt, cậu muốn cô, muốn cô làm bạn gái mình, là vợ mình, là mẹ của con mình.

Nhưng những điều này cô sẽ không cho cậu. Tiết Đồng Hải nắm chặt bút bi, lòng ghen ghét dường như muốn phá ngực xông ra. Vì sao Khương Thành Ngọc có thể mà mình lại không thể? Rõ ràng mình gặp cô trước, thích cô trước. Cho dù mua đồ cũng có trước có sau, Khương Thành Ngọc có tư cách gì tranh giành với mình?

Cậu yêu cô, yêu đến trái tim đau đớn, yêu đến hai bàn tay trắng. Cậu dành cả trái tim cho cô, cô lại nói nói cười cười với người khác. Cậu thật sự không thể chỉ đứng đằng sau dõi theo cô, tiếp tục như vậy cậu sẽ điên mất.

Cậu nhìn chăm chăm vào Khương Thành Ngọc, lửa giận và đồ kị đan xen trong mắt, cậu muốn tiến lên xé nát khuôn mặt giả tạo kia ra. Nhưng cậu phải nhin, vì cậu không muốn làm tổn thương cô, cậu biết, cuộc sống của cô đã rất khổ cực, tại sao mình có thể nhẫn tâm tạo thêm một vết thương với cô! Bút cậu giật gaijaj, cuối cùng vẫn đổi Khoa Xã hội thành Khoa Tự nhiên.

Bỗng nhiên, khóe mắt cậu trông thấy một ánh mắt cũng nhìn chăm chú Khương Thành Ngọc, tình cảm và sự sùng bái trong ánh mắt ấy khiến cậu sùng sốt mấy giây. Làm sao có thể? Lý Thanh thích Khương Thành Ngọc? Làm sao có thể?

Tiết Đồng Hải không tin vào hai mắt của mình, cậu dụi mắt, lại nhìn sang. Lần này, cậu đã xác định, cậu không nhìn lầm, ánh mắt Lý Thanh nhìn Khương Thành Ngọc rõ ràng chính là ánh mắt nhìn người trong lòng.

Tiết Đồng Hải lại chuyển hướng sang Kiều Ngõn Hi. Cậu bắt đầu đi lác đác, cô nhóc này, vẫn còn đang ngơ ngẩn mơ màng. Thế nào bảo cậu yên tâm sao được? Người ta đã tư tưởng đến bạn trai của mình như thế mà cô còn chưa biết một chút nào.

Cậu thờ dài, cô không biết, vậy để mình trông giúp cô. Cho dù trái tim có đau, cho dù bản thân không muốn thấy nhất là cảnh cô và Khương Thành Ngọc, cho dù mình ghen đến phát điên. Nhưng mà, so với hạnh phúc của cô thì tất cả của không quan trọng, cô đã chịu nhiều khổ cực, chỉ cần có cậu, cậu tuyệt đối không để cô bị thương.

"Kiều Ngõn Hi, tớ vẫn chọn Khoa Xã hội." Ngô Đình Đình kéo Kiều Ngõn Hi, về mặt rồi rắm. "Nhưng tớ lại muốn vào Khoa Tự nhiên, làm sao bây giờ?" Cô ấy ngồi chỗ phía sau Kiều Ngõn Hi, cho nên bọn họ rất dễ dàng nói chuyện phiếm.

"Được rồi, đừng rồi rắm nữa, chọn thì cũng chọn rồi, cậu nhìn tớ đi, không chút do dự chọn Khoa Xã hội." Kiều Ngõn Hi vỗ vai cô ấy nói.

"Nhưng mà mọi người đều nói Khoa Tự nhiên có tương lai hơn." Ngô Đình Đình thờ dài, mấy ngày qua ba mẹ đều bảo cô ấy học Khoa Tự nhiên, nhưng cô ấy thật sự rất muốn học Khoa Xã hội.

"Quên đi, cho dù Khoa Tự nhiên có tương lai, vậy cũng phải học giỏi." Kiều Ngõn Hi bĩu môi, cô cũng không tin Khoa Xã hội không tốt bằng Khoa Tự nhiên, cô nhất định chứng minh cho bọn họ thấy.

"Cũng đúng, tớ cảm thấy tớ giỏi Khoa Xã hội hơn." Ngô Đình Đình gật đầu, Kiều Ngõn Hi nói có đạo lý.

"Cho nên nói, thoải mái đi, không chừng chúng ta còn chung một lớp đấy."

"Đúng vậy, có điều chúng ta chia lớp nhưng phòng ngủ hình như không đổi."

"Thật hay giả vậy? Nhà trường tốt vậy sao? Tớ cũng không muốn đổi phòng, ở với các cậu lâu như vậy, tớ không muốn đi." Kiều Ngõn Hi chống cằm, cau mày nói.

"Thật, không thể đổi phòng, vậy thì rất phiền phức, bọn họ đều nói vậy." Ngô Đình Đình vừa gật mạnh đầu vừa thu dọn sách Khoa Tự nhiên dùng trong học kỳ vừa rồi, mấy cuốn sách này, sau này cô ấy cũng không dùng đến nữa.

"Cậu cũng mau dọn sách đi, bằng không sẽ không kịp ăn tối, hiếm khi nào giáo viên trong lúc đang trên lớp còn cho bọn mình thu dọn."

Kiều Ngõn Hi cười cười, xoay người sang chỗ khác bắt đầu thu dọn đồ đạc. Động tác đầu tiên của cô chính là cầm quyển sách Vật lý, đè mạnh nó ở chỗ dưới cùng cái hộp. Hừ, sau này không bao giờ học mĩ nữa. Lập tức bán mĩ đi!

Rất cực đã có thể chia tay môn học khiến cô nhức đầu không thôi này đi, cô thật muốn đứng lên hét to muôn năm. Khoa Xã hội thì sao, Khoa Xã hội cũng có tương lai, phần lớn lãnh đạo quốc gia đều ở Khoa Xã hội đấy, hừ. Đã không có thứ gì trở ngại, bây giờ cô rất nhẹ nhàng, học kỳ sau, cô thật sự mong chờ.

Kiều Ngõn Hi hưng phấn chờ đợi học kỳ sau, cô cảm thấy tương lai mình bùng sáng, con đường phía trước ngập tràn hy vọng. Chỉ cần kiên trì, bánh bao sẽ có, cái gì cũng sẽ có. Nhưng không biết, có một người, cậu yên lặng ở bên cạnh, không yêu cầu hồi báo, không yêu cầu ca ngợi, chỉ vì hạnh phúc

của cô...

Cô cho rằng, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại coi Tiết Đồng Hải là bạn tốt thì chính là cách giải quyết tốt nhất. Mà không biết rằng, như vậy mới là sự tổn thương sâu sắc nhất. Cậu phải cố giả bộ tươi cười nghe cô nói chuyện Khương Thành Ngọc, lặng yên nhìn hai người thân thiết, chỉ khi ở một mình mới lặng yên liếm vết thương.

Nhiều năm sau, khi cô cuối cùng hiểu được hành động mình làm khi đó ngu xuẩn cỡ nào thì đã không còn thấy được má lúm đồng tiền nho nhỏ ấm áp của người đó nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

"Đi với tớ đi!" Đêm trước ngày về nhà cho kỳ nghỉ đông, khi Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc đi dạo qua sân bóng rổ trên sân tập, Khương Thành Ngọc bỗng nói.

Kiều Ngôn Hi suy nghĩ một chút, "Được, ngày mai để tớ nói một tiếng với nhóm Mạnh Mạnh." Hơn một tháng bọn họ không thể gặp nhau, tuy cô rất muốn đi nghỉ nhưng không có gì quan trọng hơn cậu cả.

"Kiều A Miêu, làm sao bây giờ? Bây giờ tớ bắt đầu nhớ cậu rồi." Cậu đặt tay lên vai Kiều Ngôn Hi, trán chạm trán, trong màn đêm yên tĩnh, nói ra từng tiếng lòng mình.

Kiều Ngôn Hi nghe giọng nói trầm thấp của cậu, trong lòng vừa hạnh phúc vừa không nổi, "Tớ cũng nhớ cậu..." Cô gạt tóc che trước mặt Khương Thành Ngọc ra, đối diện với đôi mắt đen của cậu, tất cả cái lạnh ngày thường đều biến mất, chỉ còn lại dịu dàng và yêu thương. Đầu óc cô như mê muội dịch sát vào đầu cậu, nhón chân đặt lên trán cậu một nụ hôn.

Ngay lúc này Khương Thành Ngọc nghe thấy trái tim mình đập mãnh liệt, cậu giữ đầu cô lùi về sau, chụp lấy môi cô, hôn cô thật sâu. Khác với sự dịu dàng và quyền uy lúc trước, nụ hôn này như gió táp mưa rào, Kiều Ngôn Hi mặc cậu tàn sát bừa bãi trên môi mình, cho dù bị hôn đến nổi thở không ra hơi thì cô cũng không phản kháng.

Cô biết, cậu cần dùng cách mãnh liệt này để tìm kiếm cảm giác an toàn, để nói lên tình yêu của cậu với mình. Cô cũng cần, đôi khi cô cũng không có tự tin vào tương lai của bọn họ.

"Kiều Ngôn Hi, cậu biết không? Càng hạnh phúc tớ càng sợ." Khương Thành Ngọc thở hổn hển, buông Kiều Ngôn Hi ra, nhìn thẳng mắt cô như không muốn buông tha mỗi một ánh mắt, mỗi biểu cảm của cô.

Kiều Ngôn Hi cầm chặt tay cậu, "Tớ biết, A Ngọc, tớ cũng vậy." Bọn họ quá hạnh phúc, cho nên lúc nào cũng lo được lo mất, sợ rằng hạnh phúc vụt và mới có được sẽ lặng lẽ trốn đi.

Khương Thành Ngọc cũng nắm chặt tay cô, không chú ý có làm đau cô không, chỉ muốn mình khẳng định rồi lại khẳng định. Từ nhỏ cậu đã sống trong gia đình không hạnh phúc, cậu đã sớm nhìn thấu tình cảm giữa người với người, mà Kiều Ngôn Hi cũng lỡ dàng xâm nhập vào cuộc sống của cậu.

Thế là cậu đã không thể quản được trái tim mình. Ban đầu cậu chỉ là có hứng thú với cô, nhưng khi cậu phát hiện hứng thú đó biến thành tình cảm thì đã không còn kịp rồi, trái tim cậu từng chút một bị cô chiếm đoạt. Cuối cùng cậu không thể nén được nó nữa.

Khi cậu thổ lộ với cô, cậu nghĩ chỉ cần cho cô biết là được, nhưng khi thấy cô hoảng loạn và luống cuống sau khi nghe xong, trái tim cậu đau đớn vô ngần, giống như bị từng con kiến cắn. Lúc đó, cậu đã hiểu, cậu thật sự không thể không có cô.

Đời thời gian rất lâu, nhưng không nghe thấy câu trả lời của cô, toàn thân cậu lạnh giá, cứ như đặt mình vào trong hầm băng, không thể ức chế sự run rẩy. Cậu chỉ biết siết chặt lấy cô, mới có thể cảm nhận được chút ấm áp. Cậu biết mình yêu cô, nhưng rất xót xa phát hiện ra rằng mình không có tư cách yêu cô.

Khi nghe được câu trả lời của cô, Khương Thành Ngọc có cảm giác nhất định là đang mơ, cậu thật sự không thể tin được, cậu buộc phải hỏi lại một lần nữa, để xác nhận đây có phải sự thật hay không.

Bây giờ, bọn họ đã cùng đi với nhau qua hai năm, cậu là người thân mật nhất với cô. Nhưng cậu vẫn thường xuyên lo lắng. Lo cô sẽ gặp được người tốt hơn. Cậu nhìn ra được Tiết Đồng Hải đối tốt với cô cỡ nào, chăm sóc cô cỡ nào, đôi lúc, cậu nhìn thấy, thậm chí cảm thấy thật ra Tiết Đồng Hải mới là người ở bên cạnh cô.

Cậu vĩnh viễn không thể quan tâm và dịu dàng được như Tiết Đồng Hải. Mỗi lần trông thấy, trong lòng cậu đều chua xót, sợ hãi. Cậu không còn là Khương Thành Ngọc kiêu ngạo, lạnh lùng kia nữa.

Sau khi lên cấp ba, cô càng trở nên chói mắt hơn, dáng người cao thon yếu đuối, gương mặt xinh đẹp, thành tích đứng đầu, tất cả đều biến cô trở thành người được các nam sinh tôn thờ. Cậu rất muốn dán nhãn lên người cô, chứng tỏ rằng cô là của mình, từ nhỏ đến lớn, cậu không có gì cả, bây giờ, Kiều Ngôn Hi là toàn bộ của cậu, cậu không biết nên che chở tình cảm của họ như thế nào mới có thể vĩnh viễn giữ cô bên cạnh mình.

"Chúng ta không được cãi nhau, không được hiểu lầm, từ nay về sau vĩnh viễn như vậy có được không?" Kiều Ngôn Hi tựa đầu lên vai cậu, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói.

"Được, chúng ta vĩnh viễn sẽ không cãi nhau." Tổ sẽ luôn nhường cậu. Khương Thành Ngọc lại thêm một câu trong lòng, cậu nghiêng đầu dựa vào cô. Cậu rất gần cô, gần đến mức cậu có thể ngửi được mùi hương dầu gội nhàn nhạt trên tóc cô. Cậu hít một hơi sâu, trong khoang mũi liền tràn ngập mùi của cô. Chỉ có lúc này, cậu mới cảm thấy an tâm.

Hai người yên lặng ôm nhau, có đêm tối làm nền, không khí ấm áp chậm rãi bao quanh hai người. Nhưng họ không biết rằng, bóng đêm tạo ra rất nhiều thứ, cũng che giấu rất nhiều thứ. Đôi mắt kia vẫn nhìn bọn họ, từ ban đầu là kinh ngạc, sau đó đến ghen ghét, cuối cùng là phẫn hận...

Lý Thanh đang chuẩn bị về phòng, nhưng cô ta bỗng nhớ ra sách mình muốn đọc chưa mang về, thế là bảo Triệu Diệp đi trước, còn mình quay lại phòng học lấy sách. Nhưng ai ngờ, ở bóng rùng phía tây lại thấy được Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi.

Ban đầu cô ta còn tưởng rằng chỉ là hai người bình thường đang hẹn hò, định tránh đi, nhưng lúc nam sinh đó lên tiếng, cô ta cảm giác máu dâng lên, giọng nói này, giọng nói này cả đời mình sẽ không nghe lầm, là Khương Thành Ngọc, nhất định là Khương Thành Ngọc. Cô ta thấy mình đứng không vững, làm sao có thể là cậu, đâu có ai có thể xứng với cậu kia chứ?

Mặc dù có bóng đêm che giấu, cô ta cũng không dám đến quá gần, chỉ mơ mơ hồ hồ quan sát nữ sinh kia, tuy nhiên càng nhìn càng quen thuộc, cô ta trông thấy nữ sinh kia rúc vào lòng Khương Thành Ngọc, tay ôm lấy cậu. Đây là chuyện cô ta năm mơ cũng không dám nghĩ. Hình ảnh trước mắt cô ta ngày càng mờ lung, làm sao có thể, Khương Thành Ngọc làm sao có thể yêu đương với người khác.

Khi cô ta phát hiện ra nữ sinh kia chính là Kiều Ngôn Hi, cảm phẫn, ghen ghét liền quét sạch suy nghĩ của cô ta! Bình thường khi bọn họ thảo luận về Khương Thành Ngọc cậu ta còn ra vẻ mình không có quan hệ gì với cậu, chỉ ở bên cạnh nghe bọn họ nói về cậu. Đồ dối trá! Hơn nữa, cô ta chỉ là một kẻ quê mùa, tại sao có thể xứng đôi với Khương Thành Ngọc! Không, bọn họ sao có thể ở bên nhau!

Bản thân mình cẩn thận bảo vệ tình cảm của mình, lại bị Kiều Ngôn Hi nhanh chân đến trước! Giờ phút này, Lý Thanh không còn là cô gái thông minh hoạt bát nữa, cô ta đã bị sự đố kỵ chiếm lấy tư tưởng, cô ta cắn chặt môi dưới, móng tay bấm vào thịt, ra sức kiềm chế xúc động muốn xông lên tách bọn họ ra.

Cô ta dùng hết hơi sức trong người mới chuyển được bước chân rời đi. Cô ta thấy mắt chan chát nhưng không khóc nổi, trong lòng như một cái hang khô khốc khó chịu. Kiều Ngôn Hi, cậu ta dựa vào cái gì! Học luôn đứng trước mình, bây giờ, ngay cả nam sinh mình thích cũng bị cậu ta đoạt đi! Cô ta không cam tâm!

Lý Thanh như cái xác không hồn trở về phòng, lên thẳng giường. Triệu Diệp hỏi cô ta làm sao, cô ta cũng không đáp, bây giờ cô ta đang rất loạn. Quả thực như sóng lớn cuộn cuộn ngất trời. Cô ta cắn góc chăn, lén lút khóc nức nở, một mặt vì Khương Thành Ngọc có bạn gái, mặt khác là có sự thông hận và chán ghét với Kiều Ngôn Hi.

Dựa vào cái gì cậu ta có thể hạnh phúc dựa vào ngực Khương Thành Ngọc còn cô ta phải trốn trong chăn lén khóc. Lý Thanh cắn chặt răng, lộ đầu ra ngoài, nhìn chòng chọc vào giường trống của Kiều Ngôn Hi, đáy mắt đỏ lên. Nữ sinh vừa thông minh vừa hoạt bát này trong chớp mắt đã đưa ra một quyết định đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Nghỉ hè, nhà Kiều Ngôn Hi nhốn nháo cả lên, bởi vì Kiều Văn Trung sắp được ra tù! Ai ai cũng phấn khởi, nhất là bà nội Kiều, đã sáu năm rồi bà không được gặp con trai, mặc dù bình thường hay mắng ông chẳng ra sao, nhưng dầu gì đó cũng là con trai mình, là đứa con bà yêu thương nhất, sao bà có thể không nhớ! Quần áo chỉ mặc đốn năm mới bà cũng lấy ra, trang điểm lên tinh thần chờ con trai trở về.

Kiều Ngôn Hi cũng rất vui, ba đã về, ngôi nhà này mới tính là hoàn chỉnh, không những thế, mình cũng sắp lên đại học, ba về có thể giảm bớt áp lực cho mẹ, cô thật sự rất thương mẹ.

Tối gần trưa, Kiều Văn Trung đã trở về, trừ gầy đi nhiều thì ông không có gì thay đổi, cao lớn, nụ cười thân thiết, còn coi cô như cô bé, vừa vào nhà đã ôm lấy cô, vui vẻ không nói nên lời.

Cả nhà ôm nhau khóc không ngừng, người đàn ông duy nhất trong nhà đã trở về, họ giống như muốn trút hết nỗi tủi hờn trong những năm qua. Kiều Ngôn Hi có dự cảm cuộc sống của họ sẽ khá hơn, chỉ cần cả nhà bên nhau thì còn gì đáng sợ!

Lúc này, nổi nhớ Khương Thành Ngọc tăng gấp bội, cậu chỉ có một mình ở nhà, không biết ba mẹ cậu có trở về thăm cậu hay không? Cô rất muốn gọi cậu đến nhà, dù gia đình mình cũng không khá giả, nhưng vẫn hơn ngôi nhà lạnh lẽo của cậu.

Cô lén lấy điện thoại của mẹ gọi vào máy bàn nhà cậu, Khương Thành Ngọc nhanh chóng tiếp điện thoại, hình như cậu biết người gọi điện chính là cô, vừa mở miệng đã là "Kiều A Miêu, nhớ tớ rồi à?"

Kiều Ngôn Hi vừa ghét cậu không đứng đắn vừa đau lòng, "Cậu ở nhà một mình?"

Khương Thành Ngọc cười nhạo, "Cậu tưởng bọn họ sẽ quay về thăm đứa con trai lơ vồn này à?" Thật sự cậu không quan tâm, đôi lúc cậu đã quên mình có ba mẹ. Khoảnh khắc họ bỏ đi đã không còn quan hệ với cậu, cậu cần gì phải phiền não vì người không có liên quan gì với mình!

"Cậu vẫn ở nhà một mình?" Thực ra không hỏi cô cũng biết, không ở nhà một mình thì còn có thể thế nào? Cũng đâu có ai ở bên cạnh cậu!

"Kiều A Miêu, đừng lo lắng, tớ không sao, thật đấy, tớ có cậu là đủ rồi." Khương Thành Ngọc biết cô lo lắng cho mình, nhưng cô không biết, cậu sẽ không vì chuyện này mà đau lòng. Trong tính mạng của cậu chỉ cần có cô là toàn vẹn.

"Ba tớ đã về rồi, cậu... cậu yên tâm, mọi thứ sẽ tốt hơn." Cô muốn nói cô rất nhớ, rất muốn gặp cậu, nhưng vẫn không thể nói ra.

"Ừ, tớ tốt hơn rồi, ngày mai tớ sẽ đến thăm cậu!" Nghe ba cô đã về, cậu cũng mừng thay cho cô, cuối cùng cô không còn phải lo lắng gì nữa. Cậu muốn lập tức gặp được cô.

"Không cần, xa như vậy, cậu..." Kiều Ngôn Hi còn chưa nói xong đã bị Khương Thành Ngọc cắt ngang. "Tớ nhất định sẽ đi! Kiều A Miêu, tớ nhớ cậu!" Bên kia điện thoại, Khương Thành Ngọc nói như đinh đóng cột.

Trong lòng Kiều Ngôn Hi âm ập, cô gật đầu, chợt nghĩ ra là cậu hoàn toàn không thấy được. "Vậy cậu chú ý an toàn." Cô cắn môi, xấu hổ nói.

Khương Thành Ngọc không nói gì khác ngoài hai từ "Chờ tớ" rồi cúp máy.

Kiều Ngôn Hi ngăn người cầm điện thoại, nếu ngày mai Khương Thành Ngọc đến đây, bọn họ sẽ đi đâu, ba mẹ đều ở nhà, cô đương nhiên không thể để cậu ở trong nhà. Cô gấp đến độ chạy vòng quanh, bất chợt một sáng ý nảy ra, có thể đến nhà Doãn Mạnh Mạnh, ban ngày nhà cậu ấy không có ai cả.

Thế là Kiều Ngôn Hi đến nhà Doãn Mạnh Mạnh một chuyến, nói xong với cô ấy liền chạy về. Thời gian dài không được gặp ba, cô đương nhiên phải cùng ông nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau, Kiều Ngôn Hi đứng ở đầu cầu chờ Khương Thành Ngọc, cô cố ý đến tận đây vì cô biết, Khương Thành Ngọc muốn về nhà chỉ có đi xe đạp của cô.

Nghe thấy tiếng còi xe của riêng xe khách, trống ngực Kiều Ngôn Hi đập loạn xạ, từ xa cô đã thấy được bóng dáng quen thuộc đi về phía mình, cô bước về phía đó. Bọn họ được gặp riêng nhau thật không dễ dàng, ở trường phải lên lớp học, khi nghỉ thì lại ở hai nơi khác nhau, gặp gỡ trở thành vấn đề khó khăn không nhỏ của bọn họ.

Khương Thành Ngọc sớm đã nhìn thấy hình dáng nhỏ nhắn quen thuộc, lập tức âm ập trong lòng, cũng chỉ có cô mới chờ cậu như thế. Cậu bước thật nhanh, thoáng cái ôm cô vào lòng.

Kiều Ngôn Hi giãy thoát khỏi ngực cậu, "Không nên ở đây... sẽ có người thấy." Ven sông thường xuyên có người qua lại, ngộ nhờ người trong thôn bọn họ trông thấy cô và một nam sinh ôm ấp thì chuyện này sẽ nhanh chóng truyền khắp thôn.

Khương Thành Ngọc rất không muốn buông cô ra, nhưng cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của cô. Kiều A Miêu của cậu da mặt mỏng, cậu thông cảm Kiều Ngôn Hi dẫn Khương Thành Ngọc đến nhà Doãn Mạnh Mạnh, trong ánh mắt đong đầy nụ cười của Doãn Mạnh Mạnh cô bắt chập vào phòng Doãn Mạnh Mạnh, còn Doãn Mạnh Mạnh thì ở phòng khách nghịch mấy tính.

Khương Thành Ngọc nhéo má Kiều Ngôn Hi, ồ, hình như mập hơn, "Vui chứ?" Vẫn là mập hơn, Kiều A Miêu cao 1m67 mà mới nặng có 50kg, quá gầy, hơn nữa mập có cảm giác tốt hơn. Cậu nghĩ trong đầu lại véo mấy cái.

Kiều Ngôn Hi không biết cậu hỏi gì, ngơ ngác nhìn cậu, mặt kệ tay cậu làm loạn trên mặt mình.

"Ba cậu được ra rồi, chắc cậu vui lắm." Khương Thành Ngọc nhìn cô không nhịn được cười, Kiều A Miêu hình như càng ngày càng mơ hồ, nhưng cũng càng ngày càng đáng yêu, thật khiến người ta không nhịn được muốn bắt nạt mà.

Kiều Ngôn Hi gật mạnh đầu, "Tất nhiên, rốt cuộc mẹ tớ không cần khổ cực nữa." Nhà bọn họ xem như nhìn mây mờ thấy trăng sáng, chỉ là Khương Thành Ngọc vẫn cô đơn một mình, mỗi lần nhớ đến là cô không nhịn được đau lòng.

Khương Thành Ngọc kéo tay cô, yêu thích không nỡ buông. Đôi tay này, con người này đều là của cậu. Cậu hôn lên bàn tay mảnh khảnh của Kiều Ngôn Hi, đến tận khi mặt cô đỏ đến mức không thể đỏ hơn.

"Sắp lên đại học rồi, cậu đủ tiền chưa?" Cho dù tay bị cậu hôn làm cho ngứa ngáy, cô vẫn không quên chuyện nghiêm túc.

"Đủ rồi, tớ đã có việc làm." Cậu đánh buông tay Kiều Ngôn Hi ra, trả lời cô. Khi được nghỉ cậu bắt đầu đi làm, cậu biết tiền của ba mẹ mình không đáng

tin, tự cậu phải có tiền của mình để đảm bảo. Cho nên từ cấp Hai cậu đã đi làm gia sư, bây giờ cậu chưa thể làm gì khác để kiếm tiền nên chỉ có thể dựa vào công việc này.

Kiều Ngôn Hi kinh ngạc, cậu vẫn đang đi làm? Cô không hề hay biết, tên này sao chẳng nói gì với cô cả! Cô bĩu môi, "Cậu cũng không nói với tớ." Dù đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng không biết tại sao, biết cậu có chuyện giấu cô làm cô không thoải mái, có phải cô quá nhỏ mọn không?

Khương Thành Ngọc bị phản ứng của cô chọc cười, Kiều A Miêu thật giống như cô vợ nhỏ đang giận chồng, không, cô chính là cô vợ nhỏ của cậu mà. Đôi mắt cậu đầy ý cười, niềm vui phơi phới. "Ngoan, tớ thấy đây không phải chuyện gì cả nên mới không nói cho cậu, cũng không phải cuộc sống quá mệt mỏi hay gì, nói thì cậu lại để tâm." Cảm giác được cô quan tâm thật tốt, cậu đắm chìm trong cảm giác ấy, không muốn trở lại hiện thực chút nào.

"Hừ, cậu còn biết là tớ quan tâm cơ đấy." Kiều Ngôn Hi khề hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, không nhìn cậu, không nhìn nữa! Cô muốn cậu có chuyện gì cũng nói cho cô biết, cô muốn biết từng việc dù chỉ nhỏ nhất của cậu.

"Được, được, sau này có gì tớ sẽ nói cho cậu biết hết, được chưa bà xã?" Khương Thành Ngọc cười cong hết cả mắt, khuôn mặt lạnh lùng ngày thường nay tràn ngập dịu dàng và yêu thương, trong lòng cũng mềm nhũn như nước mùa xuân. Cậu ngồi sát gần cô. "Đừng giận nữa, được không? Được không hả?"

Không phải lần đầu nghe cậu gọi cô là bà xã, nhưng mỗi lần nghe đều khiến cô đỏ mặt, đồng thời trong lòng lại mơ hồ hy vọng cậu gọi nhiều hơn. Cô cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu: "Cái này còn được."

"Kiều A Miêu, cậu muốn vào trường nào?" Khương Thành Ngọc ôm cô vào lòng, hỏi. Cậu nhất định sẽ vào cùng trường với cô, cậu muốn hỏi cô trước để chuẩn bị sẵn sàng, dù cô học ở tỉnh hay ngoài tỉnh, cậu đều đi theo cô.

Kiều Ngôn Hi ngẩng đầu lên, mắt nhìn xa xăm, "Đại học F, tớ muốn vào Đại học F." Ánh sáng trong mắt cô ngày càng đậm, "Trừ Đại học F ra, tớ không muốn học trường nào khác!"

Khương Thành Ngọc rõ ràng, thi ra là Đại học F, đây là trường số một số hai cả nước, dù là Khoa Tự Nhiên hay Xã Hội thì đều đứng đầu, mà thành tích của Kiều A Miêu tốt như vậy, sao không đến trường Đại học B tốt nhất? "Cậu không muốn đến trường Đại học B?" Khương Thành Ngọc hỏi.

"Không muốn, tớ thích Đại học F!" Kiều Ngôn Hi không chút do dự trả lời. Cô cắn môi, đây là động tác khi cô khấn nguyện, "Vậy cậu muốn vào Đại học B sao?"

Khương Thành Ngọc thương yêu hôn lên đỉnh đầu cô, "Nghĩ gì thế, cô bé ngốc, cậu đi đâu tớ đi đó." Sao cậu cam lòng để cô một mình ở một nơi xa lạ cho được? Cô là báu vật của cậu, cậu muốn dùng cuộc đời mình để che chở cho cô.

Kiều Ngôn Hi nghe xong, vui vẻ cười với cậu, trong lúc Khương Thành Ngọc còn chưa thoát khỏi nụ cười ấy, "chụt" một cái hôn lên má cậu. Cô rất vui, họ yêu sớm nhưng chưa từng làm chuyện gì quá phận, bình thường đều lấy việc học làm đầu, thậm chí, sau khi ở bên nhau, cô cảm thấy ngay đến việc học cũng trở nên đầy lý thú.

Khương Thành Ngọc sửng sốt, tuy hai người đã bên nhau được hai năm nhưng Kiều Ngôn Hi chưa từng chủ động hôn cậu, cậu biết cô vẫn xấu hổ. Không ngờ hôm nay cô lại chủ động hôn cậu! Khương Thành Ngọc phấn khích muốn chạy ra ngoài hét thật to: Kiều A Miêu, tớ yêu cậu. Trong lòng cậu giống như đang ngâm mật ngọt, Kiều A Miêu của cậu, Kiều A Miêu của cậu...

Cậu ôm chặt lấy cô, không để giữa hai người có một tí khoảng cách, có thể cảm nhận nhịp tim cô thật sống động và rõ ràng. Cậu cảm thấy chuyện tốt nhất trên thế giới này chính là ôm cô, cùng cô vượt qua hết năm tháng thời gian. Cậu mong có một ngày được thấy cô từng giây từng phút, lúc ra cửa, lúc ăn cơm, lúc tan việc...

Cậu không thể xa cách cô, tại sao có thể chứ, cô nữ sinh nhỏ bé đã kéo cậu ra khỏi ao đầm, để cậu một lần nữa tỏa sáng ở cái tuổi đáng ra phải đầy sức sống. Cô là không khí của cậu, là ánh sáng của cậu, là nước của cậu...

"Chúng ta cùng cố gắng!" Kiều Ngôn Hi nhẹ nhàng nói. Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đủ để khiến cậu dốc sức thực hiện. Khương Thành Ngọc không phải một người rất cảm tính, nhưng liên tiếp rơi vào sự dịu dàng của cô đến nỗi không thể tự thoát ra được. Cậu muốn ở cạnh cô hơn một giây, dù chỉ một giây cũng được.

Thời gian bọn họ được ở riêng bên nhau rất có hạn, cậu thậm chí cảm thấy cậu chỉ vừa gặp Kiều Ngôn Hi thôi đã phải đi rồi. Cậu thật sự không muốn trở về ngôi nhà lạnh lẽo kia, nhưng không còn cách nào, năng lực của cậu bây giờ chưa đủ để đưa cô tới nơi cô muốn.

"Khai giảng gặp lại!" Kiều Ngôn Hi lại đi dọc theo con sông nhỏ trong thôn tiền Khương Thành Ngọc, chỉ với bốn tiếng nhưng đủ để bằng với bất kỳ câu nói nào trên thế giới.

Khương Thành Ngọc kéo cô lại hôn một cái, "Khai giảng gặp lại." Cậu lên xe, không quay đầu lại mà thẳng tiến, cậu không dám quay đầu, cậu sợ mình quay lại thì sẽ không còn muốn đi nữa.

Khai giảng gặp lại nhé Khương Thành Ngọc, chúng ta đều phải cố gắng, vì tương lai chúng ta mà cố gắng, chúng ta không được lười biếng, cho đến một người có thể chứng minh với cả thế giới rằng chúng ta yêu nhau. Sẽ có một ngày như vậy, hơn nữa ngày đó đã không còn xa.

Kiều Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn trời chiều, rặng mây đỏ rực rỡ nhuộm cả bầu trời càng thêm xán lạn. Ngày mai lại là một ngày mới, giống như tâm trạng cô.

Chương 47

Qua năm mới Kiều Văn Trung liền đi theo một đội xây dựng, ông phải cố gắng để nuôi sống ngôi nhà này. Nhưng ông mới ra tù, không có tài chính, không có mối quan hệ, cũng không có kỹ năng, chỉ có thể dựa vào thể lực để kiếm tiền. May sao ông sức dài vai rộng, chịu được cường độ lao động chân tay cao ở đội xây dựng.

Kiều Ngôn Hi chào đón học kỳ đầu tiên sau khi phân ban. Lần chia lớp này khiến cô như cá gặp nước, thành tích không còn thứ hai, thứ ba nữa. Trong ngôi trường trọng điểm nổi tiếng toàn thành phố, thành tích của Kiều Ngôn Hi như nước thủy triều dâng lên, ngay đến giáo viên chủ nhiệm khóa cô cũng ngạc nhiên không thôi, không biết cô nữ sinh nhỏ gầy cao này làm sao có thể lợi hại đến mức vượt hạng thứ hai tới ba mươi điểm.

Thiên phú của Kiều Ngôn Hi không bị môn học Khoa học tự nhiên trói buộc rốt cuộc bày ra triệt để. Giống như một diễn viên múa được khổ luyện nhiều năm, cuối cùng bày ra phong thái hoa lệ trên sân khấu, đẹp mắt tới nỗi làm người ta không dám rời.

Khương Thành Ngọc lại càng không cần phải nói, cậu thông minh, linh hoạt, trời sinh có khiếu trong các môn khoa học. Cậu vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo, giống như trong mắt ngoài học ra thì không nhìn thấy gì khác. Ai cũng không biết, mỗi ngày cậu đều muốn dõi theo cô gái cũng chói mắt như cậu, ánh mắt nóng rực như có thể hòa tan bất cứ vật gì trên thế gian.

Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi, một người xếp thứ nhất Khoa Tự nhiên, một người xếp thứ nhất Khoa Xã hội. Tên hai người đặt song song trên bảng vàng, sóng vai cùng đi. Cô kiêu ngạo, cậu cũng kiêu ngạo. Bởi vì người mình yêu có thể bắt kịp bước tiến của mình, cùng mình đi về phía trước, không có điều gì vui sướng hơn.

Họ không thường gặp riêng nhau, không những những đôi yêu nhau khác cả ngày ngọt ngào ngào ngào đến ngán. Đôi khi gặp nhau trên sân thể dục, Khương Thành Ngọc sẽ lên kéo tay Kiều Ngôn Hi, còn Kiều Ngôn Hi thì dành cho cậu nụ cười tươi sáng. Kết thúc giờ tự học buổi tối, họ sẽ bỏ lại mọi người, lén lút đến góc phòng kể lại những phiền não vừa qua, động viên tinh thần đối phương. Quan trọng nhất là, làm dịu nỗi nhớ của mình dành cho đối phương.

Đây chính là toàn bộ nội dung trong mối quan hệ của hai người, đơn giản nhưng ấm áp. Họ dùng cách thích hợp nhất để yêu nhau, không quấy rầy, không làm phiền, chỉ nhìn đối phương toát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó lén tự hào trong lòng. Có lẽ họ chưa rõ yêu rốt cuộc là gì, nhưng đã sớm học được cách quý trọng đối phương, quý trọng tình cảm của bọn họ.

Trong cuộc đời, tình yêu của chúng ta nhiều ít cũng sẽ có tiếc nuối, bởi vì khi chúng ta chưa học được cách tốt với một ai đó, làm sao để che chở cho người đó, chúng ta nói lời yêu quá sớm. Chúng ta lấy danh nghĩa tình yêu để làm những việc tổn thương đối phương, cuối cùng, khi người kia đã không còn hy vọng với bạn, rời xa bạn, chúng ta mới phát hiện, hành vi của mình ngu xuẩn đến cỡ nào, mà người vì đau lòng mà bỏ đi chỉ có thể vĩnh viễn trở thành tiếc nuối trong tuổi thanh xuân của chúng ta.

Nhưng Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc thật may mắn, họ vì áp lực cuộc sống mà trưởng thành sớm, họ cẩn thận che chở cho tình cảm không dễ mới đến của họ, chỉ sợ đối phương phải chịu chút thương tổn. Họ quý trọng tình cảm mà đối phương dành cho mình, cho nên mới có thể nắm tay nhau đi đến cuối cùng.

Học kỳ này, Kiều Ngôn Hi cảm thấy Lý Thanh hình như thay đổi, mỗi lần mình nói chuyện hay nói đùa với cô ta, cô ta đều tỏ ra lạnh lùng xa cách, hơn nữa không bao giờ chủ động nói chuyện với mình, ngay đến gặp nhau trên đường cũng không chào hỏi. Kiều Ngôn Hi khó hiểu, cô vắt hết óc suy nghĩ cũng không rõ mình đắc tội cô ta chỗ nào. Cô cũng nói chuyện với Ngô Đình Đình và Doãn Mạnh Mạnh, họ cũng giống cô, không hiểu gì cả.

Sau đấy, cô không còn phiền não vì chuyện này nữa, nếu người ta không thích mình, cô việc gì phải dính lấy. Cô cũng có lòng tự trọng, huống hồ cô hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì.

Có điều còn có chuyện vui vẻ hơn, cô, Ngô Đình Đình và cả Doãn Mạnh Mạnh đều trong lớp trọng điểm của Khoa Xã hội, Doãn Mạnh Mạnh vui sướng quên trời quên đất. Ba người họ vốn rất tốt, giờ thì càng như hình với bóng, ngày nào Doãn Mạnh Mạnh cũng tới phòng họ, chỉ mong lập tức chuyển sang.

Còn về Tiết Đồng Hải, cậu rất không may phân vào cùng lớp với Khương Thành Ngọc, Lý Thanh cũng chung lớp với họ.

"Tiểu Khê, sao dạo này không thấy Khương Thành Ngọc?" Doãn Mạnh Mạnh vừa xúc cơm đầy miệng vừa quay sang nói chuyện với Kiều Ngôn Hi, giọng nói rõ ràng như kỳ tích. Cô ấy rất hay trêu chọc Kiều Ngôn Hi, ai bảo cuộc sống quá tẻ nhạt, cả ngày ngoài học ra cũng chỉ học, hơn thế, Lý Minh Xuyên còn không có ở bên cạnh.

"Đúng vậy, con rể phòng 509 của chúng ta đi đâu rồi?" Ngô Đình Đình cũng phụ họa.

"Ăn cơm cũng không ngăn nổi miệng các cậu!" Kiều Ngôn Hi hung dữ nói.

"Thấy chưa? Đây chính là điển hình của trọng sắc khinh bạn đó, chỉ hỏi một chút thôi đã che chở, chắc chắn." Doãn Mạnh Mạnh chép miệng, ra vẻ thương tiếc.

Ngô Đình Đình gật đầu, bộ dạng chỉ sợ người ta không biết cô ấy cùng một phe với Doãn Mạnh Mạnh.

"Không phải cậu ấy muốn chuẩn bị thi máy tính vì đó ư, phục các cậu thật, mấy hôm trước thầy hiệu trưởng còn mở đại hội tuyên bố mà." Kiều Ngôn Hi thờ dãi, cô thật phục hai người bạn tốt này của mình, quả nhiên trời sinh bất quá!

"Cậu ấy cũng tham gia?" Ngô Đình Đình hô lên.

"Cho tớ xin, có gì đâu mà ngạc nhiên, cậu ấy không tham gia mới làm người ta ngạc nhiên, có đúng không hả Tiểu Khê?" Doãn Mạnh Mạnh cố ý lên giọng, nấp mờ nhìn Kiều Ngôn Hi.

"Xem ra đã lâu không gặp Lý Minh Xuyên nên tịch tịch đứng không?" Kiều Ngôn Hi bắt đầu phản kích, cô hiểu rõ Doãn Mạnh Mạnh muốn biết suy nghĩ của mình, sao có thể không biết nói gì để cô ấy ngoan ngoãn ngậm miệng.

Quả nhiên, Doãn Mạnh Mạnh lập tức, lộ ra vẻ xấu hổ của cô gái nhỏ, so với bộ dạng giương nanh múa vuốt vừa rồi thì tưởng chừng như hai người.

Kiều Ngôn Hi vụng trộm làm tư thế "yeah" trong lòng, lại một lần nữa đánh bại hoàn toàn Doãn Mạnh Mạnh! Doãn Mạnh Mạnh mà đấu võ mồm với cô thì không phải một cấp bậc, con bé này lần nào cũng thích gây sự, có điều quan trọng chính là Lý Minh Xuyên!

"Đợi đã, hai người đừng nói gì cả, để tớ nghĩ cái." Ngô Đình Đình chen vào giữa hai người, xoa huyết thái dương nói.

"Sao vậy? Suy nghĩ gì thế?" Doãn Mạnh Mạnh mở to mắt nhìn cô ấy, trong lòng nghĩ cậu ấy không phải học cách giả vờ ngu chứ, họ cũng có nói gì đâu mà để cô ấy suy nghĩ sâu xa như thế?

Ngô Đình Đình chuyển hướng sang Kiều Ngôn Hi, "Mấy tuần trước không phải Khương Thành Ngọc mới tham gia thi đấu sáng tạo công nghệ tình sao?"

"Đúng thế." Kiều Ngôn Hi gật đầu.

"Sau đó cậu ấy lại tham gia thi đấu máy tính toàn quốc?" Ngô Đình Đình đã có chút cứng ngắc, tên này còn là người không, tham gia một cái thôi đã một ghế góc rồi mà cậu ta còn tham gia tới hai!

"Đúng thế." Kiều Ngôn Hi lại gật đầu, có gì kỳ lạ đâu. Kiều Ngôn Hi hoàn toàn không nhận thức được bạn trai nhà mình biến thái cỡ nào, cô nhìn Ngô Đình Đình như nhìn người ngoài hành tinh, trong lòng chắc chắn Ngô Đình Đình dạo gần đây gặp áp lực quá lớn nên mới cảm thấy ngạc nhiên về chuyện nhỏ "không có ý nghĩa" này.

"Oh ~ my god!" Ngô Đình Đình hoàn toàn bị, hai tay ôm đầu, mặt méo mó, "Loại người này tồn tại là để đả kích người khác mà! Sao cậu ấy có thể không có nhân tính như thế, đồng thời tham gia hai trận thi đấu!" Ngô Đình Đình không chớp mắt nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi, "Tiểu Khê, tớ có xúc động muốn tiêu diệt cậu rồi đây."

Kiều Ngôn Hi bị cô ấy làm cho mờ mịt, cô dùng ngón tay chỉ vào mình, "Tớ? Tớ thì sao?" Bị Ngô Đình Đình nói vậy, cô mới phát giác vị kia nhà mình có hơi biến thái, nhưng mà tại sao Ngô Đình Đình lại muốn tiêu diệt mình, chuyện này có liên quan gì tới mình?

Ngô Đình Đình phần hận lắc lư cánh tay Kiều Ngôn Hi, "Người đàn ông tốt như vậy lại bị cậu thu mất, sao số cậu tốt thế chứ hả, Khương Thành Ngọc ơi!" Ngô Đình Đình kêu rên, còn thiếu chút nữa mặt lên trời rơi nước mắt.

Kiều Ngôn Hi dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng cô dâng lên một niềm kiêu hãnh, đó là người đàn ông của cô! Cậu ưu tú như vậy, cô cũng không tự ti, cô cũng có thể giống cậu, để cậu kiêu hãnh vì cô. Cô sẽ càng nỗ lực, vượt qua, thậm chí vượt lên trước cậu!

Cô không cam lòng làm một người con gái ở phía sau lưng lễ nhìn cậu, cô muốn cùng sánh vai với cậu đứng trên thế giới, nói cho mọi người: Cô xứng đôi với cậu! Cũng chỉ có cô mới xứng với cậu! Khi xưa, hai người bọn họ với trái tim niên thiếu yếu ớt vì cùng cảnh ngộ mà dựa dẫm vào nhau để tìm kiếm một chút ấm áp, còn bây giờ, bọn họ đã sớm thoát ra khỏi tình cảnh bị quan đó, phần đầu vì giấc mơ của họ. Cậu khổ cực như vậy làm sao cô có thể chỉ nhìn cậu chống đỡ mọi thứ, cô không muốn, cũng không cam chịu. Cô tin vào năng lực của mình, về sau có xảy ra chuyện gì, cô cũng muốn ở bên cạnh cậu, không bao giờ để cậu phải thấy cô đơn và lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

"Khương Thành Ngọc, cậu cũng tham gia cuộc thi Sáng tạo Khoa học và Công nghệ phải không?" Lý Thanh vui mừng ngồi xuống bên cạnh Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc gật đầu không nói. Nhưng mình có tham gia hay không thì liên quan gì đến cậu ta?

"Tốt quá, tớ cũng tham gia, chúng ta có thể chuẩn bị cùng nhau." Lý Thanh xác nhận được tin này, vui đến nỗi muốn nhảy lên, Hương Thành Ngọc sẽ tham gia thi cùng với cô, tuy còn có cả những người khác, nhưng chỉ cần có Hương Thành Ngọc là tốt rồi!

Hương Thành Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn cô ta, cô gái này rốt cuộc muốn nói gì? Lý Thanh thấy Hương Thành Ngọc nhìn mình chăm chăm, lập tức đỏ bừng mặt, khấn trượng cúi thấp đầu, xoắn tay lại với nhau, "Cái đó... Ừm, tớ không có ý gì khác... Chỉ là, chỉ là được tham gia cùng với cậu nên tớ rất vui." Lý Thanh nói xong thì không dám nhìn Hương Thành Ngọc.

Hương Thành Ngọc chẳng hiểu gì cả, cô gái này đầu tiên là chạy tới trước mặt mình nói mấy câu, giờ lại đỏ mặt cúi đầu, đang làm cái trò gì vậy? Mà thôi kệ, mình cũng chẳng có hứng thú chơi với cô ta.

Cậu đứng dậy đi ra khỏi lớp, vẫn là đi dạo trên sân trường một vòng thôi, nói không chừng còn có thể gặp được Kiều A Miêu nữa! Khóe miệng Hương Thành Ngọc nhướn lên.

Chờ Lý Thanh ngẩng đầu thì đã không còn thấy Hương Thành Ngọc đâu cả. Máu đỏ trên mặt cô lui dần biến thành nhợt nhạt, mãi cô mới có dũng khí chủ động nói chuyện với cậu, ấy mà cậu chẳng thèm để ý đến mình! Trong mắt Lý Thanh bịt kín một tầng sương, cô hít sâu, kìm lại nước mắt.

Không, cô không thể khóc! Cô không thể từ bỏ! Kiều Ngôn Hi là gì chứ, thứ cậu ta có thể cho Hương Thành Ngọc mình cũng có thể, thậm chí mình còn làm tốt hơn cậu ta! Chờ xem đi, Hương Thành Ngọc là của cô! Lý Thanh nhìn xung quanh, may mà bạn học trong lớp đều đang làm bài, không ai để ý tới cô. Trên gương mặt cô lại hiện lên nụ cười kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực về chỗ.

Sau khi Lý Thanh đi rồi, Tiết Đồng Hải ngẩng đầu lên, cậu thấy được toàn bộ chuyện vừa rồi, kể cả sự thay đổi trong ánh mắt Lý Thanh. Cậu cảm thấy cô gái này có hơi đáng sợ, sau khi bị người mình thích đá kích mà còn có thể ra về bình tĩnh, có thể thấy rõ tâm cơ cậu ta sâu cỡ nào.

Cậu thật lo lắng cho Kiều Ngôn Hi, Hi Hi của cậu rất đơn thuần, cậu có thể khẳng định, nói về mưu kế, một trăm Kiều Ngôn Hi cũng không phải là đối thủ của Lý Thanh. Tay cậu nắm chặt bút, bây giờ chỉ có cậu biết Lý Thanh thích Hương Thành Ngọc, cậu nên làm gì, nói cho Hương Thành Ngọc hay là quan sát Lý Thanh?

Tiết Đồng Hải dần vật, cậu không phải thánh nhân, không thể ním cười nhìn cô gái mình thích cười nói vui vẻ trong lòng một người con trai khác, mỗi lần thấy cô ấy ở bên cậu ta, trong lòng cậu rất xót xa, dù rất không cam lòng, nhưng cậu biết không có một ai có thể chen vào giữa bọn họ.

Nhưng đồng thời, cậu lại lo cô gái cậu thích bị tổn thương, cho nên về lý trí cậu nên nói cho Hương Thành Ngọc, nhưng tình cảm đang hết lần này tới lần khác ngăn cản lý trí, cảm xúc mâu thuẫn luôn quần quanh trong đầu cậu, khiến cậu khổ không thể tả.

Cứ chờ đã, mình sẽ quan sát một thời gian trước, đến lúc thật sự không thể thì nói cho Hương Thành Ngọc, cậu thật sự không muốn trông thấy cái khuôn mặt lạnh như tiền đó. Tuy biểu cảm của cậu ta không nhiều, nhưng mỗi lần gặp cậu ta, cậu đều thấy cậu ta như đang cười nhạo sự thất bại của mình.

Cậu nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao Kiều Ngôn Hi và Lý Thanh đều thích Hương Thành Ngọc, cái mặt tê liệt đó thì có gì mà thích, trừ học tập ra, có cái nào mà mình không bằng Hương Thành Ngọc? Vì sao Hi Hi lại không thích? Bọn họ quen nhau sớm hơn Hương Thành Ngọc rất nhiều, nhưng rồi vẫn bỏ lỡ.

Càng châm chọc hơn là, sau khi hai người đó quen nhau còn giấu giếm mình, biến mình thành thẳng thắn. Nhưng cậu không trách cô, tại sao có thể trách cô chứ. Cô không biết tâm tư của mình, là mình không bày tỏ tình cảm với cô trước, không giành được tiên cơ. Cậu nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại bắt đầu đau.

Hi Hi, Hi Hi, sao cậu không thể cho tớ một cơ hội! Cậu vĩnh viễn không hiểu, vì để bản thân không còn quan tâm, không còn nhớ nhưng mà tớ đã phải cố gắng biết bao nhiêu. Tớ sợ sự quanh quệ khi không có cậu, sợ ban đêm tĩnh lặng, sợ thấy vật nhớ người, sợ thấy cảnh thương tình, cho nên tớ luôn nỗ lực để mình hòa hợp, sống thật vui vẻ.

Tớ luôn nói với mình rằng không sao đâu, chỉ cần qua đi là tốt rồi, tất cả mọi chuyện đều giải quyết, tớ sẽ thản nhiên đối mặt với cậu và cậu ta, nhưng cuối cùng chỉ thấy được sự tịch mịch. Những mảng màu đen trắng biến thành rục rịch chỉ toàn là hình bóng cậu, quá khứ đã qua chính là toàn bộ của tớ, cậu bảo tớ sao có thể quên?

Tớ vừa uất ức vừa đau, nhưng niềm vui của cậu đã bắt đầu càng ngày càng xa thế giới của tớ, tớ không thể không thừa nhận, tớ ghen tỵ với Hương Thành Ngọc, ghen tỵ đến phát điên! Trái tim cậu sẽ không bao giờ lo lắng vì tớ nữa, bởi vì nơi đó đã được lấp đầy bởi một người con trai khác.

Chỉ còn tớ một mình trần trọc giữa đêm, nghĩ về cậu, về mọi thứ của tớ. Mặc cho nỗi nhớ như con thú gặm nhấm trái tim, tớ từng thử giết nó, lại lỡ đăng phát hiện nó đang tồn tại ở một nơi khác. Cho nên tớ từ bỏ, dần nhấn chìm nỗi nhớ ấy vào trong biển rộng.

Hi Hi, con đường của cuộc đời chật hẹp như vậy, vì sao chúng ta gặp nhau từ sớm mà vẫn lướt qua nhau?

"Tiểu Khê, đưa bài tiếng Anh của cậu đây cho tớ xem, mau lên, hôm qua tớ quên làm!" Sau giờ học Doãn Mạnh Mạnh liền chạy đến. Cô ấy đã quên làm bài tập mà giáo viên tiếng Anh giao cho! Tiết sau là học rồi, cô phải mau chóng làm xong, cô cũng không dám khiêu chiến với quyền uy của giáo viên đâu! Doãn Mạnh Mạnh nghĩ đến cái gây gổ không rời tay của giáo viên liền rùng mình.

"Hôm qua cậu làm gì mà giờ mới nhớ đến bài tập tiếng Anh." Lần này tuyệt đối không chiều con bé này nữa, bằng không nó sẽ thành quen!

"Tiểu Khê à, xin cậu, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, tớ thật sự quên mất mà!" Doãn Mạnh Mạnh tội nghiệp nhìn Kiều Ngôn Hi, chỉ thiếu mỗi cái đầu chấp tay nữa thôi.

Kiều Ngôn Hi phì cười, tìm kiếm trong ngăn bàn một lúc, "Đây, cầm đi đi, lần cuối đây nhé, nhớ đó!" Cô đưa bài tập của mình cho Doãn Mạnh Mạnh, "Tớ ra ngoài hóng mát đây, cậu mau chép đi."

Doãn Mạnh Mạnh liên tục gật đầu, "Tiểu Khê đi thông thả, đi thông thả." Cô rất thức thời, Tiểu Khê chính là lão đại!

Kiều Ngôn Hi ra khỏi lớp, hít sâu một hơi, vẫn là không khí bên ngoài tốt. Trong lúc lơ đãng quay đầu liền phát hiện cây liễu của trường đã co cành, trong lòng hoa cũng hiện màu xanh biếc. Nó bắt đầu từ khi nào vậy? Ấy thế mà mình lại không phát hiện ra.

Mùa xuân bắt giắc đến, nó lặng lẽ đuổi mùa đông đi, thay thế vị trí của mùa đông, lại nghịch ngợm không phủ màu xanh lên trần gian mà chỉ bôi chỗ này một chút, tô chỗ kia một chút, khiến người ta vô tình bước vào mùa xuân. Có lẽ nó muốn cho mọi người một sự ngạc nhiên chăng?

Mùa xuân đến khiến tâm trạng Kiều Ngôn Hi trở nên vô cùng thoải mái. Ánh nắng ấm áp như thác nước không keo kiệt chảy dài trên mặt đất, cô lười biếng nhắm mắt lại, mặc cho ánh mặt trời vuốt ve gương mặt.

Một đôi tay từ sau che đi mắt cô, cô lập tức nở nụ cười, "Khương Thành Ngọc, cậu tưởng tớ không biết là cậu sao?" Hơi thở của cậu, mùi hương của cậu cô đã vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức hoàn toàn không cần dùng mắt để phân biệt.

Đôi tay kia lấy ra khỏi mắt cô nhưng lại từ đằng sau ôm siết lấy eo cô, "Khương Thành Ngọc, cậu buông ra, sẽ có người thấy mất." Kiều Ngôn Hi lắc hông muốn thoát khỏi hai tay của Khương Thành Ngọc, nhưng đôi tay đó như cái kềm giữ chặt cô, với sức của cô thì không thoát ra nổi.

"Sợ cái gì, ở đây khuất nẻo, hoàn toàn không có ai tới cả." Khương Thành Ngọc càng can rở, đặt cằm lên vai Kiều Ngôn Hi, hơi thở phả vào tai cô, nhanh chóng làm đỏ hồng cái tai trắng mịn của cô, "Sao đột nhiên lại tới đây?"

Lúc này hai người đang ở chỗ sâu trong vườn hoa trường, ở đó có rất nhiều lều nhựa lớn, trong đó là nơi để làm vườn vào mùa đông. Bình thường không có ai tới đây cả, nhưng Kiều Ngôn Hi lại rất thích tới nơi này, bởi vì nó rất yên tĩnh, bất cứ lúc nào, chỉ cần tâm trạng cô bức dọc hoặc học hành mệt mỏi thì đều đến đây.

"Trong lớp bí bách quá nên tới đây."

"Nói vậy thì hôm nay tớ rất may mắn, vừa ra đã gặp cậu." Khương Thành Ngọc cười khê, vui vẻ vì sự ăn ý giữa họ.

"Đó là đương nhiên!" Kiều Ngôn Hi dương dương đắc ý, có thể gặp được mình là vận may của cậu.

Khương Thành Ngọc quay cô lại, gõ lên trán cô, trong mắt đầy ý cười, "Sao mà càng ngày càng tự kỷ thế."

"Sao hả, cậu không thích?" Kiều Ngôn Hi ngước cằm lên, lườm Khương Thành Ngọc, đáng về cậu dám nói không thích thử xem.

"Thích chứ, bà xã có thể nào thì tớ cũng thích." Khương Thành Ngọc thấy đáng về kiều ngạo của cô thật nóng lòng muốn lập tức cưới về nhà. Không thể để nhiều người thấy Kiều A Miêu tốt được, cô là của mình, chỉ có thể tỏa sáng trước mặt mình.

"Hừ, vậy còn được!" Kiều Ngôn Hi lập tức la lên, sau đó mới phản ứng, bản thân vừa thừa nhận mình là bà xã của Khương Thành Ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ rực, chỉ muốn tìm kẻ đất chui vào.

Tâm trạng Khương Thành Ngọc rất tốt, bất chợt thấy Kiều A Miêu mơ mơ màng màng cũng tốt, vậy thì mình có thể trêu chọc cô, quan trọng hơn là, mình có thể lấy cớ ở bên cạnh cô.

"Được rồi, còn xấu hổ, rõ ràng cậu đã thừa nhận." Khương Thành Ngọc nắm tay cô, "Đi theo, phải vào lớp rồi." Cậu muốn ở cùng cô lâu hơn, nhưng việc này là không thể, bọn họ còn phải quay về lớp.

Kiều Ngôn Hi cúi đầu đi sau cậu, trong lòng tự mắng mình, sao ngốc vậy, tự đi vào bẫy của Khương Thành Ngọc, ôi... xấu hổ chết đi được!

Vào giảng đường, họ phải đi hai hướng, một người đi Đông, một người đi Tây, Khoa Xã hội và Khoa Tự nhiên được chia ở hai khu đối diện nhau. Mặc dù không muốn, mặc dù lưu luyến hơi ấm từ đối phương, nhưng bọn họ đều hiểu, nhớ nhưng bây giờ hãy để tương lai bên nhau bù đắp lại..

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hai trận thi đấu của Khương Thành Ngọc cách nhau một tháng, đầu tiên là thi máy tính. Chủ nhiệm lớp bọn họ hàng ngày đều giúp cậu tìm đủ loại tài liệu, Khương Thành Ngọc lạnh nhạt nhìn người thầy hơn năm mươi tuổi khoa họ bạn trước bạn sau, cực kỳ khó hiểu, cậu từng nói cậu không cần tài liệu gì cũng có thể tự làm được, nhưng ông ấy không nghe, cứ nhất định muốn giúp.

Khương Thành Ngọc cũng mặc kệ, cậu vốn không phải người thích lo chuyện bao đồng, dù việc vớ vẩn này có liên quan đến cậu, nhưng việc mình có thể làm đã làm, người khác nếu không nghe thì cậu cũng không kiên nhẫn để mà khuyên. Trừ chuyện liên quan đến Kiều Ngôn Hi, ngay đến chuyện của chính mình thì cậu cũng không để tâm.

Chẳng qua gần đây cậu rất buồn bực, Lý Thanh lúc nào cũng tìm đủ mọi cớ để tiếp cận cậu, làm cậu vô cùng phiền nhiễu. Cậu sắp phải tham gia hai cuộc thi cấp tỉnh, cho dù cậu có thông minh thì cũng phải tập trung hết tinh lực, bận đến nỗi chân không chạm đất, đâu có tâm tư để ý đến cậu ta. Nhưng Lý Thanh giống như kẹo da trâu, mặc kệ cậu lạnh nhạt hay không đếm xỉa thì cậu ta vẫn cứ sắp lại.

Bây giờ Khương Thành Ngọc vừa thấy Lý Thanh là muốn đi đường vòng, nhưng ông trời cứ hay đùa giỡn cậu, người cậu muốn gặp thì không được gặp, người cậu ghét thì lúc nào cũng lượn lờ trước mặt.

"Khương Thành Ngọc, cậu đi ăn cơm à?" Thực ra Lý Thanh có ý chờ Khương Thành Ngọc ở cửa lớp, mấy ngày qua cô cảm thấy Khương Thành Ngọc ngày càng mất kiên nhẫn với mình, thái độ cũng càng lạnh nhạt, ngay đến việc mình được chia cùng tổ với cậu trong cuộc thi Sáng tạo Khoa học và Công Nghệ cậu cũng tìm giáo viên để thay đổi, mặc dù cô giả vờ như không phát hiện ra thái độ của cậu, lúc nào cũng theo ý mình quản lý cậu, nhưng cô cũng biết tiếp tục như vậy không tốt.

Cô biết Khương Thành Ngọc luôn là người cuối cùng đến căn tin ăn cơm, cho nên có ý chờ cậu ở cửa lớp, khiến cậu không có cơ tránh cô, Lý Thanh có muốn có được nam sinh nào thì nhất định có được, cho dù mình không chiếm được thì cũng không thể dành cho người khác! Nhất là đồ ti tiện Kiều Ngôn Hi đâu đâu cũng đề đầu cô!

"Ừ." Khương Thành Ngọc thấy Lý Thanh, nóng lòng lập tức quay đầu đi, nhưng người ta là con gái, dù cậu không muốn thân cận thì cũng không thể làm mất mặt người ta.

"Thế tớ đi với cậu được không, hôm nay Triệu Diệp không đến căn tin, tớ không tìm được ai đi cùng cả." Lý Thanh đến bên cạnh Khương Thành Ngọc như chuyện tất nhiên rồi nói với cậu.

Bây giờ Khương Thành Ngọc chỉ thấy phiền muốn chết, nếu Lý Thanh là nam sinh, cậu nhất định sẽ đâm cho một trận! Từ lúc khai giải đến giờ, Lý Thanh cứ liên tục dùng đủ cách tiếp cận cậu, cậu không biết rốt cuộc cậu ta có ý đồ gì, lại không tiện từ chối, đành phải mặc cậu ta quấy rối, nhưng trong lòng lại càng chán ghét Lý Thanh.

"Tùy cậu." Khương Thành Ngọc bỏ lại hai tiếng rồi đi nhanh, không chút vì Lý Thanh ở bên cạnh mà chậm lại. Lý Thanh nghe Khương Thành Ngọc đồng ý với mình, cực kỳ vui mừng, nụ cười càng trở nên rực rỡ, chạy theo Khương Thành Ngọc.

Khi bọn họ đến thì căn tin không còn nhiều người lắm, họ nhanh chóng gọi cơm, tìm lấy một bàn. Hai người mặc dù ngồi đối diện nhau nhưng đều có tâm trạng khác nhau, Khương Thành Ngọc là vì không kiên nhẫn mà ăn chẳng có vị gì, còn Lý Thanh cũng vì được cùng ăn cơm với người trong lòng mà không biết mình đang ăn cái gì.

"Khương Thành Ngọc, cậu tham gia hai cuộc thi có mệt không?" Lý Thanh nuốt miếng cơm, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Khương Thành Ngọc hỏi. Cậu mệt mỏi như vậy làm cô cũng đau lòng.

"Cũng ổn." Khương Thành Ngọc vẫn chỉ nói hai từ rồi cúi xuống xúc cơm, cậu mong sao bữa cơm này nhanh chóng kết thúc, vậy thì cậu có thể sớm được giải thoát.

"Cậu ăn từ từ thôi coi chừng nghẹn!" Lý Thanh bị tốc độ ăn cơm của cậu làm kinh hãi, trong lòng vui thích, đây mới là đàn ông đích thực, mấy kẻ miệng nhỏ kia thấy thế nào cũng không có khí phách của đàn ông!

Khương Thành Ngọc không đáp, cứ dùng tốc độ như cũ để ăn, Lý Thanh không có biện pháp, đành ăn thật nhanh, cô biết thời gian của cậu eo hẹp, cô cũng không thể làm lỡ thời gian của cậu.

"Tiểu Khê, cậu xem đó không phải Khương Thành Ngọc ư, cậu ấy đang ăn cơm với ai thế?" Ngô Đình Đình đi cất khay đã trông thấy Khương Thành Ngọc ngồi ăn trong góc phòng.

Mắt Kiều Ngôn Hi hơi cận, phải nheo mắt lại mới thấy, còn chưa kịp nhìn rõ thì Doãn Mạnh Mạnh đã lớn tiếng: "Đó không phải Lý Thanh ư, từ khi nào quan hệ của cậu ta và Khương Thành Ngọc tốt như vậy?"

Kiều Ngôn Hi tiến lên nhìn kỹ, thật sự là Lý Thanh. Cô nghĩ mãi không ra tại sao bọn họ lại đi ăn cơm cùng nhau, nhớ lại trước kia bọn họ cùng lớp cũng không có cùng xuất hiện gì cả. Nhưng rồi cô chợt nhớ ra hình như Lý Thanh cũng tham gia cuộc thi Sáng tạo Khoa học và Công nghệ, chắc là vì chuyện này nên hai người mới quen thân.

"Chắc là do hai người cùng tham gia cuộc thi Sáng tạo Khoa học và Công nghệ. Đi thôi, có gì hay đâu mà nhìn." Một tay Kiều Ngôn Hi kéo Ngô Đình Đình, một tay kéo Doãn Mạnh Mạnh, lôi họ ra khỏi căn tin.

"Nhưng Tiểu Khê, Khương Thành Ngọc đang ăn cơm với cô gái khác đó." Doãn Mạnh Mạnh không cam lòng ồn ào, Khương Thành Ngọc sao có thể ăn cơm với nữ sinh khác, muốn ăn thì cũng phải ăn với Tiểu Khê chứ!

Kiều Ngôn Hi không nhịn được cười, "Sao cậu bá đạo thế, còn không cho người ta ăn com với nữ sinh khác, theo như cậu nói thì tớ cũng không thể giao lưu với nam sinh khác hả?"

"Tiểu Khê, cậu không ăn dấm chua sao?" Ngô Đình Đình rốt cục cũng hỏi ra lời trong lòng.

"Chỗ nào có nhiều dấm chua để ăn như thế? Tớ cũng không thể trốn Khương Thành Ngọc ở nhà, không cho cậu ấy tiếp xúc với người khác." Kiều Ngôn Hi thật bất đắc dĩ với hai cô bạn, hai người này tương lai chắc chắn là hai cái bình dấm chua lớn nhất, thật sự phải lo lắng thay cho bạn trai tương lai của hai người mà.

"Nhưng tớ cảm thấy cậu vẫn nên để ý thì tốt hơn, bằng không Khương Thành Ngọc ưu tú như vậy, chưa biết chừng sẽ bị người khác cướp mất." Ngô Đình Đình nghiêm túc nói với Kiều Ngôn Hi.

"Phì, phì, Đình Đình chết tiệt, cậu là cái miệng quạ đen, Khương Thành Ngọc dám không cần Tiểu Khê của chúng ta sao, chỉ có thể là Tiểu Khê không cần cậu ta!" Doãn Mạnh Mạnh lườm xéo Ngô Đình Đình, cậu ta thật chẳng biết nói gì cả!

"Được rồi, hai người các cậu, sau này tớ sẽ chú ý." Kiều Ngôn Hi biết hai người thật sự quan tâm đến cô, cô cũng quý trọng tình cảm của họ với mình. Nhưng cô cũng không đặt nặng chuyện Khương Thành Ngọc ăn com với Lý Thanh, bạn học cùng ăn com với nhau là chuyện rất bình thường, không cần thiết phải bé xé ra to.

"Khương Thành Ngọc, cái đó, ừm, hết tháng này chúng ta cùng về nhà nhé!" Lý Thanh do dự rồi vẫn nói ra, cô nhất định phải tạo cho mình càng nhiều cơ hội ở cùng với Khương Thành Ngọc hơn. Cô đã chậm hơn Kiều Ngôn Hi một bước, còn bây giờ, người cùng lớp với cậu là mình, mà không phải Kiều Ngôn Hi, đây tuyệt đối là cơ hội của mình!

Chân mày Khương Thành Ngọc cau lại, nói đùa, bình thường ở trường mình đã chán ghét cậu ta muốn chết, vất vả mới được nghỉ, trừ phi mình bị ngu mới đi cùng với cậu ta!

Cậu lắc đầu không chút suy nghĩ, "Tôi tự về." Nói xong, cậu đặt đĩa xuống, đi thẳng ra khỏi căn tin.

Mặt Lý Thanh đỏ lên, xấu hổ tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng Khương Thành Ngọc, làm sao cậu có thể đối xử với cô như vậy! Cô thích cậu, ngay đến dè dặt của nữ sinh cũng không để ý, nhưng thái độ của cậu với mình lại càng lạnh nhạt! Cô không cam lòng, đều tại Kiều Ngôn Hi, nếu không có cậu ta, vậy thì Khương Thành Ngọc có phải sẽ thích mình hay không? Đúng, đều tại cậu ta, đều tại Kiều Ngôn Hi! Kiều Ngôn Hi Kiều Ngôn Hi, tôi hận cậu!

Lý Thanh siết chặt đôi đũa, gần như muốn bẻ gãy nó, chỉ cần cô nghĩ đến ba chữ Kiều Ngôn Hi thì trong đầu chỉ có ghen ghét và căm hận, một chút tình bạn ít ỏi đã sớm biến mất, cô thật sự muốn xông tới giết cậu ta, để cậu ta vĩnh viễn biến mất!

"Kiều Ngôn Hi, đến văn phòng thầy một chuyến." Sau khi tan học, thầy địa lý đến nói với Kiều Ngôn Hi còn đang ngồi ghi chép.

Kiều Ngôn Hi đặt bút xuống, đến văn phòng giáo viên địa lý, cô không biết phải làm gì, Khoa Xã hội không có cuộc thi nào, nhưng gần đây thành tích cũng không có thấp, thầy địa lý tìm cô có chuyện gì?

"Kiều Ngôn Hi, thầy thấy em rất có thiên phú về Khoa học tự nhiên, sao không chọn Khoa tự nhiên?" Thầy địa lý ngồi trên ghế, vừa xem điểm của Kiều Ngôn Hi vừa nói.

Kiều Ngôn Hi mê hoặc, thầy địa lý đang muốn khuyên mình chuyển lớp? Cô đành phải nói thật, xem thầy địa lý định nói cái gì, "Toán và Hóa không khác nhau mấy, nhưng em lại không học được Vật lý."

Thầy địa lý đôi mắt, "Có hứng thú làm đại biểu của Khóa chúng ta không?"

Kiều Ngôn Hi sững sờ, sao đột nhiên lại chuyển sang chuyện này, "Thầy cứ sắp xếp ạ, em không có ý kiến." Nói đùa, cô dám có ý kiến không, thầy địa lý được người ta đặt biệt danh là Hồ Mặt Cười đó.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt, thầy thấy Khóa chúng ta chỉ có em học Địa tốt nhất, những em còn lại đều không được, em cần phải làm tốt đó." Thầy địa lý lại lộ ra nụ cười kinh điển của thầy.

"Vâng, được ạ, em nhất định sẽ làm nghiêm túc." Kiều Ngôn Hi đáp lại.

"Tốt rồi, em về lớp đi, trước ngày nghỉ cuối tháng đến văn phòng thầy lấy bài kiểm tra."

Kiều Ngôn Hi gật đầu, quay về lớp học.

"Tiểu Khê, Hồ Mặt Cười tìm cậu làm gì vậy?" Kiều Ngôn Hi vừa vào lớp, Doãn Mạnh Mạnh đã kéo cô hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn tớ làm đại biểu Khóa Địa." Kiều Ngôn Hi vừa đi vừa trả lời cô ấy, Doãn Mạnh Mạnh này rất hay tò mò, nếu có thể biến lòng hiếu kỳ của cô ấy thành quyết tâm học tập, vậy thì thành tích của cô ấy bây giờ nhất định nằm trong top năm!

"A, tốt vậy, sau này cậu là đại biểu Khóa Địa, vậy bài tập của tớ..." Doãn Mạnh Mạnh tươi cười đến trước mặt Kiều Ngôn Hi.

Không đợi cô ấy nói xong, Kiều Ngôn Hi lập tức cắt ngang, "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Làm gì mà nghiêm vậy, nói lòng chính sách cho tớ đi mà." Doãn Manh Manh vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Lúc thi tốt nghiệp trung học ai đã nói lòng chính sách cho cậu?" Kiều Ngôn Hi gõ đầu cô ấy, Manh Manh sao mà càng ngày càng không biết vuron lên, về nhà lần này phải nói với Lý Minh Xuyên, bảo cậu ta nói cô ấy.

"Rồi rồi, đều là cậu có lý." Doãn Manh Manh bĩu môi không cam lòng nói thầm, sao lại không mở cửa sau cho cô, không biết môn Địa của cô không tốt sao?

"Được rồi, đừng oán trách nữa, tớ nói không được là không được, nếu cậu có gì không hiểu cứ hỏi tớ, tớ nhất định giảng cho cậu."

"Vâng, cô Kiều!" Doãn Manh Manh lè lưỡi với Kiều Ngôn Hi, cô cũng biết Tiểu Khê như vậy là vì tốt cho mình, nhưng cô cảm thấy Địa quá khó, làm thế nào cũng không học được. Nhưng Tiểu Khê cũng đã cố gắng học được môn Vật lý mà cậu ấy không muốn học thì tại sao mình không thể học Địa lý. Cỗ lên Doãn Manh Manh, may chính là bạn tốt của Tiểu Khê, không thể cản trở Tiểu Khê được.

Không thể không nói, tuy rằng trước kia Kiều Ngôn Hi bất hạnh, nhưng cô lại có được vận may, bây giờ cô có đủ tình yêu lẫn tình bạn, là những thứ mà nhiều người theo đuổi cả cuộc đời cũng không có được. Hơn hết những tình cảm ấy vẫn cùng cô lớn dần.

Cuộc đời chính là như vậy, Thượng Đế đóng lại một cánh cửa trước mặt bạn thì sẽ mở ra một cánh cửa xán lạn khác, phải xem bạn có tiếp tục đắm chìm trong nỗi đau khi không có đường hay tiếp tục tìm kiếm lối ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Tiểu Khê, tớ có chuyện nói với cậu!" Ngô Đình Đình kéo Kiều Ngôn Hi ra khỏi lớp, gọi cả Doãn Manh Manh cùng đi.

"Chuyện gì mà thần thần bí bí vậy?" Kiều Ngôn Hi khó hiểu. Hai người kia lại đang giữ trò quỷ gì còn ra vẻ rất nghiêm túc, ngay đến Doãn Manh Manh cũng không còn cười đùa nữa.

"Gần đây cậu với Khương Thành Ngọc thế nào?" Ngô Đình Đình nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi, mắt không chớp lấy một lần, giống như chỉ cần Kiều Ngôn Hi có chút nào dối trá cô ấy cũng có thể nhìn ra.

"Vẫn như trước đây thôi, sao vậy?" Kiều Ngôn Hi bị cô ấy làm cho mơ hồ, chẳng lẽ có liên quan đến Khương Thành Ngọc?

Doãn Manh Manh chọc vào trán cô, đáng vẻ chỉ tiếc rên sất không thành thép, "Bạn trai sắp bị người ta cướp mất rồi mà cậu còn ở đây nói không có sao, cậu muốn tớ phải nói cậu thế nào đây hả?"

"Manh Manh, cậu làm sao vậy, nói gì mà tớ chẳng hiểu." Bạn trai sắp bị người ta cướp mất? Có chuyện gì thế, chẳng lẽ có nữ sinh nào theo đuổi Khương Thành Ngọc?

"Cậu đúng là đồ ngốc, cậu có biết vì sao Lý Thanh không nói chuyện với cậu không, cậu ta thích Khương Thành Ngọc đó!" Ngô Đình Đình vừa nhắc tới Lý Thanh thì liền tỏ ra chán ghét, đúng là đồ không biết xấu hổ, cướp bạn trai người ta vốn đã không phải chuyện gì về vang, hưởng hờ người này còn là bạn học ba năm cấp 2, bây giờ còn là bạn cùng chung một ký túc xá!

"Làm sao có thể? Cậu ấy không biết quan hệ giữa tớ và Khương Thành Ngọc mà." Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong đầu Kiều Ngôn Hi bắt đầu hoài nghi, bởi vì cô tự hỏi mình không làm chuyện gì có lỗi với Lý Thanh, vậy thì tại sao cậu ta đột nhiên thay đổi thái độ với mình, chẳng lẽ thật sự là vì Khương Thành Ngọc?

"Tớ đã bảo Tiểu Khê là cái đũa chặm chạp, giờ cậu tin chưa." Doãn Manh Manh quay sang nói với Ngô Đình Đình, "Người ta đã đào đến tận cửa, cậu ấy còn không biết."

Ngô Đình Đình thờ dãi, "Bây giờ thì tớ biết rồi." Cô ấy dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Tiểu Khê, cậu nghĩ lại xem, có bao nhiêu lần chúng ta thấy Khương Thành Ngọc và Lý Thanh cùng đi ăn cơm rồi? Suy nghĩ kỹ nguyên nhân hậu quả với nhau thì đó không phải chuyện rõ mồn một hay sao?"

Sắc mặt Kiều Ngôn Hi lập tức thay đổi, đúng thế, từ lúc khai giảng đến nay cô thường xuyên thấy Khương Thành Ngọc và Lý Thanh cùng đi ăn cơm, nhưng cô không coi đó là việc gì cả, cô chỉ cho rằng bọn họ đang bạn chuyện thi đấu, còn về Lý Thanh phớt lờ cô, cô cũng không liên tưởng đến Khương Thành Ngọc.

Nhưng bị Ngô Đình Đình nói vậy, cô như hiểu ra gì đó, vốn chuyện này rất rõ ràng, Lý Thanh thích Khương Thành Ngọc mới có thể chán ghét mình, mặc dù cô không biết vì sao Lý Thanh biết quan hệ của bọn họ, nhưng chính là như vậy.

Còn Khương Thành Ngọc thì sao, thái độ của cậu ấy thế nào? Cậu ấy luôn miệng nói thích mình, lại trong lúc mình không biết đi ăn cùng một nữ sinh thích cậu, cùng chuẩn bị thi đấu, hơn thế còn bị mình nhìn thấy, vậy thì lúc mình không thấy thì sao? Giữa họ rốt cuộc đã có chuyện gì?

Kiều Ngôn Hi bắt đầu không ngăn được suy nghĩ lung tung trong đầu, đúng là cô thông minh, nhưng cho dù thông minh khi gặp chuyện liên quan đến tình cảm cũng trở nên hỗn loạn, huống chi Kiều Ngôn Hi còn không biết rõ chuyện tình cảm, cô chỉ yêu theo bản năng, tin tưởng theo bản năng. Còn bây giờ, sự việc đã vượt ra khỏi quỹ đạo vốn có, cô cũng không biết làm sao, cô cũng không cách nào phán đoán theo lẽ thường.

"Tiểu Khê, cậu không sao chứ?" Doãn Mạnh Mạnh lo lắng nhìn cô, cô ấy biết trong lòng Tiểu Khê bây giờ rất khó chịu, nếu Lý Minh Xuyên cũng gặp tình huống như Khương Thành Ngọc, cô ấy cũng sẽ rất đau khổ.

"Không sao, để tớ nghĩ một lát." Kiều Ngôn Hi nghiêm mặt, mắt hồng mắt vía đi về lớp học.

"Tiểu Khê cậu chờ đã." Ngô Đình Đình vội kéo cô lại, "Không thể tiện nghi cho cậu ta được, bây giờ chúng ta quay về nói chuyện với cậu ta, hỏi cậu ta xem làm chuyện như vậy có thấy ghê tởm không."

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, "Đừng, còn chưa biết là chuyện gì, đừng oan uổng người ta." Mặc dù trong lòng đã xác định 100%, nhưng cô vẫn không muốn trở mặt với Lý Thanh, dù sao cũng là bạn học mấy năm, hơn nữa bây giờ còn đang ở chung.

"Cậu thật làm tớ vội muốn chết, còn oan uổng nữa, sao có thể oan uổng chứ." Doãn Mạnh Mạnh không ưa nhất chính là suy nghĩ khoan dung này của Kiều Ngôn Hi, cô ấy bây giờ chỉ muốn đi tìm Lý Thanh cho cậu ta hai cái tát!

"Mạnh Mạnh, trước để mình yên tĩnh đã, cậu biết..." Kiều Ngôn Hi ngừng một lát, sau đó khó khăn mở miệng, "Một cây làm chẳng nên non." Nói xong cô về chỗ.

Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình im lặng, đúng thế, một cây làm chẳng nên non, nếu Khương Thành Ngọc không có vấn đề còn tốt, nhưng nếu cậu ta quả thật đang yêu Tiểu Khê mà lại có quan hệ không minh bạch với Lý Thanh, các cô chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu ta!

Bây giờ trong lòng Kiều Ngôn Hi rất loạn, đây là lần đầu tiên tình cảm giữa cô và Khương Thành Ngọc xuất hiện nguy cơ, cô không biết có phải cậu và Lý Thanh thật sự như thế, nếu là thật, vậy cô nên làm gì bây giờ?

Trong lòng cô như có một con dao đang cứa từng chút từng chút một, đau đớn khó nhịn. Chẳng lẽ bọn họ vẫn không thể đánh lại lời nguyền của mối tình đầu? Không, cô phải tin tưởng cậu, bởi vì cô còn chưa hỏi cậu, sao có thể tùy tiện buộc tội cậu được, họ đã nói rồi, phải tin tưởng đối phương.

Đúng vậy, cô tin cậu, cũng như tin chính mình, cho nên cô không thể nghi ngờ cậu, cô muốn chính miệng cậu giải thích! Dù thế nào, cô cũng không tin tình cảm giữa họ kiên định như thế sẽ vì một Lý Thanh nhỏ nhỏ mà tan rã.

Nhưng dù cô ép buộc mình nghĩ thế nào thì trong lòng vẫn rất khó chịu, vì sao cô không thể quang minh chính đại dán nhãn mác của mình lên Khương Thành Ngọc? Vậy thì có phải sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức hay không?

Kiều Ngôn Hi không yên lòng cả buổi chiều, một mình ra sau vườn hoa, cô muốn hóng gió một mình để bình ổn lại tâm trạng. Ngồi như vậy một lúc, cô lại không nhịn được rơi nước mắt, cô thật sự không biết phải làm sao.

"Hi Hi, cậu làm sao vậy?" Tiết Đồng Hải vì chuyện của Lý Thanh và Khương Thành Ngọc mà đang rất rối rắm, cậu vốn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ, nhưng vừa đến đã thấy Kiều Ngôn Hi ngồi khóc một mình. Cô gái mà cậu yêu sâu sắc đang co người lại rồi lặng lẽ khóc, trái tim cậu đau đớn, ai lại nhẫn tâm khiến cô rơi lệ cơ chứ?

Kiều Ngôn Hi trông thấy là Tiết Đồng Hải, cuống quýt lau mặt, miễn cưỡng nở nụ cười, "Không, không có sao."

Tiết Đồng Hải thở dài, ngồi xuống bên cạnh Kiều Ngôn Hi, "Sao, không coi tớ là bạn nữa à?"

"Làm sao có thể, tớ chỉ... chỉ..." Kiều Ngôn Hi muốn nói chỉ là vì chuyện của Khương Thành Ngọc, nhưng lại phản ứng kịp không thể nhắc tới cậu trước mặt Tiết Đồng Hải nên ấp úng không nói ra lời.

"Vì Khương Thành Ngọc đúng không, Hi Hi!" Mặc dù là câu hỏi nhưng Tiết Đồng Hải đã khẳng định, trừ tên đó ra thì còn ai có thể làm Hi Hi khóc!

Kiều Ngôn Hi kinh ngạc nhìn cậu, "Sao cậu biết?" Sao cậu ấy biết được lí do là vì Khương Thành Ngọc chứ.

Tiết Đồng Hải đau đớn gần như không nói được, nhưng cậu vẫn dịu dàng xoa đầu cô rồi nói: "Trừ cậu ta ra thì còn ai có bản lĩnh lớn vậy nữa?" Cậu cười tự giễu, chỉ ít thì cậu không thể.

Kiều Ngôn Hi im lặng, cô không biết nói cái gì cho phải, thật ra cô hy vọng có người nghe tiếng lòng của cô, nhưng là Tiết Đồng Hải thì cô không nói ra được.

Tiết Đồng Hải trầm ngâm một lúc rồi vẫn nói, "Hi Hi, thật ra tớ đã sớm phát hiện Lý Thanh thích Khương Thành Ngọc." Kiều Ngôn Hi giật mình nhìn cậu, Tiết Đồng Hải nói tiếp: "Nhưng tớ cảm thấy đây không phải chuyện gì nên không nói, nhưng gần đây Lý Thanh càng ngày càng quá phận, chắc cậu cũng vì chuyện này đúng không?"

Kiều Ngôn Hi gạt đầu, "Manh Manh và Đình Đình nói cho tớ nên tớ mới biết."

"Vậy cậu đã nói chuyện với Khương Thành Ngọc chưa?"

"Không, tớ chưa kịp nói, chẳng qua tớ thấy trong lòng khó chịu."

Tiết Đồng Hải cười vỗ lên vai mình, "Đến đây, anh cho em mượn bờ vai này, không vô dụng chút nào đúng không."

Kiều Ngôn Hi bị cậu chọc cười, chậm rãi dựa vào vai cậu, "Phải, không vô dụng chút nào." Cô giả vờ nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tiết Đồng Hải vẫn cảm giác được bờ vai mình ấm ướt, cậu cẩn thận vòng tay ôm cô, cứ như vậy đi, chỉ ít cô vẫn còn có thể tin tưởng mình, còn có thể dựa vào cậu khi mệt mỏi, cậu đã thỏa mãn rồi.

Trong lòng Khương Thành Ngọc rất sốt ruột, vì ngăn chặn tâm tình này mà cậu vừa com nước xong liền ra sau vườn hoa. Bởi vì nơi này là nơi Kiều Ngôn Hi ở lại lâu nhất trừ lớp học, nơi đó có mùi hương của cô, có thể khiến cậu an tâm.

Cậu tựa vào cây to mới mọc lá, cúi đầu, nghĩ lại chuyện xảy ra một tháng qua. Cậu không phải kẻ ngốc, nếu ngay từ đầu không nhìn ra mục đích của Lý Thanh thì bây giờ cậu rất rõ ràng vì sao Lý Thanh lại cứ đi theo mình.

Nhưng cậu không có hứng thú trêu chọc nữ sinh khác, cậu thích Kiều Ngôn Hi, chỉ thích một mình cô, trừ cô ra thì không ai có thể, cho nên sự quấy rầy của Lý Thanh làm cậu vô cùng chán ghét. Thế nhưng Lý Thanh rất thông minh, cậu ta chẳng nói gì cả, chỉ đi theo mình, cậu hoàn toàn không có lý do bảo cậu ta cách xa mình.

Cậu vốn cho rằng, da mặt con gái đều rất mỏng, cho nên lúc nào cậu cũng làm mặt lạnh với Lý Thanh, hy vọng cậu ta có thể sớm rút lui, nhưng lại bị phản tác dụng, cậu ta càng ngày càng quấn chặt lấy mình. Rõ ràng nhất là lúc ăn cơm, trừ buổi sáng ra thì lúc nào cậu ta cũng đi ăn với cậu.

Khương Thành Ngọc rất bất đắc dĩ, cậu thật sự không nhịn được, không thể nhẫn nhịn, cậu nhất định phải nói rõ với Lý Thanh! Cậu đã có Kiều Ngôn Hi, những nữ sinh khác dù là ai đi nữa cũng không có quan hệ gì với cậu.

Cậu thở phào, cảm giác dễ chịu hơn một chút, chuẩn bị về lớp, cậu không thể chậm trễ quá nhiều thời gian, mỗi một giây của cậu đều là báu vật xa hoa!

Nhưng khoảnh khắc cậu ngoảnh đầu lại thì trông thấy hình ảnh làm cậu phát điên, Kiều Ngôn Hi đang dựa vào vai Tiết Đồng Hải, còn Tiết Đồng Hải thì vòng tay ôm lấy cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Khương Thành Ngọc nắm chặt tay lại, ngọn lửa cháy rừng rực trong mắt cậu, lồng ngực như muốn nổ tung, đau đến nỗi khiến cậu không thở nổi. Kiều Ngôn Hi, sao cậu lại có thể nhẫn tâm như thế? Thì ra bấy lâu nay, người cậu thực sự thích là cậu ta ư? Tình cảm cậu dành cho tớ có phải chỉ có sự đồng cảm? Tức giận, uất ức, đau lòng, ghen tị... vô số cảm xúc bủa vây lấy cậu, nháy mắt cướp đi toàn bộ suy nghĩ.

Cậu lao tới lời Tiết Đồng Hải dậy rồi đánh cậu ta một quyền.

Đột nhiên có nắm đấm và cơn đau ập tới làm Tiết Đồng Hải sững sốt, khi trông thấy khuôn mặt đen đáng sợ của Khương Thành Ngọc cậu liền phản ứng.

Cậu lau đi tơ máu chảy ra từ khóe miệng, không có bất kỳ lời đáp trả nào, chỉ nắm chặt nắm đấm rồi đáp lại. Thực ra cậu đã sớm muốn đánh một trận với Khương Thành Ngọc, bây giờ đúng là một cơ hội, có thể để cậu phát tiết hết phiền muộn kể từ khi biết Hi Hi và Khương Thành Ngọc qua lại ra ngoài.

Hai người đánh nhau túi bụi, không ai nhường ai, đấm này tàn nhẫn hơn đấm kia.

"Các cậu làm gì vậy? Đừng đánh nữa!" Kiều Ngôn Hi dậm chân, nhưng hai người kia hoàn toàn không nghe lời cô.

Kiều Ngôn Hi kéo Khương Thành Ngọc, "Khương Thành Ngọc, cậu có bệnh phải không? Sao cậu lại tùy tiện đánh người khác như thế?" Cô thật sự không hiểu, chờ khi cô có phản ứng thì hai người kia đã đánh nhau rồi, cho nên sự ngăn cản của cô đã chậm.

Nháy mắt Khương Thành Ngọc như dính chú đứng im, nhận lấy một đấm của Tiết Đồng Hải, cậu nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi, hai mắt như muốn nứt ra, trong đôi mắt đen láy tràn ngập tức giận và tuyệt vọng.

"Tớ có bệnh? Tớ có bệnh? Vậy vừa rồi cậu đang làm gì với Tiết Đồng Hải hả?" Cậu hét lên.

"Khương Thành Ngọc, cậu đừng có như chó điên cắn người lung tung, bọn tôi không có làm gì cả." Tiết Đồng Hải túm lấy cổ áo Khương Thành Ngọc. Cậu có thể tha thứ cho sự khiêu khích của cậu ta, nhưng không thể dễ dàng tha thứ vì cậu ta hiểu lầm Hi Hi.

"Con mẹ nó cậu cầm miệng cho tôi!" Khương Thành Ngọc hất tay cậu ta ra, mắt tóe lửa giận, cậu buộc phải dùng tay trái giữ chặt tay phải lại để ngăn sự kích động muốn đánh người.

"Đúng là chó điên!" Tiết Đồng Hải cười khinh miệt, ngồi xuống cạnh bồn hoa, cậu sẽ ở đây xem, tên này rốt cuộc muốn làm gì.

"Kiều Ngôn Hi, vừa rồi các cậu ở đây làm gì?" Khương Thành Ngọc khàn giọng, đáy mắt lạnh băng, khó khăn thốt ra một câu. Từ đầu đến cuối cậu đều nhìn Kiều Ngôn Hi, dường như muốn xác nhận suy nghĩ của cô.

"Tiết Đồng Hải đã nói rồi, bọn tớ không làm gì cả." Cả ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như thế, Kiều Ngôn Hi mệt mỏi không chịu nổi, đồng thời cô vừa đau lòng vừa thất vọng, đau và quan hệ không minh bạch giữa Khương Thành Ngọc và Lý Thanh, còn thất vọng là vì cậu không tin cô, vì chút chuyện nhỏ này mà hiểu lầm cô.

"Ha ha, không làm gì cả? Kiều Ngôn Hi, cậu tưởng tớ là kẻ ngu sao? Cậu dựa vào vai người con trai khác mà nói là không làm gì?" Luồng khí lạnh lẽo từ người Khương Thành Ngọc ngày càng dày đặc, môi đã mất đi huyết sắc, cậu nắm chặt cằm Kiều Ngôn Hi, "Cậu đang đùa giỡn tớ phải không?"

Kiều Ngôn Hi nhìn con người quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn lúc này lại thật xa lạ, không phải cậu luôn dịu dàng với cô ư? Không phải cậu từng nói dù bất cứ khi nào cũng sẽ tin tưởng cô ư? Thế mà bây giờ, tay cậu lại đang bóp mình đau, chất vấn của cậu như những con dao đâm đâm vào tim. Cuối cùng cô đã biết tình yêu không chỉ có ngọt ngào, khi đau, thật sự như muốn làm người ta chết đi.

"Sao hả? Chột dạ? Không phản đối?" Khương Thành Ngọc giận quá hóa cười, cậu nghiêng chặt rằng, "Kiều Ngôn Hi, tớ thật sự muốn bóp chết cậu."

Kiều Ngôn Hi nhắm mắt lại nhưng không cản được nước mắt rơi xuống, từng giọt thấm ướt lông mi chảy dọc theo gò má, cuối cùng rơi toàn bộ lên tay Khương Thành Ngọc. Cậu nói cậu muốn bóp chết cô, cô đã làm gì mà để cậu hận cô như thế? Cô chỉ muốn tìm một chút an ủi mà thôi.

Khương Thành Ngọc, đây chính là lời cậu nói "yêu tớ, tin tưởng tớ". Là tớ quá ngây thơ, tin mọi lời cậu nói, vì cậu, tớ bỏ ra tất cả, nhưng lại không đổi được sự tin tưởng một lòng của cậu, vậy thì vì sao tình cảm của chúng ta phải tiếp tục nữa? Tớ đã không còn mong đợi nó rồi.

Khoảnh khắc Khương Thành Ngọc thấy nước mắt Kiều Ngôn Hi liên mềm lòng, đúng thế, có thể thật sự như cô ấy nói, cô ấy và Tiết Đồng Hải không có làm gì cả, là mình chuyện bé xé ra to thôi. Đã nói rằng sẽ không cãi nhau nữa, tại sao mình nhất thời khinh suất như vậy.

Cậu buông tay, thấy chỗ cằm trắng nõn của Kiều Ngôn Hi đã đỏ lên, trong lòng xót xa ân hận, tại sao mình có thể mất không chế làm tổn thương cô ấy, cậu thật muốn tự cho mình một bạt tai.

Cậu vuốt nhẹ cằm Kiều Ngôn Hi lại bị cô nghiêng đầu né tránh. Khương Thành Ngọc ngăn ra, lòng chột hoang mang, cậu hy vọng Kiều Ngôn Hi có thể nói gì đó với cậu, đánh cậu, mắng cậu cũng được, nhưng cô lại không nói, làm cậu không biết làm sao.

"Kiều A Miêu, xin lỗi, là tớ kích động, cậu nói đi, tớ không bao giờ ngắt lời nữa, có được không, đừng khóc." Bàn tay ẩm ướt nhắc nhở lỗi lầm vừa rồi của Khương Thành Ngọc, cậu không trách, thật sự không trách, chỉ cần cô lại cười với cậu giống như trước kia là cậu đã thỏa mãn rồi.

Cậu đã thấy cô cười, nhưng câu nói sau đó lại làm cậu như rơi vào hầm băng, cô nói: "Khương Thành Ngọc, chia tay đi." Không một chút do dự, không một chút dãi dòng, cô rất bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười.

"Không muốn! Kiều A Miêu, tớ không muốn!" Khương Thành Ngọc ôm cô vào lòng, giống như sợ cô sẽ chạy đi mất. Người cậu bắt đầu phát run, Kiều A Miêu của cậu tại sao muốn chia tay với cậu, bọn họ rất tốt cơ mà. Cậu lạnh quá, dường như chỉ có Kiều Ngôn Hi là ngọn lửa duy nhất.

Kiều Ngôn Hi mặc cho cậu ôm, cô là người quyết đoán, lúc trước cô có thể quyết định chấp nhận Khương Thành Ngọc thì bây giờ cô cũng có thể bình tĩnh từ bỏ cậu.

Khương Thành Ngọc, nếu giữa hai người ngay đến sự tin tưởng cơ bản cũng không có thì tình yêu của chúng ta còn có nghĩa gì? Tớ sẽ giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, lau đi từng chút một dấu vết cậu để lại, cho dù trái tim đau muốn chết. Tớ không ngốc vì sự vui buồn của cậu mà thay đổi tâm trạng nữa, tớ sẽ quay về làm chính mình, một mình thực hiện ước mơ của tớ.

Cho dù rất nhớ cậu, rất yêu cậu, tớ cũng sẽ thản nhiên đối mặt với cả thế giới, đối mặt với sóng lớn mà không chút sợ hãi. Che dấu đi mặt khác của bản thân, không để bất kỳ ai trông thấy, đeo lên trái tim một cái khóa, không để bất kỳ cái gì bước vào. Dù cho trong lòng mưa to gió lớn, bên ngoài vẫn biểu hiện ra vẻ mặt giả dối rực rỡ như ánh mặt trời.

Nói tớ nhẫn tâm cũng được, không hợp tình người cũng được, khi tớ quyết định yêu thì sẽ yêu oanh liệt, còn khi tớ không yêu nữa thì sẽ thật sự chết tâm.

Đau đớn khi không được người yêu tin tưởng giống như bão cát thẳng tạt tàn phá khắp nơi. Cậu có hiểu không? Con đau này không liên quan đến việc yêu hay không yêu, cái cậu không tin tưởng là tình cảm của tớ, tình cảm mà không có một chút tạp chất nào.

Khi Tiết Đồng Hải nghe Kiều Ngôn Hi nói chia tay rất ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút vui vẻ, cậu hy vọng hai người họ chia tay, vậy thì cậu sẽ có cơ hội, nhưng cậu càng không muốn Hi Hi bị tổn thương. Tuy nhiên nếu Hi Hi đã quyết định, vậy cô ấy nhất định đau lòng lắm, thế thì không phải mình có thể mượn cơ hội bước vào trái tim cô ấy sao?

"Kiều A Miêu, chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không, chúng ta đã nói sẽ vĩnh viễn không cãi nhau, cậu không được bỏ tớ lại một mình." Khương Thành Ngọc chôn mặt ở cổ Kiều Ngôn Hi.

Cậu chỉ quá quan tâm cô nên mới không chịu được khi có người con trai khác thân mật với cô, hơn nữa người này còn thích cô. Cậu không muốn nổi giận, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến cô, cậu sẽ rối loạn. Trước giờ cậu rất tỉnh táo và biết kiềm chế, nhưng trước mặt cô, cậu giống như biến thành một người khác, bởi vì cậu yêu cô mà, yêu cô cũng là sai ư?

"Khương Thành Ngọc, có thể chúng ta thực sự không hợp, cậu xem, cậu vốn không tin tớ, chúng ta không cần tiếp tục nữa." Buông tay đi A Ngọc, chúng ta cứ ngỡ vực đối phương như thế thì liệu có thể đi được bao lâu? Tớ yêu cậu, cả đến lúc nói lời chia tay tớ vẫn yêu cậu. Nhưng cho dù trái tim tớ chảy máu, tớ cũng không muốn tiếp tục vậy nữa.

"Chúng ta đã được hai năm rồi, cậu mới nói chúng ta không hợp? Kiều Ngôn Hi, cậu thật sự không lưu luyến chút nào ư?" Khương Thành Ngọc lắc mạnh vai Kiều Ngôn Hi, khuôn mặt cậu u ám đáng sợ, nhưng trong mắt lại mờ mịt.

Kiều A Miêu của cậu có thể cười nói chia tay cậu, không có một chút lưu luyến, vì sao, cậu biết rõ ràng cô yêu cậu mà! Tất cả đều là diễn kịch, Kiều Ngôn Hi, tớ không so đo gì nữa, xin cậu, xin cậu, đừng vứt bỏ tớ, đừng buông tha tình cảm của chúng ta có được không.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, thoát khỏi tay cậu, "A Ngọc, cậu tự chăm sóc tốt bản thân." Nói xong cô bước đi không quay lại, để một mình người con trai ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Kiều A Miêu, sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy. Không, tớ không chia tay, cậu đừng hòng thoát khỏi tớ! Nhưng tớ nên làm gì bây giờ? Có phải cậu đã tuyệt vọng về tớ không, sau này có phải trong trái tim cậu không còn vị trí của tớ nữa? Rồi khỏi tớ có phải là sự giải thoát với cậu không?

Chúng ta từng tay nắm tay, vai kề vai, tớ có thể cảm nhận được hơi ấm truyền sang từ tay cậu, để tớ được sưởi ấm. Tớ chưa từng an tâm như thế, cũng chưa từng hạnh phúc như thế.

Một quả táo hai người ăn, một quyển sách hai người đọc. Tình yêu, hạnh phúc lấp đầy trái tim chúng ta rồi tràn cả ra ngoài. Che dù đi trong mưa với cậu, giữa màn mưa phũn tớ có thể thấy được nụ cười bên khóe môi cậu. Chúng ta không quan tâm đến ánh mắt của người khác, cả thế giới chỉ có hai chúng ta...

Mỗi khoảnh khắc ở bên cậu tớ đều không quên, nhưng vì sao cậu có thể không lưu luyến chút nào, không có cậu tớ sống còn có ý nghĩa gì? Trong hồi ức tốt đẹp nhất của tớ chỉ có cậu, cậu có còn quan tâm đến lời ước hẹn nho nhỏ đó của chúng ta không? Cùng vào trường phổ thông tốt nhất, cùng thi vào trường đại học tốt nhất...

Ở phía sau vườn hoa yên tĩnh, không biết Tiết Đồng Hải đã đi từ lúc nào, chỉ còn một mình Khương Thành Ngọc vẫn đứng đó, cúi thấp đầu, không tức giận. Sự yên tĩnh như vậy như là một loại tra tấn, cô độc, đau đớn, sợ hãi bao vây lấy cậu. Cậu đứng đó, vừa tuyệt vọng vừa thống khổ.

Không có nước mắt, không có ngôn ngữ, cũng không la hét. Khương Thành Ngọc giống như một pho tượng hoàn toàn không có sức sống.

Kiều A Miêu, Kiều A Miêu, Hi Hi, Hi Hi, tớ phải làm thế nào mới có thể quên cậu? Phải làm thế nào mới có thể không yêu cậu? Cậu không cần tớ nữa, được, tớ cũng không cần bản thân nữa, không có Khương Thành Ngọc của cậu thì sẽ là ai? Tớ không biết, tớ chỉ biết là, trong sinh mệnh của Khương Thành Ngọc không thể không có cậu.

Kiều A Miêu, cậu ném tớ lại đây, vậy tớ sẽ ở đây chờ cậu quay lại, chờ cậu đến dẫn tớ về nhà. Tớ không đi đâu hết, ngộ nhờ cậu quay lại không tìm thấy tớ thì phải làm sao? Tớ không muốn bị cậu vứt bỏ, cho nên tớ sẽ ở đây, chờ cậu...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Kiều Ngôn Hi dứt khoát chia tay Khương Thành Ngọc, cô giả vờ như không để tâm nhưng trong lòng đau đớn như tê liệt, cô không dám quay đầu lại, cô sợ chỉ cần mình quay lại sẽ mềm lòng lao vào lòng cậu. Hai người đã gắn bó nhiều năm mà nay tách biệt giống như cắt bỏ một miếng thịt trên người cô.

Tình yêu mà cô muốn là sự tin tưởng tuyệt đối chứ không phải nghi kỵ, nói cô quá lý tưởng cũng được, bói lông tìm vết cũng được. Cô chính là người như vậy. Cô là người không có cảm giác an toàn, cô cần có một người có thể hoàn toàn tin tưởng cô.

Cô ngồi trong lớp nhưng trái tim không biết đã đặt ở đâu. Cậu đã về lớp chưa? Cậu đau lòng hay thấy được giải thoát? Quan hệ của cậu và Lý Thanh là thế nào? Có phải hai người đó sẽ không còn trở ngại gì nữa không? Cô cầm sách mà đọc không vào, mọi suy nghĩ đều là quá khứ giữa bọn họ.

Không còn ai giống cô, không còn sự quan tâm của cậu, không còn sự cổ vũ của cậu, sau này cô sẽ chỉ còn một mình, trái tim cô đau nhức, A Ngọc, tại sao chúng ta lại ra nông nỗi này?

Cô gục xuống bàn, từ bỏ mọi lớp nguy trang, từng giọt nước mắt như viên châu lớn rơi xuống, A Ngọc, tớ đã hạ quyết tâm chia tay cậu mà sao lại đau thế này, cứ nghĩ về cậu thế này?

Con đau như kim châm này chính là sự trừng phạt khi tớ nói chia tay sao? Nhưng A Ngọc à, tớ rất thích cậu, yêu đến mức không thể chấp nhận dù chỉ là một chút nghi ngờ của cậu, A Ngọc, có phải tớ sai rồi không?

Kiều Ngôn Hi cho rằng tình yêu chính là hai người hạnh phúc ngọt ngào, cho đến khi trời đất cùng già đi. Nhưng không ngờ, tình yêu thật ra chính là con dao chết đi sống lại nhưng phải cố nhẫn nhục chịu đựng.

Khương Thành Ngọc không biết Kiều Ngôn Hi đã rời đi bao lâu, cũng không biết mình đã đứng bao lâu. Cậu đau đến chết lặng. Cô không còn cười với cậu, không còn quan tâm đến cậu nữa rồi. Thế giới của cậu sụp đổ trong nháy mắt. Tình cảm giữa họ đã tan biến như bọt xà phòng.

Kiều A Miêu, tớ phải làm sao mới có thể quên thời gian ở bên cậu? Nếu cậu chưa bao giờ ở bên tớ, vậy thì tớ có thể sống với những hồi ức mà cậu dành cho tớ, nhưng tớ đã được ném thứ tư vị được ở cùng cậu, phải làm sao tớ mới có thể vứt bỏ hạnh phúc đó?

Tớ đã làm sai một chuyện, nhưng dù là ai cũng có lúc phạm sai lầm cơ mà? Vì sao ngay cả một cơ hội cũng không cho tớ? Tớ sống còn có ý nghĩa gì nữa? Kiêu A Miêu, chỉ cần cậu trở về bên cạnh tớ, chỉ cần cậu yêu tớ một lần nữa, cho dù có chết thì tớ cũng sẽ cười.

Tớ tưởng rằng chúng ta sẽ bên nhau cả đời, cậu lại dùng hành động của cậu nói cho tớ biết cậu chưa từng lưu luyến tớ. Nếu cậu có thể ghi nhớ những lời lạnh nhạt trong lúc tớ tức giận nhất thời thì sao không thể nhớ đến sự dịu dàng ngày qua ngày tớ dành cho cậu trong suốt một năm qua?

Khương Thành Ngọc cố gắng mở to hai mắt, cậu tự nói với mình, chỉ là thất tình thôi, nếu cô có thể thoải mái bỏ đi như thế thì tại sao mình không thể. Nhưng đáp lại cậu chỉ là nước mắt.

Đêm tháng tư, thời tiết rất lạnh, gió bắc giật mạnh, bầu trời màu xám tro mang theo vẻ ảm đạm, một bóng dáng cô độc đứng một mình ở sân sau vườn hoa Trường số 24. Bao nhiêu lần cơn gió gào thét thổi qua cậu, bóng dáng gầy yếu lung lay giống như sắp không chịu nổi mà ngã xuống.

Bầu trời từ xám biến thành đen, cuối cùng là một màu đen như mực, Khương Thành Ngọc vẫn không động đậy, dường như hoàn toàn không cảm nhận được thời gian trôi đi. Người khác thấy đó là một chàng trai suy sụp tinh thần, chỉ có cậu biết, cậu đang đợi người cậu yêu nhất kiếp này, cho dù cô không cần cậu nữa.

"Khương Thành Ngọc đâu rồi?" Chủ nhiệm lớp 12 quét một vòng quanh lớp hỏi. Điều này thật khó tin, từ chiều đã không thấy bóng dáng cậu, đến giờ tự học buổi tối cũng chưa thấy về. Học sinh giỏi thế nào, học sinh giỏi có thể không cần kiêng nể ai hả? Anh ta cũng có hơi ngờ vực, Khương Thành Ngọc học rất giỏi, lại cực kỳ chịu khó, sao có thể vô duyên vô cớ bỏ học.

Mọi người trong lớp lác đác, Khương Thành Ngọc là đại thần lớp họ, là người chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể tiếp cận, khí thế của cậu làm bọn họ chùn bước. Người duy nhất biết chuyện trong lớp là Tiết Đồng Hải nhưng không biết nên nói thế nào. Cậu cũng không thể nói Khương Thành Ngọc thất tình nên cứ đứng ở sau vườn hoa không chịu về.

"Không ai thấy Khương Thành Ngọc sao?" Chủ nhiệm lớp 12 có chút nóng vội, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nhưng trong trường thì có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Phía dưới vẫn lác đác, chủ nhiệm lớp cuối cùng ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc.

"Hồng rồi, không biết chừng Khương Thành Ngọc đã xảy ra chuyện, trước tiên báo cảnh sát đi!" Anh ta vội vàng xuống bậc giảng muốn ra ngoài gọi điện.

"Thưa thầy, Khương Thành Ngọc ở sau vườn hoa." Tiết Đồng Hải nghe thấy thầy định báo cảnh sát liền nóng nảy. Không thể báo cảnh sát được, bằng không sự việc sẽ dính đến Hi Hi.

Chủ nhiệm lớp lập tức dừng bước, "Cái gì? Ở sau vườn hoa, trò ấy đến đó làm gì? Còn nữa, tôi hỏi nhiều lần sao bây giờ trò mới nói?" Chủ nhiệm lớp thật muốn đánh chết cái thằng xúi quẩy này, biết mà không nói sớm, hại anh ta lo lắng vô ích, thiếu chút nữa là báo cảnh sát rồi.

"Em.. em cũng không chắc, em chỉ nhìn thoáng qua, cảm thấy có hơi giống cậu ấy." Tiết Đồng Hải đáp ứng, trong lòng hết xui xẻo, cậu không thấy, cậu còn phải giúp cậu ta nói dối, đây là tình địch đấy! Tình địch đấy! Cậu còn lâu mới giúp cậu ta!

May là chủ nhiệm lớp đang lo lắng chuyện về Khương Thành Ngọc nên cũng không truy cứu, anh ta chỉ mấy nam sinh, "Mấy trò đi với thầy xem Khương Thành Ngọc rốt cuộc đang làm gì?" Chẳng lẽ đang làm thí nghiệm vật lý? Nhưng thí nghiệm gì mà phải ở đó lâu như vậy? Không được, anh ta phải đi xem, chỉ sợ có nguy hiểm.

Mấy nam sinh đều đứng lên theo sau chủ nhiệm lớp định tới sau vườn hoa. Lý Thanh đột nhiên đứng dậy, "Thầy, em cũng đi!" Cả buổi chiều với buổi tối đều không thấy Khương Thành Ngọc, cô ta thật sự lo lắng, bây giờ biết tin của cậu thì sao cô ta có thể không đi.

Chủ nhiệm lớp nghiêm mặt, "Em là nữ sinh thì đi làm gì? Khương Thành Ngọc có thể đang làm thử nghiệm, ngộ nhờ gặp nguy hiểm thì làm sao, ở trong lớp đi!"

"Thầy, để em đi đi, em cũng tham gia thi đấu với cậu ấy!" Lý Thanh bá mồm không tha.

Chủ nhiệm lớp thực ra rất quý Lý Thanh, nữ sinh Khoa Tự nhiên vốn ít, mà có thể học giỏi lại càng ít, Lý Thanh chính là người đạt đủ yếu tố. Bình thường anh ta cũng rất quan tâm cô nhóc, nhưng bây giờ anh ta đang bị chuyện của Khương Thành Ngọc làm cho rối loạn, Lý Thanh còn cứ dây dưa nên anh ta rất bức mình.

"Ngồi xuống! Đừng tưởng có thành tích tốt thì có thể làm theo ý mình, con gái con đũa tích cực với chuyện của con trai thế để làm gì." Chủ nhiệm lớp nói giận, nói xong dẫn mấy nam sinh kia ra ngoài.

Lý Thanh bị chủ nhiệm lớp mắng, thậm chí cô ta còn nghe được tiếng cười trộm của bạn học, cô ta biết, cô ta luôn quần lấy Khương Thành Ngọc đã để rất nhiều người nhìn thấu tình cảm của cô ta, nhưng cô ta không sợ, đã quyết định nhất định phải đi theo Khương Thành Ngọc thì cô ta còn gì mà xấu hổ.

Nhưng bây giờ chủ nhiệm lớp lại không cho cô ta chút mặt mũi, cô ta thở hổn hển ngồi xuống, hừ, không đi thì không đi, dù sao lát nữa Khương Thành Ngọc cũng sẽ về. Còn những kẻ cười trộm kia, không sợ thì cười đến chết luôn đi, chờ đến lúc cô ta có được Khương Thành Ngọc, xem còn ai dám cười nhạo cô ta!

Chủ nhiệm lớp trông thấy Khương Thành Ngọc đứng ở đó từ xa, vóc dáng cao ráo của cậu cộng thêm khí chất trong người thì dù ở đâu cũng rất dễ làm người ta chú ý. Chủ nhiệm lớp tức giận, đó không phải đang làm thí nghiệm gì cả mà rõ ràng là trốn học trắng trợn!

"Khương Thành Ngọc, em đang làm gì ở đây hả? Tại sao không về lớp?" Chủ nhiệm lớp nghiêm khắc nói với cậu.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu nhìn người tới, con mắt vừa sáng lên lại nhanh chóng ảm đạm, không phải cô ấy, không phải Kiều A Miêu, cô ấy thật sự đã vứt bỏ cậu rồi. Họ đã nói sau này sẽ cùng đi bên nhau, mà giờ cô ấy bỏ lại cậu một mình phía sau.

"Khương Thành Ngọc, mau theo tôi về!" Chủ nhiệm lớp vừa nói vừa túm lấy cậu, anh ta không nhìn ra sự bất thường của Khương Thành Ngọc, bởi vì trời rất tối, dù có đèn nhưng cậu cúi đầu, không ai thấy được vẻ mặt cậu, hơn nữa bình thường cậu cũng chẳng nói năng gì cả.

Khương Thành Ngọc mặc thầy ấy kéo nhưng không nhúc nhích, cậu không thể đi, cậu phải đợi cô, chỉ cần cô không đến thì cậu sẽ đi.

"Em ở đây làm gì? Có chuyện gì sao?" Chủ nhiệm lớp không kéo nổi cậu đành ngừng lại. Anh ta thấy nếu Khương Thành Ngọc không có chuyện gì sẽ không như vậy, chẳng lẽ gia đình xảy ra chuyện gì đó?

Khương Thành Ngọc vẫn cứ im lặng, nói gì bây giờ? Trong đầu cậu trừ cô ra thì chính là cô, nhưng sau này cậu thật sự chỉ có thể trông thấy cô trong hồi ức thôi sao? Cậu đã mất đi cảm giác, trừ cô ra, cậu không thấy được ai khác.

"Mấy em, qua đây xem trò ấy làm sao." Chủ nhiệm lớp hết cách, hỏi cũng không đáp, anh ta lại không biết cậu bị làm sao, đành phải gọi mấy học sinh đến xem, dù sao bình thường họ cũng có tiếp xúc.

Mấy nam sinh nhìn nhau, lần lượt nói chuyện với Khương Thành Ngọc nhưng vẫn không hỏi được gì. Họ xám xịt trốn sau chủ nhiệm lớp mà toát mồ hôi, đại thần chính là đại thần, ngay đến khi thế lúc chán chương cũng vẫn mạnh mẽ như thế, người thường bọn họ vẫn nên trốn thật xa.

"Khương Thành Ngọc, em không biết nói sao? Rốt cuộc có chuyện gì, em vẫn là học sinh, mau về lớp!" Chủ nhiệm lớp cũng tức giận, anh ta đã dạy học nhiều năm mà chưa thấy học sinh nào có cá tính thế này, thật ra học sinh có cá tính cũng chẳng sao, mấu chốt đây là học sinh lớp 10, anh ta nói nặng cũng không được mà nói nhẹ cũng chẳng xong.

"Em phải ở đây đợi cô ấy." Ngay khi chủ nhiệm lớp không nhận được muốn gọi người khiêng cậu về thì Khương Thành Ngọc lên tiếng, nhưng câu nói lại lập lờ.

"Chờ ai? Anh ta là ai? Người nhà em?" Chủ nhiệm lớp tiếp tục hỏi, đầu thế nào anh ta cũng phải hỏi ra người này là ai mới có thể giải quyết giúp cậu.

"Thầy và các bạn cứ về trước đi, lát nữa cô ấy nhất định sẽ đến, em sẽ lập tức về lớp." Khương Thành Ngọc hốt hoảng nói. Cậu ép mình tin tưởng Kiều Ngôn Hi nhất định sẽ đến, nếu ngay cả sự tin tưởng đó cũng không có thì bây giờ cậu đã suy sụp rồi.

Chủ nhiệm lớp không còn cách nào, đành phải vỗ vai cậu rồi đi. Đối với học sinh này, cảm giác của anh ta rất phức tạp. Anh ta hoàn toàn coi cậu như người cháu trong nhà, tuy trò ấy lạnh lùng nhưng gì cũng hiểu, chẳng qua cậu không nói mà thôi. Cậu thông minh đến đáng sợ, hoàn toàn không giống như một học sinh cấp ba. Anh ta biết cậu không phải vật trong ao, dù ở đâu cũng sẽ không thể chôn vùi tài hoa của cậu. Anh ta không biết cậu làm sao, nhưng anh ta thấy cậu sẽ giải quyết được vấn đề của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Thưa thầy, em muốn đi xem Khương Thành Ngọc! Trước kia em là bạn cùng lớp với cậu ấy." Vương Tử đi theo nhóm người, từ sau khi lên cấp ba cậu ta không còn kiêu ngạo như hồi cấp hai, cậu ta biết trên người còn có người cao hơn, cho nên trừ học hành ra cậu ta cũng không chơi đùa quá trớn. Hiện tại thành tích của cậu ta cũng nằm trong top 20 của lớp.

"Vây cũng tốt, nếu không được thì về lớp." Anh ta khá quý cậu nhóc Vương Tử này nên không muốn làm trễ việc học của cậu ta.

"Vâng ạ." Vương Tử quay lại, thật ra khi nghe Khương Thành Ngọc nói câu "Em phải ở đây đợi cô ấy" là cậu ta đã biết. Từ lâu cậu ta đã thấy Khương Thành Ngọc có sự đối xử khác biệt với Kiều Ngôn Hi, vì sao lại khác, lúc đó cậu ta còn chưa biết, chỉ biết khi đối mặt với cô ấy thì anh chàng kia mới mặt mày tươi tắn.

Sau này cậu ta dần hiểu ra, rõ ràng bọn họ là một đôi mà, thậm chí cậu ta còn thấy được tình yêu cháy bỏng trong mắt anh chàng kia. Ban đầu cậu ta rất giật mình, không biết vì sao bọn họ lại ở cùng nhau, tính cách hai người chênh lệch rất lớn, ở bên nhau có hạnh phúc sao.

Nhưng theo thời gian dần trôi, tình cảm của bọn họ ngày càng kiên định, Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi đều là những người cậu ta rất bội phục, cho nên cậu ta mong bọn họ có thể hạnh phúc bên nhau. Tình cảm Lý Thanh dành cho Khương Thành Ngọc cậu ta cũng thấy, nhưng không cách nào ngăn cản, bởi cậu ta là người ngoài cuộc, cậu ta không có tư cách.

"Khương Thành Ngọc, cậu ở đây chờ Kiều Ngôn Hi phải không?" Vương Tử đến bên cạnh, nhìn Khương Thành Ngọc vẫn đứng ở đó hỏi.

Khương Thành Ngọc ngẩng đầu lên, Vương Tử lấy làm kinh hãi, đây có phải là Khương Thành Ngọc không? Hai mắt cậu lấp đầy tơ máu, sung đỏ, vô cùng suy sút, giống như không còn chút sinh lực.

Khương Thành Ngọc không trả lời, nhưng Vương Tử biết mình không nói sai.

"Các cậu cãi nhau phải không, chắc cậu ấy sẽ không tới đây đâu."

Cậu ta còn chưa nói xong, Khương Thành Ngọc đã như con thú hoang bị xâm phạm lãnh thổ đang rơi vào tình trạng báo động, trợn trừng mắt nhìn cậu ta, khàn giọng gầm gừ: "Cô ấy sẽ đến, cô ấy sẽ đến, nhất định sẽ đến!" Cứ như muốn để bản thân tin tưởng, cậu không ngừng lặp đi lặp lại.

"Khương Thành Ngọc, cậu tỉnh táo một chút đi!" Vương Tử lắc vai cậu, "Cậu ở đây chờ thì có ích gì, cậu phải đuổi theo cậu ấy nói xin lỗi với cậu ấy, dùng bất cứ cách nào, chỉ cần để cậu ấy tha thứ cho cậu." Cậu ta thật sự không muốn thấy vẻ uể oải này của cậu.

Khương Thành Ngọc chấn động, đúng thế, cậu đứng ở đây thì có thể thay đổi được gì, còn không bằng đi tìm cô, giải thích rõ với cô. Cậu nhìn Vương Tử, "Vì sao?"

Dù cậu chỉ nói hai từ, Vương Tử đã nghe hiểu, cậu ta mỉm cười, "Chẳng qua thấy các cậu rất xứng đôi." Bọn họ là những người mà cậu ta thấy ưu tú nhất, cậu ta cảm thấy bọn họ sinh ra là dành cho nhau.

"Cám ơn." Tiếng cảm ơn này là lời thật lòng của Khương Thành Ngọc, cậu chưa từng có bạn bè, cậu không hiểu tình cảm, cậu chỉ dựa vào cảm giác để yêu Kiều Ngôn Hi, lời nhắc nhở của Vương Tử làm cậu hiểu ra rất nhiều. Cậu cảm kích cậu ta, đồng thời cậu cũng có nhận thức mới về con người.

"Đừng khách sáo, đúng rồi, bây giờ chúng ta có tính là bạn bè không hả?" Vương Tử cười hi hi.

Khương Thành Ngọc gật đầu.

"Mau đi tìm cậu ấy đi, chậm nữa..." Lời cậu ta còn chưa nói xong, Khương Thành Ngọc đã chạy đi. Vương Tử cười nhìn theo bóng lưng cậu, thầm chúc cậu mọi chuyện thuận lợi.

Khương Thành Ngọc chạy với tốc độ nhanh nhất, cậu đến thẳng lớp Kiều Ngôn Hi, không gõ cửa mà đẩy thẳng ra, "Kiều Ngôn Hi, cậu ra đây!" Vì chạy quá nhanh mà cậu thở hổn hển, gò má cũng phồng hồng, không còn vẻ lạnh lùng như ngày thường. Đôi mắt sáng nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi, giống như cô không ra thì cậu sẽ không đi.

Các bạn trong lớp ngây cả ra, Trạng Nguyên khoa Tự Nhiên đang muốn làm gì? Chẳng lẽ Trạng Nguyên khoa Xã hội biết cậu ta? Lập tức bên dưới trở nên ồn ào.

Kiều Ngôn Hi cố gắng mở đôi mắt sung đỏ nhìn người con trai ngoài cửa, mắt cậu nhìn cô chăm chú, giống như sợ cô chạy trốn, vì đang thờ đốc nên người cong lại, đáng vẻ quen thuộc đó lại làm cô lưu luyến. Nhưng chuyện cô đã hạ quyết tâm thì sẽ không thay đổi.

"Có chuyện gì tan học rồi nói, bây giờ tớ đang học." Kiều Ngôn Hi nói xong không nhìn cậu nữa, cúi xuống nhìn quyển sách trong tay, về việc có đọc vào đầu hay không thì chỉ có cô tự biết.

Hồ hấp của Khương Thành Ngọc cứng lại, lồng ngực đau đốn, giọng điệu máy móc như thế, Kiều A Miêu, cậu thật sự có thể từ bỏ ư, nhưng tớ không bỏ được, cho nên tớ không cho phép cậu từ bỏ! Dưới ánh mắt kinh ngạc của các bạn trong lớp, cậu đi đến kéo Kiều Ngôn Hi ra khỏi lớp.

Nhiều người như vậy đang nhìn, Kiều Ngôn Hi cũng không dám phản kháng quá, đành để mặc cậu. Đi đến cầu thang phía Đông, hai người không ai nói

gi, chỉ đi bộ, một người bị ép buộc, còn một người là ép buộc.

"Kiều Ngôn Hi, cậu nghe cho kỹ, tớ không chia tay, tuyệt đối không chia tay!" Khương Thành Ngọc buông tay Kiều Ngôn Hi ra, thô lỗ đè cô lên tường, hơi nóng phả ra từ miệng phun lên mặt Kiều Ngôn Hi, dần nhuộm đỏ cả khuôn mặt cô.

Kiều Ngôn Hi giãy giụa muốn thoát khỏi tư thế yếu nhược này, nhưng đành chịu, sức lực của nam nữ khác nhau nên chỉ khiến việc làm của cô vô ích. Cô đứng im để mặc cậu đè ép, "Khương Thành Ngọc, cậu đừng trẻ con như thế nữa."

Cậu nắm chặt cổ tay cô, môi nhướn lên, "Tớ trẻ con đấy, không phải cậu vẫn yêu tớ sao, tớ đã quên nói cho cậu biết, mắt cậu sưng thế kia, cả đời này cậu không thoát khỏi tớ đâu!" Cậu nhẹ nhàng hôn lên vành mắt cô, dịu dàng như con gió nhẹ.

Con nóng giận của Kiều Ngôn Hi dâng lên, "Cậu tưởng cậu là ai? Cậu nói không chia tay là không chia tay? Cậu đừng quá tự tin như thế, cậu có tin là tớ đứng dưới mưa một trận là có thể quên sạch cậu không!"

Nụ cười trên mặt Khương Thành Ngọc biến mất, cậu không giả vờ được nữa, cậu vừa bối rối vừa sợ hãi, cúi đầu chôn mặt trong mái tóc Kiều Ngôn Hi, "Kiều Ngôn Hi, sao cậu tuyệt tình như vậy." Giọng cậu vừa bi thương vừa tuyệt vọng, khí thế ban nãy đã sớm biến mất, giống như hoàn toàn chưa từng tồn tại.

Kiều Ngôn Hi đứng im, "Tớ chính là vậy đấy, đây là con người thật của tớ, dù sao giờ cũng chẳng còn quan hệ gì với cậu hết." Cô buộc mình nói ra những lời trái lương tâm, một khi đã muốn cắt đứt thì phải cắt đứt hoàn toàn, không được vương vấn.

"Vì sao, Kiều Ngôn Hi, cậu không thể cho tớ thêm một cơ hội nữa ư? Chúng ta đã sắp được ba năm rồi!" Khương Thành Ngọc siết chặt bả vai Kiều Ngôn Hi, ngón tay như muốn đâm sâu vào thịt cô. Cậu gầm lên, nhưng dần biến thành lời van nài. Cậu không hiểu, cậu có thể sửa đổi, không thể cho cậu một cơ hội nữa sao?

Vì sao? Bởi vì tớ quá yêu cậu! Yêu đến nỗi không thể tha cho bất kỳ một tạp chất nào. Cô dần trái tim đau đớn lắc đầu, "Buông tay đi, nếu cậu thật sự muốn tiếp tục yêu đương thì có thể tìm người khác!" Cô dùng hết hơi sức để nói những lời này, yếu ớt tựa vào tường, dùng nó chống đỡ cơ thể.

Trong đôi mắt Khương Thành Ngọc dường như nổi lên cuồng phong bão táp, cậu nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi, tưởng chừng như làm cô không thể hít thở. Môi cậu mím lại thành một đường, sắc mặt u ám đến đáng sợ. Nỗi căm phẫn trong đầu cậu dờn sóng lấp biển như muốn làm đầu cậu nổ tung.

"Kiều Ngôn Hi, cậu độc ác lắm! Tớ rất muốn, rất muốn..." Khương Thành Ngọc đâm mạnh lên tường, máu văng tung tóe, thậm chí rơi lên mặt Kiều Ngôn Hi.

Lớp nguy trang hoàn mỹ của Kiều Ngôn Hi cuối cùng xuất hiện một vết rạn, cô hoảng hốt giờ bàn tay bị thương của Khương Thành Ngọc lên, "Làm sao bây giờ, cậu bị văng đầu hả? Đến phòng y tế, không, giờ phải băng bó lại trước đã... băng bó, dùng cái gì..." Trong mắt cô chứa đầy nước mắt, nói năng lộn xộn.

"Chẳng phải cậu không quan tâm nữa ư, Kiều Ngôn Hi, cậu đi đi! Cậu đi đi!" Khương Thành Ngọc nhìn đáng vẻ cô hốt hoảng vì cậu, trong lòng lại xót xa, cậu hoàn toàn không cảm giác được đau đớn ở tay, cậu luôn phải nhìn đau đến cực hạn, đầu còn cảm giác được gì khác.

Kiều Ngôn Hi sững sờ, lập tức nhớ ra mình đã không còn tư cách quan tâm cậu nữa. Cô cúi đầu, nước mắt rơi lộp bộp, văng lên những giọt nước nhỏ.

"Được, tớ đi."

Cô đi từng bước chậm rãi, từng bước tiến về phía trước, bước chân nặng trĩu như đồ chì.

Khương Thành Ngọc nhìn bóng dáng Kiều Ngôn Hi dần nhỏ đi, ngay lúc cô sắp biến mất khỏi tầm mắt, cậu đột nhiên chạy về phía cô, ôm lấy cô từ sau.

"Kiều A Miêu, cậu đừng bỏ tớ, tớ van xin cậu, tớ sẽ chết mất, sẽ chết mất..." Nước mắt cậu chảy xuôi theo tóc cô, nhỏ giọt xuống dưới.

Kiều Ngôn Hi cắn chặt môi, ngăn mình phát ra những âm thanh nghẹn ngào. Cơ thể bị người đó ôm, nhiệt độ từ cậu không ngừng truyền sang cô, đó là hơi ấm cô tham luyến, cô thật sự không bước nổi.

"Kiều Ngôn Hi, công bằng với tớ một chút có được không, chỉ vì tớ quá yêu cậu, chỉ vì tớ quá yêu cậu..." Khương Thành Ngọc lẩm bẩm, nói xong cậu đã khóc không thành tiếng.

Kiều Ngôn Hi quay lại ôm lấy cậu, chui vào ngực cậu, nước mắt đã làm ướt vạt áo cậu. Nước mắt của cả hai đều rơi trên người đối phương, đó là nước mắt khi yêu đến cực hạn, hòa lẫn với đau thương, hối hận.

Lần đầu tiên bọn họ nói chia tay lại làm cho hai người thống khổ đến mức không muốn sống, bọn họ tưởng rằng tình yêu của họ cũng giống như nghìn vạn cặp đôi khác, chỉ vì nhất thời mà có kết cục không thể chịu nổi. Bọn họ đều không hiểu, vì sao tình yêu bọn họ cần thận che chở lại vẫn gặp nguy hiểm rạn nứt. Tình yêu đúng là thứ làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Tình yêu không phải một đề toán học, người viết ra công thức có thể tính ra kết quả, cho dù bạn thận trọng cỡ nào, nghiêm túc tỉ mỉ cỡ nào cũng sẽ mắc sai lầm. Nó không theo một quỹ đạo cố định, chỉ có rút kinh nghiệm từ những bài học mới có thể giảm thiểu được sai lầm.

Bạn vĩnh viễn cũng không ngờ người sở hữu Tình, cho dù là người thông minh đến đâu thì ở trước mặt tình yêu cũng sẽ trở thành nô đai cho nó. Không ai có thể thoát khỏi sự khống chế của tình yêu, chúng ta chỉ có thể van xin nó, để nó dần vặt ta ít đi, để chúng ta có thể cùng người mình yêu chung sống đến già...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

"Kiều Ngôn Hi, rốt cuộc cậu nghĩ gì vậy? Lễ nào tớ không có chút gì khiến cậu lưu luyến?" Khương Thành Ngọc gần như rít từ kẽ răng, cậu sợ nghe được đáp án phủ định từ cô, nhưng vẫn muốn hỏi, bởi vì cậu không có lòng tin, một chút lòng tin cũng không có. Nếu cô đã dễ dàng nói chia tay như thế thì đã nói lên cậu hoàn toàn không có bước vào trái tim cô.

Trong đầu Kiều Ngôn Hi rối loạn, cô quyết định muốn chia tay là vì cô cảm thấy cậu không yêu cô như cô nghĩ, còn cô đã lấy hết tâm lòng mình dành cho cậu. Cô sợ cảm giác ấy, cho nên cô mới quyết định chia tay. Nhưng nhìn cậu đau lòng, tim cô như bị dao cứa, không chút nghĩ ngợi chạy về phía cậu. Hơn thế, lồng ngực cậu càng làm cô mê muội, khoảnh khắc được cậu ôm, cô mới cảm nhận được sự yên tâm.

"Quả nhiên, cậu chưa từng yêu tớ, có phải không?" Đáy mắt Khương Thành Ngọc phấp phồng, cậu nhìn chăm chú vào mắt Kiều Ngôn Hi, khao khát được trông thấy trái tim cô. Vì sao, cậu toàn tâm toàn ý yêu cô, không có một chút suy nghĩ gian dối, nhưng cô lại chưa từng yêu cậu, điều này làm sao mà cậu chịu nổi?

Cậu vốn cho rằng, không có gì là vấn đề, chỉ cần họ yêu nhau, nhưng rồi cậu phát hiện, chỉ có mình cậu đang yêu, mà cô, rốt cuộc dùng tình cảm gì đón nhận tình yêu của cậu? Thương hại, tức cười hay là gì khác? Cậu không dám nghĩ nữa.

"Không phải! Tớ không như thế! Khương Thành Ngọc, cậu có còn lương tâm không vậy? Tớ không yêu cậu, tớ không yêu cậu mà lại quan tâm đến cậu? Không yêu cậu mà lo nghĩ vì cậu? Không yêu cậu mà mỗi giây mỗi phút đều nhớ cậu? Không yêu cậu mà thấy không vui vì cậu ngồi chung với một cô gái khác?" Nước mắt Kiều Ngôn Hi không ngừng trào ra. Cậu có thể nói cô không tốt, nhưng cậu không thể phủ định tình yêu của cô.

"Nếu đã yêu tớ thì tại sao lại muốn chia tay, cậu nói đi?" Khương Thành Ngọc không có cách nào tin lời cô, cậu không hiểu, nếu cô đã yêu cậu thì sao có thể cam lòng rời khỏi cậu?

"Cậu không tin tớ, điều này còn chưa đủ hay sao?" Cho dù mặt đầy nước mắt, Kiều Ngôn Hi cũng không chịu cúi đầu, cô quật cường nhìn cậu như bắt cậu phải nhận thức được sai lầm của mình.

"Tớ... Kiều A Miêu, lúc đó tớ giận quá, tớ thấy cậu và tên kia thân mật, tớ thật sự..." Khương Thành Ngọc không nói được nữa, đúng thế, sao cậu có thể không tin cô, bọn họ đã nói rõ, phải tin tưởng đối phương, tuyệt đối không được giấu giếm. Là cậu sai rồi.

"Chút việc nhỏ như vậy cậu đã tức giận, vậy..." Kiều Ngôn Hi chưa nói hết câu thì Khương Thành Ngọc đã cắt ngang, "Việc nhỏ? Kiều Ngôn Hi, cậu dựa vào người một gã con trai khác là chuyện nhỏ? Vậy cậu nói cho tớ biết thế nào là việc lớn đi?" Lửa giận của cậu lại bốc lên, rốt cuộc cô đặt cậu ở đâu? Cậu mới là bạn trai cô, khi xảy ra chuyện vì sao tha tìm người khác cũng không tìm cậu?

Kiều Ngôn Hi bỗng chẳng nói được gì, sao cậu lại không nghe cô nói hết, vì sao nhất định phải bới lông tìm vết trong lời cô. Cô nhắm mắt, che đi sự thất vọng và đau lòng, "Khương Thành Ngọc, chúng ta đều bình tĩnh lại đi." Cô biết, nếu họ cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không nói được gì nữa.

Khương Thành Ngọc môi mím thật chặt, màu đỏ trong mắt càng đậm, cậu nhìn chăm chăm Kiều Ngôn Hi không nói tiếng nào. Kiều Ngôn Hi có chút sợ hãi, trong mắt Khương Thành Ngọc trừ cô ra thì không có gì cả, cô có thể thấy được bóng dáng mình trong đó. Chỉ như vậy cô mới sợ, cô sợ cảm giác

mình như một con linh dương bị con báo săn quan sát.

Cô cẩn thận lùi lại muốn cách xa Khương Thành Ngọc.

"Sao vậy, sợ? Ha ha, Kiều Ngôn Hi, tớ nói rồi, cậu không trốn thoát được đâu." Khương Thành Ngọc cười quỷ dị, tay kéo Kiều Ngôn Hi ôm chặt trong ngực, không để cô có cơ hội thở dốc.

"Cậu buông ra, buông tớ ra!" Kiều Ngôn Hi ra sức giãy dụa, người cô run rẩy, cô không biết tiếp tục ở đây cậu sẽ làm gì cô, cô chỉ muốn bỏ đi.

"Muộn rồi, Kiều Ngôn Hi, tớ cho cậu biết, cả đời này cậu không thoát được đâu!" Khương Thành Ngọc kéo Kiều Ngôn Hi, hung hăng nói với cô.

Kiều Ngôn Hi lắc đầu, không ngừng vỗ lên cánh tay cậu, hi vọng cậu có thể tỉnh táo lại, nhưng chẳng có chút tác dụng. Khương Thành Ngọc hoàn toàn chìm trong thế giới của mình.

Cậu hôn thật mạnh, không có chút dịu dàng triền miên, nụ hôn hoàn toàn dựa vào bản năng, môi Kiều Ngôn Hi nhanh chóng bị cậu cắn bật máu. Kiều Ngôn Hi đau nhức chau mày, nước mắt càng mãnh liệt, nhưng Khương Thành Ngọc như không thấy, tiếp tục hành động hung bạo của cậu.

Cho đến khi cả khoang miệng ngập mùi máu, cậu mới giật mình khi bản thân đã làm Kiều Ngôn Hi bị thương. Nhưng đã không còn kịp nữa, đôi môi mềm mại của cô sưng tấy, trên môi nhuộm máu, mặt đầy nước mắt, thậm chí còn đang không ngừng rơi xuống. Cảnh tượng đó làm trái tim cậu đau đớn.

Bộ dạng này của cô là do mình làm... mình làm đau cô ấy... Khương Thành Ngọc rét run, cậu không dám nhìn mặt cô, không, đó không phải mình, làm sao cậu có thể làm đau cô được. Cậu muốn lau nước mắt cho cô nhưng cuối cùng đành buông xuống.

"Cứ như vậy đi, Khương Thành Ngọc, tạm biệt." Từng lời Kiều Ngôn Hi đều kiên định và chắc chắn, không một chút do dự. Cô quay đi không nhìn cậu, từng bước biến mất khỏi tầm mắt cậu.

Khương Thành Ngọc đứng tại chỗ, không ngăn cản, không cầu xin, cậu như một bức tượng gỗ, đờ đẫn đứng trong bóng tối. Giữa bọn họ sao lại trở thành như vậy? Cậu vốn đến để xin lỗi cơ mà, cuối cùng lại mất kiểm soát. Cuối cùng cô vẫn đi, để lại cậu một mình.

"Khương Thành Ngọc, tớ không bỏ cậu, vĩnh viễn không bỏ!"

"Khương Thành Ngọc, sau này tớ sẽ thương cậu."

"Khương Thành Ngọc, hình như tớ có chút thích cậu."

"A Ngọc, tớ rất nhớ cậu."

Khương Thành Ngọc tựa vào tường, tay che mặt, bờ vai không ngừng co rút, nước mắt chảy theo kẽ ngón tay. Không còn, không còn gì nữa, mỗi câu cô nói cậu đều nhớ rõ ràng, những âm thanh vui vẻ của bọn họ còn quanh quẩn trước mắt, nhưng bọn họ chỉ có quá khứ mà không có tương lai, tương lai của họ, tương lai của cậu...

Kiều A Miêu, từ bỏ không phải nói là làm được, người trong trái tim tớ đã được khẳng định kể từ lúc tớ biết mình thích cậu, chỉ có cậu mới là nguồn sống của tớ. Hạnh phúc của tớ là vì cậu đã đón nhận tớ, bằng lòng hứa hẹn một tương lai tươi sáng cùng với tớ.

Cuối cùng tớ đã có cảm giác mình không cô độc trên thế gian này, từ nay chỉ cần nghĩ đến cậu, tớ sẽ không lẻ loi, cũng không bao giờ cô đơn lạnh lẽo nữa, bởi vì tớ biết dù bất cứ khi nào, cậu cũng luôn ở bên cạnh. Tớ rất vui, trong sinh mệnh mười mấy năm này rốt cuộc đã có thứ gì đó ý nghĩa để tớ bảo vệ.

Tớ cẩn thận yêu cậu, mặc dù luôn phải kìm nén tình cảm của mình, bởi vì tớ e nó sẽ làm cậu sợ. Cậu có thể cảm nhận được cảm giác đó không, Kiều A Miêu, trước khi tớ chết chìm cậu đã cho tớ sự cứu giúp cuối cùng, sau đó trái tim vỡ nát của tớ vì cậu mà lành lặn, vì cậu mà đập. Tớ thật hạnh phúc.

Nhưng bây giờ cậu nói, Khương Thành Ngọc, tạm biệt. Tớ há có thể không biết thật ra cậu muốn nói, Khương Thành Ngọc, đừng gặp lại nữa. Nhưng tớ không nói, cho dù cậu nói tạm biệt, vậy tớ đi gặp cậu thì cậu chắc cũng không thấy, đây là lời cậu nói. Tớ biết mình đang làm trò vô lại, cũng biết cậu đã thất vọng thế nào, nhưng thế thì đã sao, không buông chính là không buông, thay vì đau khổ ép mình quên cậu, không bằng dùng trái tim này tiếp tục yêu cậu.

Kiều Ngôn Hi, tớ yêu cậu, cậu vĩnh viễn là của tớ, tớ biết mình rất cố chấp, với cậu còn hơn thế. Nếu trên thế giới này có thứ gì đáng để tớ lưu luyến thì đó chính là cậu. Tớ có thể chịu đựng mình hai bàn tay trắng, trừ cậu ra. Tớ có thể chẳng quan tâm gì cả, nhưng chỉ không thể để cậu rời khỏi tớ. Cho dù cậu nói chia tay, tớ cũng sẽ không bỏ cậu.

Kiều Ngôn Hi không về lớp, đáng về mắt sưng húp, mặt đầy vết nước này hoàn toàn không thể trở về. Cô một mình nằm trên giường, không bị quá khích như người khác lúc thất tình. Nhưng tim cô đau đến mức run rẩy, nỗi đau đó làm cô hít thở khó khăn, thậm chí muốn lập tức chết đi.

Bề ngoài cô tỏ ra tự nhiên, nói chia tay là cô nhưng không ai thấy được đau đớn trong lòng cô. Đó là người cô quyết định yêu cả cuộc đời, cô dành tình yêu toàn tâm toàn ý với người đó, cô cho rằng giữa họ không có vấn đề gì, mong mỗi đến ngày họ có thể mãi mãi bên nhau.

Nhưng rồi bỗng nhiên, trời sụp xuống, chuyện gì cũng thay đổi. Người đó không tin cô, người đó mập mờ cùng một cô gái khác, người đó không để ý đến ý nguyện của cô, làm tổn thương cô... Cô sợ, chẳng lẽ đây chính là tình yêu của bọn họ?

Cho nên cô không muốn tiếp tục nữa, cô sợ, cô thấy tình yêu giữa cô và cậu không bình đẳng. Nếu cậu thích người khác thì buông cậu ra thôi, cô không dây dưa, không cầu xin, hãy chia tay trong hòa bình.

Thế nhưng vì sao trái tim cô lại đang lớn tiếng kêu gào, không, không phải như thế, Kiều Ngôn Hi cô nói dối! Cô yêu cậu ấy, bây giờ rất muốn đi tìm cậu ấy có đúng không? Có phải cô vẫn còn nhớ nhưng hơi ấm khi được cậu ấy ôm không? Kiều Ngôn Hi, cô đúng là kẻ chẳng có tiền đồ, chỉ là thất tình thôi, chỉ là thất tình...

Trên thế giới này mỗi giây mỗi phút lại có một đôi chia tay, chẳng là gì cả, Kiều Ngôn Hi, chẳng là gì cả, đừng buồn, cuộc đời cô còn dài, còn có rất nhiều cảnh đẹp chưa được thăm thú, không chừng phía trước còn có người thích hợp với cô hơn cả Khương Thành Ngọc, vậy nên đừng đau lòng vì cậu ta nữa.

Kiều Ngôn Hi, không cho phép cô nhớ cậu ấy! Không được! Khương Thành Ngọc, tớ ghét cậu! Tớ không yêu cậu nữa! Một mình tớ sẽ vui vẻ, không có cậu tớ sẽ sống tốt hơn! Nhưng mà, Khương Thành Ngọc, A Ngọc, bây giờ tớ đã bắt đầu nhớ cậu, phải làm sao bây giờ?

Cậu... liệu có nhanh chóng quên mất tớ không? Chỉ còn mình tớ nhớ quá khứ của chúng ta. A Ngọc, tớ nói dối đó, với cậu, với chính mình, tớ... thật sự yêu cậu, chưa từng thay đổi. Kiều Ngôn Hi nhắm mắt lại, nước mắt im lặng trượt theo khóe mắt xuống gò...

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Tối đó Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình vừa về đã leo lên giường Kiều Ngôn Hi, khi thấy mắt cô sưng lên gần như sắp không mở ra được thì muốn chạy ngay đến ký túc xá nam tìm Khương Thành Ngọc. Kiều Ngôn Hi ngăn họ lại, ngồi trước cửa sổ nói khẽ: "Bọn tớ chia tay rồi." Dù mang bộ dạng nhếch nhác nhưng vẻ mặt cô rất trầm tĩnh.

Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình đều ngạc nhiên, nhất là Doãn Mạnh Mạnh, cô ấy biết Kiều Ngôn Hi thích Khương Thành Ngọc cỡ nào, nếu không sẽ không đối tốt với cậu. Tiểu Khê của cô ấy luôn tinh táo, lấy việc học làm đầu, cậu ấy có thể tiếp nhận Khương Thành Ngọc trước khi bắt đầu học kỳ mới đã nói lên tất cả, thế mà bây giờ lại đã chia tay!

Lập tức cô ấy thấy bất bình, nhất định là do Khương Thành Ngọc! Khương Thành Ngọc nhất định đã bắt cả hai tay, còn cả cái con Lý Thanh không biết xấu hổ kia!

"Tiểu Khê, tớ hỏi cậu, có phải Khương Thành Ngọc và Lý Thanh không biết xấu hổ kia có gì đó đúng không?" Doãn Mạnh Mạnh tức đỏ cả mặt, tính cách cô ấy rất đơn giản, trong thế giới của cô ấy không phải một thì là hai, không có 50:50, nếu sau khi Tiểu Khê biết Khương Thành Ngọc lúc nào cũng ở với Lý Thanh mới chia tay thì nhất định là do Khương Thành Ngọc phản bội cậu ấy!

"Không phải, Mạnh Mạnh, là tớ muốn chia tay!" Kiều Ngôn Hi biết Doãn Mạnh Mạnh lo lắng vì cô, cô rất cảm động. Tình yêu khi nồng cháy có thể làm người ta chìm đắm không muốn thoát ra, mà khi phai nhạt rồi thì chẳng còn gì nữa, giống như rượu bị mặt trời làm bốc hơi, ngoài hơi rượu nhạt ra thì chẳng để lại gì. Còn tình bạn thì khác, nó có thể giữ nguyên sự tươi mới dù có trải qua bao nhiêu năm tháng. Nhìn hai người vây quanh bên giường cô, dòng nước ấm như chảy quanh tim, ngay đến vết thương của tình yêu cũng dường như không còn đau đớn.

"Vậy vì sao cậu lại chia tay? Nhất định do cậu ta có lỗi với cậu!" Doãn Mạnh Mạnh nói như đinh đóng cột, Ngô Đình Đình cũng gật đầu, nhất định là có nguyên nhân, bằng không sao Tiểu Khê xúc động như thế.

"Cậu ấy không thích tớ như tớ nghĩ, điểm này là đủ rồi." Kiều Ngôn Hi cứ nghĩ cái tên Khương Thành Ngọc sau này sẽ biến mất khỏi cuộc đời mình, trái tim lại co rút đau đớn, nước mắt đảo quanh đôi mắt, cô ép mình ngẩng lên nhìn trần nhà, nén nước mắt lại.

Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình ngơ ngác nhìn nhau, đây là nguyên nhân gì vậy? Bởi vì như người ngoài bọn họ thấy, Khương Thành Ngọc tốt với Tiểu Khê không còn gì để nói, một nam sinh vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo có thể suy nghĩ mọi mặt cuộc sống cho cậu ấy đã rất khó, Doãn Mạnh Mạnh cũng rất hâm mộ Kiều Ngôn Hi, Lý Minh Xuyên vĩnh viễn không thể chu đáo được như Khương Thành Ngọc!

"Tiểu Khê, cậu đã nghĩ kỹ rồi à?" Ngô Đình Đình lo lắng nhìn Kiều Ngôn Hi, cô ấy không hi vọng cô nhất thời xúc động mà làm ra chuyện hối hận về sau. Hơn nữa, mặc dù Tiểu Khê không nói gì nhưng cô ấy cảm thấy hai người hẳn không có vấn đề gì lớn.

Kiều Ngôn Hi kiên định gật đầu, cô là loại người như cây chết cũng đứng thẳng, đã quyết định là quyết định, dù đau muốn chết cũng tuyệt đối không quay đầu lại.

Ngô Đình Đình và Doãn Mạnh Mạnh liếc mắt nhìn nhau đều thấy được vẻ bất đắc dĩ, Tiểu Khê học giỏi, tính cách tốt, nhưng về mặt tình cảm sao lại ngốc thế chứ.

"Đừng tự suy nghĩ lung tung, có chuyện gì thì tìm bọn tớ, biết chưa?" Ngô Đình Đình vỗ tay Kiều Ngôn Hi nói.

Kiều Ngôn Hi ừ một tiếng, vui đầu vào trong chăn. Ngô Đình Đình ra dấu, ý bảo Doãn Mạnh Mạnh đi theo cô ấy ra ngoài. Cả hai cùng ra khỏi phòng ngủ.

Lý Thanh lúc này vui muốn nhảy cẫng lên, họ chia tay rồi! Ha ha, cuối cùng họ đã chia tay rồi! Vậy có phải chứng tỏ cơ hội của mình càng lớn không, thật tốt quá! Khương Thành Ngọc là của cô, nhất định là của cô!

"Cứ để mặc hai người họ dày vò nhau vậy à?" Ngô Đình Đình hỏi Doãn Mạnh Mạnh.

"Làm sao có thể? Ngày mai chúng ta đi tìm Khương Thành Ngọc, hỏi cậu ta thế nào?" Doãn Mạnh Mạnh nhìn Ngô Đình Đình nói.

"Đi tìm Khương Thành Ngọc? Trời ạ, tớ không dám đâu!" Ngô Đình Đình vừa nghĩ tới khí thế và cái khuôn mặt lạnh như băng của Khương Thành Ngọc là đã khiếp vía.

"Cậu đúng là đồ không có tiền đồ, vì Tiểu Khê mà cậu lại không đi?" Doãn Mạnh Mạnh khinh bỉ.

"Được, vì Tiểu Khê, tớ mặc kệ!" Ngô Đình Đình cắn răng, đưa ra quyết tâm.

"Thế còn được, cũng không thể để cái đứa buồn nôn kia được vui vẻ." Doãn Mạnh Mạnh chán ghét và khinh thường chỉ phòng ngủ.

"Đúng, đồ không biết xấu hổ." Ngô Đình Đình bĩu môi khinh bỉ.

"Sao rồi? Làm lành chưa?" Khương Thành Ngọc về ký túc xá trước khi đóng cửa, Vương Tử liền ra chào hỏi.

Khương Thành Ngọc lắc đầu không nói, hòa giải? Bây giờ hai từ này đến nghĩ cậu cũng không dám.

"Sao có thể, cậu không xin lỗi à?" Vương Tử mở to mắt, giờ cậu ta mới phát hiện sắc mặt Khương Thành Ngọc không bình thường, tái nhợt như không có sức sống, cả người cũng hoảng hốt.

"Cậu không sao chứ?" Cậu ta lại hỏi thêm một câu.

Khương Thành Ngọc kéo mạnh Vương Tử ra ngoài, nhưng vẫn không nói câu nào.

"Này, này, Khương Thành Ngọc, cậu làm gì thế? Định đi đâu? Ký túc xá sắp đóng cửa rồi!" Vương Tử vội vàng la ó.

Khương Thành Ngọc dừng lại, đầu cúi thấp, "Ra ngoài ngồi với tôi một lúc!"

Vương Tử sững sờ, Khương Thành Ngọc chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với cậu ta, trong mắt cậu ta, Khương Thành Ngọc là một tảng đá, trừ Kiều Ngôn Hi ra, sắc mặt cậu chưa từng thay đổi với ai, nhưng bây giờ, cậu lại đang dùng giọng đề nghị nói với mình, nhất định cậu ấy rất đau khổ!

"Được, được, đi thôi, anh em gặp chuyện thì sao tớ có thể không ở bên!" Vương Tử đi bên cạnh cậu, vỗ lên vai, trông rất tùy tiện. Hai người cùng sóng vai ra khỏi ký túc xá.

"Cậu nói với cô ấy thế nào? Tớ thấy hai người các cậu tốt như thế thì làm sao có thể nói chia tay là chia tay?" Vương Tử nhìn Khương Thành Ngọc nói, không nên, hai người đều là tình anh, sao có thể vì chút chuyện nhỏ mà không giải được khúc mắc.

Thực ra cậu ta không biết, Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi mặt nào cũng ưu tú, chỉ có tình cảm là như hai kẻ ngốc, hoàn cảnh gia đình họ khiến cho nhận thức về mặt tình cảm càng cực đoan, mang theo khát vọng độc chiếm lớn, cho nên nếu vấn đề giữa bọn họ phải do chính họ giải quyết, bất kỳ ai cũng không giúp được.

Lời của Vương Tử khiến Khương Thành Ngọc nhớ lại hành vi thô bạo của mình, đau đớn trong lòng lại lan ra, Kiều A Miêu của cậu, Kiều Kiều yếu ớt như một con mèo nhỏ, nhưng cậu lại đối xử với cô như thế, sao cậu có thể nỡ, đáng đời cậu khi cô bỏ đi! Nhưng tình yêu với cô kể cả khi chia tay cũng không thay đổi, cả đời cũng sẽ không thay đổi, nếu có một ngày, bên cạnh cô xuất hiện một người con trai khác, là Tiết Đồng Hải hay ai đó, cậu không biết mình sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì nữa.

"Cậu thật là, hỏi gì cũng không nói." Vương Tử hết chỗ nói, thật koong biết Kiều Ngôn Hi yêu đương thế nào với cậu, Khương Thành Ngọc trước mặt Kiều Ngôn Hi và trước mặt người khác hoàn toàn là hai người.

"Tôi sẽ chờ, dù bao lâu tôi cũng sẽ chờ cô ấy." Trong màn đêm rớt cuộc vang lên giọng nói trầm thấp của Khương Thành Ngọc, giọng cậu hơi khàn, được bóng đêm phụ trợ nên càng toát ra nỗi bi thương nồng đậm.

"Cậu không làm gì cả? Ngộ nhớ cô ấy thích người khác thì làm sao?" Lời Vương Tử như một đòn cảnh tỉnh, lập tức gỡ tình Khương Thành Ngọc.

Đúng thế, chẳng lẽ mình cứ chờ đợi ngu ngốc vậy sao? Tiết Đồng Hải vẫn còn như hỏ rình mò bên cạnh, ngộ nhờ Kiều Ngôn Hi thật sự thích cậu ta thì làm sao bây giờ? Mối cậu mím lại thành một đường, màu đỏ lại hiện ra trong mắt, không ai có thể cướp cô ấy với cậu! Bất kỳ ai cũng không được!

Nhưng trong nháy mắt cậu đã tỉnh lại, cậu nên làm thế nào? Họ đã chia tay, cậu không còn tư cách quản chuyện của cô ấy nữa.

"Vậy phải làm sao?"

Vương Tử ngơ ra mới phản ứng được, Khương Thành Ngọc đang hỏi cậu ta nên làm thế nào ư.

"Tớ... Tớ cũng không biết, tớ chưa từng yêu đương bao giờ, dù sao, dù sao cậu từng quấn quýt với cô ấy, khiến kẻ khác không tiếp cận cô ấy là được." Vương Tử gãi đầu áy náy, cậu ta cũng chỉ nói bừa, bản thân cậu ta cũng không có kinh nghiệm về chuyện này.

Nhưng Khương Thành Ngọc lại bắt được trọng điểm, đúng, chính là quấn lấy cô! Khiến kẻ khác không thể đến gần cô! Mình không thể trở mặt nhìn cô ấy cách mình ngày càng xa, bây giờ đây chính là cách tốt nhất.

Tâm trạng cậu trở nên khá hơn, ít nhất bây giờ cậu biết mình nên làm gì. Nhưng nghĩ tới thái độ của cô, còn cả sự dứt khoát lúc bỏ đi đó làm cậu lại mê man, cậu thật sự có thể làm lại từ đầu với cô sao? Cậu không có lòng tin, cậu biết Kiều Ngôn Hi là một người rất quật cường, đã đưa ra quyết định rồi thì sẽ kiên quyết không thay đổi.

Cậu chưa từng hoảng hốt lo sợ như bây giờ, cho dù khi ba mẹ bỏ cậu, cậu chỉ đau lòng thôi, còn bây giờ thì lại không tìm được bất kỳ phương hướng nào, không biết mình nên làm gì, nên đi đâu. Người cho cậu ánh mặt trời đã đi rồi, sau này, cậu phải tiếp tục mò mẫm một mình trong bóng đêm. Cậu không ngừng thôi miên bản thân, cô ấy sẽ trở về, cô ấy sẽ trở về, nhưng chỉ cần tỉnh táo, đến bản thân cậu cũng không tin.

"Đúng rồi, sao mấy tháng nay cậu và Lý Thanh gần gũi vậy?" Vương Tử hỏi Khương Thành Ngọc, thiếu chút nữa cậu ta quên chuyện này rồi.

Cậu ta không nhắc tới còn tốt, nhắc tới là Khương Thành Ngọc lại phiền, "Cô ta đi theo tôi!"

"Sao cậu không bảo cậu ta đừng theo nữa, cậu không sợ Kiều Ngôn Hi hiểu lầm ư?"

"...?" Khương Thành Ngọc không rõ, hiểu lầm cái gì? Cậu nghi hoặc nhìn Vương Tử.

"Tớ à cậu luôn, chẳng lẽ cậu không biết, ngày ngày cậu đi cùng một cô gái khác, bạn gái cậu nhất định sẽ ghen!" Vương Tử im lặng nhìn trời, cậu ta lại phát hiện thêm một mặt khác của Khương Thành Ngọc, tình cảm ngu ngốc!

Khương Thành Ngọc lập tức thông suốt, đúng vậy, Kiều Ngôn Hi đã nói, cô thấy cậu và cô gái khác đi với nhau cô sẽ không vui! Lúc đó cô ấy đã thừa nhận điều này! Khương Thành Ngọc, mày thật đần độn, sao giờ mới hiểu ra chứ! Khương Thành Ngọc bực bội cào tóc.

"Quên đi, dù sao bây giờ cậu cũng biết rồi, sau này đừng đi với Lý Thanh nữa là được!" Vương Tử vỗ vai Khương Thành Ngọc nói.

Khương Thành Ngọc gật đầu, tuyệt đối không thể! Lúc này Lý Thanh còn chưa biết, Khương Thành Ngọc đã kéo cô ta vào danh sách đen mà còn đang mơ mộng yêu đương với Khương Thành Ngọc ở ký túc xá!

"Người anh em, cố lên, chờ cậu theo đuổi lại được Kiều Ngôn Hi nhất định phải mời tớ đi ăn đấy nhé!" Vương Tử cười nói.

"Được!" Cậu đáp, ánh mắt nhìn hướng ký túc xá nữ, sự dịu dàng trong mắt quả thực muốn dim chết người ta, đó là nơi ở của Kiều A Miêu, dù có ra sao, đây tuyệt đối không phải kết quả của bọn họ! Kiều A Miêu, cuộc đời chúng ta còn chưa bắt đầu, sao tớ có thể để cậu chạy thoát?

Tớ biết tớ sai rất nhiều, dù tớ dùng hết trăm phần trăm sức lực để thúc đẩy tình cảm của chúng ta, để rồi vẫn phạm sai lầm, nhưng tớ sẽ sửa, tớ sẽ học, Kiều A Miêu, cậu càng khắc sâu dấu ấn trong cuộc đời tớ, tớ lại càng không nắm bắt được, tớ rất sợ cảm giác như thế, đau đớn và tiếc nuối này tớ không thể nào quên. Mà càng không thể quên chính là hạnh phúc và vui vẻ giữa chúng ta.

Cho nên, tớ sẽ không cho cậu đi, dù muốn tớ chờ bao nhiêu năm, muốn tớ trả giá bằng những gì, tớ cũng sẽ không thả cậu ra. Trong cuộc đời chúng ta, để có được tình yêu chân thành không hề dễ, mà đường đời chật hẹp như vậy, vì sao chúng ta đã gặp được nhau mà lại đi qua nhau, tớ tuyệt đối không muốn. Cho nên Kiều A Miêu, chúng ta đừng từ bỏ có được không?

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Cuộc sống của Kiều Ngôn Hi vẫn như cũ, mọi thứ dường như vẫn giống lúc trước, chẳng qua cô đã trở nên trầm lặng, hàng ngày đổ dồn mọi tinh lực lên việc học và thờ ơ với những chuyện khác. Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình đều không yên tâm về cô. Ngay đến giáo viên cũng cảm thấy lo lắng. Dù lên lớp hay tan học, nghỉ học hay đến trường, khi bắt gặp cô thì chỉ có thể thấy được đỉnh đầu...

Doãn Mạnh Mạnh từng khuyên cô đừng cố gắng quá như thế, làm bản thân mệt mỏi sẽ không tốt, nhưng Kiều Ngôn Hi chỉ cười rồi tiếp tục như cũ. Cô mất đi vẻ hoạt bát, nụ cười cũng ít đi nhiều. Tiết Đồng Hải dùng hết mọi cách để chọc cô vui nhưng chẳng có chút tác dụng.

"Hi Hi, cậu cứ vậy sẽ làm bản thân mệt chết đó." Tiết Đồng Hải thờ dãi nhìn Kiều Ngôn Hi vẫn cúi đầu đọc sách dù đang ở trên xe. Chẳng lẽ Khương Thành Ngọc quan trọng đến như vậy? Quan trọng đến mức ảnh hưởng đến cả con người cô?

Kiều Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn cậu, "Không sao, bây giờ cố gắng nhiều thì sau này khi thi tốt nghiệp mới có thể giảm thiểu sai sót." Cô biết bọn họ đều quan tâm mình, nhưng cô nhất định phải tập trung, dồn toàn bộ sự chú ý từ trên người Khương Thành Ngọc sang sách vở, chỉ có vậy cô mới có thể tạm thời quên đi nỗi thống khổ.

"Nhưng chúng ta mới lớp mười thôi mà!" Cô không có tinh thần như hồi xưa, nụ cười luôn hiện trên môi giờ đã biến mất. Cậu thấy rất đau lòng. Cậu biết cô vẫn còn yêu Khương Thành Ngọc, cậu cũng biết mình chẳng còn bất cứ cơ hội nào.

"Cuối cùng rồi cũng sẽ đến lớp mười hai." Kiều Ngôn Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, người đi trên phố vội vã, ai nấy đều có công việc của mình, vậy liệu có người nào đó giống mình, vì đau mà bất bản thân phải làm việc?

Tiết Đồng Hải không nói nữa, cậu biết không thuyết phục được cô. Họ đã quen biết từ nhỏ, hiểu nhau như vậy nhưng vĩnh viễn không thể trở thành những người thân mật nhất. Có phải nếu cậu không yêu cô thì bây giờ sẽ sống tốt hơn? Nhưng cậu lập tức lắc đầu, cho dù mình đau đến cùng cực nhưng vẫn không bỏ được cô. Cậu nên vui mới phải, vui vì mình từng có cơ hội nói ra tình cảm với cô, may rằng mình không bị cô chán ghét.

Thế giới này luôn không công bằng, không phải bạn yêu cô ấy là cô ấy nhất định sẽ yêu bạn. Tình cảm từ hai phía khiến người khác ước ao lại hiếm thấy. Cậu không vì không có được cô gái mình thích mà oán hờn, dù cậu đã từng ghen ghét, căm phẫn. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn hi vọng cô có thể hạnh phúc.

Tiết Đồng Hải tham lam nhìn góc nghiêng của Kiều Ngôn Hi, nhanh thôi, cậu sẽ rất khó được trông thấy cô, cậu muốn nhìn cô cho đủ, mặc dù càng nhìn càng nhỏ, càng nhìn càng thích. Cậu nắm chặt tay, đây là kết cục tốt nhất, nếu tiếp tục quấn lấy cô, đứng bên cạnh cô sẽ chỉ làm cô bối rối, thay vì vậy, không bằng thấy cô hạnh phúc, sau đó mình biến mất, im lặng chúc phúc cô từ phương xa.

Đi thôi, Tiết Đồng Hải, Hi Hi là hồi ức tốt đẹp nhất cả đời này của mày, mang theo thứ quan trọng nhất của mày đi thôi, đi thật xa, cho bản thân một cơ hội giải thoát. Có thể quá trình này sẽ rất đau đớn, có khả năng sẽ không bao giờ gặp lại cô được nữa, nhưng cậu không muốn tiếp tục thế này, rồi đi là lựa chọn duy nhất của cậu.

"Khương Thành Ngọc! Vì sao cậu tránh tớ?" Lý Thanh đi theo phía sau Khương Thành Ngọc, mặc kệ người đi trên đường, lớn tiếng nói với Khương Thành Ngọc đi đằng trước. Cô đã sớm nói với cậu, ngày nghỉ cuối tháng này cô muốn về nhà cùng cậu, nhưng khi tan học lại không thấy cậu đâu, cô vội vàng tìm kiếm trong biển người rất lâu mới thấy cậu và Vương Tử. Cô lập tức nổi giận, vì sao cậu thà đi với một nam sinh chứ không chịu đi cùng cô!

Khương Thành Ngọc dừng bước, sắc mặt càng lạnh lẽo, "Tôi ghét cậu, lý do này đủ rồi chứ!" Cậu không muốn lưu tình gì nữa, cậu chán ghét chuyện thế này.

Quan hệ của cậu và Kiều Ngôn Hi đang trong giai đoạn đóng băng, bây giờ cậu làm gì cũng cạn sạch sức lực, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến khuôn mặt đầy nước mắt của Kiều Ngôn Hi ngày đó. Cậu không đi tìm cô nữa, chỉ lặng lẽ đi theo cô, không để cô phát hiện ra cậu. Cậu thấy cuộc sống của cô vẫn như trước, nhìn cô dần xóa đi dấu vết tồn tại của mình, lòng đau đớn như dòng sông lấp biển. Vậy nhưng cậu chẳng có cách nào cả, cậu không tìm ra được bất cứ lý do gì để tiếp cận cô.

Lý Thanh tròn tròn cặp mắt, nước mắt cuộn trào mãnh liệt, cậu nói cậu ghét cô? Ở trước mặt nhiều người như thế mà cậu nói ghét cô? Hoàn toàn không bận tâm đến mặt mũi của cô. Cô yêu cậu như vậy, không để ý đến sự rụt rè mà quấn lấy cậu, nhưng đổi lại là kết quả thế này!

"Vì sao? Không phải cậu và Kiều Ngôn Hi đã chia tay rồi ư?" Cô không quan tâm đến hình ảnh gì nữa, hét thật to, giọng nói nghẹn ngào nhưng không khỏi gọi được chút ý muốn bảo vệ từ người con trai này.

Lông mày Khương Thành Ngọc siết chặt, cậu nhìn nữ sinh đang rơi nước mắt trước mặt, cảm giác bức bối không ngừng dâng cao. Nào có nhiều lý do như thế, ghét là ghét. Chẳng lẽ cô ta không tự biết mình chút nào?

"Khương Thành Ngọc, cậu nói đi, ngay đến một lý do mà cậu cũng không muốn cho tớ sao?" Lý Thanh mang đôi mắt đăm đăm lệ nín lấy tay áo cậu, ra sức lắc, giống như nếu Khương Thành Ngọc không cho cô ta một lý do thì cô ta sẽ không buông tay.

Khương Thành Ngọc hất mạnh tay cô ta ra, vuốt lại tay áo đã nhăn nhoe, đi thẳng không nhìn lại, chỉ để lại một câu, "Trừ cô ấy ra, tôi không cần bất cứ ai."

Lý Thanh cuối cùng ngồi chồm hổm xuống, gào khóc, tất cả đều kết thúc, nhưng lại với phương thức kém nhất, so với những gì cô nghĩ cách xa cả vạn dặm. Vì sao đã chia tay mà cậu vẫn không bỏ được Kiều Ngôn Hi? Cô ta có gì tốt để cậu ấy say mê như vậy? Cô thật sự không cam tâm!

Cô cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch, cho dù cậu không thích cô thì cũng có thể dùng cách uyển chuyển để nói cho cô biết, tại sao trước mặt nhiều người như thế mà cậu lại nói thẳng ra là ghét cô? Cô cũng là con gái, cũng cần sự dịu dàng mềm mỏng. Lúc này, căm phẫn, ghen ghét, nhục nhã, xấu hổ... mọi tâm trạng phức tạp như con rắn lửa thối sạch suy nghĩ của cô. Yêu say đắm mà hận đến cùng cực. Mọi hạt giống căm hờn đang nảy mầm trong cô.

Người đi qua đi lại đều dùng ánh mắt tò mò quan sát cô gái đang ngồi khóc, trong lòng không ngừng suy đoán rốt cuộc cô gái trẻ vì chuyện gì mà đau lòng đến như vậy.

"Này, Khương Thành Ngọc, cậu làm thế không phải quá đáng lắm à?" Vương Tử cảm thấy Khương Thành Ngọc cũng quá trực tiếp, con gái người ta da mặt mỏng, thế này thì đúng là khiến Lý Thanh không ngẩng đầu lên được.

Khương Thành Ngọc liếc sang cậu ta: "Không phải cậu bảo tôi giữ khoảng cách với cô ta sao?"

Vương Tử quần, "Tôi cũng đâu có bảo cậu trực tiếp như thế!" Trong lòng cậu ta không ngừng niệm A Di Đà Phật, mong rằng đừng ai biết đây là do cậu ta nhắc nhở Khương Thành Ngọc. Càng không thể để Lý Thanh biết rõ, con bé mà nữ ấy cậu ta không trêu vào nổi.

"Không biết!" Khương Thành Ngọc đáp lại hai tiếng gọn gàng.

Vương Tử cũng hiểu ý cậu nói là cậu không biết dùng cách khác. Cậu ta không khỏi nhức đầu, chuyện nào chuyện nấy đều chẳng đỡ lo, ai ngờ Khương Thành Ngọc lạnh lùng thông minh lại là một kẻ ngốc trong chuyện tình cảm cơ chứ? Ai mà biết Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi là một đôi? Ai mà biết con bé mà nữ khoa Tự Nhiên lại thích Khương Thành Ngọc?

Trời ơi, Vương Tử chợt phát hiện bản thân mình biết thật nhiều bí mật. Cậu ta lạnh run người, biết quá nhiều bí mật sẽ gặp người chết! Phi phi phi, nghĩ gì thế, Vương Tử vỗ mạnh đầu mình, phải nghĩ đến hướng tích cực, nghĩ đến những điều tốt...

"Chuyện của cậu và Kiều Ngôn Hi tính làm thế nào?" Vương Tử cảm thấy Khương Thành Ngọc nên chủ động hành động, tên này ngày ngày như kẻ trộm đi theo sau Kiều Ngôn Hi thì có thể ăn cơm cháo gì.

Khương Thành Ngọc cười khỏ, chỉ cần nghĩ đến việc Kiều Ngôn Hi sẽ không bao giờ thuộc về cậu, đến hít thở cậu cũng thấy khó khăn.

"Tôi không biết, cô ấy trông rất ổn." Đúng vậy, cô vẫn như trước đây, giống như đã hoàn toàn quên đi quá khứ của bọn họ.

"Bản thân tôi lại thấy tâm trạng cậu ấy không tốt lắm." Vương Tử bác bỏ, dù là ai cũng có thể nhìn ra Kiều Ngôn Hi thay đổi rất nhiều, vì sao cái anh chàng từng là người thân thiết nhất của cô lại không nhìn ra. Cậu ta quên mất rằng có một câu nói là "Kẻ trong cuộc thì mê kẻ bàng quan thì tỉnh".

Cô cũng sẽ đau lòng? Cô cũng sẽ nhớ cậu ư? Lòng ngực Khương Thành Ngọc nóng lên, chỉ cần nghĩ đến việc cô còn yêu cậu, cô còn nhớ đến cậu là cậu đã cảm thấy cuộc sống như lập tức tràn đầy hi vọng, nhưng cậu vẫn kho tin, "Vì sao tôi không phát hiện ra?"

Vương Tử lườm cái xem thường, "Lão đại, người của cả thế giới đều nhìn ra đó biết không, hơn nữa không phải lần trước Doãn Mạnh Mạnh và Ngô Đình Đình đến tìm cậu à, bọn họ bảo bây giờ Kiều Ngôn Hi vui đầu vào học khiến cả giáo viên cũng sợ. Khăng định cô ấy cũng không quên được!"

Đúng rồi, bọn họ cũng nói Kiều Ngôn Hi đã thay đổi, như thế có phải cô vẫn còn nghĩ tới cậu đúng không! Khương Thành Ngọc kích động run tay, trên thế giới này người có thể làm thay đổi tâm trạng của cậu chỉ có Kiều Ngôn Hi. Cậu không sợ gì nữa, trừ việc cô quên cậu ra, chỉ cần cô còn có thể ở bên cậu, dù có khó khăn trắc trở gì cậu cũng không để ý.

Nhưng cậu nên làm thế nào mới có thể khiến cô trở lại bên cậu? Cảm xúc của Khương Thành Ngọc lập tức bình ổn trở lại, nói nhiều vậy cũng không ích lợi gì, sự an ủi đó cũng chỉ làm cậu vui vẻ được vài giây, nhưng sau đó, sự hân hoan lập tức bị tình trạng trước mắt của họ xua đuổi.

Cậu nhắm mắt lại, nghĩ tới việc phải trở về ngôi nhà không bóng người kia, cậu ghét nơi đó, đó là con ác mộng thời ấu thơ và niên thiếu của cậu, nhưng đồng thời cậu cũng thích nơi đó, bởi vì đó là nơi Kiều Ngôn Hi đồng ý hẹn hò với cậu, kỷ ức tốt đẹp đó không thể thay thế bằng bất cứ cái gì.

Cậu không phải người dễ dàng ảo tưởng, nhưng cậu lại đứng ở cửa, nhớ lại khung cảnh ngày đó rồi cười ngây ngốc, khi phản ứng lại mới phát hiện đây chỉ là hồi ức, còn sự thật vẫn tàn khốc như cũ. Có những lúc cậu tuyệt vọng, vì sao ông trời luôn cướp đi những gì trân quý nhất của cậu. Đầu tiên là sự ấm áp của gia đình, sau đó là cô gái cậu yêu nhất, cậu không biết rốt cuộc có thứ gì chân chính thuộc về mình hay không.

Cậu là người lạnh lùng, nhưng cậu cũng có điểm yếu, đó là Kiều Ngôn Hi, không có cô, cậu sẽ đau đớn, khó thở, thậm chí sẽ chết. Cho nên dù có bị cô ghét, cậu cũng phải tiếp tục quấn lấy cô, không cho cô thoát khỏi cậu. Đây là chút hơi ấm còn sót lại thì làm sao cậu có thể buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Trong cuộc thi máy tính của tỉnh L Khương Thành Ngọc giành được hạng ba, còn trong cuộc thi Sáng tạo khoa học công nghệ tỉnh thì giành hạng nhất, toàn trường đều rung động. Khương Thành Ngọc càng nổi danh nhưng cũng càng lạnh lùng. Ai cũng nói cậu kiêu ngạo, chỉ có cậu tự biết là chẳng có gì có thể làm cậu vui lên nổi.

Kể từ sau chuyện hôm nọ, Lý Thanh không còn tìm cậu hay nói chuyện nữa. Mỗi lần thấy cậu đều cúi đầu vội vàng đi qua, cứ như không nhận ra. Khương Thành Ngọc không có cảm giác gì, mặc kệ thái độ của Lý Thanh ra sao, cậu đều không để ý, người cậu quan tâm chỉ có duy nhất Kiều Ngôn Hi.

Cậu được tuyển thẳng vào Đại học B nhưng lại tự từ bỏ. Thầy cô và bạn bè đều khuyên cậu nhưng cậu có suy nghĩ của mình. Cậu muốn cùng cô vào Đại học F, cho dù cô không cần cậu thì cậu vẫn sẽ đi cùng cô. Cả trường lại oanh động thêm lần nữa, ai cũng suy đoán lý do Khương Thành Ngọc từ bỏ cơ hội tuyển thẳng vào Đại học B, bởi vì người trong cuộc chỉ từ chối chứ không nói lý do.

Khương Thành Ngọc lén lút đặt giấy chứng nhận và cúp vào bàn học Kiều Ngôn Hi. Cậu không có ý gì khác, chỉ muốn cô biết, mọi thành tựu cậu có được đều nhờ sự cố vũ của cô, cậu chưa từng quên cô dù chỉ một giây.

Khi Kiều Ngôn Hi thấy những vật đó đã lặng đi rất lâu, đến khi cô có phản ứng thì nước mắt đã rơi đầy mặt. Tin tức cậu đạt giải và cơ hội tuyển thẳng vào Đại học B cô đương nhiên có nghe nói. Cậu tỏa sáng chói mắt như vậy, cô muốn không chú ý cũng khó, huống hồ không khi nào cô không chú ý đến tin tức của cậu.

Khi mọi người nghị luận vì sao Khương Thành Ngọc không vào Đại học B, một mình cô lén ra phía sau vườn hoa khóc, tên ngốc này, vì sao lại từ bỏ một cơ hội tốt như thế? Cô đã nói chia tay rồi mà, cô không còn yêu cậu nữa, cậu vẫn chưa từ bỏ sao?

Khương Thành Ngọc, Khương Thành Ngọc, cậu làm vậy bảo tớ phải làm sao? Tớ đã quyết định từ bỏ cậu, nhưng cậu cứ luôn làm dao động trái tim tớ. Kiều Ngôn Hi cắn chặt ống tay áo, co lại một chỗ thút thít.

Bỗng, cơ thể cô cứng đờ. Vì sao? Vì sao cậu lại tới đây? Cái ôm quen thuộc đến vậy, không phải Khương Thành Ngọc thì còn là ai?

Kiều Ngôn Hi cắn chặt môi để tiếng khóc xuống nhưng lại mang hiệu quả trái ngược. Lồng ngực cậu như có sức hút kỳ lạ làm cho mọi cảm xúc của cô đều thả ra.

"Vì sao lại khóc?" Khương Thành Ngọc ôm chặt cô, không cho cô thoát ra. Ban đầu cậu chỉ đứng xa nhìn cô, nhưng không ngờ cô lại ngồi khóc một mình, thế là cậu không chút nghĩ ngợi chạy đến. Trong lòng đau âm ỉ, Kiều A Miêu của cậu chịu uất ức gì sao? Nếu không thì sao lại khóc?

Cho dù cô không muốn cậu đến gần cô, cậu cũng mặc kệ, cậu không quá rầy cuộc sống của cô chỉ vì muốn thấy cô vui vẻ, lại không ngờ cô lại một mình chịu đựng mọi áp lực. Cậu không thể để mọi việc tiếp tục như thế. Cậu muốn ôm lấy cô, thương yêu cô, chiều chuộng cô, không để cô chịu uất ức chút nào.

Kiều Ngôn Hi bị cậu ôm, tất cả nước mắt tuôn ra ướt đầm áo cậu. Cô vừa ngượng vừa lúng túng, bây giờ họ chẳng còn quan hệ gì cả, bộ dạng này là thế nào!

"Cậu bỏ tớ ra!" Giọng cô rầu rĩ nhưng kiên định.

Tay cậu càng ôm chặt, "Kiều A Miêu, tớ chỉ hỏi cậu một câu, cậu có đau lòng không?" Cậu không biết vì sao cô khóc nhưng lại biết cô sống không tốt, xin tha thứ cho chút ảo tưởng đáng thương này của cậu, có phải vì rời khỏi mình nên cô mới thấy đau khổ?

Cô muốn đẩy cậu ra, lớn tiếng nói cho cậu biết cô không đau, nhưng lời đến miệng khi ra ngoài chỉ có những tiếng nấc nghẹn ngào, vì sao không nói ra được. Cả không gian im lặng xen lẫn tiếng thút thít của cô.

Trái tim Khương Thành Ngọc bắt đầu sống lại, giống như cây khô tỏa ra sức sống tràn trề. Cô không phủ nhận! Vậy điều đó chứng tỏ cô cũng đau! Bọn họ chia tay chính là giã vò lẫn nhau! Vậy thì sao lại không làm lành?

"Kiều A Miêu, chúng ta làm lành nhé! Tớ không thể không có cậu được!" Khương Thành Ngọc tựa vào cần cổ cô, hít thật sâu. Cô gái gầy gò mảnh mai này là trụ cột duy nhất trong đời cậu, xa cách cô nhiều ngày như vậy, cậu giống như mất hồn phách, du dương khắp nơi nhưng không biết cõi về của mình nơi nào.

Kiều Ngôn Hi vẫn không nói gì, cô luyến tiếc lồng ngực cậu, nhưng lại sợ trở về mối quan hệ như lúc trước.

"Kiều Ngôn Hi, cậu nhìn tớ này, nhìn tớ đi!" Khương Thành Ngọc buông cô ra, ép cô ngẩng lên nhìn cậu, "Tớ xin lỗi, Kiều A Miêu." Giọng cậu tràn đầy sự ân hận.

"Hôm đó tớ không nên làm cậu bị thương, nhưng lúc đó tớ thật sự đã mất lý trí, tớ nghe thấy cậu nói muốn rời khỏi tớ, tớ liền suy sụp."

Cậu dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô như muốn truyền hết tiếng lòng của mình qua mắt sang cô.

"Từ cấp hai, tớ cũng chỉ có cậu, bây giờ cậu nói đi là đi, cậu bảo tớ phải làm sao? Kiều Ngôn Hi, đây là lần đầu tớ phạm sai lầm, cậu không thể tàn nhẫn với tớ như vậy."

Khóe mắt Khương Thành Ngọc phấp phồng, cậu hít một hơi lại tiếp tục: "Kiều A Miêu, công bằng chút có được không? Tớ làm sao có thể bỏ cậu được chứ!" Nếu như nói Khương Thành Ngọc là núi băng thì Kiều Ngôn Hi tuyệt đối chính là ngọn đuốc có thể hòa tan cậu.

"Đừng nói nữa, xin cậu, Khương Thành Ngọc, tớ... tớ không biết." Kiều Ngôn Hi lắc đầu, nét mặt vừa giãy giụa vừa đau khổ. Sao cô có thể bỏ được cậu? Gì mà không thương, chia tay, bây giờ trước những lời này của cậu đều trở thành truyện cười, nhưng đã nói chia tay thì làm sao có thể nói một đằng làm một nẻo?

Cô không đùa giỡn với ý của cậu, cũng không phải muốn qua cách này để dò xét xem cậu có quan tâm mình không. Cô chỉ là không có cảm giác an toàn, chỉ là nhát gan. Thấy một vấn đề đã nghĩ rất nhiều, cho nên cô không thể không nhìn đau chằm dứt mối quan hệ. Nói cho cùng, Kiều Ngôn Hi là một con rùa nhát gan, bên ngoài có chút gió thổi cô lay nào đã khiến cô rụt về vỏ.

Khương Thành Ngọc vuốt nhẹ gương mặt cô, nước mắt cô đã thấm ướt tay cậu, đau lòng trong mắt càng rõ ràng.

"Rốt cuộc cậu đang sợ điều gì? Có phải do tớ làm không tốt? Cậu nói cho tớ biết, tớ sẽ sửa!"

Cô nhìn xuống, hàng mi rung rung, thoạt trông cực kỳ khiến người ta thương yêu. Khương Thành Ngọc liền cúi xuống hôn lên khóe mắt cô.

Kiều Ngôn Hi lập tức như con thỏ giật mình, ánh mắt mơ hồ, cũng không dám nhìn Khương Thành Ngọc, lắp bắp nói: "Cậu... đừng như vậy... chúng ta đã chia tay rồi."

Cô không nói chia tay còn tốt, cô nhắc đến là sắc mặt Khương Thành Ngọc liền âm trầm, cậu cười lạnh, "Kiều Ngôn Hi, đừng nói chia tay với tớ, chúng ta vĩnh viễn không chia tay!" Bất giác vẻ đau đớn chợt lóe lên trong mắt cô, giọng điệu cậu liền hòa hoãn, "Tớ sẽ chăm sóc tốt cho cậu, không bao giờ để cậu lo lắng, chúng ta trở lại như trước có được không?"

Tất cả phòng tuyến của Kiều Ngôn Hi cuối cùng bị giọng nói êm dịu của Khương Thành Ngọc đánh tan, "A Ngọc, tớ sợ, tớ sợ chung ta không thể đi đến cuối cùng, cho nên tớ thà rằng mình nói chia tay trước." Cô đau thương lẫn tuyệt vọng nhìn cậu.

"Không đâu, tớ xin thề!" Cậu kéo cô lại, ấn mặt cô vào ngực mình, "Kiều A Miêu, cậu là tất cả của tớ, cậu đã nói sau này cậu sẽ yêu thương tớ, sao có thể dối ỷ?" Rốt cuộc cậu đã chờ được đến khi cô không kiên trì được nữa, tảng đá lớn mấy ngày qua trong ngực cuối cùng đã rơi xuống, lúc này cậu cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi đầy nước mắt, nhưng hạnh phúc vẫn không che dấu được trên nét mặt ấy, cô khẽ hỏi: "Cậu có... có chê tớ lo được lo mất quá không?" Cô vẫn không yên tâm.

"Ngoan, cho dù cậu thế nào thì tớ cũng thích cậu, chỉ cần cậu không đi, chỉ cần cậu ở lại bên cạnh tớ." Trên mặt Khương Thành Ngọc rốt cuộc đã có nụ cười. Đây là nụ cười đầu tiên trong cả tháng nay. Cuối cùng cô đã trở lại rồi.

"Sau này không được phép nói chia tay nữa!" Khương Thành Ngọc hung hăng nói. Kinh nghiệm này một lần là đủ rồi, cậu thật sự không chịu nổi lần thứ hai.

Kiều Ngôn Hi áy náy gật đầu, sau đó trở mình khỏi ngực cậu, ra vẻ hung dữ trừng mắt, "Cậu và Lý Thanh có quan hệ gì?" Cô đã sớm muốn hỏi nhưng không có cơ hội.

Khương Thành Ngọc cười khê: "Ghen à?"

"Không có!" Con vịt Kiều Ngôn Hi chết còn mạnh miệng, "Mau nói thực cho tớ!"

"Không có gì cả, Kiều A Miêu, tin tưởng tớ, được không? Thật sự không có gì cả, bọn tớ chỉ cùng thi đấu mà thôi!" Khương Thành Ngọc vẫn nói dối, cậu không nói nói cho cô biết Lý Thanh thích cậu, cậu vất vả lắm mới dỗ được cô, không dám để cô xù lông nữa.

Nhiều năm sau, khi Kiều Ngôn Hi khinh bỉ nhìn Khương Thành Ngọc, nói mặt cậu như tảng băng chẳng có người nào thích, lúc Khương Thành Ngọc phản bác lại không cần thận nói sự thật này ra, kết quả... chính là bị phạt ra sô pha ngủ ba ngày.

"Thật chứ?" Kiều Ngôn Hi có chút không tin.

Khương Thành Ngọc gật mạnh đầu, "Thật, vợ à, em nghĩ nhiều rồi."

Kiều Ngôn Hi lập tức đỏ mặt, cũng quên truy hỏi. Khương Thành Ngọc thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần đầu tiên Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc cãi nhau, đồng thời cũng là lần cuối cùng. Họ nói chia tay lại phát hiện cuối cùng không thể xa cách đối phương. Kinh nghiệm lần này để họ hiểu rất nhiều, cho nên những mưa gió sau này gặp phải họ có thể kiên định vượt qua mà đi đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Thời gian như hạt cát chảy qua kẽ tay, khi bạn cho rằng mình đã nắm được nó thì thật ra nó đã lặng lẽ trốn đi. Kiều Ngôn Hi trải qua năm học lớp 11 thật bình lặng, không nấn không nhạt. Không có chuyện gì lớn xảy ra, cô chỉ cố gắng học tập với mong muốn đạt được kết quả tốt để vào đại học.

Khương Thành Ngọc cũng như vậy, các cuộc thi cậu tham gia đã đếm không xuể, mỗi lần quay về đều ôm lấy giấy khen và giấy chứng nhận về cho Kiều Ngôn Hi, vô số cơ hội được tuyên thặng vào các trường đại học, nhưng Khương Thành Ngọc đều từ chối, điều này đã trở thành chuyện lạ trong trường.

Giữa họ vẫn như cũ, không dính vào nhau, không làm phiền nhau nhưng kiên định hơn.

Có một thứ tình cảm mà thời hạn bảo đảm là vĩnh viễn. Vì trên thế giới này luôn có một người sẽ yêu bạn hơn chính bạn.

"Đừng tham gia thi đấu nữa, đã lớp mười hai rồi, không ảnh hưởng đến việc học của anh sao?" Buổi tối, Khương Thành Ngọc cùng Kiều Ngôn Hi quay về ký túc xá, Kiều Ngôn Hi ngắm gương mặt gầy gò của cậu, rất là đau lòng, thực ra cậu không cần liều mạng như thế.

"Ừ, đừng lo, đều rất đơn giản." Dường như cậu biết Kiều Ngôn Hi đang suy nghĩ gì.

Một câu Kiều Ngôn Hi cũng không nói ra được.

"Nhưng em thấy anh gầy đi nhiều." Dù rằng ngày nào cô cũng có thể gặp cậu, nhưng cô vẫn thấy cậu gầy. Cô biết cậu thông minh, nhưng chăm chỉ học tập để thi vào trường Đại học F là được, vừa học vừa thi đấu thể này rất dễ khiến cơ thể mệt mỏi.

Khương Thành Ngọc vuốt tóc cô, kéo tay cô nói: "Đừng lo, anh nói không sao sẽ không sao, không tin chồng em à?" Cậu thích đáng về quan tâm cậu này của cô chết mất, mỗi ngày cứ đến thời điểm này là cậu đều cảm nhận được rõ ràng tình yêu của cô dành cho cậu. Cậu rất sợ chuyện năm ngoái lại xảy ra lần nữa.

"Sao mà anh càng ngày càng xấu xa vậy." Kiều Ngôn Hi thật chẳng nghĩ ra vì sao trước mặt người khác Khương Thành Ngọc luôn có bộ mặt lạnh lùng mà trước mặt cô luôn không đứng đắn, đôi lúc làm người ta không thể đỡ nổi.

"Anh chỉ xấu với em thôi." Khương Thành Ngọc ôm cô khẽ nói.

Kiều Ngôn Hi tựa vào ngực cậu không lên tiếng, chỉ có mang tai đang đỏ hồng lên chứng minh sự xấu hổ của cô. Khương Thành Ngọc ôm cô, không thấy chút phiền nào, chỉ cần yên lặng ôm nhau như thế là cậu đã thấy đủ rồi.

Đột nhiên, ánh sáng từ đèn pin chiếu vào họ làm mắt cả hai không mở ra được, sau đó một giọng nói vang lên, "Cô cậu là học sinh lớp nào, trắng trợn yêu đương như thế, theo tôi vào văn phòng! Thật không thể tưởng tượng nổi!"

Khuôn mặt Kiều Ngôn Hi lập tức trắng bệch, cô biết họ bị giáo viên bắt rồi. Thôi xong, cô cắn môi, nước mắt rơi xuống, vậy phải làm sao bây giờ, thầy ấy đứng ngay bên cạnh, họ muốn chạy cũng không thoát. Cô nhớ đến ba, nhớ đến mẹ, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Khương Thành Ngọc ôm chặt cô, không chút buông lỏng, "Đừng sợ." Cậu nói nhỏ bên tai, cố gắng an ủi cô. Cậu biết, bây giờ nói lý do gì đều đã muộn, họ chỉ có thể đi vào văn phòng giáo viên. Nhưng cậu không sợ, tuyệt đối không sợ chút nào, trừng phạt có là gì, cậu chỉ mong sao người trên toàn thể giới đều biết Kiều Ngôn Hi là của cậu.

"Hai cô cậu còn ôm ấp gì nữa, đi mau! Chẳng biết xấu hổ!" Thầy giáo kia không nhìn được, thật đúng là trẻ người non dạ gì cũng không biết, không chú tâm học tập mà lại yêu đương, còn lộ liễu như thế, không trừng phạt nghiêm khắc là không được!

Khương Thành Ngọc vỗ nhẹ lưng Kiều Ngôn Hi, làm dịu tâm trạng cô. Mỗi cậu mím chặt, sự sắc bén trong mắt tự lại làm người ta sợ hãi, mặc dù cậu rất muốn công khai mối quan hệ của hai người, nhưng khiến Kiều Ngôn Hi buồn bã là không được. Cậu nhìn chăm chăm thầy giáo kia, mắt như kiếm

như muốn lắng trì thầy đó.

Thầy giáo đó bị cậu nhìn đến mức cả người lạnh toát, rợn cả tóc gáy, trong lòng âm thầm kêu khổ, khí thế của học sinh này sao mà lớn vậy, nếu là người bình thường thật đúng là ăn không tiêu. Nhưng anh ta là giáo viên, lập tức điều chỉnh tâm thái, "Đi mau, đừng kéo dài thời gian, tôi không thể bỏ qua cho cô cậu."

Lúc này Kiều Ngôn Hi cũng tỉnh táo lại, một khi đã bị bắt thì cô cũng đành chấp nhận, thay vì trốn trong ngực Khương Thành Ngọc, không bằng đứng ra đối mặt cùng cậu. Họ yêu nhau đấy thì có sao, họ sẽ không làm chậm trễ chuyện gì cả thì có gì phải sợ.

Cô đẩy Khương Thành Ngọc ra, lau nước mắt, cười với cậu rồi nhéo tay cậu, nói khẽ: Tớ không sao, sau đó đi theo thầy giáo kia.

Trên mặt cô vẫn còn vết nước còn cứng rắn nặn ra nụ cười, Khương Thành Ngọc vừa chua xót vừa thấy ngọt ngào, chua xót là vì cậu để cô chịu khổ, ngọt ngào là vì ngay cả lúc này cô vẫn muốn ở bên cậu. Cậu bước nhanh theo cô, không quan tâm thầy giáo đi đằng trước, lập tức nắm lấy tay Kiều Ngôn Hi. Kiều Ngôn Hi nhìn tay họ đan vào nhau, không nói gì, yên lặng để cậu dắt.

Mà bọn họ không phát hiện ra, khi bọn họ bị bắt có một người đứng ở phía đông nhìn theo, cười hả giận. Phải, là cô ta bí mật tố cáo, vậy thì sao, Kiều Ngôn Hi, tôi muốn cậu mất mặt trước toàn trường, không phải cậu đứng đầu Khoa Xã hội ư? Để giáo viên và học sinh toàn trường thấy người đứng đầu Khoa Xã hội và người đứng đầu Khoa Tự nhiên đã vi phạm nội quy trường học công khai yêu đương! Khương Thành Ngọc, cậu trước mặt nhiều người như thế làm tôi mất mặt, bây giờ tôi muốn cả hai người cùng phải nếm trải điều đó!

"Cô cậu ở lớp nào, tên là gì?" Thầy giáo kia ngồi vào bàn rút giấy bút ra, đeo kính lên nhìn bọn họ.

"Lớp 12, Khương Thành Ngọc." Con mắt Khương Thành Ngọc sáng đến dọa người, sự lạnh lẽo bên trong mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Còn là lớp trọng điểm của Khoa Tự nhiên nữa." Thầy giáo kia lắc đầu, "Tuồng vào được lớp trọng điểm thì rất giỏi hả? Thi đại học còn chưa biết thế nào đâu!"

Anh ta lại nhìn Kiều Ngôn Hi, "Còn cô? Cũng là lớp 12?"

Khương Thành Ngọc vừa định trả lời thay cô thì bên tai đã nghe thấy giọng nói mang âm mũi của Kiều Ngôn Hi, "Em là Kiều Ngôn Hi lớp 1."

Không dày dòng lời thôi, dứt lời, cô ngẩng lên cười xán lạn với cậu.

Ánh mắt kiên định và nghiêm túc đó làm trái tim cậu nóng lên, khao khát được hôn cô ngay chỗ này. Không phải mình cậu kiên định mà cô cũng thế, cô có thể làm được như vậy thì cậu còn lo lắng điều gì?

"Lớp trọng điểm của Khoa Xã hội?" Thầy giáo kia không dám tin hỏi lại, Kiều Ngôn Hi gật đầu.

Ồ? Sao tên hai đứa này quen vậy nhỉ? Từng nghe ở đâu rồi? Nhưng nghĩ không ra, chẳng qua sao mình lại nghe đến tên tụi nó? Thầy giáo kia cười tự giễu, xem ra là già rồi nên trí nhớ cũng không còn tốt nữa.

"Xem ra cô cậu học hành cũng không tệ, sao có thể bỏ phí tinh lực vào chuyện này, tôi nói này... balabalabala" Không nghĩ ra thì thôi, quán anh ta đã nghe hay chưa từng nghe, thầy giáo kia từ bỏ hành vi lãng phí tế bào mà bắt đầu tiến hành "giảng bài".

Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi đứng trước bàn làm việc không nói gì, thật ra họ rất muốn nói một câu: Thầy ơi, khi nào thì thầy thả bọn em đi được.

Có lẽ đã nhận ra tiếng lòng của họ, thầy giáo kia cuối cùng đã ngừng bài diễn thuyết của anh ta, "Được rồi, hôm nay cứ vậy đã, cô cậu về đi, ngày mai tôi sẽ thông báo cho chủ nhiệm lớp của cô cậu."

Khương Thành Ngọc gật đầu, kéo tay Kiều Ngôn Hi đi ra ngoài. Thầy giáo kia thở dài chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem ra đây là hai phần tử ngoan cố, đến nước này còn dám nắm tay nhau! Ngày mai phải bảo chủ nhiệm lớp chúng dạy dỗ lại!

"Kiều A Miêu, em có sợ không?" Hai người im lặng một lúc, Khương Thành Ngọc lên tiếng trước. Thật ra, thái độ ban nãy của Kiều Ngôn Hi đã nói rõ tất cả, nhưng cậu vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

"Hừ, Khương Thành Ngọc, chẳng lẽ anh không thấy?" Kiều Ngôn Hi lườm cậu, tên này bây giờ ngày càng giáo hoạt, cố tình bày ra vẻ mặt lạnh lùng để người ta không thấy bụng dạ đen tối của cậu.

"Anh muốn nghe chính miệng em nói." Khương Thành Ngọc quay mặt cô lại, mắt sáng quắc nhìn vào mắt cô.

Kiều Ngôn Hi bị ánh mắt cậu nhìn làm mặt đỏ ửng, mãi mới lắp bắp nặn ra vài từ, "Dù sao cũng, dù sao cũng... Ừ, chính là cái em nói đó." Tên này thật là, cứ ép mình phải nói ra lời làm mình xấu hổ muốn chết áy.

Khương Thành Ngọc cười ra tiếng, trong không gian đêm tối tĩnh lặng, biết cô xấu hổ nên cậu cũng không có ép cô.

"Ngày mai, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Cậu cầm chặt tay cô như đang truyền sức mạnh.

"Em biết, anh đừng lo." Kiều Ngôn Hi cười cười, đây là chuyện của hai người họ, cô sẽ gánh vác cùng cậu.

"Kiều A Miêu, nếu, anh nói là nếu." Khương Thành Ngọc dừng lại một lúc, nắm chặt tay Kiều Ngôn Hi, "Giáo viên báo cho phụ huynh, em sẽ làm thế nào?" Kiều A Miêu có vì người nhà mà từ bỏ tình cảm của họ không?

Kiều Ngôn Hi im lặng, đúng thế, lúc đó cô nên làm gì? Ba mẹ có kỳ vọng rất lớn với cô, mặc dù cô không khiến họ thất vọng, nhưng yêu sớm là không được phép. Cô có thể cam đoan mình không trễ nải việc học, nhưng ngộ nhỡ họ không tin mình thì phải làm sao?

Thấy Kiều Ngôn Hi không nói lời nào, trái tim Khương Thành Ngọc dần dần trầm xuống, chẳng lẽ chuyện xảy ra một năm trước với họ sẽ lặp lại?

"Kiều A Miêu, em..." Khương Thành Ngọc mấp máy môi nhưng không biết nên nói cái gì, cổ họng cậu như bị bịt lại, nỗi khủng hoảng nhanh chóng lan ra khắp lồng ngực.

Nhưng ngay lúc này cô đột nhiên cười với cậu, "Chuyện của em em sẽ tự mình quyết định." Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã làm cậu an lòng, chỉ cần cô nói thì cậu sẽ tin tưởng.

"Chúng ta cùng đối mặt!" Trong đêm tối, gương mặt cô mơ hồ dưới ánh đèn, không thể thấy được rõ ràng, Khương Thành Ngọc lại biết nhất định cô đang hít thở, cười như một con mèo nhỏ. Vậy là đủ rồi, cậu tự nói với mình, còn cầu gì hơn, cô quý trọng tình cảm của họ như thế là vận may lớn nhất của cậu.

Cậu nhẹ nhàng ôm cô dưới ký túc xá, "Ừ, chúng ta cùng đối mặt!"

Mặc kệ tương lai ra sao, bọn họ sẽ cùng bên nhau, cùng trải qua sóng gió, cùng vui vẻ, không ai có thể chia tách họ. Đã nói vĩnh viễn sẽ ở bên nhau, vậy thì nhất định sẽ là vĩnh viễn!

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Sáng hôm sau, Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc bị gọi lên văn phòng giáo viên chủ nhiệm. Theo lời hai giáo viên thì đây chính là chia ra "thẩm vấn". Khi nghe được chuyện Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc yêu đương từ phía thầy giáo đi tuần, họ đều không nói nên lời, sau đó lập tức hỏi lại liệu có phải nhớ nhầm sang học sinh khác rồi không.

Giáo viên đi tuần cẩn thận miêu tả đặc trưng bên ngoài của hai người, anh ta vừa nhắc đến Khương Thành Ngọc, chủ nhiệm lớp 12 lập tức đỡ trán thở dài, không sai đi đâu được, cái gọi là "khí thế mạnh mẽ, sắc mặt lạnh lùng, tích chữ như vàng" không phải là Khương Thành Ngọc thì còn là ai.

Ngày trước thầy mà nghe thấy học sinh yêu sớm đều rất tức giận, nhưng lần này thầy lại thấy hứng thú, rốt cuộc Kiều Ngôn Hi là cô bé thế nào mà có thể yêu đương với Khương Thành Ngọc. Thầy đã nghe được tên tuổi của Kiều Ngôn Hi, Trạng nguyên đứng đầu Khoa Xã hội, từng tiết hận nhân tài như thế mà không vào khoa mình, nhưng lần này, thầy thật sự muốn gặp được nữ sinh có thể được ca ngợi rất giỏi này.

Cô chủ nhiệm của Kiều Ngôn Hi cũng thấy rất khó tin, Kiều Ngôn Hi là học sinh thông minh nhất, chăm chỉ nhất của cô, cô không thể tưởng tượng nổi rằng con bé sẽ yêu sớm, lại còn với Trạng nguyên của Khoa Tự nhiên. Trong ấn tượng của cô, Kiều Ngôn Hi trừ học hành ra thì không để ý tới cái gì khác.

"Kiều Ngôn Hi, em với Khương Thành Ngọc đang yêu sao?" Dù đã biết nhưng cô chủ nhiệm vẫn có chút khó tin.

Sắc mặt Kiều Ngôn Hi đỏ hồng, khẽ gật đầu. Cô chủ nhiệm thở dài, "Cô luôn nhấn mạnh không được yêu sớm, ban đầu còn tưởng chuyện như thế sẽ chẳng bao giờ xảy ra trên người em, nhưng em..." Nói đến đây, cô tiếc hận nhìn Kiều Ngôn Hi, lắc đầu. Cô bé này sau này nhất định sẽ đạt được nhiều thành tựu, cô không muốn cô bé sẽ làm chậm trễ tương lai của mình.

"Em xin lỗi cô." Kiều Ngôn Hi cắn môi, mắt mù sương mông lung.

"Người em có lỗi không phải cô mà là cha mẹ em." Cô chủ nhiệm chân thành nói, "Thành tích của em tốt như thế, kỳ vọng của họ dành cho em chắc chắn rất lớn, em bây giờ sẽ làm chậm trễ việc học của mình, chia tay đi, muốn yêu đương thì lên đại học."

Không thể, làm sao có thể chia tay được? Họ không phải đang chơi trò đóng giả gia đình hồi nhỏ mà thật sự nghiêm túc, họ thật lòng yêu thương nhau. Nhưng vì sao không ai tin? Lần chia tay đó đã đau như thế, đủ để cô vĩnh viễn khắc ghi, cô không bao giờ muốn chia tay với cậu nữa! Tuyệt đối không! Kiều Ngôn Hi cúi đầu, im lặng.

Cô chủ nhiệm nhìn cô như vậy là đã biết suy nghĩ của cô. Trẻ con mà, nhất định sẽ rất tò mò về tình yêu, muốn thử nghiệm cũng có thể hiểu, nhưng tuyệt đối không phải nghiêm túc. Cô có lòng tin sẽ làm chúng chia tay.

“Tiền đồ của em vô cùng rộng mở, bây giờ em còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu, cô là người từng trải, những gì nói ra với em đều là kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không hại em. Nếu vì chuyện này mà thành tích của em giảm xuống thì sao? Mau chia tay đi, hai em đều là học sinh giỏi, cô với thầy chủ nhiệm lớp 12 đã thương lượng, sẽ không thông báo cho phụ huynh, chỉ cần các em chia tay, thầy cô coi như chưa xảy ra chuyện gì cả.”

“Thưa cô.” Kiều Ngôn Hi cắn chặt môi dưới, nhìn thẳng vào giáo viên chủ nhiệm, “Bọn em không chia tay đâu! Bọn em sẽ không làm chậm trễ việc học.” Tim cô đập rất nhanh, không ai biết cô đã phải cố lấy can đảm nhiều như thế nào để nói ra lời này.

Cái gì? Cô chủ nhiệm lớp 1 thật không thể tin vào tai mình, đúng là tuổi trẻ khí thịnh. Cam đoan không làm chậm trễ việc học? Làm sao có thể, cô đã đi dạy nhiều năm, đã thấy biết bao học sinh vì yêu sớm mà thành tích tụt hậu. Ban đầu ai cũng cam đoan mình không làm chậm trễ việc học, nhưng có ai làm được không? Không có!

“Kiều Ngôn Hi, em lấy gì cam đoan với cô? Làm sao em biết mình có thể làm được? Đừng nhất thời tùy hứng nữa, sớm chia tay thì đối với cả hai em đều là chuyện tốt.” Cô chủ nhiệm nhìn Kiều Ngôn Hi qua cặp kính, giống như Kiều Ngôn Hi mà không đồng ý chia tay thì sẽ không bỏ qua.

“Kỳ thi cấp ba của bọn em đều rất tốt!” Lần đầu tiên Kiều Ngôn Hi cãi lại cô chủ nhiệm, cô nói không làm chậm trễ việc học thì sẽ không, giữa họ chỉ có sự ủng hộ chứ không có sự cản trở!

“Kỳ thi cấp ba tốt thì đã sao? Có thể chứng minh điều gì?” Cô chủ nhiệm cười châm chọc, “Bản thân đứng thứ hai toàn thành phố đã thấy mình rất giỏi ư? Con đường sau này của em còn dài hơn!” Cô chủ nhiệm không biết vì sao Kiều Ngôn Hi lại đột nhiên nhắc đến thành tích thi cấp ba, không nghĩ nhiều hơn, dừng một lúc lại khuyên bảo.

“Thưa cô, bọn em... bọn em đã bắt đầu từ năm lớp 8.” Kiều Ngôn Hi cắn răng rồi vẫn nói ra. Cô tuyệt đối sẽ không chia tay với Khương Thành Ngọc, nhưng đồng thời, cô lại không muốn giáo viên thông báo cho cha mẹ, đành phải nói ra khoảng thời gian họ yêu nhau.

Cô chủ nhiệm lập tức nghẹn lời, đã bắt đầu từ cấp 2? Hèn chi Kiều Ngôn Hi nhắc đến thành tích thi cấp 3, bây giờ cô đang làm gì, còn khuyên bảo cái rắm! Nhưng cô lại không muốn cãi đầu trước học sinh của mình, thế là thấp giọng ho hai tiếng, “Em có thể cam đoan thành tích sẽ không bị tụt?”

Kiều Ngôn Hi liên tục gật đầu, ra vẻ ngoan ngoãn.

“Cô sẽ xem kỳ thi thử tới, nếu thành tích kém hơn trước thì lập tức chia tay cho cô!” Cô tìm một cái bậc thang cho mình, xem đi, ước nguyên ban đầu của cô vẫn không đổi, cô vẫn kiên quyết phản đối các em yêu đương.

“Chắc chắn sẽ không, cô hãy chờ xem!” Trên mặt Kiều Ngôn Hi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, A Ngọc, em thành công rồi, chúng ta không còn trở ngại nữa, còn anh thì sao? Phía anh thế nào rồi? Em rất muốn gặp anh!

“Được rồi, ra ngoài đi!” Cô chủ nhiệm phát tay, dường như rất mệt mỏi.

Kiều Ngôn Hi cuối cùng chờ được câu nói này, gần như chạy ra ngoài, cô chủ nhiệm nhìn ở sau lưng. Nếu là học sinh bình thường, cô không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, không cho học sinh yêu sớm là nguyên tắc của cô. Nhưng khi người này là học sinh đứng đầu toàn trường, nguyên tắc hình như cũng có thể thay đổi.

Kiều Ngôn Hi ra khỏi văn phòng, không lập tức trở về lớp, cô muốn mau chóng biết Khương Thành Ngọc thế nào. Cô đi về phía cầu thang họ thường đi qua, khi định rẽ thì sợ ngại người, chào đón cô là nụ cười mỉm ấm áp của Khương Thành Ngọc.

A Ngọc, A Ngọc của cô, khi cười lên thật xinh đẹp, trong lúc vô tình Kiều Ngôn Hi đã bị nụ cười này của Khương Thành Ngọc hấp dẫn, ngay đến chuyện muốn hỏi cũng quên.

Khương Thành Ngọc nhìn dáng vẻ ngờ ngác của cô, tâm trạng liền tốt hơn, thầy chủ nhiệm gọi cậu vào chỉ để xác định chuyện này từ miệng cậu, sau đó trừ bày tỏ kinh ngạc ra thì không nói thêm gì, hoàn toàn không có ép buộc họ chia tay hay gọi phụ huynh như cậu nghĩ. Chẳng qua lúc cuối cùng, thầy ấy vỗ vai mình rồi nói “Thầy biết em có chừng mực”.

Khi đó, cậu đột nhiên cảm động, trừ Kiều Ngôn Hi ra, chưa từng có ai tin tưởng cậu như vậy. Cậu cúi đầu một cái thật sâu rồi nói cảm ơn với thầy. Lời tuy đơn giản nhưng là sự cảm kích từ đáy lòng. Cảm ơn thầy đã tin cậu, cảm ơn thầy đã không ép cậu chia tay với cô gái cậu yêu nhất, cảm ơn thầy không nói cho cha mẹ cậu.

“Anh chờ em lâu lắm rồi đó.” Khương Thành Ngọc cầm tay Kiều Ngôn Hi, mắt sụp xuống, thấp giọng nói. Không ngờ trên khuôn mặt lại hiện lên biểu cảm tủi thân.

Cậu ấy! Cậu ấy đang làm nũng với mình sao?! Khương Thành Ngọc đang làm nũng! Kiều Ngôn Hi kinh hãi, cậu bị kích thích gì vậy? Ngọn núi băng này lại làm nũng? Trời ơi, có phải mình đang nằm mơ không?

Không thấy Kiều Ngôn Hi trả lời, Khương Thành Ngọc có chút không vui, nhéo má cô, hi vọng đổi lại sự chú ý của cô.

“Khương Thành Ngọc”, Kiều Ngôn Hi quan sát cậu từ trên xuống dưới, “Vừa rồi anh có tính là làm nũng hay không?”

Khuôn mặt Khương Thành Ngọc đỏ lên, ách, cậu nhất thời không kiểm soát được tâm tình nên luống cuống trước mặt bà xã. Chuyện này đánh chết cũng không thể thừa nhận!

“Không hề.” Cậu sung mặt lên, trở lại dáng vẻ lạnh lùng ngày thường. Trong lòng lại cầu khẩn, hi vọng Kiều Ngôn Hi mau quên chuyện này đi, đừng dây dưa vấn đề ấy nữa, nhưng kết quả không như ý nguyện.

“Khương Thành Ngọc, không phải anh xấu hổ đó chứ?” Trong lúc vô tình Kiều Ngôn Hi đã nói trúng rồi!

Hai tai Khương Thành Ngọc nhanh chóng đỏ bừng, nhưng vẫn còn mạnh miệng, “Không có.” Hai từ lạnh lùng nhưng thiếu đi sự bình tĩnh của ngày thường mà có vẻ không có sức thuyết phục.

“Ha ha, Khương Thành Ngọc, tai anh đỏ rồi kia kìa, còn nói... ừm.” Những câu còn lại đã bị Khương Thành Ngọc nuốt vào bụng.

Đừng bao giờ khinh thường con trai khi họ then quá hóa giận, mặc dù có rất nhiều cách để bạn ngậm miệng, nhưng anh ấy sẽ chọn cách trực tiếp nhất, cũng là cách mà anh ấy thích nhất. Cuối cùng người thua thiệt lại là chính bạn.

Mãi lâu sau, khi Khương Thành Ngọc buông Kiều Ngôn Hi ra, trò đùa của Kiều Ngôn Hi đã sớm chạy lên chín tầng mây/

“Phía anh thế nào?” Cuối cùng Kiều Ngôn Hi đã nhớ lại dự tính ban đầu của cô.

“Không có vấn đề!” Khương Thành Ngọc hớn hờ, “Còn em?”

“Cũng đã xong.” Kiều Ngôn Hi nở nụ cười, nhìn vào mắt Khương Thành Ngọc.

“Thật tốt.” Cậu than nhẹ, thỏa mãn ôm cô, cuối cùng họ không còn lo lắng gì nữa. Giữa họ đã không còn trở ngại nào rồi.

Kiều Ngôn Hi nằm trong ngực Khương Thành Ngọc, trong hơi thở toàn bộ là mùi hương của cậu, thoang thoảng, giống như vị chanh, thoải mái dễ chịu. Cậu ấy là của cô, may quá, cô đã không bỏ qua cậu ấy.

Có những điều rồi cuối cùng sẽ nước chảy thành sông.

“A Ngọc”, cô ngẩng lên nhìn cậu.

“Chuyện gì?” Cậu cúi đầu đối diện với cô.

“Em yêu anh.” Giọng cô nhẹ nhàng, gần như nhỏ đến mức không nghe thấy. Nhưng cậu vẫn nghe được.

Thình thịch, cậu nghe thấy tiếng trái tim mình đập ngày một nhanh hơn, giống như muốn nhảy xổ ra, hơi thở trở nên khó khăn, cậu hôn hên mấy hơi, vất vả lắm mới lấy lại được hô hấp.

Không đáp lại cô một câu anh cũng yêu em mà càng ôm chặt lấy cô, để trái tim mình nói cho cô tất cả. Tình yêu của cậu dành cho cô quá mãnh liệt, đến mức không thể dùng ngôn từ để biểu đạt nó.

Sau này, họ sẽ ngày càng giỏi hơn. Cùng thi vào một trường đại học, từ nay về sau sẽ không xa nhau, cùng ở bên nhau. Cho đến một ngày họ không còn tồn tại... Để thời gian chứng minh cho tình yêu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc ngây ngô cho rằng mọi vấn đề đều đã được giải quyết, giữa họ đã không còn chướng ngại, nhưng mọi chuyện chỉ mới bắt đầu, sau này họ sẽ còn phải đối mặt với nhiều thứ hơn nữa.

Rất nhanh, rất nhiều học sinh trong trường thảo luận về chuyện ba của Trịnh Nguyên Khoa Xã hội mới ra tù. Ngôi trường vốn trầm lắng này vì tin tức có tính bùng nổ ấy mà sôi trào, từ học sinh mới vào trường cho tới học sinh lớp 12, tất cả đều thảo luận. Giống như trong hồ nước bình lặng đột nhiên bị thả vào một quả bom, tin tức này lan truyền đến mọi góc ngách trong trường với khí thế sét đánh không kịp bưng tai.

Kiều Ngôn Hi vốn là nhân vật điểm nóng của trường 24, qua chuyện này, tất cả học sinh trong trường đều biết Trịnh Nguyên Khoa Xã hội lớn lên trong hoàn cảnh nào.

"Kiều A Miêu, không phải sợ, có anh ở đây." Khương Thành Ngọc vụng về vỗ lưng an ủi Kiều Ngôn Hi. Cậu không biết làm thế nào bí mật của Kiều Ngôn Hi bị tiết lộ ra ngoài, nếu để cậu biết người kia là ai, nhất định sẽ khiến hắn không được sống tốt!

"Không sao, Khương Thành Ngọc, em không quan tâm chuyện đó từ lâu rồi." Kiều Ngôn Hi cười nhẹ, quá khứ là quá khứ, có che giấu cũng không xóa được dấu vết của nó, không có tường nào gió không lọt qua được, một ngày nào đó nó sẽ lan ra. Cô đã sớm nhìn thấu, hơn nữa, bây giờ cô không có gì

phải sợ cả.

Công việc của ba đã tốt hơn, bây giờ ông không còn làm công việc nặng nhọc nữa mà bắt đầu tự nhận thầu xây dựng, tiền kiếm được ngày càng nhiều, sinh hoạt gia đình cũng có được cải thiện rất lớn. Với lại, cô chẳng những có Khương Thành Ngọc ủng hộ sau lưng mà còn có cả những người bạn tốt, cứ để mặc mấy lời đồn nhảm kia đi.

Dù nghĩ vậy, cô cũng rất muốn biết chuyện này sao lại bị lan truyền, những người biết đều không có khả năng nói, vậy thì rốt cuộc là ai?

Cô nói vậy là muốn Khương Thành Ngọc được thoải mái, nhưng không biết rằng nó lại càng làm cho Khương Thành Ngọc khó chịu. Lời đồn thổi như vậy cũng không dễ bưng, vậy rốt cuộc khi còn bé Kiều A Miêu của cậu đã phải chịu khổ đến mức nào? Cậu bỗng cảm ghét bản thân, vì sao không sớm gặp được Kiều Ngôn Hi cơ chứ.

"Đừng sợ, anh sẽ giải quyết!" Khương Thành Ngọc nhìn vào mắt Kiều Ngôn Hi, đưa ra lời hứa hẹn.

"Thật sự không sao đâu, Khương Thành Ngọc, đừng phí tâm vì chuyện này, cứ để tự nó dần biến mất thôi!" Cô thật vui khi cậu để tâm đến chuyện này, nhưng không muốn vì nó mà làm cậu phân tâm, chỉ là mấy lời đồn, cô thật sự không sợ.

"Cứ giao cho anh!" Khương Thành Ngọc dường như không nghe được Kiều Ngôn Hi nói gì nên vẫn nói vậy với cô.

Kiều Ngôn Hi bắt đầu đi, cô biết, anh chàng này lại cố chấp rồi. Thôi cứ kệ anh ấy, không thì anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nhưng Kiều Ngôn Hi tuyệt đối không nghĩ tới, Khương Thành Ngọc dùng cách ngốc nghếch nhất nhưng cũng là cách nhanh nhất, đó là tìm một tin tức khác càng rung động hơn thay thế cho tin tức này. Mà tin tức khác ấy chính là bí mật của cậu!

Mãi đến khi trường 24 thảo luận càng sôi nổi hơn về chuyện của Khương Thành Ngọc, Kiều Ngôn Hi mới giật mình khi Khương Thành Ngọc nói giao cho cậu là thế nào.

"Khương Thành Ngọc, anh là tên ngốc sao? Em đã nói em không quan tâm rồi mà!" Kiều Ngôn Hi hét thật to về phía Khương Thành Ngọc, nước mắt tranh nhau rơi xuống. Những câu nói "vứt bỏ", "không ai cần" đó như những cây kim đâm vào tim cô. A Ngọc của cô là người kiêu ngạo thế nào, sao có thể bị nhiều người châm chọc như thế chứ.

"Giải quyết được là tốt rồi." Khương Thành Ngọc vẫn mang khuôn mặt không chút thay đổi, dường như những gì trường học đang bàn tán không phải chuyện của cậu. Cậu nhìn cô gái mắt ngấn nước đang hung dữ với mình, trong mắt đọng đầy dịu dàng và yêu thương, "Anh muốn dùng sức mình làm chút gì đó cho em." Cậu lau nước mắt cho cô rồi nói.

"Còn em? Em cũng lo cho anh mà!" Kiều Ngôn Hi nín lấy áo cậu, lay cậu thật mạnh, cái tên này sao cứ làm người ta vừa cảm động vừa đau lòng thế cơ chứ? Cậu vì cô mà không tiếc vạch ra vết sẹo của mình, rõ ràng đau đến nổi máu chảy đầm đìa mà cứ muốn giả vờ không sao trước mặt cô.

"Có câu nói này của em là đủ rồi." Khương Thành Ngọc nhếch môi, nở nụ cười mỉm, xoa mái tóc dài mềm mại của cô, "Kiều A Miêu, em hãy nhớ, trên thế giới này, trừ em ra, anh không bận tâm bất cứ cái gì cả."

Đây không phải lời ngon tiếng ngọt, đây chỉ là những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng cậu. Cậu đã nói từ lâu, cô là mọi thứ của cậu, cậu không thể không có cô. Vì cô mà trả giá, cậu cam tâm tình nguyện, cũng bởi cậu cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Cậu thấy nên làm thì sẽ làm, đơn giản vậy thôi, chỉ cần là chuyện tốt với cô, còn lại đều không nằm trong phạm vi lo nghĩ của cậu.

Còn nói gì được nữa đây, có một người lo lắng cho bạn mọi chuyện, luôn lấy bạn làm chủ, để cả thế giới của người ấy đều tràn đầy hình bóng bạn, còn có điều gì có thể khiến bạn cảm động hơn. Kiều Ngôn Hi tựa vào ngực Khương Thành Ngọc, tay vòng lấy eo cậu, cảm nhận nhiệt độ từ cậu. Cứ vậy đi, A Ngọc, cứ theo em cả một đời, yêu em cả một đời, em đã không thể xa anh rồi, không, phải là đã sớm không thể xa anh.

Ngọn gió lớn trên sân thượng thổi bay tới ai, trêu chọc trái tim ai.

"Là cậu làm đúng không!" Tiết Đồng Hải nhìn về phía Lý Thanh, giọng điệu rất chắc chắn.

Ánh mắt Lý Thanh trốn tránh, xen lẫn trong đó là hoảng loạn. Nhưng cô ta vẫn trấn định đáp lại, "Tôi không biết cậu đang nói cái gì."

Tiết Đồng Hải cười châm chọc, "Đừng có giả ngu với tôi, cậu tưởng tôi không có bằng chứng nào mà có thể tra ra cậu?"

Huyết sắc trên mặt Lý Thanh nháy mắt thật sạch, "Vậy thì sao, mắc mớ gì tới cậu?" Cho dù có người khác biết cô ta cũng không sợ, chỉ cần người đó không phải Khương Thành Ngọc. Cho dù cậu đã làm cô ta tổn thương, cô ta vẫn không nỡ với cậu.

Lần đó đi tố cáo với thầy Hướng xong cô ta đã hối hận, như vậy mặc dù khiến Kiều Ngôn Hi bị trừng phạt, nhưng Khương Thành Ngọc cũng phải chịu tội chung. Sau nhiều ngày không có tin tức, cô ta cũng biết giáo viên đã đề chuyện này xuống, vừa không cam tâm vừa thở phào, may là không có dính đến Khương Thành Ngọc.

Hồi còn học cấp 2, có một lần cô ta không cẩn thận nghe được cuộc đối thoại của Kiều Ngôn Hi và Tiết Đồng Hải, biết được ba của Kiều Ngôn Hi đang phải ngồi tù. Vừa hay, cách kia không phá được cô thì thả tin tức này ra. Cô ta biết sự đáng sợ của lời đồn, nó có thể phá hủy một con người.

"Cậu rất thông minh." Tiết Đồng Hải nhìn chằm chằm Lý Thanh, đôi mắt vừa sắc bén vừa lạnh lẽo, "Cho nên đừng chọc vào tôi."

Lý Thanh bị cậu nhìn đến nổi da đầu ngứa ra, nhưng không thể không giả vờ bình tĩnh, "Cái gì?" Cô ta không hiểu được hai câu này của Tiết Đồng Hải.

Tiết Đồng Hải nở nụ cười, lộ ra hai núm đồng tiền trên má, nhưng lời lẽ lại lạnh đến cùng cực, "Cậu nói xem, sau chuyện ba của Trạng Nguyên Khoa Xã hội từng ngồi tù và Trạng Nguyên Khoa Tự Nhiên bị ba mẹ vứt bỏ lại có thêm chuyện mẹ của học sinh top ba Khoa Tự Nhiên là *** thì sẽ thế nào?"

Lý Thanh lùi về sau từng bước, khuôn mặt méo mó vì đau khổ, cả người cô ta run rẩy, ngay đến môi cũng run run không nói nên lời.

Một lúc sau, cô ta nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt trượt xuống, "Làm sao cậu biết?" Đây là bí mật lớn nhất của cô ta, cô ta không có bố, mẹ kiếm sống nhờ vào việc ***, cô ta luôn cẩn thận giữ bí mật, tại sao lại bị người trước mặt này biết?

"Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm." Tiết Đồng Hải tiến lên từng bước, áp sát Lý Thanh, "Sau này đừng có làm chuyện mờ ám gì nhằm vào Kiều Ngôn Hi."

"Vì sao?" Lý Thanh hỏi, "Chẳng lẽ cậu..." Một nam sinh chịu trả giá vì một cô gái thì chỉ có hai nguyên nhân.

Quả nhiên, "Tôi thích cô ấy." Nhắc đến Kiều Ngôn Hi, ánh mắt cậu dịu lại, bên trong sâu không thấy đáy, dường như đang chìm trong hồi ức tốt đẹp, giọng nói trong trẻo, "Vì cô ấy, chuyện gì tôi cũng có thể làm."

"Cậu ta đã là bạn gái của Khương Thành Ngọc, chẳng lẽ cậu không ghen? Cậu làm vậy còn có ý nghĩa gì?" Lý Thanh hét lên, là cậu ta, là cậu ta phá hỏng chuyện của mình, còn là vì bạn gái của người khác.

"Không sao, chỉ cần cô ấy tốt, tôi bằng lòng đem hết hạnh phúc của mình cho cô ấy." Cậu cười nhẹ, tình cảm tràn ra khỏi đáy mắt. Hi Hi của cậu, cậu chỉ có thể nói ra tình cảm dành cho cô như vậy. Nhưng cậu không hối hận, chỉ cần cô hạnh phúc, chuyện gì cũng đều sẽ tốt cả.

Lý Thanh lập tức im lặng, người con trai này vì người trong lòng mà làm nhiều chuyện như thế, không cần hỏi báo, chỉ cần lặng lẽ yêu thích, không để cô gái mình thương bối rối. Cho dù như thế nào, người con trai này cũng làm cô ta bội phục từ tận đáy lòng.

"Sau này cậu định làm thế nào?" Cô ta không nhìn được hỏi dự định của cậu, mọi cảm xúc đối nghịch biến mất, họ như những con người đồng bệnh tương liên. Cậu cũng là người khiến cô ta bội phục.

Nhắc đến việc này, ánh mắt cậu nhìn ra xa, đau khổ và thương tâm xoắn lại trong mắt, "Tôi sẽ ra nước ngoài."

"Cậu không định gặp lại cậu ta nữa?"

"Ừ, không gặp, thay vì khiến cô ấy đau khổ, không bằng tôi nhận lấy toàn bộ." Giọng cậu trầm xuống, giống như rời khỏi cô ấy là tra tấn lớn nhất của cậu.

Hi Hi, chúc cậu hạnh phúc, đây là lời chúc cuối cùng của tớ, tớ phải đi rồi, vĩnh viễn rời khỏi đây, đến một quốc gia không có cậu, như vậy ít nhất tớ còn có thể tự do nhớ cậu, Khương Thành Ngọc sẽ đối xử tốt với cậu, tớ có thể nhìn ra, cậu ta thật sự yêu cậu, yêu đến mức quên cả bản thân. Hi Hi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.

"Thật là một tình yêu vĩ đại." Lý Thanh cười nhạt, cô ta hoàn toàn không làm được như thế, cô ta sẽ ghen, sẽ tức giận.

Tiết Đồng Hải lắc đầu, "Vĩ đại chỗ nào chứ, muốn người mình thích sống tốt cũng chỉ là chuyện thường tình của con người." Cậu chưa bao giờ có cảm giác mình vĩ đại.

Lý Thanh sùng sốt, ngay sau đó liền thoải mái, người này thật sự luôn lo nghĩ cho Kiều Ngôn Hi. "Cậu có không cam lòng không?" Vẫn không nhìn được mà hỏi.

"Tất nhiên là có!" Cậu mím môi, cười đắng chát, "Nhưng còn có cách nào nữa, ai bảo tôi thích cô ấy."

Đúng thế, ai bảo tôi thích cô ấy! Một câu nói bất đắc dĩ cỡ nào. Liệu mình cũng có thể như cậu ta, im lặng nhìn cậu ấy tìm được hạnh phúc của bản thân?

"Cậu yên tâm." Cô ta độ nhiên lên tiếng, cậu nghe xong liền hiểu, đúng là cô gái đáng yêu.

"Cám ơn." Cậu nói, còn tặng thêm một câu, "Tôi rất thương thức cậu." Cậu bỗng trở nên xấu hổ, gãi đầu, "Tôi nghiêm túc." Hoàn toàn không còn đáng vẻ hùng hổ như vừa rồi.

Cô ta cười thoải mái, "Tôi cũng vậy."

Một nụ cười hóa giải hận thù, hi vọng cả hai người đều tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Lời đồn gần như đều vây quanh Khương Thành Ngọc, còn tin tức liên quan đến Kiều Ngôn Hi đã sớm bị người ta quên lãng. Khương Thành Ngọc vẫn làm theo ý mình, không bận tâm đến lời xì xào của người khác về cậu, theo đó những tin đồn ấy giảm dần, dường như bất kể chuyện nào, khi cảm giác mới mẻ qua đi thì mọi người sẽ nhanh chóng lãng quên nó.

Tiết Đồng Hải giúp đỡ Kiều Ngôn Hi giải quyết tất cả nhưng cô không biết gì cả, cô chỉ biết đến sự nỗ lực của Khương Thành Ngọc, cái cô nhớ cũng chỉ có điều tốt đẹp của Khương Thành Ngọc, chỉ có Khương Thành Ngọc đẩy bản thân ra đầu sóng ngọn gió giúp cô thoát khỏi biến cố.

Cô cảm động, biết ơn, nhưng không hề biết chút gì về người con trai giấu giếm trả giá đằng sau, thế nên cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc cảm kích.

Không có những chuyện làm người khác bận tâm, toàn bộ sự chú ý của cô đều dồn cho việc học, sắp phải thi tốt nghiệp rồi, cho dù là người có thành tích đứng đầu như cô cũng hồi hộp.

Cô thực hiện lời hứa với chủ nhiệm lớp, giữ vững thành tích, không hề có chút dấu hiệu trượt dốc. Cho nên giáo viên cũng mở một mắt nhắm một mắt với chuyện của họ, không còn nhắc tới việc tìm gia đình nói chuyện hay bảo họ chia tay.

Còn về người con trai lặng lẽ bảo vệ phía sau cô, cô không biết, cũng không đặc biệt để ý. Cô luôn cho rằng họ sẽ làm bạn cả đời, một khi đã vậy, cuộc đời dài như thế, luôn có thời gian để trò chuyện tâm sự với nhau...

"Hi Hi, gần đây cậu... khỏe không?" Chưa đến kỳ thi tốt nghiệp cậu phải đi rồi, hãy để cậu ngắm cô gái mà cậu thích nhiều hơn một chút, cho dù là liếc mắt một cái thôi cũng được. Giấy nhập học đã được phê duyệt, visa cũng sắp làm xong, bây giờ chỉ còn lại vấn đề thời gian.

Chỉ còn nửa tháng nữa là cậu sẽ không được thấy cô, trái tim đau đớn khôn nguôi. Nhưng không còn cách nào cả, yêu cô như thế mà chỉ có thể nhìn cô cùng với người con trai khác hạnh phúc bên nhau, vậy thì cậu càng không thể chịu nổi.

"Tớ khỏe lắm, Tiết Đồng Hải." Kiều Ngôn Hi hơi lạ, không biết vì sao cậu lại đột nhiên hỏi thế, là vì lời đồn lúc trước hay là vì sắp tới kỳ thi đại học?

"Vậy là tốt rồi." Cậu cười, mắt nhìn cô thật kỹ như muốn khắc họa hình ảnh cô trong lòng.

"Cậu đang nói đến lời đồn trước đây à? Không sao, Khương Thành Ngọc đã sớm giải quyết rồi, tớ không còn để tâm nữa, cậu đừng lo." Nhắc đến Khương Thành Ngọc, cả khuôn mặt cô bừng lên hạnh phúc.

Nhưng trong mắt cậu, đó lại là độc dược trí mạng nhất, vì sao? Vì sao ngay cả khi ở cùng tớ mà cậu cũng nghĩ đến cậu ta? Tiết Đồng Hải thật muốn lớn tiếng nói cho cô biết là cậu phải đi rồi, nhưng đến miệng lại nuốt xuống, nói cho cô để làm gì? Khiến cô phải chịu bồi rối thêm sao? Hay là để đổi lại một câu chúc cậu thuận buồm xuôi gió? Đó đều không phải kết quả cậu muốn, thôi, vẫn không nên nói thì hơn.

"Ừ, tốt, cậu ta... cậu ta sẽ chăm sóc tốt cho cậu, tớ, cũng yên tâm." Cậu quay đi, nhìn sân trường qua lớp kính thủy tinh trên hành lang, dòng người trên sân hồi hả, sắp phải nói lời tạm biệt rồi!

Kiều Ngôn Hi đỏ mặt, "Thưa Tướng, cậu đang nói gì vậy, ầm đầu à."

Tiết Đồng Hải nhìn cô, xoa lên mái tóc cô, "Cứ coi như tớ ầm đầu đi, đến giờ học rồi, tớ về đây, hẹn gặp lại, Hi Hi." Đôi mắt cậu chứa tình cảm và quyến luyến, xen lẫn trong đó là đau đớn và dằn vặt, vuốt ve trên đỉnh đầu cô như không muốn buông tay mấy cái rồi mới lưu luyến quay đi.

Nói là hẹn gặp lại nhưng sẽ không còn gặp lại nữa. Quay đi chính là cả đời, cậu biết nhưng cô không biết.

Giữa bọn họ cũng chỉ có kết quả như vậy thôi.

Kiều Ngôn Hi đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng Tiết Đồng Hải, cô có cảm giác hôm nay Tiết Đồng Hải là lạ, có chuyện gì sao, hình như không có, thật không hiểu nổi, không chừng bị ầm đầu thật cũng nên.

Cô quay về lớp mà không biết rằng, đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy người ấy, sau này, sẽ không còn một người con trai rực rỡ như mặt trời gọi cô Hi Hi, Hi Hi, không còn ai có lúm đồng tiền nho nhỏ xinh đẹp ấy nữa, cũng sẽ không còn ai có thể toàn tâm toàn ý trân trọng cô như người ấy.

Đáng tiếc khi cô biết được thì đã muộn, cảnh còn người mất, bên cạnh đâu còn bóng dáng người kia nữa.

"Manh Manh, cậu có phát hiện Tiết Đồng Hải hơi lạ không?" Kiều Ngôn Hi vẫn muốn hỏi Doãn Manh Manh xem, dù sao nói không chừng Tiết Đồng Hải thật sự có chuyện.

"Đâu, tớ thấy cậu ấy rất bình thường mà, hôm qua tớ còn gặp cậu ấy nữa." Doãn Manh Manh vừa cúi đầu làm đề toán vừa đáp lời Kiều Ngôn Hi.

"Thật sao? Tớ có cảm giác không được bình thường." Kiều Ngôn Hi vỗ trán, nghĩ mãi không ra, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

"Yên nào, sắp thi rồi, không bình thường thì là bình thường, biết chưa?" Trước kỳ thi tốt nghiệp có ai lại bình thường được, không chừng Tiết Đồng Hải cũng vì như vậy mới khiến Tiểu Khê có cảm giác là "không bình thường".

"Vậy à, chắc do tớ nghĩ nhiều." Kiều Ngôn Hi thấy Doãn Mạnh Mạnh nói rất có lý, mọi người đều là học sinh lớp 12, khẩn trương trước kỳ thi là bình thường, cho nên không cần truy cứu đến cùng.

Quay về chỗ, Kiều Ngôn Hi toàn tâm vui đầu vào việc học, nhanh chóng quên chuyện này đi. Hai tháng tới, học tập là quan trọng nhất.

"Khương Thành Ngọc, cậu phải chăm sóc Hi Hi thật tốt, không được thay lòng, không được làm cô ấy giận, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!" Tiết Đồng Hải nhìn chòng chọc vào Khương Thành Ngọc.

Khương Thành Ngọc cau mày, bởi vì cái câu Hi Hi kia của cậu ta, cũng bởi vì cậu ta cảnh cáo mình. Kiều A Miêu là bạn gái cậu, tất nhiên cậu sẽ đối xử tốt, đó là chuyện đương nhiên, còn cần người bên ngoài như cậu ta nói ba nói bốn sao. Lại còn thay lòng đổi dạ? Dù cậu có chết thì trái tim dành cho Kiều A Miêu cũng không thay đổi.

"Khương Thành Ngọc, cậu có nghe hay không?" Tiết Đồng Hải mang theo khí thế hùng hổ bước đến, dường như không nghe được câu trả lời của cậu thì sẽ không bỏ qua.

"Không cần cậu nhắc." Khương Thành Ngọc mở miệng, lạnh nhạt đáp trả.

Khí thế của cả hai trời sinh như đã bất hòa, ở cùng một chỗ sẽ bùng lên ngọn lửa văng khắp nơi.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không có ý gì với Hi Hi nữa." Tiết Đồng Hải thấy nét mặt hoảng hốt của Khương Thành Ngọc liền cười chế nhạo, "Cô ấy vĩnh viễn không yêu tôi, dù tôi có cố gắng thế nào cũng vô ích."

"Cuối cùng cậu đã chịu từ bỏ?" Khương Thành Ngọc không biết rốt cuộc cậu ta có ý gì, nhưng nghe giọng điệu này thì có vẻ là muốn từ bỏ. Trong lòng cậu thoáng mừng thầm.

"Đúng thế, chắc cậu đang vui lắm hả!" Tiết Đồng Hải thấy cậu không còn cau có mặt mày như lúc đầu nữa thì nói, "Tháng sau tôi sẽ ra nước ngoài, sẽ không quay về nữa."

Khương Thành Ngọc sững sờ, dù cậu có chán ghét cậu ta nhưng cũng rất bội phục cách làm của cậu ta. Kể cả có là tình địch của cậu thì cậu cũng rất kính trọng. "Bởi vì Kiều Ngôn Hi?"

"Cậu nói xem?" Cậu ta cười xột xea, "Chăm sóc cô ấy thật tốt, sau này sẽ không còn ai tranh đoạt với cậu nữa." Nói xong, cậu ta quay người định đi.

"Tôi rất bội phục cậu." Giọng Khương Thành Ngọc vang lên đầy mạnh mẽ, mang theo sự kiên định.

"Cám ơn, vinh hạnh của tôi." Tiết Đồng Hải quay đầu lại dành cho cậu một nụ cười, bất kể như thế nào, tên này cũng có tư cách làm bạn trai của Hi Hi, thậm chí còn có tư cách hơn mình, cậu ta là một đối thủ xứng đáng, nếu không có Hi Hi, nói không chừng họ sẽ là bạn.

"Cậu có nói cho Kiều A Miêu không?" Dù rất không muốn thừa nhận, nhưng cậu biết, Kiều A Miêu rất quan tâm đến cậu ta.

"Không, đừng để cô ấy biết."

"Cô ấy sẽ biết." Khương Thành Ngọc chắc chắn.

"Càng muộn càng tốt, nếu không..." Tiết Đồng Hải thờ dãi, "Tôi sẽ không nỡ đi."

Bầu không khí trầm lắng lan ra, cuối cùng vẫn là Tiết Đồng Hải mở miệng trước, "Cứ vậy đi, đừng nói cho cô ấy."

"Được." Khương Thành Ngọc đáp lại chỉ có một từ.

Trong bóng đêm, Tiết Đồng Hải không nói gì, Khương Thành Ngọc nhìn cậu ta đi xa, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa. Chiếc áo sơ mi trắng bị gió thổi bay, nổi bật lên thân người gầy gò, bất chợt trong lòng có chút nặng nề, so sánh với tình yêu mà cậu ta bỏ ra, bản thân mình nhỏ bé như hạt cát.

Cho dù yêu đến mức ấy, cậu ta cũng chưa từng dù chỉ một lần bộc lộ hoàn toàn hết tình cảm của mình, chỉ có thể buồn bực trong lòng, một mình chịu đắng cay, dù là vậy, cậu ta vẫn cười vui vẻ, im lặng trả giá vì người trong lòng. Khương Thành Ngọc rũ mắt xuống, Kiều A Miêu, nếu em biết tình cảm của cậu ta, nếu cậu ta là người bày tỏ với em trước, vậy kết quả của chúng ta bây giờ sẽ thế nào?

Bây giờ chắc em đã coi cậu ta trở thành một người bạn thân thiết, nhưng em biết không? Cậu ta sắp đi rồi, đến khi em biết sẽ thế nào? Dù anh không muốn em đau lòng, buồn bã vì người khác, nhưng nếu là vì cậu ta, anh sẽ không nói gì cả.

Kiều A Miêu, em hẳn sẽ rất buồn, nhưng anh thật vui, cuối cùng, người bên em là anh, xin lỗi, anh là một kẻ ích kỷ như vậy. Tiết Đồng Hải, cho dù tôi xem trọng cậu, bội phục cậu, nhưng liên quan đến Kiều A Miêu, tôi sẽ không nhường cho cậu, cô ấy là của tôi, vĩnh viễn là của tôi.

Cậu đi đi, có thể cậu sẽ gặp được người phù hợp với cậu hơn Kiều A Miêu, chúc cậu thuận buồm xuôi gió.

Khương Thành Ngọc về lớp lấy cặp rồi trở về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62

Đêm trước ngày Tiết Đông Hải đi, ánh trăng sáng ngời, dường như đêm đen cũng bị vén lên. Một mình cậu đứng bên song cửa ký túc xá, ngăn người nhìn hướng ký túc xá nữ. Anh em trong ký túc xá đã tổ chức tiệc chia tay, ai cũng uống nhiều nên ngủ rất nhanh, thậm chí có người còn phát ra tiếng ngáy.

Duy chỉ có cậu là ngày càng thanh tỉnh, những chuyện cũ đã trôi qua nhiều năm đều hiện về trước mắt. Tuy nhiên đó đều là những chuyện của cô.

Lớp 5, năm đầu tiên ba cô gặp chuyện, khuôn mặt tươi cười ra vẻ già dặn.

Lớp 6, nụ cười trên gương mặt cô nhiều lên, quan hệ với Doãn Mạnh Mạnh tốt hơn, là năm cậu bắt đầu phát hiện mình thích cô.

Lớp 7, cô trở nên nổi tiếng, vượt qua thiên tài Khương Thành Ngọc trong truyền thuyết, trở thành người đứng đầu lớp, cũng là lúc cậu nhận ra cô phát triển rất nhanh.

Lớp 8, cô và Khương Thành Ngọc hẹn hò, là năm cậu đã tỏ tình, cũng là năm đau khổ nhất trong cuộc đời cậu.

Lớp 9, môn vật lý của cô luôn làm người khác không biết nên khóc hay cười nhưng vẫn rất cố gắng học, ngày nào Khương Thành Ngọc cũng dạy thêm cho cô, cậu cũng dần chấp nhận và bước tiếp.

Lớp 10, cô và Khương Thành Ngọc chia tay, thế giới u ám của cậu chợt lóe lên ngọn đèn, mặc dù chỉ là nhất thời.

Lớp 11, quan hệ của cô và Khương Thành Ngọc ngày càng tốt, dường như không còn điều gì có thể chia tách bọn họ, cũng là lúc cậu quyết định muốn đi.

Lớp 12, cô chưa biết gì cả, còn hỏi mình có bị âm mưu không, cũng là lúc cậu quyết định phải ra đi.

Hi Hi, nếu tớ đi rồi, cậu có vĩnh viễn nhớ tớ không? Tha thứ cho tư tâm này của tớ, thật ra, kiên quyết muốn ra nước ngoài là do trong lòng còn tồn tại một điều ước, hy vọng qua cách này mà cậu vĩnh viễn nhớ đến tớ, không bao giờ quên.

Tớ biết, tớ luôn đứng bên cạnh sẽ khiến cậu quen với sự tồn tại của tớ, cho nên bây giờ tớ muốn đi, cậu có thể rơi nước mắt vì tớ một lần không? Thời quen đột nhiên bị thay đổi, bị bóp méo chắc hẳn là một chuyện rất đáng sợ, cho nên, nghìn vạn lần đừng quên tớ, được không?

Tớ đã thích cậu từ rất lâu, cuối cùng lại không có được gì cả, nói cam lòng, không ghen tị là giả, có lúc tớ thậm chí muốn mặc kệ tất cả mà cướp cậu lại, nhưng nghĩ kỹ thì làm vậy có ích lợi gì đâu? Trái tim cậu ở trên người cậu ta, tớ có làm gì cũng uống công.

Tớ chưa bao giờ thấy mình là người có tính tình tốt, nhưng vì cậu mà tớ nhịn hết, thậm chí có thể chịu đựng việc cậu nhắc đến những điều tốt đẹp của cậu ta trước mặt, tớ mỉm cười phụ họa, trong lòng lại đang rí mấu. Đây là cô gái tớ thích, sao tớ lại không muốn biết cô ấy thành của mình!

Còn nhớ đêm đó, tớ ôm cậu vào lòng, cho cậu nụ hôn, cậu đỏ mặt, mắt đầy tình cảm, bàn tay ngày càng suồng sã, càng lúc càng tiến sâu, tớ hoàn toàn trầm mê, làn da trơn tuột, đáp lại nhiệt tình, đó là những thứ tớ chưa từng có, mọi chi tiết tớ chưa từng quên, khi tiến vào, tớ muốn điên lên, tất cả đều quên hết, chỉ còn lại khoái cảm tri mạng. Nhưng vì sao, tớ ngày càng không thấy rõ mặt cậu? Hi Hi, Hi Hi, tại sao? Cuối cùng bừng tỉnh, nhìn chằm chằm dấu vết ẩm ướt trên giường cười khổ, thì ra là mơ, chỉ là mơ.

Từ khi nào tớ trở nên bản thủ như thế, mơ mộng thân thiết với cậu. Nhưng dù khi tỉnh lại có mặc cảm tội lỗi nhưng càng lún sâu vào đó, cho nên, Hi Hi, cậu không hề biết, thật ra kẻ mà cậu coi như ánh mặt trời kia, vào biết bao đêm cậu không biết, biết bao nhiêu lần nghĩ đến cậu, nghĩ đến tên cậu mà đạt được niềm sung sướng tột cùng.

Sự sung sướng khó thể mở miệng nhưng lại đến cực hạn, chỉ có khi đầu óc trống rỗng, tớ mới có thể quên đi tất cả.

Sau khi biết cậu và Khương Thành Ngọc, cả thế giới của tớ như sụp đổ, cảm giác như trời long đất lở, làm sao có thể như vậy? Rõ ràng vẫn là tớ, người luôn ở bên cậu, tại sao lại đáp ứng làm bạn gái của cậu ta, tại sao lại thích cậu ta? Tớ nản lòng, không dám chấp nhận sự thật, thậm chí sợ ban ngày, chỉ dám trốn trong bóng đêm. Lý Minh Xuyên luôn ở bên cạnh tớ, an ủi tớ, nhưng cậu ấy nói gì tớ cũng không biết, trong đầu chỉ nghĩ đến việc cậu đã trở thành bạn gái người khác, tớ sợ tớ mà động đậy sẽ làm ra những chuyện khiến tớ vĩnh viễn hối hận.

Thật may là, tớ vẫn khắc chế được. Cả kỳ nghỉ, tớ chỉ ở nhà, nghĩ về chuyện trước kia của chúng ta, không ngừng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không được phá hỏng hạnh phúc của cậu. Cho tới khi khai giảng cậu mới thấy tớ dường như không có việc gì cả.

Tớ thật lòng thương cậu, khao khát muốn thay cậu chịu những khổ kia, nhưng đều không làm được, cho nên mỗi ngày tớ đều cầu nguyện, đem hết hạnh phúc của tớ cho cậu, tớ không cần gì cả, chỉ cầu cậu hạnh phúc, cuộc sống thuận buồm xuôi gió.

Thấy một mình cậu khóc sau vườn hoa, tớ biết chắc là vì chuyện Khương Thành Ngọc, nếu không còn chuyện gì có thể khiến người kiên cường như cậu rơi lệ. Thế rồi vẫn không nhìn được bước tới, cho cậu mượn một bờ vai, ít nhiều cũng có thể cho cậu chút an ủi, đồng thời mong sao trên người mình có thể vương thêm chút mùi hương của cậu.

May mà cậu không từ chối tớ, chỉ tựa đầu nhích lại gần, cậu không biết, đây là lần đầu tiên kể từ năm lớp 8 tớ cảm thấy hạnh phúc. Cảm ơn cậu, Hi Hi.

Khi đánh nhau với Khương Thành Ngọc, tớ rất thống khoái, cuối cùng đã có một cơ hội để phân cao thấp với cậu ta, nhưng cậu lại đứng ở một bên rơi nước mắt, vậy thì dừng lại đi, nếu đây là điều cậu không mong muốn, vậy thì tớ sẽ không làm.

Nghe được cậu và Khương Thành Ngọc chia tay, tớ còn nghĩ mình sẽ vui mừng nhảy cẫng lên, thật may tớ đã kiềm chế. Tớ ngây thơ nghĩ rằng chia tay thì sẽ không còn bên nhau nữa, tớ tưởng mình cuối cùng đã có cơ hội. Nhưng khi thấy cậu thay đổi từng chút một vì cậu ta, tớ càng ngày càng tuyệt vọng, mộng đẹp rồi cũng phải tỉnh, tớ biết, chúng ta thật sự không có một chút khả năng nào.

Nếu đã vậy, tớ nên đi thôi, sống ở đây làm gì, tiếp tục quấy nhiễu nhau hay sao? Không, tớ không muốn. Hãy cho nhau một cơ hội giải thoát đi thôi. Tớ đi đây, Hi Hi, chỉ cần cậu sống tốt thì mọi thứ đều tốt.

Đừng thương tâm, cũng đừng buồn vì tớ, một người biến mất khỏi thế giới của cậu sẽ nhanh chóng có một người khác bù vào, cho nên, Hi Hi, cậu chỉ cần nhớ kỷ tớ là tớ đã an tâm rồi.

Bóng dáng Tiết Đồng Hải gầy gò dưới trăng càng lộ ra vẻ đơn bạc, thoáng hiện sự tịch mịch và yếu ớt. Ngày mai, cậu sẽ đi! Có lẽ sẽ hối hận, cũng suy sụp vì không thấy được cô, nhưng ít nhất, cậu đã dũng cảm bước ra bước đầu tiên, vậy là đủ rồi.

Cậu cười khẽ, quay đầu nhưng nước mắt ràn rụa, chia xa, nói thì đơn giản, nhưng đến lúc này, cậu thật sự không biết đối mặt với ngày mai thế nào. Mong thời gian trôi chậm thêm chút nữa, mong có thêm một giây ở bên cô, cảm nhận hơi thở của cô...

Cậu leo lên chiếc giường đã nằm gần ba năm, má áp gối, nơi này sẽ nhanh chóng thuộc về người khác, chỗ này rồi sẽ chẳng còn dấu vết cậu từng ở. Không muốn đi, không muốn đi...

Ngủ đi, Tiết Đồng Hải, đừng suy nghĩ gì nữa, không chừng trong mộng còn có thể tạm biệt Hi Hi. Nhưng đầu óc ngày càng rõ ràng, quá khứ như những tấm phim lướt qua. Cậu nhắm mắt lại, buộc mình đi vào giấc ngủ, nhưng nó lại đảo ngược hoàn toàn.

Ngồi dậy bật cái đèn nhỏ của mình, lập tức, trong đêm tối hiện lên một vòng sáng ấm áp. Khuôn mặt Tiết Đồng Hải mờ lung dưới ánh đèn, gương mặt vốn thanh tú nay càng tuấn tú. Cậu cầm lấy bút, muốn viết ra gì đó, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng đặt bút xuống viết hai chữ Hi Hi.

Chữ kẻ tiếp lại thật khó khăn, viết gì đây? Không thể khiến cô bối rối, không thể khiến cô buồn bã, vậy thì còn có thể viết điều gì, bức thư cuối cùng, cậu vẫn không thể can đảm bày tỏ lòng mình với cô. Thay vì cậu, không bằng viết những lời chúc phúc giả dối, chấm dứt tình cảm dành cho cô.

Hi Hi, tớ không thể để lại cho cậu thứ gì, không thể nói gì cả, cũng không thể kéo hành lý nói cho cậu biết tớ phải đi, cứ để tớ im lặng rời khỏi nơi đây. Không có cậu đưa tiễn, dù tiếc nuối nhưng tớ coi như có thể quyết tâm mà bay sang một đất nước xa lạ.

Tiết Đồng Hải nhấc gối ra, chỗ đó có một món đồ nhỏ, cậu mở nắp, ánh lửa bật lên, chẳng ngờ là món quà Kiều Ngôn Hi tặng nhân dịp sinh nhật cậu nhiều năm trước.

Cậu không ngừng vuốt ve cái bật lửa, mang theo vẻ thỏa mãn. Thứ này cậu luôn mang theo, đây là món quà đầu tiên Hi Hi tặng cậu. Cậu sẽ coi nó là bùa hộ mệnh, để nó nhắc nhở mình, cô gái mà mình từng yêu, thật ra trong lòng có mình, dù chỉ là chỗ của một người bạn.

Chỉ cần lưu lại dấu vết trong tim cô là tốt rồi, không thể tham lam, với cậu điều đó đã đủ.

Bên dưới mặt đất chôn cất hành lý của cậu, đầy ắp, ngăn nắp như đang nhắc cậu buổi chia ly ngày mai. Tiết Đồng Hải nằm trên giường trần trọc, ngực đau nhức suốt chết lặng, cậu thậm chí cảm thấy hít thở khó khăn, cơn đau giống như bị dao cứa, vừa sắc vừa sâu, cậu muốn xem nhẹ nó cũng không thể.

Cậu cứ mở to mắt nhìn trần nhà cả đêm. Khi ánh sáng của ngày mới chiếu qua bức rèm, Tiết Đồng Hải biết, đến giờ phải đi rồi. Cậu cầm lấy hành lý, không nói tạm biệt với anh em trong ký túc xá, lặng lẽ đi ra sân trường còn đang bị sương sớm bao phủ.

Vẫn còn sớm, học sinh còn chưa dậy, trên sân không một bóng người, cậu kéo hành lý đứng trên mặt sân trống trải, lần cuối cùng nhìn về phía ký túc xá Kiều Ngôn Hi. Tạm biệt, Hi Hi, tạm biệt, cô gái mà tôi yêu nhất.

Phóng khoáng xoay người rời đi, không quay đầu, cậu từng bước ra khỏi trường học, từng bước ra khỏi thế giới của Kiều Ngôn Hi.

Còn lúc này, Kiều Ngôn Hi đang ngủ say, không hề biết người con trai luôn suy nghĩ vì cô, luôn quan tâm đến cô đã bước ra khỏi cuộc sống của cô, sau này sẽ không còn gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Với học sinh cấp ba, tháng năm chính là tháng khẩn trương nhất. Sắp thi đại học tới nơi, ai ai cũng liều mạng ôn tập, mong sao nỗ lực hôm nay có thể đổi lấy điểm số cao hơn cho ngày mai. Kể cả những người lười biếng trước kia cũng quyết tâm đốc sức ôn tập. Cả hai lớp trọng điểm của khối 12 càng hơn thế, người người đều mong vui đầu vào sách vở.

Tiết Đồng Hải đi rồi, nhưng cuộc sống tại trường số 24 vẫn tiếp tục, thậm chí là nhất thành bất biến [1]. Tất cả mọi người dựa theo quỹ đạo trước kia mà làm những việc mình nên làm, không vì một cá nhân rời đi mà chán chường.

[1] Đã hình thành thì không thay đổi.

Kiều Ngôn Hi vẫn chưa biết Tiết Đồng Hải đã đi, trừ việc thấy kỳ lạ vì đã lâu không gặp cậu ra thì không có chút ngờ vực nào. Chuyện quan trọng trước mắt của cô là thi đại học, cô tập trung vào nó như vậy, đâu còn có thể chú ý tới sự biến mất của Tiết Đồng Hải?

Trong một góc vườn trường, Kiều Ngôn Hi và Khương Thành Ngọc ngồi nghỉ ngơi trên hàng ghế dài, không ai nói gì mà chỉ lặng yên hưởng thụ sự mát rượi và thoải mái từ những cơn gió.

Phía bên kia, hai nữ sinh đang thảo luận sôi nổi, chỉ là vô tâm nghe người khác nói, nhưng trong không gian yên tĩnh sầm tối này, giọng nói ấy thật rõ ràng.

"Này, cái người mới ra nước ngoài ở lớp các cậu đúng là sung sướng mà."

"Đúng thế, chẳng cần phải thi tốt nghiệp, tớ cũng rất hăm mộ."

Kiều Ngôn Hi cười cười, xem ra mọi người đều bị kì thi đại học giầy vò. Cô nhìn Khương Thành Ngọc, đường nét gò má cậu ngày càng sắc nét hơn, hàng mi dài hơi vênh, lúc nào cũng chớp động, khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của cậu thêm có thêm chút mềm mại. Vì sao tên này vẫn có thể đứng vững như cũ thế chứ? Kiều Ngôn Hi chợt có chút mất cân bằng.

Thấy Kiều Ngôn Hi đang nhìn, Khương Thành Ngọc quay đầu, nhướn mày hỏi.

Kiều Ngôn Hi nhìn bộ dạng nhàn nhã của cậu thì càng mất cân bằng, hừ một tiếng quay đi, thỉnh thoảng cô cũng trái tính một chút. Khương Thành Ngọc bị hành động của cô làm cho khó hiểu, hình như cậu đâu có trêu gì cô đâu, cô ấy bị sao thế nhỉ?

Nắm lấy bàn tay cô, mười ngón đan chặt vào nhau, dịu dàng triền miên, Kiều Ngôn Hi vùng vẫy có lẽ mấy cái rồi để mặc cậu. Khương Thành Ngọc cười mỉm, khung cảnh hài hòa và tốt đẹp.

"Nói không chừng cậu ta trốn thi đại học mới ra nước ngoài ấy, hừ, có tiền đúng là tốt!"

"Cái gì, người ta dựa vào thực lực xin học bổng đấy, cậu ấy không hề trốn thi đại học, thành tích của người ta còn nằm trong top 3 Khoa Tự Nhiên kia."

"Vậy tại sao lại ra nước ngoài? Đúng rồi, cậu ta đi nước nào?"

"Không biết, chắc là muốn ra nước ngoài phát triển, hình như là đi Úc, tớ từng nghe mấy người bạn cùng ký túc xá cậu ta nói."

Ai ra nước ngoài? Sao cô không biết? Còn nằm trong top 3 Khoa Tự nhiên, hình như top 3 chỉ có mấy người kia, hơn nữa cô đều quen biết, có ai đi hay sao?

"Sướng thật đấy, nghe nói cậu ấy rất tuần tú?" Chủ đề nhanh chóng chuyển hướng bất quá.

"Đúng thế, cậu ấy đi rồi bọn tớ đều rất tiếc hận, vừa đẹp trai vừa tốt bụng, rất dịu dàng nữa."

Phải đưa Kiều Ngôn Hi đi thôi, cứ đà này, họ sẽ nói ra tên người kia, đến lúc đó muốn giấu cũng không giấu được.

"Về lớp thôi." Khương Thành Ngọc kéo Kiều Ngôn Hi dậy.

Kiều Ngôn Hi khó hiểu, tại sao phải về sớm như thế, vất vả lắm mới có cơ hội thả lỏng, hơn nữa, cô quả thực muốn biết người ra nước ngoài là ai.

"Chờ lát nữa đi, ngồi thêm một lúc."

"Anh có việc, về thôi, ngày mai lại tới nữa." Giọng điệu Khương Thành Ngọc cương quyết cũng không quên thêm dợt một cái cớ.

"Được rồi." Kiều Ngôn Hi bất đắc dĩ đuổi theo Khương Thành Ngọc, ngày mai, ngày mai anh đến được nhưng em thì không, hừ, ghi sổ nợ anh đấy!

Giọng nói hai nữ sinh phía sau vang đến không rõ ràng.

"Tên cậu ta là gì nhỉ? Tớ quên mất rồi."

Bước chân Khương Thành Ngọc ngày càng nhanh, cuối cùng gần như là chạy.

"Tiết Đồng Hải đó, làm sao cậu có thể quên được! Nhớ kỹ cho tớ!"

Cơ thể Kiều Ngôn Hi nháy mắt cứng đờ, cái gì? Họ đang nói gì? Tiết Đồng Hải? Làm sao có thể? Tiết Đồng Hải làm sao có thể ra nước ngoài, mấy hôm trước cậu còn nói cười với mình mà.

Nhưng rồi cô chợt nhớ đến dáng vẻ không bình thường của Tiết Đồng Hải khi đó, thêm nữa mấy ngày rồi không thấy cậu, trong lòng càng ngày càng sợ. Cô hất tay Khương Thành Ngọc, chạy đến giảng đường của Tiết Đồng Hải, chạy mấy bước bỗng dừng lại.

"Cậu ấy đi rồi? Ra nước ngoài?" Sắc mặt cô tái nhợt, dưới ánh đèn càng trở nên phờ phạc, môi run run, mãi mới nói xong một câu.

Khương Thành Ngọc nhíu mày, vẫn bị cô biết được, lúc này phủ nhận đã không còn ý nghĩa, cậu gật đầu, lạnh lùng đáp "Phải."

Cơ thể Kiều Ngôn Hi lắc lư chực ngã. Khương Thành Ngọc sai bước đến ôm cô thật chặt.

Đi rồi, đi thật rồi, vì sao không nói cho tớ, Tiết Đồng Hải? Cậu đang hận tớ sao? Vì sao ai cũng biết mà chỉ tớ không biết, tớ cứ nghĩ cậu không còn để tâm, cho rằng chúng ta có thể lại làm bạn, tớ cứ tưởng, nếu không thể cho cậu tình yêu thì vẫn còn có thể dùng tình bạn để bồi thường. Vì sao? Vì sao lại đi, thậm chí không có một lời từ biệt với tớ.

Nước mắt im lặng rơi xuống, Tiết Đồng Hải, cậu thắng rồi, tớ thật hối hận, hối hận vì sao không bên cậu nhiều hơn, hối hận vì sao không nói với cậu một câu, Tiết Đồng Hải, thì ra cậu mới là người có lòng dạ cứng rắn nhất.

Nước mắt làm ướt áo sơ mi Khương Thành Ngọc. Khương Thành Ngọc vỗ nhẹ lưng Kiều Ngôn Hi, đau lòng nói, "Đừng buồn, Kiều A Miêu." Cậu không muốn trông thấy nước mắt cô, nguyện vọng lớn nhất cả đời này của cậu chính là vĩnh viễn không để cô khóc.

"Vì sao không nói cho em biết?" Cô ghen ngào, giọng nói nức nở tràn đầy sự trách móc. "Ngay đến việc cậu ấy đi rồi em cũng không biết..."

"Đó là nguyện vọng của cậu ta." Cậu trả lời, để cô dựa lên vai mình, "Cậu ta hy vọng em không đi tiễn."

"Nhưng... nhưng không phải bọn em là bạn tốt của nhau sao?" Kiều Ngôn Hi ngẩng lên, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt không ngừng trượt xuống khuôn mặt tròn bóng.

"Cậu ta yêu em." Khương Thành Ngọc cười đắng chát, chính vì cậu ta yêu em cho nên mới không muốn để lại hình bóng nào cho em. Anh không muốn nói ra lời này cỡ nào, nhưng Kiều A Miêu à, tình cảm chân thành như thế, anh không có lý do gì cướp đi quyền được biết sự thật của em, cho dù anh ghen đến sắp phát điên.

Kiều Ngôn Hi bỗng nhiên không nói nên lời, đúng thế, trước giờ cô đều biết cậu ấy thích cô nhưng không thể đáp lại cậu. Cô cảm thấy mình có lỗi, cho nên khi đối diện với cậu luôn thấy day dứt. Dần dà, ngay đến thái độ ban đầu cũng quên không còn gì cả.

Bản thân hưởng thụ sự quan tâm của cậu như lẽ đương nhiên, còn chưa từng để ý đến hàm ý phía sau. Kiều Ngôn Hi, sao mày có thể, sao có thể làm ra chuyện như thế? Hơn nữa đó còn là người bạn tốt mày đã quen mười mấy năm.

Cũng bởi vì cậu ấy thích mày, cậu ấy yêu mày, cho nên ày không quan tâm đến cảm nhận của cậu ấy, trước mặt cậu ấy làm xằng làm bậy, Kiều Ngôn Hi, người như mày có khác gì kẻ chà đạp lên tình cảm của người khác? Sao mày có thể tàn nhẫn như thế, để cậu ấy tro mắt nhìn mày hạnh phúc bên người khác, Kiều Ngôn Hi, mafyddungs là đồ tồi, đồ khốn kiếp!

Bây giờ, cậu ấy đi rồi, không còn quay về nữa. Sẽ không còn ai vui vì mày thấy vui, buồn khổ vì mày thấy buồn, người luôn mang theo nụ cười lúm đồng tiền ấm áp sẽ không bao giờ ở bên cạnh mày nữa. Muốn khóc sao? Cảm thấy đau khổ sao? Đây đều do mày tự tìm thôi Kiều Ngôn Hi.

Cô không còn nhin nổi nữa, những tiếng nấc nghẹn ngào tuyệt vọng vang lên, càng ngày càng lớn.

Cánh tay để ngang hông cô không ngừng co lại, thắt chặt, bên tai cũng vang lên những lời an ủi dịu dàng của người đó, nhưng mà, vẫn thật khó khăn, con người phải thật sự mất đi mới biết quý trọng.

"Ngoan, đừng khóc, anh ở đây, có anh ở đây rồi." Tiếng khóc của cô càng lúc càng lớn, trái tim cậu cũng theo đó mà thắt lại, cô luôn có cách khiến bản thân mất khống chế, khiến cho chính mình như không còn thuộc về mình nữa.

"Khương Thành Ngọc, tại sao cậu ấy phải đi?" Cô yếu ớt lên tiếng, như một con thú nhỏ bị kinh hãi, cẩn thận nhìn cậu, chờ mong đáp án của cậu.

Khương Thành Ngọc vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, đắn đo nói, "Cậu ta muốn tự do, Kiều A Miêu." Cậu giúp cô lau đi nước mắt trên mặt rồi nói tiếp, "Cậu ta sẽ sống tốt."

"Có phải vậy không?" Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm thúy đen láy của Khương Thành Ngọc, giống như muốn xác thực xem có phải cậu đang nói dối hay không.

"Thật mà, yên tâm đi." Khương Thành Ngọc mỉm cười. Thật ra, rời đi là lựa chọn tốt nhất của cậu ta. Nếu tiếp tục như vậy, cậu ta sẽ vĩnh viễn ở trong ngõ cụt. Đi lúc này, có lẽ sẽ có một ngày cậu ta sẽ thông suốt, sẽ có ngày cuối cùng từ bỏ tình cảm dành cho cô, đối với cậu ta mà nói cũng là một lối thoát.

Cô trầm mặc, đầu lại chôn trong ngực cậu, nhận lấy hơi ấm thuộc về cậu. Thật lâu sau, Khương Thành Ngọc mới nghe cô buồn bã nói, "Khương Thành Ngọc, em là đồ tồi."

Cậu không nén nổi cười ra tiếng, Kiều A Miêu của cậu thật đáng yêu, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đến đỏ bừng, "Anh chuyên môn bắt kẻ tồi đây." Anh chính là thích cô bé tồi tệ này đây.

Kiều Ngôn Hi mân mê miệng, đánh lên lồng ngực rắn chắc của cậu, "Em nợ cậu ấy rất nhiều." Giọng nói chua chát mang theo sự day dứt.

"Em chưa từng nợ cậu ta điều gì cả, Kiều A Miêu." Cậu nâng đầu cô lên, để cô đối mặt với mình, "Thích một người chính là đã chuẩn bị sẵn sàng trả giá vì cô ấy." Nếu em thật sự thích ai đó, vậy em sẽ dành cho người đó điều tốt nhất, muốn người đó sống hạnh phúc nhất. Cho dù phải trả giá cỡ nào, người đó có tiếp nhận hay không, đó chính là cái giá để thích ai đó. Cam tâm tình nguyện, không oán không hối.

Cậu nói chắc chắn như thể đang nói tới chính mình, cô đột nhiên thấy mình thật hạnh phúc. Cô có tài đức gì mà có thể khiến nhiều người trả giá vì cô như thế. Cho dù họ không cần cô đáp lại, nhưng cô vẫn thấy hồ thẹn.

"Làm sao bây giờ, Khương Thành Ngọc? Các anh đối tốt với em như thế bảo em làm sao báo đáp đây?" Cô kéo vạt áo, chân vẽ vòng tròn, dáng vẻ không biết phải làm sao khiến người khác thương yêu.

"Chỉ cần em hạnh phúc là được." Khương Thành Ngọc kéo tay cô in lên một dấu hôn. Chỉ cần em hạnh phúc.

Đây là tiếng lòng của cậu, cũng là của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Thời gian như dòng nước chảy không để lại dấu vết. Cuộc sống thiếu vắng ai cũng sẽ tiếp tục, chẳng qua sống tốt hay không chỉ có bản thân biết rõ. Sau khi biết Tiết Đồng Hải đi rồi, Kiều Ngôn Hi đã chán chường một khoảng thời gian, nhưng cậu không còn trở về nữa. Chỉ có những món đồ cậu để lại chứng minh cậu từng để lại dấu ấn khắc sâu trong cuộc đời cô.

Sau này cô có thêm một thói quen, mỗi sớm tinh lại sẽ nhìn về phía Đông, bắt đầu một ngày mới. Phía Đông, nơi đó có một người con trai dành cho cô tình thâm ý thiết, tiếc rằng, trái tim cô đã bị một người khác chiếm giữ, cô vốn cho rằng cậu sẽ quên, sẽ từ bỏ, lại chẳng ngờ cậu là một người quật cường như thế.

Buông bỏ tất cả để bắt đầu lại, đây là lựa chọn của cậu, cô chỉ có thể lặng lẽ cầu nguyện cho cậu, dù thế nào đi chăng nữa, cậu cũng là người bạn tốt nhất của cô, là người bạn vĩnh viễn, cho dù khi nào cậu quay về, cô cũng muốn là người đầu tiên chào đón cậu.

Trí nhớ của chúng ta đều có giới hạn, có người đi, có người đến, có lẽ chúng ta sẽ nhanh chóng quên đi người từng bước qua cuộc đời mình, cho dù người này từng có quan hệ thế nào với bạn, bạn vẫn có thể sống tốt dù không có người đó, nhưng có những người, dù có làm thế nào cũng sẽ không quên. Chúng ta sẽ đặt người đó ở nơi sâu nhất trong tâm trí, thường xuyên nhớ đến một chút, hồi tưởng từng kỷ niệm ở cùng người đó. Trong con sông thời gian, mỗi người đều nhỏ bé như hạt cát, nhưng chúng ta có thể trở thành hạt cát có sức nặng, mà những người vĩnh viễn không thể quên ấy chính là tất cả sức nặng trong sinh mệnh chúng ta.

Tiết Đồng Hải đi thật lặng lẽ, trừ học sinh lớp 12 ra thì không một ai biết, ngay đến Doãn Mạnh Mạnh cũng phải thông qua Kiều Ngôn Hi mới hay. Nghe được tin, cô ấy cũng không có biểu hiện ra sự tức giận, giật mình mà chỉ gật đầu tỏ ý đã biết.

Cô ấy luôn biết Tiết Đồng Hải không vui vẻ, cũng biết Tiết Đồng Hải rất thích Tiểu Khê, họ lớn lên từ nhỏ, cũng coi là thanh mai trúc mã, thấy cậu ấy vừa phải che dấu nội tâm đau khổ vừa phải giả vờ như không có chuyện gì, trong lòng cô ấy cũng khó chịu. Bốn người họ từ bé đã có quan hệ rất tốt, bây giờ, ba người đã có được hạnh phúc của mình, chỉ có Tiết Đồng Hải là cô độc, nhớ nhưng, say mê một người không thể nào có được.

Thích mà không chiếm được, cảm giác đau khổ này cô ấy chưa từng trải qua nhưng có thể tưởng tượng ra, cho nên cô ấy không trách cậu ấy, thậm chí rất ủng hộ cách làm của cậu ấy. Cậu ấy đã khổ cực nhiều năm rồi, đã đến lúc cần được giải thoát. Nếu cao chạy xa bay có thể khiến cậu ấy quên đi tất cả, bắt đầu lại từ đầu, vậy thì cứ để cậu ấy đi, những người bạn như họ không có lý do gì trở thành ràng buộc của cậu ấy.

Tiểu Khê thích Khương Thành Ngọc, từ đầu đến cuối đều là Khương Thành Ngọc, còn tình cảm của Tiết Đồng Hải đã định trước là không có hồi báo, cô ấy lo lắng, bắt công thay cậu ấy, nhưng không còn cách nào, hai người đều là bạn tốt của cô, lựa chọn của họ cô ấy không có quyền can thiệp. Trơ mắt nhìn ba người bọn họ rời rã, trong lòng cô cũng rất khó chịu. Cô ấy thật sự đau lòng vì Tiết Đồng Hải, dù thế nào, chỉ cần cậu ấy có thể vui vẻ bắt đầu lại, vậy đó chính là kết quả tốt nhất.

Tình yêu một lòng của cậu dành cho sai người, nhưng rồi sẽ có một ngày, tất cả phẩm chất tốt đẹp của cậu sẽ tìm được người hồi báo. Chúc cậu hạnh phúc, Tiết Đồng Hải!

Tháng tư qua đi rất nhanh, tháng năm cũng sắp kết thúc, thiếu một Tiết Đồng Hải, mặc dù đau lòng, buồn bã, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục. Tháng sáu đen tối đã đến, mỗi học sinh cấp 3 đều hồi hộp, lo lắng chờ thứ quyết định cho vận mệnh cuộc sống của họ đến.

Khương Thành Ngọc và Kiều Ngôn Hi ngược lại rất điềm tĩnh. Họ đã làm xong mọi chuẩn bị, chỉ chờ đến ngày kiểm nghiệm kết quả, cũng chờ ngày họ có thể được ở bên nhau mà không gặp chút trở ngại nào. Hai người thậm chí còn vui vẻ, không hề có cảm giác khẩn trương nôn nóng.

"Kiều A Miêu, thế nào?" Mặc dù câu hỏi của cậu không rõ ràng nhưng cô lại biết rất rõ điều cậu muốn nói.

Cô cũng không nói gì, không có đáp án khẳng định, cũng không phủ định, chỉ chậm rãi đưa tay ra siết chặt tay cậu, ngẩng lên nhìn cậu cười, mọi thứ không cần thiết phải nói ra.

Cậu như sương mây, Kiều A Miêu của cậu đã trưởng thành rồi, cậu còn nhớ dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của cô hồi thi cấp ba, lúc đó cậu cũng khẩn trương theo, sợ cô xảy ra tình huống gì đó, còn bây giờ, cô đã học cách tạo ra sức mạnh cho bản thân. Cậu cầm lấy tay cô, nụ cười dập dờn trên môi, từ nhẹ nhàng cho đến rực rỡ, anh tuấn rạng ngời, "Cùng cố gắng! Đại học F."

Cậu luôn nhớ ước định của họ, niềm vui phơi phới bùng lên hiện rõ ra trên mặt. Dưới bầu trời đêm, đôi mắt cô gái sáng như những vì sao, rạng rỡ long lanh, chăm chú nhìn cậu, khoe môi mang theo nụ cười tươi tắn, trong thanh thuần vậy mà mang theo cả sự... dễ thương! Khương Thành Ngọc ngây dại, xoa nhẹ lên má cô, nhẹ nhàng cẩn thận như đang đối xử với vật báu hiếm có.

Động tác này có lẽ đã quen, khuôn mặt Kiều Ngôn Hi chợt xát lên tay cậu, nhu thuận như một con mèo nhỏ. Lòng ngực Khương Thành Ngọc căng đầy, trong đó toàn bộ là ấm áp, hạnh phúc đó, cái hạnh phúc bình thường cậu khát vọng nhất, hôm nay, rốt cuộc đã có một người bằng lòng mang đến cho cậu.

Không phải không cảm động, chỉ là cậu không giỏi bày tỏ, chỉ có thể càng yêu cô hơn, đối tốt với cô hơn để đáp lại tình cảm cô dành cho cậu.

Nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, cậu cúi xuống, khe khẽ chạm lên môi cô, vừa cẩn thận vừa dịu dàng quyến luyến.

Kiều Ngôn Hi nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn của cậu, tình cảm của cậu như dòng chảy đổ xuống, cô có thể cảm giác được rõ ràng. Không biết đã bắt đầu đáp lại cậu như thế nào, cái lưỡi nhỏ nhỏ vờn ra liếm lên cánh môi tuần tú, cảm giác người cậu cứng đờ, tiếp đó là nụ hôn như cuồng phong mưa rào rơi xuống. Nó mang theo cảm giác vội vã mà chưa bao giờ trải qua. Cái lưỡi nóng rực quấn lấy lưỡi cô, mút vào. Sức mạnh to lớn như muốn nuốt luôn đầu lưỡi cô.

Dần dần, Kiều Ngôn Hi đã không chịu nổi, cô không ngừng giãy dụa, cực kỳ giống một con rắn trơn tuột. Cơ thể Khương Thành Ngọc cứng đờ, đè cô lại, cứ tiếp tục như thế, cậu không đảm bảo mình có mắt không chế hay không.

Nhưng người trong lòng lại như không phát giác được gì cả, động tác tùy ý, cuối cùng kéo ra toàn bộ phản ứng của cậu. "Đừng" Giọng nói Khương Thành Ngọc vừa trầm vừa khàn, hơi thở nặng nhọc, giống như có gì đó muốn chui ra từ lòng đất.

"Ừm... Ừ, em... em sắp không thở được." Giọng nói gần như rên rỉ kèm với hơi thở gấp gáp, Khương Thành Ngọc nghe vào càng toát ra vẻ hấp dẫn.

Con người đã chìm trong u ám nay càng trở nên thâm trầm, tản ra hào quang rực sáng. Cậu cúi xuống tiếp tục thêm một nụ hôn lưỡi thật lâu, bàn tay không an phận vuốt ve lên xuống sau lưng cô, lưu luyến không rời.

Kiều Ngôn Hi đắm chìm trong nụ hôn, đầu còn chú ý tới động tác nhỏ của cậu, chỉ cảm thấy hôm nay Khương Thành Ngọc là lạ, giống như... cực kỳ nhiệt tình.

Một lúc lâu sau cậu mới buông cô ra, nhưng vẫn còn thờ gập, mồ hôi trượt xuống theo khuôn mặt cậu, rơi xuống tay cô. "Nóng lắm sao?" Kiều Ngôn Hi cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng ban nãy còn rất mát mà! Nói xong định lau mồ hôi cho cậu.

"Đừng nhúc nhích, bỏ xuống!" Giọng cậu khàn khàn, giống như đang đè nén, đè tay cô xuống. Cậu âm thầm ảo não vì định lực của mình không mạnh, ngộ nhờ hù dọa Kiều A Miêu thì làm sao? Hơn nữa đã lâu như vậy, liệu mình có nhận hồng không?

Kiều Ngôn Hi khó hiểu đồng thời có chút tức giận, tại sao lại dùng giọng điệu hung dữ như vậy nói chuyện với mình, mình chỉ lau mồ hôi cho anh ấy thôi mà, "Khương Thành Ngọc, anh làm gì mà hung dữ vậy!" Kiều Ngôn Hi bĩu môi, mặt nhăn nhó oan ức.

Khương Thành Ngọc liên tục cười khỏ, chẳng phải anh không muốn dọa em sao, nhưng bây giờ nên làm gì?

"Khương Thành Ngọc!" Kiều Ngôn Hi giận thật, sao hỏi mà không trả lời.

Khương Thành Ngọc cầm lấy tay Kiều Ngôn Hi đè lên cái nơi không an phận, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, đôi con ngươi như ngọn lửa cháy rừng rực, giọng nói khàn đục mang theo cả uy khuất, "Bà xã..."

Kiều Ngôn Hi giống như bị phỏng hất tay cậu ra, mặt đỏ rực, cái tên này... sao lại lưu manh thế không biết. Cô không phải trẻ con, làm sao không biết cậu phản ứng thế là thế nào, thế nhưng... thế nhưng cậu lại dám làm như thế! Thật xấu hổ chết mất!

"Em... em đi trước." Lấp bắp nói xong một câu, Kiều Ngôn Hi không dám nhìn Khương Thành Ngọc liền định chạy về ký túc xá.

Khương Thành Ngọc nhanh tay nhanh mắt túm lấy tay cô, dính sát phía sau lưng cô, đầu lưỡi nóng ướt liếm lên vành tai trắng nõn của cô, dần dần có xu hướng trượt xuống, hôn lên cổ cô, "Bà xã... anh khó chịu."

Kiều Ngôn Hi tê dại, nhất là chỗ bị cậu hôn, vừa ngứa vừa tê. Mối cậu như mang theo ma lực khiến cô mất hết sức lực, xụi lơ trong lòng cậu.

Nhưng trong lòng lại càng xấu hổ và bối rối, muốn hất cậu ra, cậu lại quấn chặt lấy như bạch tuộc, "Anh bỏ ra, ưm... tự anh, tự anh, giải quyết!" Vất vả nói xong câu đó, cô quả thật muốn tìm cái lỗ chui xuống, xấu hổ muốn chết, Khương Thành Ngọc đáng chết này.

Kẻ đầu tên vẫn chưa thấy đủ, không chịu buông cô ra, cô cũng cảm giác được vị trí nào đó trên thân thể cậu có biến hóa, cảm giác tồn tại quá mạnh, thậm chí liên tục nhảy lên nhắc nhở Kiều Ngôn Hi tình huống trước mắt của Khương Thành Ngọc.

Kiều Ngôn Hi cắn môi, tim như muốn phá lồng ngực nhảy ra, không biết lấy đâu ra sức lớn như thế để đẩy cậu ra, chạy một mạch không quay đầu lại, cuối cùng, Kiều Ngôn Hi vẫn không có chút tiền đồ chạy trốn chết.

Một mình Khương Thành Ngọc đứng tại chỗ nhìn vị trí biến hóa của mình mà cười khỏ, xem ra tối nay lại phiên "ngủ cô nương" phục vụ người anh em vừa ngao kiều vừa không nghe lời này của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngôn Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tháng sáu như dầu sôi lửa bỏng đã đến, ai ai cũng tích tụ lực lượng để quyết một trận sống mái. Nỗ lực suốt mười hai năm cuối cùng đã có cơ hội kiểm nghiệm tại thời điểm này, thành công hoặc thất bại, không được phép trốn tránh.

Điểm thi của Kiều Ngôn Hi khác Khương Thành Ngọc nhưng lại cùng với Ngô Đình Đình, xem như có thể chiếu ứng lẫn nhau, hóa giải tâm lý khẩn trương. Mặc dù trước khi thi có cảm giác rất nắm chắc, rất tự tin, nhưng tới thời điểm này, Kiều Ngôn Hi mới phát hiện hóa ra bản thân cũng rất khẩn trương.

"Tiểu Khê, bên này, xe của chúng ta ở đây!" Kiều Ngôn Hi vừa ra khỏi lớp liền thấy Ngô Đình Đình ra sức vẫy tay với cô. Mỗi điểm thi đều có xe riêng đưa đón, với lại trong thời gian thi đại học, tất cả học sinh đều không được về nhà, phía nhà trường đã sắp xếp thỏa đáng để tránh xuất hiện tình trạng đến muộn bỏ lỡ kỳ thi.

Kiều Ngôn Hi khoát tay, chạy đến, "Sao đến sớm vậy?"

"Khẩn trương không ngủ được, không bằng dậy sớm đọc lại sách." Ngô Đình Đình cười cười, tối qua cô ấy mất ngủ, lúc nào cũng nghĩ tới thi cử, lo lắng mình còn chuẩn bị thiếu gì không, lỡ thi không tốt thì phải làm sao, kết quả, đến rạng sáng mới ngủ, nhưng ngủ được một lúc lại không yên. Thế là cô ấy

đầy sớm, nắm chắc thời gian đọc sách, không chừng hôm nay sẽ thi vào!

"Tớ cũng đang khẩn trương đây!" Kiều Ngôn Hi đau khổ ôm ngực, nhịp tim đập thật là nhanh.

"Nghe cậu nói cũng khẩn trương, đột nhiên tớ lại không khẩn trương nữa." Ngô Đình Đình trêu ghẹo.

Kiều Ngôn Hi gõ lên đầu cô ấy một cái, "Còn nói đùa được, lên xe đi!" Nói xong, cô lên xe tìm chỗ ngồi.

"Này này, Kiều Ngôn Hi, ngộ nhờ gõ hông đầu thì sao, không thi được đại học tớ sẽ ăn bám cậu cả đời!" Ngô Đình Đình vừa ôm đầu vừa ồn ào với Kiều Ngôn Hi.

"Được thôi, nuôi thì nuôi." Kiều Ngôn Hi làm mặt quý, hừ, ai sợ ai, cậu tới đi!

"Thôi quên đi, có Khương Thành Ngọc ở đó tớ cũng chẳng dám." Ngô Đình Đình le lưỡi, ngồi xuống bên cạnh Kiều Ngôn Hi. "Đại thần Khương Thành Ngọc kia cô ấy không dám chọc, khí thế mạnh mẽ ấy khiến cô ấy ngại thờ bỏ mình mất.

Kiều Ngôn Hi còn muốn nói gì thì nghe có người gõ cửa sổ xe, nhìn sang bên, đúng là Khương Thành Ngọc. Thấy cô chú ý tới cậu, cậu làm dấu tay, ý bảo cô ra ngoài.

Kiều Ngôn Hi đi xuống xe dưới ánh mắt mập mờ của Ngô Đình Đình, "Có chuyện gì sao?" Cô cúi đầu, vẫn không dám nhìn Khương Thành Ngọc, chuyện hôm đó xấu hổ chết người, bây giờ nghĩ đến mặt vẫn còn đỏ.

Khương Thành Ngọc không nói lời nào, chỉ kéo tay trái cô, ngón tay thon dài làm mấy động tác, trên cổ tay Kiều Ngôn Hi liền xuất hiện

một cái lắc mèo sứ, "Bùa hộ mệnh." Bùa từ đơn giản, cậu mặt không đổi, nhưng ánh mắt tràn ngập ý cười.

Kiều Ngôn Hi giờ cổ tay lên, nhìn chú mèo sứ béo béo mập mập, vành mắt nóng lên, vô cùng xúc động. Cái tên này trước giờ luôn đối xử lạnh lùng với người khác, chỉ chu đáo duy nhất với cô, nơi nơi lo lắng thay cô. Cô hít mũi, "Em... em không chuẩn bị gì cả."

Khương Thành Ngọc nhướn môi, nở nụ cười hào hoa phong nhã, "Anh có." Cậu giờ cổ tay mình lên trước mặt Kiều Ngôn Hi, trên đó cũng là cái lắc mèo sứ giống hệt cô.

Hoá ra Khương Thành Ngọc thích thứ này sao?

"Kiều A Miêu." Như nhìn ra suy nghĩ của cô, Khương Thành Ngọc búng tay vào con mèo sứ làm nó lắc lư trên không, cười nói.

Vì cậu luôn gọi cô là Kiều A Miêu nên mới mua mèo sao? Thì ra cậu luôn gọi cô là vật hộ thân ư? Khương

Sau: Ông ta làm được có lẽ là việc họ muốn là... Khương
Thành Ngọc, anh đúng thật là... Ngụ ngốc một cách
đáng yêu.

Tất cả thiên ngôn vạn ngữ lúc này đổi thành ba từ: "Thì
thật tốt."

Cậu gật đầu, nắm chặt tay cô, quay người đi về phía xe
buýt của mình, chú mèo sít trên cổ tay lắc lư như đang
chào hỏi với Kiều Ngôn Hi, Kiều Ngôn Hi khẽ vuốt
con mèo trên cổ tay mình, trái tim mềm nhũn, A Ngọc,
em yêu anh.

Tại trường thi, tuy có khăn trương, nhưng nghĩ đến khuôn
mặt dù lạnh lùng vẫn dịu dàng của cậu, cùng với lửa
hộ mệnh mà cậu tặng, cô như được uống thuốc an thần.

Từng dòng chữ ngay ngắn thanh tú rơi lên tờ giấy trắng,
không dừng lại một giây, quả nhiên đặt bút là viết như
nước chảy mây trôi. A Ngọc, anh có thấy không? Giác
mộng của chúng ta sắp thành hiện thực rồi. Anh có vui
không? Em thì rất vui.

Cùng thời khắc đó, tại một trường thi khác, Khương
Thành Ngọc nắm chặt bút, nghĩ đến dáng vẻ hạnh phúc
của Kiều Ngôn Hi khi nhận lấy tay, khóe miệng không
kìm được mỉm cười. Kiều A Miêu, không còn ai ngăn
cản chúng ta nữa, cuối cùng anh đã có thể quang minh
chính đại nắm tay em, em có cảm giác như anh không?
Anh yêu em, anh muốn mãi ở bên em.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, càng hướng chỉ
cả ngày hôm nay đều dành cho thi cử.

Không có tiệc cưới, không có hỏi hôn, chỉ có sự hưng

phần khi sắp được giải thoát.

Lần đầu tiên Kiều Ngôn đi trốn học, cô không đến lớp tự học buổi tối mà cùng Khương Thành Ngọc chạy tới sau hoa viên nơi mà họ hay tới. Phía sau hoa viên xanh um tươi tốt, những đóa hoa đủ mọi màu sắc bung nở, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi càng lộ vẻ thanh tân mỹ lệ.

Hai người ngồi dựa lưng vào nhau, ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời, cảm nhận nhiệt độ của đôi phương, không cần ngôn từ đã có thể mô tả tất cả.

Cậu tựa đầu lên cái đầu nhỏ của cô, cố gắng chuyển trọng tâm đi nơi khác, tránh đè đau cô, mặc dù rất khó chịu nhưng cậu cũng rất hưởng thụ. Cậu có thể cảm nhận được chân thật mọi thứ của cô, nhịp tim, thậm chí tần suất hít thở, giữa họ thân mật như thế. Cậu không nhìn được lại con mắt. Khi ở cùng cô, cậu luôn thích cười.

"Kiều A Miêu." Cậu dịu dàng gọi cô, trong đó mang theo vô vàn quyến luyến.

"Ừ?" Cô nghiêng đầu nhưng không thấy được nét mặt cậu, miệng vênh lên, không thấy mặt thật đáng ghét, cô không thích lưng tựa lưng!

"Kiều A Miêu."

"Ừ?"

Bỗng cậu lại không biết nói gì với cô, chỉ muốn gọi tên cô, muốn nghe giọng cô, chỉ vậy thôi.

Mãi mà không thấy cậu nói gì, cô hơi nghi hoặc, tại sao gọi cô rồi lại không nói, thế là đành lên tiếng, "Sao vậy?"

Thật chẳng biết nên nói gì cả, cậu nghĩ, trong đầu tưởng tượng cảnh lúc cô phát điên, thế là cười trộm. Thật đáng yêu, Kiều A Miêu của cậu.

"Này, Khương Thành Ngọc!" Kiều Ngôn Di nhăn mũi, duỗi tay chọc eo cậu, cái tên xấu xa này, cô tình đùa cô sao! Hừ, phải ăn hiếp lại!

Bắt lấy cái tay động chạm của cô, giọng cậu khàn hơn bình thường, mang theo sự nguy hiểm, "Còn chưa nhớ bài học lần trước sao?" Đám chọc lung tung trên người cậu, chẳng lẽ cô muốn chịu trách nhiệm đến cùng?

Kiều Ngôn Di rút tay lại, rặng mây đỏ trên mặt bốc cháy. Cô và cậu đều không phải trẻ con, có một số việc không nói ra cũng hiểu, cô không dám để chuyện hôm đó xảy ra thêm lần nữa, dù sao họ mới tốt nghiệp.

Biết cô nhớ lại chuyện đêm đó, cậu xoay người kéo cô vào lòng, vì cười nhẹ nên lồng ngực chấn động.

"Ngoan, dọa em đó." Không nhìn nổi lại muốn trêu cô, thấy phản ứng của cô, trong lòng có chút ngờ vực, từ khi nào mình lại thích mấy trò đùa ác vậy?

"Anh!" Kiều Ngôn Di lò ra khỏi ngực cậu, hung dữ nhìn cậu, tên này ngày càng xấu xa, càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng gõ đầu cậu một cái. Cảm giác báo thù thật sáng khoái!

"Thì bắt nạt em nữa xem!"

Xoa xoa chỗ bị cô đánh, cô bé này đánh thật đau! Mắt cậu nhìn chăm chăm cô, trong đó phản xạ lại hình bóng nho nhỏ, cậu cười tà, ngoắc tay, "Kiều A Miêu, qua đây, gần một chút."

Kiều Ngôn Di lập tức lạnh cả sống lưng, tên này... không phải đang nghĩ tới chủ ý xấu xa nào đấy chứ! Cô lắc đầu, tỏ rõ lập trường, kiên quyết không qua! Qua thì đúng là gặp quỷ!

Khuông Thành Ngọc nhướn mày, liếc về phía cô, "Sợ à?" Ngừng một lúc, giọng điệu mang theo vẻ khinh bỉ, "Đồ nhát gan."

Máu nóng trào lên, đầu óc trở nên mê muội, hếch cằm, đáng vẻ ngạo kiều, anh mới là đồ nhát gan! Cả nhà anh đều là đồ nhát gan!

"Qua thì qua, em sợ anh hả! Dì."

Như thế đã dễ dàng bị mất lửa rồi! Đồ ngốc này. Khuông Thành Ngọc cười khoái trá trong lòng, bên ngoài thì mặt tỉnh bơ.

Kì kèo đến bên cạnh cậu, cố gắng ra vẻ cường ngạnh, lại chột dạ không dám nhìn vào mắt cậu. "Làm gì? Nói đi!"

Đủ quá đi, Khuông Thành Ngọc thật ra muốn nói cho Kiều Ngôn Di biết cô thật sự không biết diễn trò, nhưng trong hoàn cảnh này, trắng sáng, có hoa, có người đẹp, phải làm chút chuyện gì đó mà cậu thích mới được.

Kéo cô lại, đè lên đôi môi mềm mại chỉ mới phát ra tiếng kêu kinh ngạc của cô. Mút vào, mùi vị ngọt ngào hoàn toàn như trước. Cắn lên môi cô, thừa dịp môi hé mở liền tiến vào khoang miệng cô, tùy ý chiếm đoạt, không luông tha bất kỳ nơi hẻo lánh nào. Cuốn lấy đầu lưỡi đáng thương muốn trốn tránh, dây dưa, tư vị trong đó tuyệt không thể tả!

Rất lâu sau, Kiều Ngôn Di giả vờ cứng rắn nói, "Khương Thành Ngọc, anh tới kỳ động dục hả!" Trong đó mang theo sự phẫn hận và khâm cam chịu, nhưng vì xen lẫn cả tiếng thở dốc mà không còn chút uy lực nào cả.

"Ừ, nó đã sớm tới rồi." Cậu ung dung bình tĩnh, giống như không ý thức được chủ đề họ nói tới nằm trong giới hạn, cũng không ý thức được nhân vật chính là bản thân mình.

"...?" Khó hiểu nhìn cậu, tên này ngốc rồi sao? Thế này là ý gì?

Nhìn dáng vẻ ngờ vực của cô, Khương Thành Ngọc liền có lòng giải thích, "Lần nào gặp em cũng sẽ." Bộ dạng chẳng chút ngưng ngừng, như đó là điều đương nhiên.

"Anh đi chết đi!" Cậu nói xấu hổ và giận dữ của Kiều Ngôn Di vang lên, hù dọa những chú chim đang say ngủ trong tổ. Chúng đành phải vỗ cánh đi tìm nơi nghỉ ngơi khác, ở đây thật đáng sợ, có con khủng long mẹ.

Tiếp theo là tiếng cười không kìm được của Khương Thành Ngọc. Cậu kéo cô hé đầu mắt tức giận vào lòng. hân

lên gò má trắng ngần của cô. "Anh yêu em, anh yêu em..."
Nam sinh lặn lội, tăng nộ hân nóng ửng rơi lên má cô.
Tình yêu không ngừng tuôn ra.

Khóe môi Kiều Ngôn Hi khe nhếch, nét mặt lại rất
thản nhiên.

Đêm hè yên tĩnh, cảnh sắc xinh đẹp, cặp đôi hạnh phúc.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450878#p3450878>

Bạn đang đọc truyện *Ngón Hi Thành Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.